SPAȚIUL PROBABILISTIC

SF

BB 2014

Artefactul Protector este un scut eficient împotriva fallerilor însă, acum, însuşi spaţiu-timpul este în primejdie şi odată cu el sunt în primejdie şi toate fiinţele care îl populează.

NANCY KRESS

SCIENCE FICTION CONTEMPORAN

SPAȚIUL PROBABILISTIC

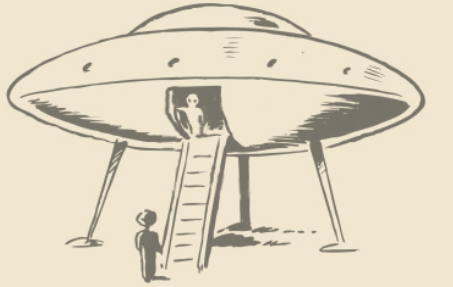

Nancy Kress

Probability Space, 2002

BB
2014

Mulțumiri

Aş vrea să le mulțumesc lui Jim Minz, redactorul meu de la Tor, şi soțului meu, Charles Sheffield, pentru numeroasele lor sugestii utile ce au condus la îmbunătățirea manuscrisului.

De tot ce viețuieşte, ceruri, feriți a sorții carte
Să-şi vadă doar prezentul, dar nu şi mai departe.
Alexander Pope, Eseu asupra omului

[1]
MARTE, IULIE 2168

BELLINGTON WACE ARNOLD, proprietarul firmei Arnold Interplanetary, Inc., sosi cu întârziere în biroul său opulent de la ultimul etaj. Dincolo de fereastră și de domul piezoelectric ce adăpostea orașul Lowell se putea zări soarele, ridicat deja binișor deasupra orizontului marțian. Se anunța o zi cu puțin praf; cerul era doar vag rozaliu, iar Arnold putea ajunge cu privirea până la zona aglomerată a spațioportului.

- Pornește sistemul! Mesaje?

- Da, domnule Arnold. Cinci mesaje.

Asta însemna cinci transmisii menite lui, personal și confidențial; de toate celelalte se ocupau angajații. Ecranul de perete se lumină pentru a-i prezenta vizual mesajele. Ascultându-le, Arnold se așeză comod pe fotoliul de la birou și frunzări printurile considerate de secretară suficient de importante încât să le citească el personal. Fotoliul, cu o mărime adaptată la statura lui impresionantă, era confecționat din piele importată de pe Pământ, obținută de la viței special modificați genetic, a căror piele avea nuanța lui favorită de albastru-cenușiu.

Primele patru mesaje nu-i solicitară întreaga atenție, chiar dacă două dintre ele vizau tranzacții valorând miliarde de credite. Pe timp de război puteai face o grămadă de bani, dacă știai cum. Cu cât se prelungea mai mult războiul cu fallerii, cu atât mai bine pentru Arnold Interplanetary.

A cincea transmisie îl făcu să ridice privirea. Dar nu era nimic de văzut, fiind un mesaj audio.

"Înregistrare din carlingă, zburător personal cu numărul de înregistrare 14387, data transmisiei 3 iulie 2168."

Cu o zi înainte.

Apoi vocea lui Laslo Damroscher, fiul lui:

- *Assta nu trrebuia s'fie acolo!*

Se ridică încet, fără un scop anume, din fotoliul luxos. Fiecare fibră a corpului său masiv se încordă.

Îi dăruise lui Laslo zburătorul la aniversarea de opt-

sprezece ani. Arnold știa că nu-și iubește fiul. Ar fi fost greu: era slab din fire, văicăreț și ușor de manipulat, un fiu deloc demn de Bellington Wace Arnold. Dar, pe de altă parte, Laslo avea și mamă - procrearea încă mai presupunea contribuția a doi oameni.

Arnold avea și alți fii, legitimi, mai de ispravă. Chiar și așa, se arătase întotdeauna generos cu Laslo, deși simpla idee că acesta ar putea să aibă vreodată nevoie de bani stârnea râsul: băiatul era singurul moștenitor al mamei lui.

I se păruse că ar fi o idee bună să știe mereu unde merge Laslo cu zburătorul primit de ziua lui și ce face prin locurile pe unde peregrinează. O asemenea măsură ar fi putut preîntâmpina situațiile primejdioase, stânjenitoare și chiar eventualele urmăriri în justiție. În acest scop, zburătorul fusese prevăzut, fără știrea posesorului, cu aparatură de înregistrare și transmitere continuă, automată. Un program inteligent semnaliza și retransmitea doar acele înregistrări care întruneau anumiți parametri. Nici unul dintre acei parametri nu prevestea nimic bun.

- *Assta nu trrrbuia s'fie acolo!* Vocea lui Laslo, beat criță.

- *Ce n-ar trebui să fie unde?* Vocea altui tânăr, părând doar cu un dram mai treaz. *E un asteroid, atâta tot!*

- *Nu trrebuia s'fie acolo! Mai toarnă!*

- *S-a terminat. Ai băut și ultima picătură, porcule!*

- *Terminat? Păi, hai acasă.*

- *E doar un asteroid... Nu, doi asteroizi!*

- *Doi!* repetă Laslo, cu o bucurie fără noimă.

- *De unde au apărut? N-ar trebui să fie acolo! Pe computer nu-s.*

- *N-naiba știe. Gravitația. Le dă pe toate cu fundu-n sus. Jupiter.*

- *Hai să tragem în ei!*

- *Daa!* strigă Laslo, apoi sughiță.

- *Ce fel de arme ai pe drăcia asta? Nici una, aș crede. Navă de plimbare pentru un pui de bogătaș afurisit.*

- *Am... i-am pus arme. Tati... tata nu știe. Ilegale.*

- *Ești tare, Laslo!*

- *Pe dracu' că da! Nici mami nu știe. De arme.*

- *Ești sigur? Nu-s prea multe lucruri pe care maică-*

ta să nu le știe. Sau să nu le facă. Doamne, ce corp, am văzut-o într-un...

- Ține-ți gura, Conner! avertiză Laslo pe un ton sălbatic. *Computer, activează... nu-mi amintesc cuvântul...*

- Activează armamentul! Ce naiba, Laslo, TU trebuie s-o spui! E cu amprentă vocală.

- Activează armamentul!

- Hei, uite un mesaj de pe asteroid! Oameni! Poate că-s și fete pe-acolo!

- Vă apropiați de o zonă strict interzisă, rosti o voce mecanică. *Părăsiți zona imediat!*

- Nu ne vor, spuse Conner. *Trage în ei!*

- Stai... poate...

- Vă apropiați de o zonă strict interzisă. Părăsiți zona imediat!

- Șobolanii dracu'! făcu Conner. *Trage!*

- Păi...

- Lașu' dracului!

- ACESTA ESTE ULTIMUL AVERTISMENT! AȚI INVADAT O ZONĂ STRICT INTERZISĂ ȘI FOARTE PERICULOASĂ. PLECAȚI IMEDIAT! ÎN CAZ CONTRAR, SE VA TRAGE ASUPRA VEHICULULUI VOSTRU!

Interveni o a patra voce, vorbind repede: "*Vehicul neidentificat... SOS... Ajutor! Sunt ținut prizonier... mă numesc Tom Capelo...* "

Apoi se auzi un șuierat foarte scurt, foarte ascuțit.

- Sfârșitul înregistrării, anunță sistemul lui Arnold. Transmisie încheiată.

Arnold rămăsese în picioare, în mijlocul încăperii cufundate în tăcere. încerca să se gândească la fapte, metodic, fără grabă.

Impulsul electromagnetic care a purtat ultima conversație din interiorul zburătorului călătorise cu viteza luminii până la cel mai apropiat satelit de date de pe orbita exterioară, iar Marte avea mii de asemenea sateliți. Acolo, informațiile fuseseră codificate și transmise mai departe prin sateliți mai apropiați, până pe planetă. Avusese nevoie de numai câteva minute pentru a sosi, cu o seară înainte, în timp ce el dormea. Transmisia se deplasase mai rapid decât unda de șoc. Cunoștea șuieratul scurt de la sfârșitul înregistrării: sunetul scos de o armă protonică, al cărei efect era dezintegrarea.

Laslo Damroscher era mort.

Arnold nu-l putea învinovăți pe necunoscutul care-i doborâse fiul. Laslo se aflase unde n-avea ce să caute, primise avertismentele regulamentare, era suficient de matur ca să le înțeleagă, sfidase avertismentele. Laslo, "Conner" și băiatul din cealaltă navă, "Tom", se jucaseră de-a războiul, când în jurul lor se purta un război adevărat, și se prefăcuseră a fi niște personaje faimoase, ca să dea o strălucire falsă jalnicei lor identități reale... Iresponsabili! Toți trei. Orice corporație, orice guvern avea dreptul de a-și proteja proprietățile. Asta era realitatea. Foarte probabil, zona interzisă adăpostea vreun depozit guvernamental de armament, iar într-un asemenea caz, moartea lui Laslo nu putea să justifice nici măcar o acționare în justiție - exclus, pe timp de război.

Comportamentul iresponsabil care-i adusese tânărului pieirea nu provenea de la genele tatălui său. Arnold făcuse o singură greșeală în toată viața lui, iar din acea greșeală se născuse Laslo. Orice s-ar fi putut spune despre moartea băiatului, numai că a fost din vina lui Bellington Wace Arnold, nu. Responsabilitatea aparținea altcuiva.

Dar...

Spre uimirea sa, Arnold nu reuși să-și păstreze obiectivitatea, realismul. Se trezi brusc cotropit de amintiri: nașterea lui Laslo, bebelușul frumos în brațele mamei sale nespus de frumoase. Laslo umblând copăcel chiar pe dușumeaua acelui birou, ridicându-și mâinile ca să fie luat în brațe. Laslo la volanul unei mașini de jucărie, râzând fără oprire. Laslo scriindu-și cu mândrie numele pentru prima oară - chiar dacă nu-i aparținea: LASLO D. ARNOLD.

Ochii lui Arnold se umplură de lacrimi surprinzătoare. Se întoarse pe bâjbâite în fotoliu. Se părea că, totuși, își iubise băiatul. Dar nu la fel de mult ca mama acestuia, care-l răsfățase și-l răzgâiase și-l distrusese.

Gândul la Magdalena îi opri lacrimile. Își spuse că va trebui s-o sune, să-i dea vestea. Să-i trimită înregistrarea. Evita de ani buni orice contact cu blestemata. În fine, va fi suficient un contact minimal: un mesaj preînregistrat. Fără îndoială, femeia va reacționa la moartea lui Laslo cu violență, irațional, cu o aprigă dorință de

răzbunare. Periculos.

Putea, cel puțin, să se scutească de o confruntare cu Magdalena.

[2]

CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS, FEDERAȚIA ATLANTICULUI UNIT, PĂMÂNT

CU TREI LUNI înainte.

Uneori, Amanda Capelo își spunea că are cea mai frumoasă viață dintre toate fetele cu care se împrietenise la Academia Sauler. Ea și Sudie, sora ei, primeau din partea tatălui mai multă dragoste decât primeau prietenele ei de la tații lor. Asta o vedea oricine. În plus, tatăl ei era renumit. Iar Carol, mama ei vitregă, era o persoană de treabă - ar fi putut să se aleagă cu o mamă vitregă îngrozitoare, cum pățise Thekla Carter, când se recăsătorise tatăl ei. Dar Carol era o minune de femeie. În plus, Amanda primea note bune, avea prietenele cele mai grozave și chiar și la paisprezece ani știa că e drăguță și că s-ar putea chiar să devină frumoasă cândva. Avea să meargă la facultate și să devină om de știință, ca tatăl ei, deși nu fizician, fiindcă

n-avea simțul matematicii. Biolog, poate. Avea o casă plăcută, hainele dorite și-n fiecare an câte o vacanță pe Marte, în vizită la mătușa Kristen și la unchiul Martin. "O poziție bună pe continuumul spațiotemporal", spunea tatăl ei, și Amanda era de acord.

Alteori, i se părea că de la moartea mamei ei trăiește mereu sub imperiul fricii. Se temea că războiul cu fallerii va ajunge în Sistemul Solar. Se temea că tatăl, sora, mătușa sau unchiul ei ar putea păți ceva. Se temea că tatăl ei și-ar putea pierde averea, cine știe cum, și s-ar vedea nevoiți să trăiască în vreuna dintre acele zone îngrozitoare ale orașului, pe care le văzuse la televizor. Dar într-o bună zi, Amanda a descoperit că până-n seara în care acei bărbați străini i-au luat tatăl, n-a cunoscut cu adevărat frica. Nu, n-a cunoscut-o câtuși de puțin!

Seara începuse prost: o nouă ceartă cu tatăl ei. Înainte ca Amanda să împlinească treisprezece ani nu se certau niciodată, dar în ultimul an și jumătate părea că nu se mai pot opri. Ea îl iubea mai mult decât pe oricine, dar o scotea din sărite fiindcă-i "virusa" necontenit programul. Alți tați nu se purtau așa. Pe Thekla, tatăl ei o lăsa să meargă singură la holocinema, tatăl Julianei o lăsa să practice căderea liberă, iar tatăl lui Yaeko discuta cu fiică-sa absolut orice dorea ea. În schimb, Tom Capelo refuza să abordeze o mulțime de subiecte.

Strecurându-se în dormitorul tatălui ei, Amanda cumpănea toate aceste lucruri. N-ar fi avut ce să caute acolo, dar el se afla la parter, în camera de lucru, luptându-se cu fizica, și când se ocupa cu așa ceva, nu mai vedea și nu mai auzea nimic. "Nici măcar pe mine", își spuse Amanda cu o ciudă subită. Nu, asta nu era adevărat. Tatăl ei o iubea. Dar când o sufoca de-a dreptul, când o ignora. De ce nu putea să se poarte *normal*?!

Închise binișor ușa dormitorului și, cu tot atâta grijă, scoase cutia de sub pat. Lungă și lată de un metru, înaltă de cincisprezece centimetri, cutia era făcută dintr-un plastic opac foarte rezistent, conceput pentru depozitare pe termen lung în condiții adverse. Avea încuietoare electronică, dar Amanda îi găsise codul. Nici nu fusese greu: se compunea din cifrele zilei de naștere a mamei sale. Te-ai fi așteptat ca un matematician cu renume mondial să aibă mai multă imaginație.

Sau poate nu...

Amanda simți un nod în gât, la fel ca de fiecare dată când deschidea cutia. Dădu la o parte câteva cuburi de date și două cutii mai mici, apoi scoase rochia. Inima ei începu să bată mai tare și mai repede. De astă dată n-avea de gând doar să privească rochia; voia s-o îmbrace.

Pe planeta Coronus, miresele poartă galben, culoarea soarelui. Tatăl ei îi spusese acest lucru cu ani în urmă, singura dată când îi arătase rochia. Amanda bănuia că se îmbătase atunci, lucru extrem de neobișnuit pentru el. Mai târziu aflase că în acea zi fusese comemorarea morții mamei sale. După aceea, el nu mai pomenise niciodată despre lucrurile fostei sale soții; totuși, le păstrase, chiar și după ce se căsătorise cu Carol.

Amanda împinse cutia înapoi sub pat, după care își scoase pantofii, tunica și pantalonii scurți. Trase rochia pe ea și se duse în fața oglinzii mari a lui Carol, să se studieze.

Pe parcursul ultimului an, corpul ei înflorise, căpătând rotunjimi care încă o mai surprindeau, deși în taină era încântată de ele. Yaeko încă n-avea sâni deloc, iar mijlocul Theklei se îngroșa prea tare. Și-ar fi dorit, totuși, să aibă ochii Theklei. Oricum, îi stătea bine cu rochia mamei și, mulțumită faptului că era înaltă, părea să aibă mai mult decât cei paisprezece ani reali. Rochia din material galben, mulată pe bust și lărgindu-se apoi în falduri bogate, nu-i era mare. Karen Capelo fusese o femeie scundă, la fel ca soțul și ca mezina ei, Sudie. Amanda o moștenise pe mătușa Kristen. Deși, cu părul lung, blond și cu ochii cenușii, semăna bine și cu mama. Spre deosebire de Sudie, își mai aducea aminte cum arăta mama lor. Avea aproape opt ani când Karen Capelo fusese ucisă într-un raid al inamicului pe o planetă pașnică.

"Oare sunt mai frumoasă decât mama?" se întrebă ea. Nu, nu chiar. Mama ei avusese un chip cu adevărat adorabil. Amanda considera că are nasul prea lung și fruntea cam bombată și că e ceva în neregulă cu bărbia... Își dorea ca părinții ei să nu se fi comportat ca niște dinozauri și să fi acceptat ca ea și Sudie să beneficieze de unele îmbunătățiri genetice. Thekla avea cei mai fabuloși ochi albaștri-verzi, cu mărimea și culoarea modifi-

cate genetic, și...

Tatăl ei urca scările!

Amanda simți că i se strânge stomacul. N-avea nici măcar ce să caute acasă la ora aceea! Ar fi trebuit să se afle la ora de înot, dar chiulise și luase autobuzul spre casă singură, lucru interzis. Plănuise să-și evite părintele până la ora la care garda de corp a lui Yaeko ar fi trebuit s-o aducă acasă, apoi să se poarte ca și cum abia ar fi sosit. Tatăl ei avea să se înfurie rău de tot! Trase iute un șut grămezii de haine mototolite pe care le dezbrăcase, băgându-le sub pat, deschise debaraua-dulap și se strecură înăuntru. Nu îndrăznea să încuie ușa, fiindcă tatăl ei intrase deja în cameră, dar o apropie cât putu de mult.

Nu era tatăl ei. Preț de o clipă, încremenită, Amanda crezu că bărbatul din dormitor era Dieter Gruber: uriaș, blond, modificat genetic. Dar Dieter rămăsese pe planeta numită Lumea, la celălalt capăt al galaxiei, cu peste doi ani în urmă, și oricum, Dieter era mereu împiedicat și zgomotos, pe când bărbatul din cameră se mișca pe tăcute, precum pisica.

Individul roti privirea prin încăpere, închise ușa la loc și coborî în hol.

Amanda închise ochii strâns. Cine era? Ce se petrecea? Ce să facă?

Deschise ușor debaraua, se strecură afară și dădu la o parte un colț al draperiei. Afară, lângă o mașină, stătea alt bărbat. Restul străzii era cufundat în tăcere și-n bezna nopții de aprilie, străjuit de șirurile de copaci desfrunziți - motivul pentru care tatăl ei alesese acest cartier, într-o suburbie liniștită aflată la cinci kilometri distanță de Cambridge. "Oi fi silit să lucrez cu neghiobii de la Harvard, dar nu și să trăiesc laolaltă cu ei!" explicase el.

Tatăl ei ieși din casă împreună cu un al treilea bărbat. Ochii experți ai Amandei sesizară ceva în neregulă cu mersul lui: era prea calm, prea potolit, fără nici un gest brusc, fără nici o tresărire nervoasă. Nu mergea așa niciodată! Privi cum urcă în mașină împreună cu cei doi bărbați, apoi celălalt, care intrase în dormitor, ieși la rândul lui din casă și li se alătură. Vehiculul porni.

Poate mergea la vreo întrunire la facultate. Poate că-i

lăsase un bilet. Amanda o zbughi la parter, să vadă. Dar înainte de a ajunge la masa din bucătărie, unde-i lăsa el întotdeauna mesajele, știa cu siguranță că nu era vorba de nici o întrunire la facultate. Bărbatul cel solid și blond își băgase nasul prin casă, iar tatăl ei mergea ca un om căruia i se făcuse ceva. Poate fusese drogat.

Își spuse că ar trebui să cheme poliția.

"Niște incompetenți neîndemânatici, cu inteligența picioarelor de scaun, 70% din ei, iar din ceilalți 30%, jumătate sunt în cârdășie cu infractorii", spunea tatăl ei despre polițiști. Dacă suna la poliție și dădea peste unul în cârdășie cu cei care-i luaseră părintele? Sau chiar peste unul din categoria "picioarelor de scaun", care n-ar fi știut ce să facă? Tom Capelo ar fi spus că o probabilitate de reușită de 15% e prea mică.

Amanda își impuse să stea nemișcată. "Gândește! îi spunea mereu tatăl ei. Raționează! Pentru asta ai creier." Bun; va raționa ce să facă.

Nu putea să sune la poliție; exista posibilitatea ca poliția să fie implicată. Chiar și la școală, unele fete vorbeau pe șoptite despre faptul că guvernul se clatină și despre dispariția câte unui unchi sau văr. Desigur, se refereau la guvernul cel mare, de pe Marte, nu la cele mici, de pe Pământ. Pe Marte, tot ce avea legătură cu războiul era mult mai drastic decât pe Pământ. Chiar și așa... oamenii guvernului nu meritau încredere. Și-atunci, cine merita?

Mătușa Kristen din Lowell City, desigur. Dar dacă telefona pe Marte, cei care-i luaseră tatăl aveau să prindă de veste. Telefoanele puteau fi ascultate, cele din capitala marțiană cu precădere, și chiar dacă s-ar fi codificat convorbirile propriu-zise, cei care ascultau tot ar fi aflat de existența apelului, deși nu i-ar fi cunoscut conținutul. Toată lumea știa asta, din holofilme. De asemenea, sistemul casei înregistrase tot ce se petrecuse în dreptul ușii și al ferestrelor de la primul etaj. Cu siguranță, răufăcătorii vor străpunge sistemele de protecție ale sistemului casei (știa și ea să facă acest lucru) și vor distruge dovezile răpirii comise de ei. Iar când făceau acest lucru, aveau să afle că Amanda venise acasă mai devreme și se aflase înăuntru. Și poate vor veni s-o ia și pe ea.

Poate că se și porniseră!

"Trebuie să plec, acum, chiar în clipa asta!" își spuse fata. Dar n-avea cum să meargă la sora mamei sale vitrege, unde se afla aceasta împreună cu Sudie, pentru că, de bună seamă, oamenii cei răi aveau cunoștință de acea vizită, și-atunci puteau pune mâna și pe ea. Iar Amanda nu putea să accepte una ca asta, fiindcă era singura persoană care văzuse cum a fost luat tatăl ei. Era martor ocular. Trebuia să-și ajute părintele; pentru asta era nevoie să se adreseze unei persoane în care să poată avea încredere absolută, o persoană la care oamenii cei răi să nu suspecteze că se va duce; în plus, trebuia să fie cineva suficient de bogat și de puternic ca să-i fie de folos. Amanda știa aceste lucruri tot din holoemisiuni.

Marbet Grant! De pe Lună!

Amandei i se tăie respirația și fu cât pe ce să țipe tare de ușurare. Marbet reprezenta alegerea perfectă. Nimeni nu s-ar fi gândit s-o caute pe Amanda pe Luna. Iar Marbet era cea mai amabilă, cea mai deșteaptă, cea mai bună persoană din câte cunoștea. Sperase în taină că tatăl ei se va căsători cu Marbet, deși Carol era și ea o persoană agreabilă. Poate că, totuși, Carol se potrivea mai bine cu tatăl ei, fiindcă Marbet era o Empatică, iar tatăl ei, prea afurisit pentru a-și dori pe cineva care să-i ghicească mereu gândurile cu o probabilitate atât de mare.

După ce luă decizia, Amanda deveni eficientă. Alergă în camera ei, se încălță și înghesui în geanta de balet câteva haine curate și articole de toaletă. În tot acest timp, gândea cu fervoare. Tatăl ei îi dăduse codul seifului. Ceru sistemului casei să-l deschidă și-și scoase pașaportul - dar oare nu i s-ar fi dat de urmă dacă-l folosea? îl luă oricum, împreună cu toate cipurile monetare. Apoi scoase punga mică, din plastic albastru, cu pietrele din geodă.

Geoda... O peșteră sclipitoare de pe planeta numită Lumea, asemănătoare cu peștera de basm a lui Aladin. Tatăl ei, însoțit de Dieter Gruber, le dusese acolo pe ea și pe Sudie o singură dată, pe vremea când își făcea descoperirile fizice de maximă importanță pe acea planetă. Dieter le dăduse voie fetelor să ia fiecare câte doi pumni cu diamante și pepite de aur de pe pereții și podeaua peșterii. Sudie își dorea să se joace cu ele, dar pe

Amanda o interesase cum au ajuns nestematele acolo. "Cândva, aici, chiar în locul ăsta se afla craterul unui vulcan, îi explicase Dieter. Aurul s-a sedimentat prin circulația apei încălzite de magmă." Cât de îndepărtată îi părea acum acea zi! Pe atunci era o copiliță.

Amanda puse punga cu pietre prețioase în buzunar și abia atunci își dădu seama că rămăsese îmbrăcată cu rochia mamei. Păi, cu atât mai bine: o va face să pară mai matură. "Stai așa... Da!" Se întoarse alergând în dormitorul adulților, înșfăcă un pumn de farduri din sertarul lui Carol și le dădu drumul în geanta de balet.

Dezactivă sistemul de supraveghere al casei și ieși pe ușa de la bucătărie, dispărând rapid în pădurica întunecată din spatele casei. O cunoștea bine; se juca foarte des acolo cu prietenele ei. "Pădure artificială suburbană, cu o probabilitate scăzută de a conține viețuitoare cu adevărat sălbatice", o descria tatăl ei. Ei, și ce dacă?

În pădure mirosea a primăvară și a pământ, un miros proaspăt, învăluitor. Pe sub copaci era răcoare; pășind repede și sigur pe cărările luminate de lună, Amanda se scutură, înfiorată. Își uitase jacheta.

Cincisprezece minute mai târziu ieși de cealaltă parte a pădurii, la câteva cvartale distanță de casă. Merse până la colț și prinse un maglev spre Cambridge. N-o întrebă nimeni nimic; autobuzul era plin cu tineri aproape de vârsta ei, doar cu puțin mai mari. (Și tatăl ei spunea că e prea mică pentru a merge singură cu trenul seara!) Amanda se așeză pe ultimul scaun, își sprijini pe genunchi oglinda de poșetă a lui Carol și se puse pe treabă cu fardurile ei, țuguind buzele cu un aer critic.

La sfârșitul operațiunii părea mult mai matură, poate chiar de șaisprezece ani.

"Și dacă răpitorii l-au omorât pe tata?" îi trecu prin minte.

Își spuse că nu-l vor omorî. Probabilitate scăzută! Tatăl ei era un fizician renumit; ăsta era singurul motiv al răpirii, așa că probabil îl voiau în viață, ca să-și pună cunoștințele de fizică în slujba lor. Da! Trebuia să nu se mai gândească la ceea ce i s-ar putea întâmpla lui și să-și concentreze întreaga capacitate mentală asupra felului în care l-ar putea ajuta. "*Gândește! Raționează! Pentru asta ai creier*."

În stația Cambridge, Amanda studie toate indicatoarele, până când pricepu cum să cumpere un bilet pentru trenul spre spațioportul Walton, aflat la o distanță considerabilă de-a curmezișul statului. La automatul pentru bilete folosi cipuri monetare - nu puteau fi urmărite. În noul tren nu mai erau tineri, ca-n celălalt, dar n-o deranjă nimeni. Amanda se instală pe locul ei cu o ținută foarte dreaptă, străduindu-se să pară cât mai matură, să nu arate tulburată fiindcă tatăl ei fusese răpit și pentru că-și temea propria viață și se temea și pentru viața lui și nimic nu mai era cum fusese cu două ore mai devreme, când singura ei dorință era să afle dacă-i stă bine în rochia cea galbenă a mamei.

[3]

SPAȚIOPORTUL WALTON, FEDERAȚIA ATLANTICULUI UNIT, PĂMÂNT

LA SPAȚIOPORT, AMANDA se confruntă cu prima problemă serioasă: nu putea să-și cumpere un bilet spre Lună fără să-și arate pașaportul, pe care era trecut numele ei, și exista posibilitatea ca oamenii care-i răpiseră tatăl să obțină lista pașapoartelor. În plus, un bilet până pe Lună costa mai mult decât avea pe cipurile monetare. Era cazul să vândă o nestemată - ce trebuia făcut pentru asta? Habar n-avea.

Amanda se încuie într-o toaletă publică. Scoase o singură piatră prețioasă din punga de plastic albastru, după care ascunse punga cu restul pietrelor în chiloți, între picioare, așa încât să nu i se poată distinge conturul prin faldurile rochiei galbene. Apoi, cu cel mai încrezător aer pe care-l putu arbora, merse spre un terminal public de

informații și introduse niște fise.

- Căutare, cumpărător diamant, particular, cel mai aproape.

- Căutare executată, spuse terminalul. Cel mai apropiat cumpărător particular de diamante față de poziția în care vă aflați este firma Frații Trevinno, spațioportul Walton, Clădirea T, nivelul al cincilea.

Chiar acolo! Ce noroc! Deși părea logic: probabil că o mulțime de oameni se hotărau să plece pe neașteptate de pe Pământ și nu voiau să li se dea de urmă, astfel că aveau nevoie să obțină rapid o mulțime de cipuri monetare. Dar ce fel de oameni va găsi acolo? Infractori, poate. Și dacă-i vor face rău? O, Dumnezeule!

Dar ce alte variante avea?

S-o sune pe Marbet, pe Lună. Ea ar fi fost în măsură să-i comande un bilet de acolo. Putea folosi un telefon public.

Nu! Dacă Marbet cumpăra biletul pe Lună, trebuia să dea informațiile din pașaportul Amandei, care aveau să rămână în baza de date începând din acel moment și până la cursa următoare. Iar răpitorii puteau obține informațiile și aflau astfel unde se află. Dar dacă Amanda cumpăra biletul de pe Pământ, în ultima clipă înainte de plecarea cursei, nu mai rămânea timp pentru ca vreun răufăcător s-o oprească înainte de a ajunge la Marbet, în siguranță. Marbet va ști precis cum s-o protejeze, fiind bogată și cunoscută și cu prieteni puternici (probabilitate ridicată). Important era să ajungă la ea.

Preț de o clipă, se întrebă dacă într-adevăr Marbet reprezintă cea mai bună alegere. Multor oameni nu le plăceau Empaticii. Marbet era solicitată pentru o mulțime de negocieri, de procese penale, de activități guvernamentale periculoase. Primea amenințări cu moartea. Poate ar fi mai bine să meargă la altcineva...

N-avea la cine.

Ridicând bărbia, Amanda îi ceru terminalului:

- Căutare. Prețuri la diamante, acum, un diamant cu greutate de... (ezită, piatra era mare) de zece grame.

- Prețul depinde de claritatea diamantului, de culoare, de formă.

- Intervalul de variație.

- De la zece mii de credite la o sută de mii de credite.

"Atât de mult!" Iar ea avea atâtea nestemate din geodă... Își aminti cu întârziere că jumătate îi aparținea, de fapt, lui Sudie. "N-are nimic, am să aduc jumătate înapoi acasă."

- Îndrumări pentru a ajunge de aici la Clădirea T.

- Mergeți pe coridorul din stânga, luați trenul numărul șaisprezece, coborâți la a treia stație.

- Mulțumesc! rosti fata, deși tatăl ei protesta mereu că e o tâmpenie să mulțumești aparatelor.

Tatăl ei...

- Cu plăcere, spuse aparatul.

Asta o făcu să se simtă dintr-o dată mai bine. Tatăl ei nu le știa chiar pe toate - și doar era cel mai deștept om din Sistemul Solar! Asta însemna că nici răpitorii nu le știau pe toate.

Trenul 16 era plin cu soldați, care se apucară s-o fluiere și s-o strige. Speriată, renunță să urce; îl așteptă pe următorul. Era gol și nu prea curat. La fel și Clădirea T. Nivelul al cincilea nu însemna, cum presupusese ea, al cincilea etaj în sus, ci al cincilea în jos. În lift, Amanda își strânse mai tare pe lângă corp geanta de balet. Își dădu seama, prea târziu, că pe ea scrie numele școlii pe care o frecventa, Academia Sauler. Întoarse geanta, în așa fel încât scrisul să vină pe partea lipită de corp. Inima ei se purta ciudat: când bătea foarte repede, când rar, înfundat, dureros.

Coborând din lift, întâlni o femeie care o privi: o femeie ciudată, cu păr violet și lumini pulsatile în buric și cu partea de sus a corpului dezbrăcată. Șocată, Amanda se uită în altă parte, spunându-și că ar fi mai bine să plece. Nu-i mirosea a bine. Pe neașteptate, femeia râse - un râs care suna înspăimântător, a nebunie. "Ar fi mai bine să plec..."

Dar femeia își văzu de drum, iar la capătul coridorului murdar, Amanda văzu un indicator electronic luminos: FRAȚII TREVINNO. CUMPĂRARE ȘI VÂNZARE. FĂRĂ ÎNTREBĂRI. Apăru un semn de întrebare animat, care fu "ucis" imediat, de mai multe ori. După a șasea moarte, finalul reclamei se schimbă: în loc de FĂRĂ ÎNTREBĂRI apăru de astă dată FĂRĂ ÎNDOIALĂ, CEI MAI BUNI.

"Până și eu îmi dau seama că nu la asta se referă cu adevărat", își spuse Amanda, și gândul îi dădu curaj: era

suficient de isteață ca să ducă la bun sfârșit ce-și propusese. În acel magazin putea să-și vândă diamantul fără să i se ceară pașaportul. Totul se va rezolva într-un minut, iar pe urmă va urca rapid cu liftul până în stația de tren și se va întoarce în zona curată a spațioportului. Totul se va termina într-un minut.

Se duse la ușă, care se deschise singură. Interiorul era strâmt și murdar, panourile de pe pereți - decolorate rău, dar Amanda se simți inundată de ușurare. Era un aparat! Nu oameni, ci doar un aparat care cumpăra obiecte. N-avea cine să-i facă rău.

Aproape veselă, se apropie de terminalul prevăzut cu fante și cu tăvi de diferite mărimi, agățate în partea din față.

- Aș vrea să vând un diamant, vă rog.

- Puneți piatra pe Tava A.

Amanda ezită: dacă mașinăria îi înghițea diamantul și nu-i mai dădea banii? Dar fără îndoială că dacă ar fi avut asemenea apucături, afacerea fraților Trevinno n-ar fi rezistat prea mult. Oricum, n-avea de ales. Puse diamantul pe tavă.

Aparatul nu-l înghiți; o cupolă transparentă, de mici dimensiuni se așeză deasupra pietrei și de undeva se auzi un zumzăit slab. Aparatul rosti:

- Ofertă: cinci mii de credite.

Suma era mult mai mică față de cea promisă de terminalul informațional. Oare mașina își dădea seama că ea e o copiliță? Poate era un computer cu capacități apropiate de inteligența artificială. Dar tatăl ei spunea că un asemenea computer costă extrem de mult. Surprinsă de propria îndrăzneală, zise:

- Vreau zece mii de credite! Un terminal informațional mi-a spus că diamantul meu valorează cel puțin atât.

- Opt mii de credite.

- Bine!

Îi ajungea ca să cumpere biletul spre Lună. Măcar ridicase prețul cu trei mii.

Diamantul, aflat tot sub cupolă, dispăru. Dintr-o fantă apăru o grămăjoară de cipuri monetare. Amanda le înhăță fără să le numere (aparatele erau de încredere, probabilitate ridicată), se întoarse și fugi spre ușă. O găsi încuiată. Geamul, transparent când intrase, devenise

între timp opac.

- Lasă-mă să ies! Lasă-mă să ies!

- Încă nu, rosti o voce de bărbat în spatele ei.

Amanda se răsuci pe călcâie.

- Măi să fie, o fetiță!

Era prea îngrozită ca să poată replica.

- O fetiță cu apucături de curvă, care a pus mâna pe un diamant mare, netăiat. De la ce tip l-ai șterpelit, păpușă? Mai trăiește, ca să-i simtă lipsa?

Amanda începu să țipe. Strigătele ei păreau să umple aerul cu praf, nu doar cu sunet, pentru că mai apoi, când încercă să-și aducă aminte exact ce se întâmplase, totul era în ceață. Dar își aminti mâinile bărbatului pe corpul ei, sfâșiind rochia galbenă a mamei, pipăindu-i întâi sânii, apoi chiloții. În clipa aceea se auzi un sunet de panouri sfărâmate, peretele se prăbuși și-n încăpere pătrunse o altă mașinărie. Bărbatul îi dădu drumul Amandei și se puse pe urlat. Fata simți cum ceva sau cineva o ridică și izbi cu pumnii în acel cineva sau ceva. Auzi un sunet puternic, ca de cascadă uriașă; pe urmă nu mai știu nimic.

- Bea asta! rosti o voce.

Amanda se conformă. Instantaneu, simți cum îi revin puterile. Dădu paharul la o parte, se ridică în capul oaselor și se uită în jur, speriată. O cameră sărăcăcioasă, micuță, cu un pat, un scaun, un tablou pe perete și...

- Nu-ți face griji, spuse bărbatul aflat în picioare lângă patul ei. Ești în siguranță!

Era scund, numai piele și os, cu o țăcălie rară. Purta o pereche de jeanși negri și o cămașă neagră, murdare amândouă, și avea pielea păstoasă, cenușie, ca a unuia care vede rareori lumina soarelui.

- Cine... cine sunteți?

- O întrebare mult mai relevantă este: cine ești tu? Amanda Susan Capelo, paisprezece ani, cetățean al Federației Atlanticului Unit, fiica doctorului Thomas Capelo și a răposatei Karen Olsen Capelo.

Îi luase pașaportul! Fără să se gândească, Amanda duse mâna între picioare, găsi punga albastră din plastic la locul ei și se uită în altă parte, roșind teribil. În colț se afla ceva îngrozitor. Exclamă:

- *Aia* ce-i?!

- E asistentul meu. Un robot foarte puternic și foarte neghiob, care a dat buzna în magazin și te-a scos de acolo. Nu-i mulțumi; îi lipsesc senzorii pentru sunete. Execută doar comenzile pe care i le dau prin intermediul computerului portabil.

Obiectul din colț era un paralelipiped din metal, înalt de doi metri și-un pic, cu trei perechi de tentacule flexibile, câteva țevi de armă și trei capete de furtun. Amanda îl privi disperată. Simți cum lacrimile fierbinți îi înțeapă ochii, dar clipi ca să le alunge. Își dorea cu disperare, cu orbire să se întoarcă acasă.

- Nu plânge, fiindcă... rosti bărbatul fără vreun accent de compătimire în glas.

- Nu plâng niciodată! se răsti Amanda.

- Fiindcă nu ajută. Dacă ești destul de mare ca să umbli de capul tău printr-un loc cum e Clădirea T, ești destul de mare și ca să te controlezi.

- Nu știam că va fi așa!

- Sigur că nu. Acum spune-mi ce căutai acolo.

- Mai întâi spune-mi dumneata cine ești!

- Îmi poți spune "părintele Emil". Sunt preot catolic.

- Asta ce înseamnă?

- Dumnezeule mare, n-ai auzit niciodată de credința catolică? Nici măcar n-ai *auzit?*!

Amanda clătină din cap. De fapt, își amintea foarte vag cuvântul, menționat la istorie - disciplina care-o atrăgea cel mai puțin - dar nu ținea minte nici un detaliu.

- Nu mai face mutra asta ofensată, copilă. Ajunge, am spus! Catolicismul este o religie foarte veche, singura adevărată, într-o lume care și-a uitat credința. Eu conduc Misiunea Sfintei Tereza, Mica Floare. Salvez suflete pierdute, căzute în păcatul hoției, al beției, al drogurilor sau al prostituției - ceea ce am crezut că ar fi și cazul tău: o prostituată minoră care s-a băgat într-un bucluc mai mare decât putea duce.

Amanda știa cel puțin ce este aceea o prostituată. Cum îndrăznea?!

- Nu sunt prostituată!

- Mi-am dat seama. Așadar, ce căutai în magazinul acela jegos?

Amanda nu răspunse, doar îl fulgeră cu privirea.

- Haide, copilă, zise părintele Emil pe același ton sec,

necompătimitor. Dacă nu-mi spui ce necaz ai, nu te pot ajuta. Cum a ajuns fiica unui fizician de renume mondial și sprijinitor al războiului să vândă bunuri furate?

- Nu sunt furate! Și tatăl meu nu sprijină războiul!

- Ba sigur că-l sprijină. Fizicianul Thomas Capelo a dăruit lumii artefactul extraterestru care are puterea de a distruge nu doar un întreg sistem stelar, ci chiar structura spațiului! Astfel a ridicat miza războiului cu fallerii, de la simpla distrugere a speciei umane, la distrugerea Universului dăruit omenirii de Dumnezeu cel milostiv, și toate astea doar pentru ca egomaniacul acela de Stefanak să poată dobândi și mai multă putere!

Amanda era nedumerită: nici unul dintre oamenii pe care-i cunoștea nu vorbea astfel. Tabloul de pe perete înfățișa un bărbat însângerat, pe o cruce din lemn, suferind îngrozitor. Spuse cu încăpățânare:

- Tatăl meu i-a dat generalului Stefanak artefactul doar pentru că aveau și fallerii unul! Generalul Stefanak îl folosește ca să apere sistemul solar!

Părintele Emil pufni.

- Inutil să dezbați chestiuni politice cu un copil, dărâmite cu un copil fără credință! Spune-mi doar de ce vindeai bunuri - furate sau nu - la Frații Trevinno.

- Aveam nevoie de bani!

- Ne apropiem de adevăr. Nu, copilă, nu te feri să privești tabloul. Acolo e Domnul nostru iubit, care a murit pentru păcatele noastre. Pentru ce aveai nevoie de bani?

- De ce ți-aș spune? replică Amanda.

- Pentru că te-am observat - o fetiță sulemenită precum Târfa Babilonului - și te-am urmărit ca să mă conving că nu pățești nimic. Pentru că am dat buzna în bârlogul Fraților Trevinno, împreună cu Mânia Domnului aflat aici de față, ca să te salvez de o viață cu adevărat îngrozitoare și probabil scurtă în circuitul comerțului sexual. Pentru că te-am adus aici, la misiune, unde te afli în siguranță, și ți-am dat o porție din leacul meu revigorant - lucru pe care nu prea mi-l puteam permite - fiindcă păreai să fii în stare de șoc. De asta.

Amanda scoase cele opt mii de credite din buzunar și aruncă două mii pe pat, lângă părintele Emil.

- Asta-i pentru leacul dumitale!

- Se vede treaba că ți-am dat o porție prea mare. Își

face apariția grandoarea maniacală. Dar îți mulțumesc, am să accept banii cu smerenie, întru slava Domnului.

Băgă cipurile în buzunar.

- Acum spune-mi pentru ce-ți trebuiau banii.

Amanda îl studie pe părintele Emil. Îi dăduse un leac - așa spusese; poate că, într-adevăr, o făcea mai curajoasă. Poate o făcea și să nu gândească prea clar. Dar simțea că și-a redobândit fluența gândirii, iar el o salvase într-adevăr de... de acolo, și nu încerca să-i ia toți banii. Poate că era un om demn de încredere. Și-apoi, ce avea să facă dacă nu se încredea în el? Spațioportul se dovedise un loc mai înspăimântător decât își închipuise.

- Te hotărăști să-mi încredințezi taina ta, zise părintele Emil. Foarte bine; taina confesionalului e sfântă!

Amanda habar n-avea la ce se referă. Stilul lui de a vorbi semăna puțin cu al tatălui ei, care folosea uneori cuvinte ce sunau normal, dar aveau niște înțelesuri bizare. "Amărăciune ironică", o auzise o dată pe mătușa Kristen, dar nu înțelesese ce vrea să spună cu asta și nici n-o întrebase. Tatăl ei era așa cum era. *Tatăl ei*...

- Nu începe să plângi!...

- Ți-am spus că nu plâng niciodată!

- ... altfel, Mânia Domnului te duce înapoi în magazinul ăla pervers! Acum spune-mi pentru ce-ți trebuiau banii.

- Trebuie să plec pe Lună, declară ea posomorâtă.

- Pe Lună! De ce?

- Ca să găsesc pe cineva care să mă ajute. Tatăl meu a fost răpit!

Preotul făcu ochii mari. Amanda simți o satisfacție răutăcioasă: pentru prima dată, obținuse o reacție din partea lui.

- Doctorul Capelo? Răpit? Când?

- Acum câteva ore.

- Cine l-a răpit? Știi?

- Nu. Doar...

- Amanda, spune-mi toată povestea! De la început. Să nu omiți nici un detaliu, chiar dacă ți se pare neimportant!

Îi relată întâmplarea, simțind o ușurare pe care nu voia s-o recunoască: exista iarăși un adult care să preia responsabilitatea. Părintele Emil o ascultă cu atenție.

După ce termină, el se ridică și se duse spre tabloul de pe perete. Cu spatele la ea, întrebă:

- Pe cine voiai să cauți pe Lună?

- Pe Marbet Grant.

- Empatică? De ce?

- E o prietenă de-a noastră. M-am gândit că mă poate ajuta să-l găsesc pe tata, fiindcă e bogată și cunoaște o mulțime de oameni prin tot Sistemul Solar.

Preotul rămase tăcut vreme îndelungată. Apoi se depărtă de tablou și-și atinse fruntea, pieptul, umărul stâng, umărul drept. Amanda se întrebă dacă suferă cumva de vreo boală neurologică, la fel ca mama Theklei, care avea ticuri incontrolabile.

- Amanda, am să te ajut, îi spuse preotul așezându-se din nou lângă ea. Știi deja că nu-ți poți arăta pașaportul pentru a călători legal pe Lună, decât cu riscul de a intra astfel în bazele de date guvernamentale. Dacă *într-adevăr* oamenii guvernului ți-au răpit tatăl...

- Crezi că ei au fost?

Pe chipul părintelui Emil apăru o expresie ciudată, trecătoare. Făcu iarăși gesturile acelea care semănau a tic, apoi închise ochii.

- Cred că sunt nepătrunse căile Domnului și că El ne pune inima la încercare în moduri pe care noi nu le putem înțelege.

Amanda replică, nerăbdătoare:

- Ce înseamnă asta? Crezi sau nu că guvernul l-a luat pe tata?

- O raționalistă cu ochelari de cal... Fiica demnă a tatălui ei! Păcatele părinților le trag copiii. Da, Amanda, cred că guvernul ți-a răpit tatăl. Mai cred și că vor da vina pe mișcarea antirăzboi.

- *De ce?* De ce să-l ia pe tata?

- Habar n-am! Nu sunt nici politician, nici om de știință, slavă Domnului! Tatăl tău se ocupa în ultima vreme de vreo problemă științifică nouă, importantă?

- Tata se ocupă mereu de câte o problemă științifică importantă!

"Părintele Emil nu știe prea multe despre savanți!", își spuse ea.

- Mda... Păi s-ar putea ca ăsta să fi fost mobilul. Sau nu. Dumnezeu lucrează.

- Lucrează la ce?! întrebă Amanda.

Dar părintele Emil se întorsese iarăși cu spatele. Se apropie din nou de tabloul cu bărbatul însângerat și îngenunche în fața lui, mișcând buzele mutește. Pe chipul lui se așternu o expresie de suferință atât de intensă, încât Amanda se sperie.

Studiase religia, firește, la cursul de istorie, chiar dacă istoria era disciplina care-i plăcea cel mai puțin, astfel că nu-i acorda cine știe ce atenție. Poate că existase o religie numită "catolică" - fuseseră atâtea! Și toate erau caraghioase și irațională - așa spunea tatăl ei, fapt care-i micșorase și mai mult interesul față de ele. Dar oricum, știa ce face părintele Emil. Se "ruga", cerând ajutor de la "Dumnezeu". Ajutor pentru ce?

Amanda aruncă o privire spre ușă, întrebându-se dacă Mânia Domnului ar opri-o în cazul în care ar încerca să plece. Iar dacă reușea într-adevăr să iasă pe ușă, unde s-ar fi găsit? Se mai afla oare pe spațioportul Walton? înainte ca ea să decidă ce să facă, părintele Emil se ridică.

- Amanda, am să te ajut să ajungi pe Lună.

Ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare, dar în vocea lui era ceva care-o deranja.

- De ce? întrebă prudentă.

- Fiindcă Dumnezeu lucrează pe căi nepătrunse, copilă. Pentru amândoi. Am prieteni, iar ei au nave, și nu va fi nevoie să-ți arăți pașaportul nici unei baze de date guvernamentală.

În afirmația lui era ceva în neregulă. Amanda se gândi și găsi ce anume.

- Dar... chiar dacă aveți nave, ele tot trebuie să primească aprobare și să fie monitorizate de un spațioport, iar astea sunt ale guvernului!

- Nu în totalitate. De fapt, unii angajați de pe spațioporturi sunt de partea noastră și introduc corect informațiile privind decolarea și aterizarea navelor, dar nu și pe cele care țin de persoanele aflate la bord și de motivele călătoriei.

Amanda era complet nedumerită.

- De ce fac asta? Ce vrei să spui cu "angajații care sunt de partea noastră"? Ce fel de parte?

- Politică. Știi, nu-l agreează toată lumea pe generalul

Stefanak!

Asta știa, firește! Toată lumea știa. Existau grupuri întregi de oameni care considerau că generalul Stefanak se descurcă foarte prost în războiul cu fallerii. Holoemisiunile de știri erau pline cu demonstrații și editoriale și alte chestii dintr-astea, plicticoase toate. Interesul Amandei se stinse. Ce conta politica acestor oameni? "Știința e mai presus de politică și mai durabilă", spunea tatăl ei. Important era să ajungă pe Lună și s-o găsească pe Marbet, astfel încât să-și poată aduce părintele înapoi.

- Bine, merg pe Lună cu nava prietenilor tăi, îi spuse ea părintelui Emil. Mulțumesc!

- O, copilă! rosti părintele Emil.

Buzele lui reîncepură să se miște în acea "rugăciune" mută și absurdă; după o vreme, Amanda se uită în altă parte, dorindu-și ca el să încheie odată. Trebuia să ajungă pe Lună cât mai curând cu putință.

[4]

ORAȘUL LOWELL, MARTE

LYLE KAUFMAN AVEA prilejul să descopere că existau o mie de modalități prin care un guvern putea să-și împiedice cetățenii să facă un lucru legal, dorit de aceștia. Nici una dintre modalități nu presupunea violență și nici măcar amenințări. Nu se pătrundea ilegal în vreo bază de date, nu se falsificau informații, nu se rosteau neadevăruri. La drept vorbind, nimeni nu spunea "nu".

Însă dispăreau dosare. Întrevederile erau anulate din cauza unor "situații de urgență". Anumiți oameni, a căror semnătură pe baza amprentei retinei era esențială pe documentele electronice, nu puteau fi contactați pentru moment, întrucât călătoreau prin cele mai îndepărtate tuneluri spațiale, cu "treburi legate de război". În sistemele informaționale interveneau defecțiuni, viruși, încurcarea datelor introduse, scurgeri de informații, erori de accesare și eroziunea inelară a bazelor de date.

De cinci luni, Kaufman încerca să obțină autorizația de a ieși din sistemul solar, cu o navă particulară, într-o călătorie având drept destinație planeta neproscrisă Lumea, aflată departe de toate teatrele de război cunoscute. Dar se afla tot în Lowell, înțepenit de parcă ar fi fost sudat de uriașele armături ce susțineau domul piezoelectric.

- Circulam mai ușor când eram militar activ, i se plânse el lui Marbet Grant.

Marbet se aflase pe Lună până cu o săptămână înainte; fuseseră amândoi de părere că lui Kaufman îi va fi mai ușor să obțină primele autorizații de călătorie dacă nu trecea numele celei mai renumite Empatice din sistemul solar pe lista "echipajului". Dar autorizațiile se lăsau oricum așteptate, așa că în săptămâna anterioară, Marbet părăsise Luna City și venise la el.

- Firește că-ți era mai ușor să circuli când te aflai în armată, replică ea. Guvernul vrea ca armata să se afle dincolo de Tunelul Spațial Nr. 1, ca să poarte războiul, iar pe cetățeni îi vrea în casele lor, la adăpost.

- Nu-s chiar atât de sigur, Marbet. Tot mai mulți militari par să se afle chiar aici, pe Marte!

- Știu, se mulțumi ea să răspundă.

Amândoi erau conștienți de probabilitatea ca hotelul în care stătea Kaufman să fi fost înțesat cu microfoane ascunse. Era un hotel ieftin, din categoria celor folosite de rudele soldaților, care așteptau cu disperare să li se aloce una dintre foarte puținele locuințe militare. Încăperi mici, aproape goale, coridoare pline cu copii care n-aveau alt loc de joacă, decât poate străzile înguste; pereți mohorâți din panouri de spumă, fără ferestre - din motive de securitate și pentru că, oricum, nu exista priveliște de văzut. Din cauza războiului, pe Marte totul devenise mai înghesuit și mai incomod. Kaufman, care-și petrecuse mai toată viața în armată, nici nu băga de seamă. Marbet observa și o deranja, dar nu spunea nimic. Lyle avea oricum destule pe cap. Îi citea încordarea, îndoiala și vinovăția nejustificată în toate liniile corpului și-n fiecare sunet al vocii.

Marbet Grant era o Empatică. Înfățișarea ei denota intense modificări genetice. Era scundă și subțire, cu pomeți foarte proeminenți încadrând un nas lat, mic. Avea

pielea ciocolatie, ochii verzi ca smaraldele, părul scurt, ondulat, ruginiu. Părea complet artificială, dar adevărata inginerie genetică se exercitase asupra minții ei.

De-a lungul istoriei au existat întotdeauna oameni neobișnuit de sensibili la prezența celorlalți, neobișnuit de capabili să citească gândurile altora. Istoricii susțineau că acest lucru ținea de necesitatea de a supraviețui a celor din categoriile inferioare: robi, sclavi, femei, supuși. Însăși viața lor putea depinde de descifrarea corectă a toanelor stăpânilor.

Biologii evoluționiști au subliniat că această idee se potrivește foarte bine cu teoria darwinistă. Supraviețuiau cei mai capabili să perceapă corect, fiindcă se puteau adapta la ceilalți tocmai în virtutea acurateței percepției.

Cercetătorii din științele sociale au documentat micile indicii inconștiente care semnalează emoții și intenții: imperceptibile schimbări faciale, mișcări ale corpului, intonația vocii, creșterea temperaturii corpului. Antropologii transculturali au constatat că în toate societățile există oameni capabili să perceapă, aproape întotdeauna inconștient, asemenea indicii.

Dar abia inginerii geneticieni au făcut legătura între această capacitate de percepție empatică și anumite modele genetice - combinații subtile, dar identificabile, ale anumitor gene altfel disparate. Un singur grup de geneticieni a lucrat la această modificare, începând cu subiecții pe care-i aveau cel mai la îndemână pentru studiu: propriii lor copii. Geneticienii credeau că le oferă odraslelor o șansă în plus pentru a supraviețui, asemănătoare cu creșterea masei musculare, cu stimularea inteligenței sau cu îmbunătățirea estetică, la care apelau în mod obișnuit cei bogați. Însă lucrurile n-au mers chiar așa cum crezuseră la început. Faptul că-ți înțelegi instinctiv semenul te poate ajuta pe tine, dar pe el îl poate tulbura. Mulți, foarte mulți oameni nu vor să fie înțeleși, preferând ca intențiile și sentimentele lor să rămână neștiute.

Chiar și așa, Marbet avea permanent de lucru. Pentru corporațiile care voiau un avantaj suplimentar în negocieri. Pentru oamenii legii care anchetau acuzații de delicte majore. Pentru guvern, când voia să știe mai multe

despre indivizi decât erau aceștia dispuși să dezvăluie. Și, o dată pentru armată, când aceasta a încercat să-l înțeleagă pe singurul inamic faller capturat în viață. Acel faller murise, dar nu înainte ca doctorul Thomas Capelo să afle de la el informații ce au schimbat întregul curs al războiului.

Toate acestea se petrecuseră pe planeta numită Lumea, unde Marbet îl cunoscuse pe Lyle Kaufman. Și unde distruseseră împreună o civilizație.

Marbet renunțase să-l mai provoace pe Lyle la discuții despre vinovăția pe care-o simțea acesta. Vorbele ei nu-l ajutau cu nimic. Doar întoarcerea pe Lume ar fi putut să-l ajute - dacă autoritățile aveau să le-o permită.

În ultimii câțiva ani, numitele autorități îl supravegheaseră cu atenție pe Kaufman, așa cum procedaseră, fără îndoială, și cu Marbet Grant, și cu Thomas Capelo. Toți trei știau prea multe despre fallerul mort. Așa că, firește, încăperea era plină cu microfoane. Puterea generalului Stefanak depindea de informații tot atât de mult cum depindea și de prezența armatei, constantă și în inexorabilă creștere pe Marte. Era o armată fanatic de loială față de Stefanak. Generalul petrecuse un deceniu întreg construind acel fanatism: promovase anumiți ofițeri, pe alții îi transferase în colonii, manipulase sumele esențiale alocate din buget. Unii (mulți) spuneau că Stefanak construiește temelia unei dictaturi, sub acoperirea legii marțiale "impuse" de război. Dar în ultimul an, puțini mai îndrăzniseră să afirme prea fățiș acest lucru.

Marbet luă telecomanda - hotelul nu poseda nici măcar un sistem cuviincios cu activare vocală - și deschise holoecranul, căutând o emisiune de știri. Și iată-l: Sullivan Stefanak, Comandant Suprem al Consiliului de Apărare al Alianței Solare.

- ... aici în această seară doar pentru că primejdia care-i pândește pe toți cetățenii sistemului solar este atât de mare! O primejdie ce vine nu din partea dușmanului, ci din partea propriilor noștri semeni. Facțiunea antirăzboi cunoscută sub numele de *Life Now* reprezintă...

- Hait, că iar a început! făcu Marbet.

Kaufman rămase impasibil, dar știa că ea îi sesizează oricum schimbările de expresie de pe chip. Părerile sale

despre Stefanak rămâneau amestecate. Kaufman era - fusese - om al armatei, iar Stefanak era cel mai mare militar din generația lui. Faptul că el se afla la conducere îi împiedicase pe falleri, superiori tehnologic omenirii, să fi câștigat deja războiul. Tot Stefanak se ocupa și cu distrugerea structurii republicane a Alianței Sistemului Solar, structură inevitabil fragmentată, din moment ce Marte, și nu Pământul cel mult mai populat, controla Consiliul. Marte controla tunelurile spațiale și asta era de-ajuns. Marte...

- Ce-a spus? făcu Marbet.

Kaufman nu fusese atent, dar după ce-i văzu expresia de pe chip, începu să asculte.

- ... răpirea lașă a unui civil. După cum știți cu toții, doctorul Thomas Capelo este cel mai mare savant al sistemului solar, omul care a descifrat în beneficiul nostru secretele Artefactului Protector, datorită căruia căminele noastre prețioase se află în siguranță, apărate în fața unui dușman pornit să distrugă orice rămășiță de viață omenească. *Life Now* a mers prea departe! Doctorul Capelo, tatăl a două fete, profesor respectat la venerabila universitate a UAF[1] de la Harvard, nici măcar nu era combatant. Mulți îl priveau ca pe un mântuitor, și într-adevăr...

- Când? întrebă Kaufman.

- Aseară. Ssst!

- ... din fericire, familia sa nu era acasă la acea oră...

Kaufman gândea cu repeziciune. Da, putea fi opera organizației *Life Now;* în ultima vreme prinsese putere. Idealiștii care formau miezul acestei facțiuni beneficiau de susținerea anumitor familii și corporații foarte puternice, care ar fi avut foarte multe de pierdut dacă Stefanak devenea dictator. Dar *Life Now* nu era singurul candidat pentru răpire. În ultimul an al serviciului său militar, Kaufman se aflase la comanda unei stații spațiale periferice, astfel că pierduse contactul cu politica din sistemul solar. Dar înainte de asta fusese strateg militar în AAAS, Armata de Apărare a Alianței Solare. N-ar fi fost imposibil ca o facțiune chiar de la nivelul guvernului, o facțiune care i se opunea cu înverșunare lui Stefanak, să-l fi răpit pe Capelo. Dar de ce? Sau...

[1] UAF = acronim pentru United Atlantic Federation (Federația Atlanticului Unit).

- Știi la ce lucra Tom în ultima vreme? o întrebă pe Marbet.

- Lyle, fizica a devenit atât de complicată, încât cred că mulți dintre colegii lui Tom nu pricep cu adevărat la ce lucrează. Poate că nici chiar Tom nu știa. N-ar fi prima oară!

Expresia ei se schimbă; îi spuse:

- Mi-e cam rău, Lyle! Mâncarea aia de la prânz, ți-am zis eu...

Semnalul pe care-l conveniseră. Kaufman o urmă în baie. Marbet îngenunche lângă vasul de toaletă, el o imită; ea șopti înăbușit:

- Crezi că pe Tom l-a răpit chiar Stefanak!

- De unde știi? îi scăpă lui fără voie.

Ar fi trebuit să se obișnuiască, după atâta timp! Marbet nu putea să explice modificările abia sesizabile - din limbajul corporal, din expresiile faciale, din mișcările sprâncenelor, din toate luate la un loc - pe care le descifra intuitiv, iar când încerca totuși să le deslușească, el nu înțelegea. Abilitatea ei era integral nonverbală. Kaufman șopti:

- Da, cred că e posibil ca însuși Stefanak să fi cerut răpirea lui Tom!

- De ce?

Dinspre holoecranul camerei de hotel auziră vocea lui Stefanak spunând:

- ... apelul meu personal de a dezvălui autorităților orice informație care ar putea duce la găsirea doctorului Capelo și...

- O cale de a discredita mișcarea antirăzboi, de a folosi *Life Now* ca pe un pretext pentru a-și asuma și mai multă putere personală... Nu știu sigur. Dar dacă a făcut-o, a folosit o tehnică stângace. Mai degrabă în stilul amatorilor.

- Așadar, crezi că *Life Now* l-a răpit pe Tom?

Marbet adăugă mai tare:

- O, Doamne, sunt așa de amețită, Lyle...

- Nu știu, spuse el. Dacă Stefanak a vrut ca acțiunea să pară opera celor din *Life Now*, ar fi putut să ceară intenționat o execuție stângace... Așa, dragă, dă-i drumul dacă-ți vine...

Marbet își băgă un deget pe gât, provocând un spasm

violent, apoi se așeză în fund, amețită. Lyle udă cu apă rece un prosop și i-l dădu. Echipa de supraveghere avea acum o vomă autentică de trecut la catastif.

După ce se întoarseră în cameră, o întrebă:

- Te simți mai bine acum?

- Da, mulțumesc! Dar hai să nu mai mâncăm și altă dată la Katouse!

- De acord. Marbet, am s-o sun pe Carol.

- Mă îndoiesc că ai să obții legătura.

N-o obținu. Kaufman lăsă un mesaj pentru a doua soție a lui Tom, în care-i oferi ajutorul sub orice formă ar fi considerat ea de cuviință și încercă să-i insufle speranță. Fără îndoială, Carol se afla în compania polițiștilor, a agenților federali de la UAF, a rudelor și a prietenilor. Kaufman știa că ea, Amanda și Sudie vor fi în siguranță; probabil că la acea oră, locuința lui Capelo era înconjurată de suficienți soldați cât să formeze o companie.

O luă pe Marbet de mână. Stătură în tăcere, gândindu-se la Tom Capelo, acel om sclipitor, dificil și complicat. Cele două fiice îl adorau. Își pierduseră mama într-un raid al fallerilor, cu ani în urmă, iar dacă le-ar fi fost ucis și tatăl...

Terminalul scoase un sunet de avertisment. Neexistând un sistem electronic global, era doar un sunet de clopoțel, fără vreo explicație verbală. Pe ecran apărură cuvintele: Recepționare mesaj înregistrat; Marbet apăsă pe telecomandă ca să-l activeze. Pe ecran apăru imaginea unei femei necunoscute, îmbrăcată într-un costum de afaceri nu foarte scump și cu o tunsoare ce-i stătea oribil.

- Colonele Kaufman, doamnă Grant, Secția Călătorii Civile a Administrației Marțiene a Tunelurilor Spațiale, din cadrul Departamentului de Stat al Consiliului de Apărare al Alianței Solare, are plăcerea de a vă informa că v-a fost aprobată cererea pentru o călătorie finanțată din surse particulare, pe planeta Osiris, Sistemul Iris, Tunelul...

- Dar noi nu vrem să mergem pe Osiris! interveni Marbet.

Kaufman ar fi putut să-i spună că întreruperea e inutilă: ascultau un mesaj preînregistrat.

- ... Spațial Nr. 89. Veți primi în scurt timp planul de zbor, itinerariul tunelurilor și regulamentele Administrației Tunelurilor. Vă informez că itinerarul presupune să traversați Tunelul Spațial Nr. 1 între perioada 16-19 octombrie anul curent. Vă informez, de asemenea, că această aprobare nu implică juridic Administrația Marțiană a Tunelurilor Spațiale, poate fi anulată în orice moment fără informare prealabilă și nu presupune nici o responsabilitate pentru cursul și deznodământul expediției dumneavoastră. Administrația vă urează călătorie plăcută!

Kaufman și Marbet se priviră. Osiris nu se afla nici măcar aproximativ în vecinătatea Lumii. Va fi nevoie de timp pentru a corecta "greșeala" birocratică - săptămâni, luni. O veșnicie.

Ochii căprui, limpezi ai lui Kaufman rămaseră calmi. "Un bărbat echilibrat", își spuse Marbet pentru a suta oară. Calm; nu se lasă tulburat prea ușor. Doar ea cunoștea vinovăția calmă, constantă, greu de dizlocat ce zăcea dincolo de suprafață. Lyle o privi și ea îl citi cu ușurință: se săturase de solicitări oficiale. Spuse cu voce tare, pentru dispozitivele de înregistrare:

- Au greșit planeta!

- N-avem ce face, decât s-o luăm de la capăt, răspunse Kaufman. Dar, Marbet, o să dureze; n-are rost să ne irosim banii pe hotel, nu-i așa? Crezi că prietena ta, Amy, mai acceptă să ne găzduiască?

- Da, o să se bucure dacă stăm la ea! spuse Marbet. Chiar ieri mi-a spus că putem merge oricând. Mă apuc de împachetat.

Departamentul de Stat sau cine știe ce altă autoritate n-avea decât s-o caute pe Amy până nu mai putea. De fapt, n-avea decât să-i caute și pe ei doi! Intenționaseră să facă totul legal, dar își elaboraseră și planuri alternative, pentru eventualitatea că nu vor reuși. După cum guvernul nu obosea să amintească, se aflau în război.

Fiecare război, indiferent când și unde se purtase, dăduse naștere unor lupte ascunse între guvernele implicate și propriii cetățeni. Piețe negre, profitori, spărgători de blocadă, trădători, indivizi care refuzau înrolarea din motive morale sau religioase, crima organizată și surorile ei mai puțin organizate. Contracte guvernamentale

false, documente de călătorie false, permise de aterizare false, liste de pasageri false și, pentru cei cu adevărat sofisticați, baze de date cu programe falsificatoare. Pentru toate astea era nevoie de două lucruri: contacte și bani.

Marbet avea bani. Kaufman, militar de carieră, nu dorise să apeleze la căi ilegale pentru călătoria plănuită. Om cu bun-simț, n-ar fi vrut să încalce legea. Dar, firește, ca fost atașat militar al Consiliului Alianței Solare, în Lowell City - inima războiului - cunoștea oamenii cu contactele necesare.

Nici Kaufman, nici Marbet n-aveau cum să-i ofere vreun ajutor practic lui Tom Capelo. Nici măcar nu erau prieteni apropiați; nu-l mai văzuseră pe fizician de aproape doi ani, deși Marbet pălăvrăgea ocazional, prin comlink, cu Amanda, fiica mai mare a lui Capelo. Un copil bun, Amanda, cu o pasiune de școlăriță pentru Marbet. Dar fără îndoială că-n acea îngrozitoare situație de criză, Amanda avea oameni mult mai apropiați - prieteni și rude. Când medita la toate cele petrecute pe Lume, Kaufman nu se mai gândea la Capelo, ci la Dieter Gruber și la Ann Sikorski. Rămași pe Lume prin hotărârea lui, a lui Kaufman, în mijlocul civilizației pe cale de năruire pe care tot el o distrusese, singur.

Marbet își scoase valiza și se apucă de împachetat.

[5]
LUNA CITY

AMANDEI NU-I VENEA să creadă: Marbet dispăruse!

- Sunteți sigură? o întrebă pe vecina acesteia, o doamnă grasă și amabilă, care locuia în apartamentul alăturat, în ciudata "clădire" subterană.

- Sunt sigură, drăguța mea, răspunse aceasta, ștergându-și mâinile de prosopul de bucătărie.

Femeia avea un accent ciudat. Undeva, în spatele ei, plângea un sugar.

- Mi-a lăsat codul casei, pentru o eventuală urgență. A plecat la iubitul ei.

Amanda își încleștă mâinile - un obicei nou.

- Aș putea să arunc o privire în apartamentul ei? Doamna cea grasă ezită.

- Vă rog! Sunt nepoata ei. Tatăl meu vitreg și cu mine n-am știut că ea o să plece.

Femeia se uita când la Amanda, când la părintele Emil, care stătea cu câțiva pași mai în spate, pe coridorul curbat. Părintele purta pantaloni negri și cămașă neagră, ambele mai curate decât fuseseră la misiune. Vecina clătină din cap.

- Îmi pare rău, drăguța mea! Dar Marbet nu mi-a spus că pot lăsa pe cineva să intre. Îmi păreți în regulă, dar dacă ea nu mi-a zis...

- Dar...

Privirea femeii își pierdu amabilitatea. Părintele Emil spuse, din spatele fetei:

- Gata, Jane. Hai să mergem! Mulțumim, doamnă! Femeia dădu din cap, părând tulburată. Amanda își dădu seama că ar fi vrut să-i ajute, dar voia, de asemenea, s-o protejeze pe Marbet. Drăguț din partea ei; foarte mulți oameni se simțeau prea stânjeniți în preajma Empaticei pentru a dori să-i fie prieteni. Amanda încercă să-i zâmbească doamnei înainte să se întoarcă la părintele Emil. Nu se gândise nici o clipă ce va urma după ce o va găsi pe Marbet. Și-acum, că Marbet se afla pe Marte - cel puțin așa-i spusese femeia - ce să facă?

- Îmi pare rău, drăguță! strigă femeia în urma lor. Dar

știu că vrei ca mătușa ta să fie fericită! Nu m-ar mira dacă s-ar mărita cu colonelul acela, Kaufman, în călătoria asta romantică pe care o fac!

Amanda se opri locului. Marbet și colonelul Kaufman? Un tip de treabă, după părerea ei, dar... nu era destul de bun pentru Marbet! Nici măcar nu-i plăcuse de ea și de Sudie, iar tatăl ei spunea că domnul colonel Kaufman face parte din acea categorie de oameni care nu știu să aprecieze copiii...

Tatăl ei...

Își încleștă mâinile și mai tare, atât de tare, încât încheieturile se albiră. Și asta era necesar uneori. Tatăl ei spunea mereu că nu poți realiza nimic de valoare când plângi.

- Cine e colonelul Kaufman? întrebă părintele Emil.

- El a condus expediția pe Lume, zise Amanda scurt. Cea în care tata a găsit Artefactul Protector și a aflat ce face și cum funcționează. Doar ți-am spus!

- N-am memorat toate numele pe care mi le-ai înșirat, copilă! Mă tem că eu nu atribui o importanță covârșitoare tuturor detaliilor vieții tale. Străduiește-te să găsești în tine puțină smerenie!

Amanda îl ignoră. Când părintele Emil îi spusese că o va ajuta să ajungă în Luna City prin prietenii lui tainici, nu-și dăduse seama că el o va însoți. E drept, la început se bucurase că merge cu ea. Fusese înspăimântător să se îmbarce pe o navă plină cu oameni străini, având un pașaport fals pe numele Jane Verghese, să asculte holoemisiunile de știri despre răpirea tatălui ei și apoi relatările presei despre propria ei dispariție, considerată tot răpire.

Reporterii descoperiseră că Amanda nu se afla împreună cu Carol și cu Sudie, nici cu alți prieteni de-ai ei, și drept urmare presupuneau că a fost răpită împreună cu tatăl ei. Dar oamenii care-l luaseră pe tatăl ei știau, de bună seamă, că nu se întâmplase așa. Poate aflaseră între timp și că Amanda fusese martoră la răpire. Probabil o căutau. Asta o speria, așa că se bucurase că părintele Emil o însoțea, chiar dacă era cea mai enervantă persoană din câte cunoscuse vreodată.

- Amanda, Dumnezeu nu vrea niciodată ca oamenii să poarte război!

- Și atunci de ce ne războim? De ce nu ne oprește Dumnezeu?

- Pentru că ne-a oferit liberul arbitru. Iar noi am ales să ne războim cu fallerii.

- *Știu* că asta nu-i adevărat! zise ea triumfător. Fallerii ne-au atacat primii, așa că ei sunt aceia care au ales războiul!

- Dar nici fallerii nu vor război, replică părintele Emil, bărbuța-i rară mișcându-se în sus și-n jos, ca de fiecare dată când vorbea cu mare înflăcărare. Nici o specie inteligentă nu-l dorește! Războiul ăsta e întreținut de conducătorii oamenilor, poate și de cei ai fallerilor, care folosesc situația ca pe o cale de a obține, de a păstra sau de a-și mări puterea personală. Ei, asta suna logic; și tatăl ei spunea același lucru. Dar părintele Emil își submină propriul argument, adăugând:

- Dacă generalul Stefanak ar vrea cu adevărat să pună capăt războiului, le-ar comunica fallerilor această dorință.

- Dar fallerii nu vor să comunice cu noi! strigă Amanda, exasperată. Refuză să scoată o vorbă măcar! Asta o știe oricine!

- Eu nu știu, replică părintele Emil. Ideea asta face parte din propaganda guvernului! Populația, în care te incluzi și tu, crede în propaganda cu care o hrănesc conducătorii ei, indiferent în ce-ar consta ea.

- Ei bine, în cazul ăsta preoții, în categoria cărora intri și dumneata, cred în propaganda religioasă cu care-i hrănește biserica lor, indiferent în ce-ar consta ea!

Își dădu seama în aceeași clipă că a mers prea departe. Părintele Emil își îndreptă făptura mărunțică, deloc impresionantă, și rosti:

- Nu poți recunoaște mărturiile false. Nici pe Antihrist. Astea sunt semnele Sfârșitului, asta-i jalea măcelului nevinovaților!

Amanda își spuse cu convingere că-i nebun și încercă să nu-l mai asculte.

Dar și asta o speria! Se întrebă ce caută alături de un om nebun, care mai era și singura persoană capabilă s-o apere. Părintele Emil îl lăsase pe robotul numit Furia Domnului la misiune, împreună cu o altă persoană, căreia i se spunea, de asemenea, "părinte". Explicase că e

nevoie de robot pentru "muncă".

Nava care-i adusese pe Lună era mică, proiectată pentru șase oameni, dar era o navă adevărată, nu o simplă navetă. Avea cușete, o bucătărie, depozite și o punte mică. Cei trei oameni, doi bărbați și o femeie, care alcătuiau echipajul nu schimbaseră nici măcar o vorbă cu Amanda; o urmăreau doar, cu priviri precaute și dure, ceea ce o făcea să nu se simtă în largul ei. Dacă ar fi umblat prin casă cu fața aceea botoasă, nepoliticoasă, tatăl ei ar fi mustrat-o cu asprime. Îl întrebase pe părintele Emil cine sunt acei oameni, iar el i-a răspuns că Dumnezeu își alege singur instrumentele care să împlinească slava Sa și că nu e de nasul oamenilor, cu atât mai puțin al copiilor, să-I pună la îndoială alegerile.

Fata stabilise în sinea ei că dacă Dumnezeu îi alesese pe acei oameni să-i fie instrumente, atunci Dumnezeu era la fel de țicnit ca părintele Emil.

Amanda mergea iute pe lângă preot, străbătând coridorul lung, circular ce delimita nivelul H din Luna City. Un tramvai micuț apăru de după curbă, opri lângă ei și le spuse vesel:

- Bună ziua! Eu fac circuitul acestui nivel rezidențial o dată la zece minute și mă opresc ori de câte ori îmi cereți. Sau puteți merge pe jos, dacă așa preferați. Toate intrările spre grupurile rezidențiale se găsesc pe acest coridor principal circular sau imediat în apropierea lui.

- Mergem pe jos, răspunse Emil, și tramvaiul plecă mai departe.

- Părinte Emil...

- Taci, Jane, mă gândesc! spuse preotul cu un asemenea accent pe "Jane", încât Amanda înțelese că-i amintește să nu vorbească până se întorc la bordul navei.

Altă belea! Părintele Emil era cea mai paranoică persoană în viață, chiar mai paranoic decât tatăl ei. Tom Capelo trăia cu convingerea că întregul Univers și-a pus în gând să le facă rău fetelor lui. Părintele Emil trăia cu convingerea că guvernul își propusese să asculte toate fleacurile plicticoase pe care le rostea el.

Ajunseră la lift, urcară și ieșiră sub domul ce acoperea Luna City, dincolo de care se vedea cerul negru, presărat cu stele licăritoare. Era un dom mic, nici nu se compara

cu cele de pe Marte. Părintele Emil spunea că acolo locuiesc doar opt mii de oameni, "toți farisei: savanți, tehnicieni, militari și rudele lor bogate. Nici un sărac nu poate trece prin urechea acului!". Toate locuințele și toate locurile de muncă fuseseră construite sub pământ, la adăpost de ploile de meteoriți. La suprafață, sub dom, se găseau doar câteva clădiri din panouri artificiale, un loc de joacă pentru copii și o grădină de nisip neted, greblat, presărat cu bolovani, bănci și câteva straturi cu flori modificate genetic, create din ciuperci.

Florile constituiau primul lucru care-i stârnea Amandei interesul după răpire și ar fi vrut să îngenuncheze și să le examineze. Aveau frunze verzi, late, aproape translucide și flori mici, de un galben palid; probabil că una dintre modificările genetice le permitea să supraviețuiască în medii cu foarte puțină lumină. Dar părintele Emil o zori să-și îmbrace costumul, după care ieșiră prin sas pe câmpia pustie, bolovănoasă ce se întindea între dom și naveta ce făcea legătura cu spațioportul.

- Amanda, am o mărturisire de făcut, spuse preotul, și Amanda își dădu seama că folosea canalul privat de comlink, așa încât să-l audă doar ea. Am păcătuit împotriva ta!

Fata îl privi pieziș. Dacă tatăl ei ar fi spus așa ceva, ar fi conchis că probabil s-a cherchelit și e pus pe glume în stilul lui obișnuit, ridicol. Dar părintele Emil părea că vorbește serios.

- Am mințit. Când te-am adus aici s-o întâlnești pe Marbet Grant, știam deja că se află pe Marte.

- Știai? De unde?

- Au aflat prietenii mei. Să știi că a fost ușor. Marbet Grant e o persoană renumită, deși cam detestată, și anumite canale triviale de știri informează publicul asupra acțiunilor persoanelor renumite. Actori, Empatici, celebrități ca femeia aceea, Magdalena... Știam că Marbet Grant a plecat spre Marte, singură, acum trei săptămâni.

- Femeia aia spunea că Marbet nu e singură! E cu colonelul Kaufman!

- Nu, femeia spunea că Marbet Grant a plecat să-și întâlnească iubitul, replică preotul. Probabil Kaufman se afla deja pe Marte.

- Dacă știai că Marbet e pe Marte, de ce m-ai adus în Luna City? întrebă Amanda cu patimă.

- Am vrut să vezi cu ochii tăi că a plecat, să auzi de la o persoană care să nu aibă legături cu mine sau cu organizația. Așa încât să crezi.

- Bine, cred!

Amanda era furioasă, tulburată, confuza. Nu așa vorbesc adulții cu copiii!

- Dar ca să obțin convingerea ta, am mințit, spuse părintele Emil. Te rog să mă ierți!

- N-ar trebui să-i ceri iertare lui Dumnezeu?

Asta de la el o aflase.

- Și Lui.

Zău că era ridicol! Ce s-ar mai fi amuzat tatăl ei pe seama părintelui! Dar Amanda își dădu seama că preotul vorbea serios, ceea ce o stânjeni.

- Te iert, spuse ea cu stângăcie. Acum unde mergem?

- Înapoi pe navă.

Nu la asta se referea Amanda, dar îl urmă oricum; intrară în sasul navei și-și scoaseră costumele. Apoi, spre surprinderea ei, părintele Emil îi spuse:

- Amanda, vino în bucătărie; echipajul vrea să-ți vorbească.

Zona locuibilă a navei cuprindea o cameră comună pe marginile căreia se înșirau cușete închise, care-ți dădeau impresia că dormi într-un sertar de scrin, și o bucătărie mică, în care stăteau înghesuite o masă și șase scaune. Echipajul alcătuit din trei oameni o aștepta. Amanda se așeză cu stângăcie pe un scaun, foarte conștientă de gravitația redusă. Părintele Emil rămase în picioare.

- Amanda, a venit timpul să vorbim despre situația ta, spuse căpitanul.

Fata încuviință, puțin speriată. Ce figuri solemne aveau! Nu-și amintea decât numele căpitanului: căpitanul Lewis, un bărbat solid, cu nas mare. Acesta spuse:

- Ți-am făcut un serviciu, aducându-te aici s-o cauți pe Marbet Grant. Acum avem nevoie să faci și tu ceva pentru noi, ceva care te va ajuta și pe tine.

Amanda încuviință iarăși pe mutește. Căpitanul îi vorbea ca și cum ar fi fost adult, lucru care o mulțumea și o speria în același timp.

- Ai fost martoră la răpirea tatălui tău de către agenți

ai guvernului porniți să distrugă mișcarea antirăzboi. Noi suntem membri ai acelei mișcări, la fel și părintele Emil, care te-a salvat pe Pământ. Vrem să faci o înregistrare, care va fi transmisă prin satelit pretutindeni în sistemul solar, și-n care să relatezi exact cum l-au luat agenții guvernului pe tatăl tău. Amanda era încurcată.

- Dar atunci răpitorii vor ști unde mă aflu și vor veni să-mi facă rău!

- După ce faci înregistrarea, exclus. Întreaga lume va ști unde te afli, întreaga lume va fi cu ochii pe tine. Atunci ai să fii mult mai în siguranță decât acum. În siguranță, cu noi.

- Dar... Dar nu știu cine mi-a răpit tatăl! Nu știu dacă erau într-adevăr agenți ai guvernului! Tatăl meu face treabă bună pentru guvern, lucrează în domeniul fizicii. El a decodificat Artefactul Protector care-i împiedică pe falleri să distrugă întregul sistem solar!

- Grozav! Artefactul ăla face cu putință distrugerea spațiu-timpului! interveni femeia tăios.

Căpitanul Lewis îi aruncă o privire cruntă, apoi reveni la Amanda.

- Generalul Stefanak se folosește de tatăl tău, ca să poarte războiul ăsta îngrozitor. Amanda, doctorul Capelo e un om bun și extrem de inteligent, nimeni nu se îndoiește de asta. Dar e savant, iar știința nu-i totuna cu politica.

Amanda încuviință. Asta suna logic; tatăl ei spunea mereu: "Știința se află mai presus de politică și e mai durabilă". Dar nu rosti fraza cu voce tare. Ar fi fost o grosolănie, din moment ce, evident, pe căpitanul Lewis îl interesa mai mult politica decât știința. Și nu se cădea să insulți la nimereală interesele altor oameni, decât dacă erai Tom Capelo. Căpitanul Lewis continuă:

- Generalul Stefanak l-a răpit pe tatăl tău pentru a da vina pe organizația *Life Now*. L-ai auzit în holoemisiunea de știri! În rândurile organizației *Life Now* sunt nenumărați oameni care vor să pună capăt războiului, vor pace și nimic mai mult. Tu nu-ți dorești pacea, Amanda? Nu vrei să se termine războiul?

- Ba da.

Firește că voia! La fel ca toată lumea.

- Războiul ți-a ucis mama, nu-i așa?

Fata nu reuși decât să dea din cap aprobator. Părintele Emil avertiză:

- Lewis...

- Amanda, uită-te la imaginile astea!

Căpitanul Lewis deschise un plic și-i dădu fotografiile, una câte una. Trupuri complet carbonizate, zăcând pe iarba pârjolită, oameni care urlau de durere... Amanda i le dădu înapoi, simțind că i se face greață.

- Acelea, Amanda, sunt victime ale războiului. N-ai vrea să faci tot ce poți pentru a pune capăt războiului, așa încât să nu mai sufere și alți oameni? N-ai vrea?

Amanda încuviință.

- Atunci e necesar ca generalul Stefanak să-și piardă puterea. Oamenii trebuie să vadă clar ce lucruri îngrozitoare face, cum ar fi acela de a-l răpi pe tatăl tău, doar ca să-i determine pe toți să creadă că mișcarea antirăzboi e de vină. Oamenii îl consideră erou pe tatăl tău, Amanda. Știi doar!

- Da...

- Iar tu vrei să-l vezi din nou lângă tine. Sigur că da! Dacă faci înregistrarea, ai să-l revezi mai curând, fiindcă toți vor face presiuni asupra guvernului să-l elibereze. E prizonier politic, Amanda, ceea ce nu-i corect. Poți spune asta întregului sistem! Și-atunci guvernul va trebui să-i dea drumul.

"Prea multe cuvinte, își spuse Amanda. Nu pot gândi!" Deși simțea o panică tot mai mare, încercă să filtreze ceea ce auzise, să priceapă spusele căpitanului Lewis. Ceva nu se potrivea...

Femeia - Amanda nu-și putea aminti cum o cheamă - crezu că ezită din alt motiv, așa că spuse, pe un ton foarte mieros, pe care nu-l mai folosise înainte:

- Dragă, nu trebuie să-ți faci griji despre ceea ce vei spune în transmisie! O să scriem noi, așa că nu va trebui decât să citești.

- Păi...

- Nu și dacă preferi să folosești cuvintele tale, interveni căpitanul Lewis, privind-o pe femeie de două ori mai crunt ca înainte. Nu trebuie decât să spui adevărul despre ce ai văzut când agenții guvernului ți-au răpit tatăl.

In clipa aceea, Amanda își dădu seama ce nu se po-

trivea.

- Nu știu dacă au fost agenți ai guvernului! Nu *știu* cine-a fost!

- *Au fost* agenții guvernului, spuse căpitanul. N-a fost *Life Now*... ăștia suntem noi, iar noi nu ți-am răpit tatăl! De ce să-l fi răpit? Rezultatul e că toate holoemisiunile de știri dau vina pe noi, dar pentru ce am face una ca asta? De ce am vrea să-i stârnim pe oameni împotriva cauzei noastre?

O idee logică, la prima vedere. Însă la a doua...

- Dar... dacă eu dau vina pe generalul Stefanak, oamenii vor da vina pe el! Iar asta va fi favorabil cauzei voastre!

- Da, într-adevăr. Și cauzei tale, care constă în a-ți revedea tatăl lângă tine. Toți vor ști că guvernul l-a răpit și se vor exercita niște presiuni fantastice pentru a fi eliberat.

- Mm... daa... aa..., dar... dar *eu* nu știu dacă într-adevăr guvernul l-a răpit!

- Doar ți-am spus noi, replică pe un ton egal căpitanul Lewis.

- De unde știți? contracară Amanda.

Cu asta, revenea pe teren familiar; așa o învățase tatăl ei să procedeze. " *Ce dovezi ai, Amanda? Să văd cum raționezi. De ce crezi asta?* " În felul ăsta funcționa știința.

- Știu fiindcă noi nu l-am răpit, și cine altcineva ar mai fi putut-o face?

Amanda se cufundă în tăcere. Nu avea certitudinea că *Life Now* nu i-a răpit tatăl. Căpitanul Lewis nu prezenta nici dovezi, nici raționamente. Dar dacă ar spune așa ceva, ar însemna să-l acuze, ceea ce ar fi o grosolănie. În definitiv, nici ea nu avea vreo dovadă. Așa că se mulțumi să repete:

- Nu știu cine l-a răpit.

- O, pentru numele lui Dumnezeu! rosti femeia.

- Îmi pare rău, dar nu știu, și pace! N-am certitudinea, nu pot ști precis.

Ăsta era un fapt. Astfel și-ar dori tatăl ei să procedeze: să se rezume la fapte.

- Vrei să spui, Amanda, că n-o să faci înregistrarea? întrebă căpitanul Lewis.

Amanda simți că i se întoarce stomacul pe dos. Chipul căpitanului se schimbase, la fel și vocea. Intrase în bucluc până-n gât. Se agăță de singura certitudine, de faptul la care i-ar cere tata să se rezume, fiindcă era adevărat.

- Spun că nu știu cine l-a răpit pe tata.

- Faci înregistrarea pentru noi?

- Nu pot, rosti Amanda adunându-și tot curajul.

- Nu? insistă căpitanul Lewis.

- Nu, zise copila cu o voce mică.

- După tot ce-am făcut pentru tine? După tot ce-a făcut părintele Emil? Ți-a salvat viața!

Amanda se întoarse și-l privi pe părintele Emil, care rămăsese tot în pragul ușii ce ducea spre mica bucătărie. Preotul se albise la față.

- Dennis, nu așa ne-am înțeles, spuse el.

- Ne-ai zis că fata o să facă înregistrarea!

- Nu pot! Nu știu cine mi-a răpit tatăl! strigă Amanda.

Capul parcă-i stătea gata să plesnească - senzație pe care o detesta. Își compuse un aer cât mai demn, se ridică de pe scaun, traversă camera comună, se urcă în cușeta ei și trase draperia. Își îngropă fața în pernă.

"Nu știu cine l-a răpit", își spuse sieși cu ardoare; se agăță de acest lucru, fiindcă asta i-ar fi spus tatăl ei și fiindcă era adevărul și singurul lucru pe care avea certitudinea că-l înțelege.

*****

SE TREZI în zarva unei certe cumplite, pe fundalul surd al zgomotului motoarelor. Se aflau în spațiu, supuși unei accelerații de un g. Simți o gâdilătură pe gât; pipăi, găsi plasturele și-l smulse. Probabil, un plasture de dormit. Părintele Emil n-avea de unde să știe că plasturii cu somnifer n-o făceau să doarmă prea mult. Tatăl ei îi spunea că are "reactivitate slabă la substanțe chimice". Amanda rămase liniștită, puțin amețită, și ascultă vocile din camera comună, de care o despărțea draperia cușetei.

- ... lipsit de scrupule! spunea părintele Emil, expresie pe care Amanda n-o cunoștea prea bine.

- Și ce-ai vrea să facem cu ea? întrebă căpitanul Lewis.

În vocea acestuia era atâta furie, încât Amanda se

dezmetici complet.

- Dacă nu face înregistrarea, faptul că se află cu *noi* va întări impresia că i-am răpit pe amândoi, continuă căpitanul. Doamne, da' știu c-ai mânjit peste tot cu rahatu' ăsta, Emil!

- Am vrut să fiu de ajutor. Credeam că o să facă înregistrarea. Și voiam s-o ajut să ajungă undeva unde să fie în siguranță.

- O, ai avut niște motive impecabile! zise Lewis sarcastic. Drumul spre iad, știm bine... N-ar fi trebuit niciodată să dăm ascultare unui revoluționar de duminică, de felul tău!

Părintele Emil rosti ceva ce Amanda nu auzi.

- Cu cât fata stă mai mult timp la noi, cu atât se înrăutățește situația, interveni femeia. Nimeni n-o să creadă că n-am răpit-o!

- Amanda va spune adevărul despre întâmplarea din magazin, despre mine și despre motivul pentru care am adus-o pe Lună. E un copil cinstit.

- Atunci va spune lumii și că am încercat s-o convingem, prin presiuni, să facă înregistrarea. Dacă n-o face de bună voie - ceea ce ai spus, Emil, că se va întâmpla - și încă repede, în ochii presei va părea că *noi* o ținem prizonieră!

- Și n-o ținem? întoarse vorba părintele.

- Nu, la naiba, noi facem ce vrea ea! Acum o ducem pe Marte, în căutarea unei aberații genetice, a unei colaboraționiste ca Marbet Grant!

- În esență, o puștoaică de paișpe ani hotărăște ce și cum pe nava asta, se băgă femeia. Trebuie să facă înregistrarea. O putem constrânge, Dennis!

- Cum? întrebă căpitanul Lewis. Cu amenințări? Cu droguri? Nu crezi c-o să spună lumii și despre asta, mai târziu?

- Nu și dac-o îngrozești suficient de tare.

- Lucy, încetează chiar în clipa asta! interveni părintele Emil. E doar un *copil!*

- Un copil în măsură să facă rău întregii organizații *Life Now*, mulțumită ție, replică Lucy aspru.

Părintele Emil se întoarse spre căpitan și-l întrebă, pe alt ton:

- Dennis... *Life Now* l-a răpit pe Thomas Capelo?

- Dumnezeule! Amatorii! făcu Lucy.

- Da, ăsta sunt, Lucy! răspunse preotul. Amator, revoluționar de duminică, pe cea mai joasă dintre cele mai joase trepte ale ierarhiei unei organizații! Cred în obiectivele ei, atâta tot! Tocmai din motivul ăsta, nu știu răspunsul la întrebare și vreau să-l aflu. L-a răpit *Life Now* sau vreo organizație afiliată antirăzboi, din AWM, pe Thomas Capelo?

Amanda își încleștă mâinile strâns. Ce-o să răspundă căpitanul Lewis? Dar tot părintele Emil vorbi.

- Nici tu nu cunoști răspunsul, Dennis, așa-i? Oi fi eu inferior în organizație, dar nici tu n-ai o poziție de vârf. Nu știi.

- Noi nu acționăm prin răpiri! spuse căpitanul Lewis. Chiar și prin draperie, Amanda sesiză că era ceva în neregulă cu vocea lui.

- Nici asta nu știi, replică părintele.

- Amândoi pierdeți din vedere subiectul principal, interveni Lucy. Amanda Capelo trebuie să facă înregistrarea care învinuiește guvernul de răpire, și trebuie s-o facă acum. *Tu*, Emil, trebuie s-o convingi. Doar în tine are încredere mica ticăloasă!

- Nu-i o ticăloasă, Lucy, spuse căpitanul Lewis. Dar, Emil, Lucy are dreptate. Trebuie s-o convingi chiar acum, imediat ce se trezește.

- Și dacă nu pot?

- Atunci avem o problemă uriașă, zise căpitanul. N-o mai putem ține cu noi, căci am deveni răpitori. Nu putem nici s-o dăm în mâinile lui Marbet Grant, căci Amanda va povesti tuturor cum am făcut presiuni asupra ei să-l învinuiască pe Stefanak de răpire. Și chiar dacă nu spune nimănui, femeia aia o să-și dea seama că e neliniștită, că ascunde ceva, că minte, și-n final o s-o facă să vorbească. Emil, ai cunoscut vreo Empatică?

- Nu.

- Eu, da. Du-te s-o trezești pe Amanda, Emil, și pune-te pe treabă. Fii convingător. Foarte convingător!

- Stai puțin... spuse Lucy. Chiar și-n situația în care Emil o convinge pe Amanda, iar ea face înregistrarea, dacă Marbet Grant află mai târziu că el a făcut presiuni asupra fetei... e la fel de rău pentru noi!

- Nu, răspunse căpitanul. Dacă fata își retrage public

declarația, lumea o să creadă că-i un copil confuz și-atâta tot. Dar dacă va continua cu încăpățânare să refuze, devine o eroină care insistă asupra "adevărului".

- Exact asta și face, zise părintele. E o idealistă care detestă minciuna. N-ar trebui să considerăm că asta-i un păcat!

- Dă-l dracului de păcat! se răsti Lucy. Vorbim despre politică practică, Emil, nu despre chestii religioase abstracte și vaporoase! Fata trebuie să facă înregistrarea, aproape în secunda în care o trezim! Și trebuie să creadă din toată inima c-o face de bunăvoie.

- Dar dacă...

Interveni o altă voce, una foarte sonoră, pe care Amanda n-o mai auzise înainte. Al treilea bărbat. Avea un puternic accent străin.

- Dacă nu, devine un mare dezavantaj pentru mișcare. Nimeni nu știe că se află cu noi. Poate să dispară, pur și simplu.

Ceilalți trei începură să vorbească toți în același timp. Bărbatul cu voce sonoră îi făcu să tacă.

- Sunteți niște diletanți cu toții! Viața unui singur copil nu cântărește mai mult decât viața miilor de copii care vor muri dacă Stefanak nu este oprit. Nu mai fiți așa de sentimentali!

O vreme, tăcură toți; în cele din urmă, căpitanul Lewis zise:

- Salah...

În aceeași clipă vorbi și părintele Emil.

- Salah, nu suntem barbari! Barbarii sunt cei din tabăra adversă. Nu uita!

Salah nu răspunse nimic.

Amanda rămase locului, încordată, în așteptare. După o pauză lungă, auzi cum părintele Emil se ridică și pleacă din grup. Știa că-i el fiindcă auzea murmurul slab al rugăciunii.

[6]
ÎN DRUM SPRE MARTE

O MÂNĂ DĂDU draperia la o parte. Amanda, dând impresia că doarme, simți cum îi este pus pe gât plasturele activator și se prefăcu a se trezi. Părintele Emil stătea lângă cușetă ei.

- Amanda...

Ea încuviință, prea înspăimântată ca să rostească vreo vorbă.

Preotul, acel omuleț prost îmbrăcat, cu bărbuță rară și riduri în jurul ochilor, o privi neajutorat. Apoi veni lângă ea pe pat, atent să n-o atingă, și se așeză cu spinarea lipită de perete și cu genunchii adunați la piept. Amanda îl imită, astfel că ședeau alături, cu fața spre draperia groasă, ca doi stâlpi între care nu se află nimic. Și între care se află totul. Buzele părintelui Emil se mișcau fără sunet; Amanda știa că se roagă din nou.

- Amanda, am să te mai întreb încă o dată, zise el în cele din urmă. Nu vreau să te hărțuiesc, nici să te sperii, așa că asta va fi ultima oară când auzi subiectul. Cel puțin de la mine, adăugă el după o pauză.

Amanda nu răspunse. Stătea cu mâinile strâns încleștate. Părintele Emil tăcu vreme atât de îndelungată, încât ea se gândi că poate nu-i va spune nimic ei, ci doar lui Dumnezeu. Dar apoi începu să-i vorbească, și spusele lui o surprinseră.

- Misiunea la care lucrez are drept țel să salveze suflete. Să-i convingă pe cei păcătoși să întoarcă spatele vieții lor triste, nenorocite și să se întoarcă iar spre Dumnezeu. Misiunea a fost numită Sfânta Tereza, Mica Floare, după o femeie sfântă pe nume Therese de Lisieux, poreclită "Mica Floare". De fapt, nu era femeie, ci o fetiță. Așa ca tine.

Preotul se opri.

- Aha, făcu Amanda, pentru că simțea nevoia să spună ceva.

Dar nu înțelegea legătura dintre această Mică Floare și restul situației. Și, în plus, ea nu mai era "fetiță": avea paisprezece ani!

- Mama Micii Flori a murit de foarte tânără, așa cum

s-a întâmplat și cu mama ta. Când Mica Floare era copilă, cu doar câțiva ani mai mare decât tine, a fost luat de lângă ea și tatăl ei. La cincisprezece ani a devenit călugăriță...

- Ce înseamnă...

- O femeie care-și dedică viața Domnului și nu se căsătorește niciodată. Mica Floare s-a străduit întotdeauna să se poarte corect, să facă acele lucruri care-i vor ajuta cel mai mult pe alții. A scris o carte despre viața ei. Vreau să-ți redau două citate din cartea aceea și să te gândești la amândouă.

Părintele Emil n-o privea. Cu genunchii adunați la piept și cu bărbuța lui rară, arăta ca un copil îmbătrânit oribil de tare înainte să crească suficient. Amanda întoarse capul și fixă cu privirea draperia albastră. El zise:

- Primul lucru spus de Prima Floare suna așa: "M-am străduit din greu să nu-mi găsesc niciodată scuze".

Se opri o clipă, apoi continuă:

- Al doilea citat e mai lung. E o rugăciune care sună cam așa: "Domnul-Dumnezeul meu, am înțeles că acela care întreprinde ceva de dragul lucrurilor lumești sau ca să câștige lauda altora se înșală singur. Astăzi, un lucru e pe placul lumii, mâine altul... Dar Tu rămâi neschimbat pentru vecie." Înțelegi, Amanda?

- Nu.

- Înseamnă că oamenii vor ca tu să faci azi un lucru, mâine altul, dar tu ar trebui să procedezi întotdeauna așa cum e corect, indiferent cine face presiuni asupra ta, fără să-ți găsești scuze. Lucrurile corecte sunt veșnice. Rămân mereu corecte.

"Fapte!" gândi Amanda. Părintele Emil voia să spună "rezumă-te la fapte". Se referea la ceea ce tatăl ei numea "integritate științifică".

- Înțeleg!

- Bravo! Atunci te mai întreb o dată. Ține minte că lucrurile la modă sau pe care mulți le consideră astăzi adevărate nu contează. Cele veșnice, acelea contează: bunătatea și dorința de a-i ajuta pe oameni - Mica Floare și-a dedicat viața ajutorării oamenilor - și faptul de a ne îndeplini rolul, oricât de mic, pentru a pune capăt răului în lume. Din moment ce toate astea sunt adevărate, vei contribui la încheierea războiului făcând acea înregis-

trare în care să spui că agenții guvernului l-au răpit pe tatăl tău?

- Nu, părinte Emil. Nu pot!

Preotul nu răspunse; doar buzele i se mișcau într-o rugăciune mută. După ce termină, dădu draperia la o parte și coborî de pe pat.

Amanda așteptă să vadă ce va urma, dar nu se întâmplă nimic. Nu auzea nici un sunet. În cele din urmă, înspăimântată, trase cu ochiul pe la marginea draperiei. Încăperea comună era goală, iar ușa ce dădea în bucătărie, închisă. Așadar, se adunaseră toți acolo și discutau despre ea. Sau poate erau pe punte sau într-un depozit...

Se întinse și închise ochii. Când îi va deschide, va fi înapoi acasă. În camera ei. Se trezește ca să meargă la școală. La parter, Sudie face tărăboi, urmărind o holoemisiune de desene animate, iar tata e în bucătărie, unde prăjește costiță și bombăne. În cameră se simte mirosul de costiță și cel al copacilor din fața ferestrei deschise și cel puternic, de obiect nou, al genții cu cărți de pe podea. Se ridică să meargă la baie, apoi coboară scările, Carol îi zâmbește și-i spune "Bună dimineața!", Sudie scoate limba la ea, iar tata...

Își imaginează mai departe, cu ochii închiși, până adormi.

Când se trezi, era noapte la bordul navei și toate luminile fuseseră micșorate. Se uită la ceasul ei de mână: ora trei dimineața. Dormise atât de mult pe parcursul zilei, încât se trezise în toiul nopții.

Nu! O trezise ceva! Sunete. Cineva se afla în camera comună. Cineva dădea la o parte draperia ce acoperea cușeta ei. Salah, cu ceva în mână.

Amanda țipă și, înnebunită, se ghemui în colțul cel mai îndepărtat al patului. Salah întinse mâna spre ea, înjurând. Îl lovi cu piciorul peste mână și atunci văzu ce ținea: un plasture. Încerca s-o drogheze.

- Nu! Nu!

Amanda se porni să țipe și nu se mai opri, deși știa că n-ajută la nimic. Lovitura ei nu-l făcuse să dea înapoi. Era prea solid, prea puternic, și le spusese celorlalți: "*Fata trebuie să dispară... Viața unui singur copil nu cântărește mai greu decât viața miilor de copii...* ". Dar toți ceilalți strigaseră la el! Și părintele Emil, și căpitanul Lewis, și Lucy, toți strigaseră la el, așa încât Amanda se

crezuse în siguranță...

- Nu! Lasă-mă!

Bărbatul o înșfacă de braț cu palma-i uriașă și o trase spre el fără efort. Îl izbi în față cu piciorul, dar lovitura păru să n-aibă nici un efect. Avea de gând s-o *omoare*...

Capul lui Salah se despărți de trup.

Sângele țâșni din gâtul lui ca dintr-o arteziană uriașă, stropind tavanul din belșug și scăldând-o pe Amanda. În același timp se porniră, stridente, alarmele, iar sistemul navei anunță tare:

- Fuselajul a fost perforat! Fuselajul a fost perforat! Fuselajul...

Se opri. Stratul de nanoizolator se întinse ca să acopere temporar, cu o peliculă subțire, spărtura atât de mică, încât Amanda nu reușea s-o zărească.

- N-o să țină! spuse părintele Emil.

Preotul se afla acolo, incredibil, cu un pistol cu laser - la bordul unei nave, pistoalele cu laser erau *strict interzise!* - în fața unui dulap deschis.

- Nu știu cum să pun un petic permanent! Tu știi?

Firește că Amanda știa. Coborî din pat și deschise cu o smucitură dulăpiorul roșu existent în toate încăperile tuturor navelor. Înșfacă peticul permanent și-l scoase repede din învelitoare, dar apoi alunecă pe sângele ce acoperea podeaua. Vântură mâinile nebunește, ca să se agațe de ceva, de orice. Părintele Emil o prinse și o repuse pe picioare. Scuturată de spasme de vomă, se forță să se urce înapoi pe pat. Dar nu găsea spărtura.

- Fuselajul a fost perforat! reîncepu sistemul navei, dar nu la fel de tare ca înainte. Este indicat ca peticul temporar să fie înlocuit cu unul permanent, impermeabil. Fuselajul...

- Spărtura trebuie să fie lungă și subțire, spuse părintele Emil cu glas sugrumat. Am făcut o mișcare orizontală cu arma ca să-i retez capul, altfel nu știam cum să mă conving că...

- Fuselajul a fost perforat! Este indicat ca peticul temporar să fie înlocuit cu unul permanent, impermeabil. Fuselajul a fost...

Amanda găsi spărtura, care lucea într-un roșu aprins, ca un far de semnalizare, din cauza nanostratului temporar. Trânti peticul peste ea; nanoroboții costisitori, re-

alizați cu cea mai înaltă tehnologie, începură să astupe fisura minusculă. Sistemul navei încetă cu pălăvrăgeala.

În tăcerea care se lăsă, Amanda și părintele Emil se priviră.

- Stăteam ascuns în dulap, spuse calm preotul.

În mod ciudat, actul de violență părea să-l fi echilibrat. Văzuse atâtea asemenea întâmplări! Calmul lui o liniști, prin contagiune.

- Am presupus că va încerca să te ucidă, apoi să-ți pună corpul în sas. Odată faptul consumat, ceilalți nu l-ar fi predat poliției, fiindcă n-ar fi putut face asta fără să recunoască faptul că ai fost în mâinile lor. Iar problema ar fi fost astfel rezolvată.

- U-unde sunt ceilalți?

- Dorm, drogați cu plasturi, fără îndoială. Mi-ar fi pus și mie plasture, dar nu m-a găsit. Salah nu era un ucigaș antrenat special, ci doar un fanatic al cauzei în care credea. S-o fi gândit că probabil mă rog în cala de mărfuri sau în altă parte și că până să mă întorc, va reuși să termine ce-și propusese.

- E atâta sânge! rosti Amanda.

- Amanda, nu începe să plângi!

- Nu plâng! Mă vezi plângând?! Sunt...

Cum era?

- Sunt dezgustată!

Un zâmbet mic arcui buzele preotului.

- Aha... Atunci adu o perie de spălat!

Fata se conformă și se duse în bucătărie; picioarele îi tremurau grozav. Când se întoarse, capul lui Salah dispăruse, iar corpul era învelit în draperia grea, albastru-închis, smulsă din inele.

- Amanda, asta nu-i treabă de copil, spuse preotul. Du-te și fă un duș. Numai să nu golești tot rezervorul cu apă.

Sub duș, începu să tremure. Omul acela încercase s-o *omoare!* Dacă n-ar fi fost părintele Emil... "Of, îl vreau pe tata! Vreau să merg acasă!" își spuse ea.

Își încleștă mâinile în dreptul pieptului și stătu așa, cu apa curgând peste ele, până când tremuratul încetă.

Când termină cu dușul și se întoarse, camera comună era curată-lună. Presupunea că nu fusese doar spălată manual, ci interveniseră și nanocurățătorii, care con-

sumau moleculele organice și mureau imediat din pricina lor. Nanocurățătorii morți fuseseră aspirați. Corpul lui Salah dispăruse. Ascuns în sas? Nu întrebă.

Ochii părintelui Emil arătau grozav de obosiți; Amanda nu crezuse că ochii unui om pot fi atât de obosiți. Preotul îi făcu semn spre o cușetă goală, alta decât cea în care dormise înainte.

- Du-te în pat, Amanda!

- Nu pot să dorm.

- Știu. Dar oricum, du-te în pat. Acum ești în siguranță.

În siguranță? Ciudat: îl credea.

- Unde mergem?

- Spre stația Cleopatra.

Stația numită de preot orbita Pământul, dincolo de Lună. Era un important punct de transfer în sistemul solar, și, de asemenea, un oraș mare.

- Vreau să merg pe Marte s-o găsesc pe...

- Treci în pat, Amanda! Acum!

Lungită pe noua cușetă, așteptă, cu toți mușchii încordați. Știa ce va face părintele Emil - înțelesese din tonul pe care spusese "Treci în pat, Amanda! Acum!". Și pentru că tatăl ei ar fi făcut exact același lucru. Doar câteva minute mai târziu, preotul se strecură lângă ea, iar plasturele cu somnifer îi mângâie gâtul cu blândețe.

- Mulțumesc! șopti copila.

Chiar dacă plasturele nu-i oferea un somn prea îndelungat, tot era mai bine decât deloc.

- Somn ușor, spuse părintele Emil. Ești o fată curajoasă. Cel mai curajos și mai încăpățânat și mai neghiob copil din câți am cunoscut!

Amanda i-ar fi dat replica, dar adormise deja.

[7]
TUNELUL SPAȚIAL NR. 1

NAVA *CASCADE OF Stars* a părăsit planeta Marte în iulie, autorizată ca vehicul comercial cu destinația Titan, iar de acolo, vehicul de emigrație până în lumea îndepărtată a planetei Noul Canaan. Era o navă uriașă, închiriată în sistem charter de firma Liu Wang Interplanetary din Noua Republică a Chinei, de pe Pământ, deși niciodată nu se apropiase măcar de Pământ și probabil că nici n-avea s-o facă. Suficient de mare pentru a purta la bord doi zburători și două navete, avea pe lista de pasageri opt mii de persoane. Dintre acestea, șase mii erau coloniști menoniți care mergeau pe Noul Canaan, în cadrul acelei încercări donquijotești de a crea o civilizație nontehnologică după sosirea pe planetă la bordul unei nave stelare înalt tehnologizate. Echipajul era alcătuit predominant din chinezi. Încărcătura de marfă cuprindea pluguri și nicovale pentru Noul Canaan, precum și un computer cu capacități apropiate de inteligența artificială, destinat stației geologice guvernamentale de pe Titan.

Restul de două mii de pasageri alcătuiau un grup mixt: oameni de afaceri, tehnicieni, savanți, lideri guvernamentali, aventurieri și acel grup imposibil de categorisit, oameni care călătoresc prin sistemul solar etalând o detașare politicoasă ce nu lasă nici o clipă să se întrevadă motivele deplasării lor. Unii dintre aceștia erau lideri ai lumii interlope, alții, fugari, iar alții, spioni. Regulile de politețe ale navei cereau să accepți identitatea pe care alegea un călător s-o prezinte, oricare ar fi fost ea. Dar, firește, regulile de politețe nu-i priveau și pe agenții guvernamentali de la bord, care verificau pașapoartele și itinerarele.

Doi dintre pasagerii imposibil de categorisit erau Lyle Kaufman și Marbet Grant. Lyle călătorea sub numele "Eric James Peltier", colonel de armată în retragere, devenit consultant pe probleme de securitate fizică. Marbet n-avea nevoie de nume fals, din moment ce nici unul dintre pasageri și nici agenții guvernamentali nu știau că se află la bord. Întrucât putea fi recunoscută în

orice clipă drept cea mai faimoasă Empatică din sistemul solar, nu putea să călătorească fățiș. Însă nici nu trebuia.

Pe nava *Cascade of Stars* se găseau, printre altele, două cabine mici, aflate alături de cala zburătorilor; majoritatea ofițerilor navei, inclusiv căpitanul, nu le cunoștea existența. Șeful securității comandase construirea lor și le închiria cu un profit fabulos, pe care-l împărțea doar cu acei foarte puțini membri ai echipajului care le-ar fi putut descoperi oricum. Profitul oferea fonduri din belșug pentru cheltuielile necesare acestei activități, ca de pildă mitele. Nimeni de la firma Liu Wang nu cunoștea modificările aduse navei. Faptul de a închiria nava în alt loc decât cel în care operezi prezenta anumite avantaje.

Marbet, închisă în cabina ei pe tot parcursul călătoriei lungi, plicticoase de pe Marte până la Tunelul Spațial Nr. 1, preferă să nu-și petreacă timpul într-un somn profund, provocat cu substanțe chimice. Avea la dispoziție un terminal de computer independent, cărți, niște gantere, un cub muzical. Kaufman știa că el unul n-ar fi suportat să trăiască săptămâni la rând în izolare, fără să vadă pe nimeni, în afara chelnerului care-i aducea mâncarea, aflat în solda șefului securității. Marbet spuse că pentru ea nu e o problemă. Avea toate cuburile cu date din expediția anterioară, așa că intenționa să învețe limba Lumii.

- Știi, ultima oară când am fost acolo am coborât pe planetă doar o singură dată și am avut un contact minimal cu localnicii.

Lyle își amintea.

Pe parcursul călătoriei nu putu să comunice cu ea; așa erau regulile. Își jucă rolul bine, participând la conversațiile de la bordul navei, dar fără să intre vreodată în detalii personale. Probabil că majoritatea pasagerilor îl considerau un personaj important din lumea interlopă. N-aveau decât.

Și, oricum, principalul subiect de conversație nu era de natură personală. În sufrageria de la clasa întâi, în camerele comune, în sala de gimnastică, jocul favorit era: "Ghici unde a ascuns generalul Stefanak Artefactul Protector!". Desfășurat în mai multe limbi, jocul repre-

zenta o modalitate sigură de a vorbi despre generalul Stefanak, chiar dacă se aflau prin preajmă spioni ai guvernului; Stefanak în persoană declara deseori că Artefactul Protector, activat la "poziția unsprezece", e salvatorul sistemului solar. Artefactul proteja "absolut toate așezările noastre prețioase, toate până la una, în fața genului de atac distrugător la nivel planetar folosit de dușman pentru a prăji nevinovata planetă Viridian". Amestecul de retorică pompoasă și argou de stradă îi era cu totul caracteristic generalului.

Artefactul, descoperit cu doi ani înainte, fusese decodificat de sclipitorul savant Thomas Capelo, dat dispărut la acea oră. Nici unul dintre bârfitorii de pe *Cascade of Stars* nu pricepea o iotă din fizica elaborată de Capelo, nici importanța ei. Dar toți știau ce pot face cele șapte setări ale artefactului. Mulțumită mass-media, chiar și școlarii puteau să recite litania:

Poziția unu: un destabilizator cu fascicul direcționat, acționând asupra tuturor atomilor cu număr atomic peste șaptezeci și cinci. (Nu contează că-n matematica elaborată de oameni, "unu" nu este număr prim; constructorii artefactului nu fuseseră oameni.)

Poziția doi: un scut împotriva pozițiilor unu și trei.

Poziția trei: o undă destabilizatoare sferică, afectând toți atomii cu număr atomic mai mare de șaptezeci și cinci.

Poziția cinci: un scut menit să protejeze o întreagă planetă împotriva artefactului.

Poziția șapte: o undă capabilă să distrugă o întreagă planetă, prin destabilizarea tuturor atomilor cu număr atomic peste cincizeci.

Poziția unsprezece: un scut capabil să protejeze un întreg sistem stelar.

Poziția treisprezece: o undă menită să distrugă un întreg sistem stelar, transformând civilizații întregi în deșeuri radioactive.

La acea oră, Artefactul Protector se afla undeva în sistemul solar, ascuns de generalul Stefanak, iar locul exact nu-l cunoșteau mai mult de douăsprezece persoane.

- Pariez că-i în Centură! spuse o femeie năucitor de frumoasă - modificată genetic - la cină, la masa unde se

vorbea engleză. E ascunzătoarea perfectă! Cel mai mare număr de corpuri plutitoare.

- Nu, în Centură e prea mult trafic, protestă un tânăr. Coloniști, comercianți, mineri... Nu, e îngropat undeva pe o planetă importantă. Poate chiar pe Marte... În felul ăsta, Stefanak poate să-l supravegheze îndeaproape.

Tânărul purta o barbă cu o formă uimitoare, cum Kaufman nu mai văzuse niciodată. "Ah, tinerii civili...", își spuse el.

- Ce să supraveghezi? zise leneș o femeie mai în vârstă, care purta niște smaralde uriașe, foarte vechi. Doar e automat, nu? Setezi chestia la "unsprezece" și protejează întregul sistem solar. Nu-i nevoie să-l resetezi, nici să-i faci revizii tehnice!

- Nu, dar trebuie să-l aperi de blestematele alea de grupări antirăzboi! replică tânărul. Probabil că ticăloșii ăia l-ar face cadou dușmanului cât ai clipi!

- A, asta nu cred, spuse alt bărbat, îmbrăcat mai prost decât ceilalți, privindu-l dezaprobator pe tânăr.

Adolescenta care călătorea împreună cu femeia cea frumoasă interveni:

- Și, în definitiv, de ce să-l ții în sistemul solar? Atât timp cât fallerii cred că se află aici, Artefactul Protector își îndeplinește misiunea! N-au să-l aducă pe al lor aici ca să ne atace. În schimb, noi am putea să-l ducem pe al nostru în sistemul lor și să-i nimicim!

Mama ei spuse, iritată:

- Alva, habar n-ai ce spui! Dacă ducem artefactul în sistemul lor și-l declanșăm, iar al lor le *protejează* sistemul, distrugem complet spațiu-timpul! A demonstrat-o doctorul Thomas Capelo. Zău dacă știu ce vă învață pe voi la școală!

- În nici un caz asta, pentru că nu-i adevărat! spuse fata, înfierbântată. Ca să distrugă un întreg sistem, ambele artefacte trebuie să fie activate la poziția treisprezece. Poate că *tu* ar trebui să studiezi cu mai multă atenție anumite lucruri!

Bărbatul îmbrăcat sărăcăcios interveni, ca să evite conflictul:

- Asta n-o să se întâmple niciodată. Să fie setate amândouă la treisprezece. Dacă una dintre părți face acest lucru, cealaltă va fi protejată la poziția unsprezece,

așa că n-ar avea nici un motiv să-l activeze la poziția treisprezece.

- Sunt de acord, spuse un bărbat care tăcuse până atunci. E un scenariu neviabil.

"Spion sau jurnalist", se gândi Kaufman. Marbet ar fi știut precis care dintre variante e adevărată, doar uitându-se la individ. Dar după atâția ani petrecuți ca atașat al Consiliului de Apărare al Alianței Solare, Kaufman recunoștea tehnica: arunci o afirmație provocatoare sau te arăți de acord cu una formulată de altcineva și vezi cine reacționează și-n ce fel. Tânărul cu barba fantastică făcu o grimasă disprețuitoare.

- S-ar putea să se întâmple! Să ne gândim așa: noi nu ducem artefactul în sistemul lor de origine, ci într-unul militar important, și-l activăm la poziția treisprezece, ca să distrugem întregul sistem. Ei ne văd că ducem artefactul acolo și încearcă să ne-o ia înainte, setând artefactul *lor* la treisprezece, ca să ne distrugă flota. Așa că amândouă emit, sau ce-or fi făcând, la treisprezece, și - bum! Adio spațiu-timp!

- Dar de ce ar ține fallerii artefactul lor într-un sistem militar, în loc să-și protejeze sistemul de origine, așa cum facem noi? replică fata, Alva, folosind pentru a-l contrazice pe tânăr un stil cu totul diferit față de cel folosit ca să-și contrazică mama.

Bărbosul îi zâmbi.

- Nu știu! Poate se tem că ar avea efecte secundare asupra cetățenilor.

- Poate și noi ne temem de efecte secundare, spuse fata. Poate că artefactul nostru nici măcar nu se află în sistemul solar!

- Generalul Stefanak spune că este în sistemul solar și ne apără.

Bărbatul spion sau reporter râse scurt:

- Nu există efecte secundare, domnișoară!

Alva roși - de fapt, obrajii ei căpătară o nuanță maronie, deloc atrăgătoare - și se întoarse spre el.

- De unde știți?

- Așa spune generalul Stefanak.

- Dar fizicienii spun același lucru? Doctorul Capelo? Vorbele fetei se apropiau prea mult de o critică la adresa generalului Stefanak. Mama ei zise cu asprime:

- Alva, zău că nu știi ce vorbești! Domnule Peltier, dumneavoastră ați fost militar - îmi dau seama după ținuta corpului. Unde credeți că a ascuns generalul nostru Artefactul Protector, așa încât să profităm cu toții la maximum de pe urma lui?

Kaufman își șterse buzele cu șervetul. Nu știa mai bine decât alții unde se află artefactul lui Stefanak. Pe de altă parte, știa destul de precis unde se găsește cel al fallerilor, numai că acea informație era extrem de secretă. Însă nici una, nici alta nu mai era grija lui. Se retrăsese din armată.

- Cred că locul în care e cel mai probabil ca generalul Stefanak să fi dus artefactul este Centura, spuse el cu vocea-i calmă, autoritară.

Când ești pus la încercare, răspunde întotdeauna cu varianta împărtășită de majoritate. E cel mai puțin bătător la ochi.

- Ți-am spus eu! cârâi femeia cea frumoasă.

Fiica ei părea gata să izbucnească în plâns. Kaufman se întrebă de ce o femeie cu o frumusețe atât de mare și atât de evident obținută prin modificări genetice avea o fiică atât de ștearsă. De ce nu beneficiase și fata de îmbunătățiri genetice? Poate că mama se temuse de concurență. Perversitatea oamenilor n-are margini...

- Indiferent unde s-ar afla, artefactul e asul din mâneca lui Stefanak, spuse bărbatul prost îmbrăcat. Atât timp cât îl controlează, nimeni nu va îndrăzni să-l înlăture de la putere!

- O, știu și eu? replică femeia mai în vârstă. În lume sunt o mulțime de nebuni! Ce-ar fi dacă un grup terorist, niște oameni mai nebuni decât cei din mișcarea antirăzboi, ar găsi Artefactul Protector și l-ar fura? Ar avea puterea de a-i nimici pe falleri când ar dori! De fapt, ar putea să distrugă sistemul solar ori să amenințe cu distrugerea lui, ca să obțină o răscumpărare.

Alva, deși bosumflată și înlăcrimată, o studia pe femeie de ceva vreme. Pe neașteptate, exclamă:

- Știu cine sunteți! Scrieți holothrillere! Sunteți Ruth Pomeroy!

Femeia în vârstă zâmbi cu modestie, iar conversația trecu la holothrillere, scenarii și actori, menționându-se nume de care Kaufman nu auzise în viața lui. Dar la un

moment dat, tânărul bărbos spuse:

- Știți ce-am auzit? Că luna trecută, Magdalena a fost pasageră chiar pe nava asta!

- Nu mai spune! făcu Ruth Pomeroy. Ei, uite o femeie despre care chiar aș vrea să scriu un thriller!

- Păi dac-ați vrea ca în thrillerul dumneavoastră s-o ucidă cineva pe Magdalena, n-ați duce lipsă de suspecți! spuse bărbatul care era ori jurnalist, ori spion. Are mai mulți dușmani decât generalul Stefanak!

- Pe care, din câte am auzit, Magdalena îl cunoaște extrem de bine, completă cu delicatețe Ruth Pomeroy.

- Ah, sunt sigură că asta ține de trecut! protestă frumoasa cu smaralde. Tipa cred că are cel puțin șaizeci de ani! Și îi arată!

- Nu, nu-i arată, replică bărbosul. Ce corp!

- Cine-i Magdalena? întrebă Alva fără să se poată abține.

Jurnalistul-spion râse.

- *Sic transit gloria mundi!*

- Magdalena nu este o persoană despre care să ai nevoie de informații, zise afectat mama Alvei.

Fata se întoarse cu un aer hotărât spre bărbos:

- Vă rog, spuneți-mi cine este!

Pe tânăr nu-l impresionau poruncile materne.

- La început, cu mult timp înainte să te naști, Magdalena a fost star porno. Se spune că s-a născut într-o mahala teribil de mizeră și că s-a luptat cu ghearele și cu dinții ca să scape de-acolo. Era incredibil de sexi! Dar nu mai face de mult holofilme.

- Oricum, a dobândit chiar mai multă notorietate decât în vremea holofilmelor, interveni jurnalistul-spion. Nu-i deloc un model bun în viață, domniță! Magdalena s-a măritat cu un individ din guvernul lui Stefanak, individ executat până la urmă pentru trădare. Dar Magdalena n-a fost implicată câtuși de puțin în proces. A moștenit averea soțului ei și-și împarte timpul între investirea banilor și dezmierdări cu acei bărbați care dețin puterea. După ce a început războiul s-a îmbogățit și mai tare, făcând speculă pe piața neagră cu bunuri din rezervele militare. Poate că dumneavoastră, colonele Peltier, știți ceva despre asta.

- Mă tem că nu-i domeniul meu, spuse Kaufman.

Însă știa într-adevăr câte ceva despre subiect. Nu văzuse niciodată holofilmele porno ale Magdalenei, nici nu aflase prea multe despre primele ei căsnicii și manevre financiare. Dar în lumea actuală, dominată de război, a contractelor guvernamentale, a spionajului sub acoperire, a conspirațiilor la nivel de corporații, a controlului călătoriilor spațiale și a jafului militar, Magdalena constituia o forță dintre cele mai importante. Nimeni nu știa cât din reputația ei este adevăr și cât exagerare menită să atâțe. Exista un singur adevăr verificabil: acela că Magdalena - femeia folosea doar acest prenume - devenea constant tot mai bogată, tot mai puternică, tot mai periculoasă.

- Era într-adevăr atât de frumoasă? întrebă Alva cu melancolie.

- Daa, încuviință extaziat tânărul bărbos, care, evident, încă nu învățase să evite a insista pe tema înfățișării unei femei în fața alteia. Păr negru, ochi albaștri imenși, chip de înger. Și ce corp - nu s-au mai văzut vreodată asemenea sâni sau asemenea...

- Suficient, interveni cu răceală Ruth Pomeroy. De bună seamă, combinațiile genetice pot da naștere unor rezultate stranii.

Apoi scriitoarea readuse intenționat conversația la generalul Stefanak și la artefact.

Kaufman își savura excelenta cină și se gândea la discuție. Firește, nimic din cele rostite nu reprezenta pentru el o noutate. Stefanak însuși îi spusese, singura dată când se întâlniseră, ce are de gând cu artefactul. De fapt, îi spusese lui Tom Capelo.

- Ce-aveți de gând să faceți cu artefactul meu?

Stefanak zâmbise la auzul pronumelui posesiv, pe care Kaufman știa că Tom îl folosise în mod deliberat, dar nu comentase.

- Îl ducem în sistemul solar, îl instalăm într-un loc sigur și secret și activăm poziția unsprezece, protejând astfel întregul sistem de atacurile fallerilor.

- Înțeleg! Deci n-o să-l duceți în sistemul de origine al fallerilor, ca să activați poziția treisprezece și să le pârjoliți tot sistemul?

- Ne-ai spus că asta nu e posibil fără să afectăm într-un mod dezastruos însăși substanța spațiu-tim-

pului.

- Și dacă greșesc?

- Sper că vei continua să-ți rafinezi teoria, pentru a fi și mai sigur.

- Ce se întâmplă dacă greșesc în ceea ce privește efectele poziției unsprezece?

- Același răspuns ca mai-nainte, zisese Stefanak.

Oare Tom Capelo continuase să-și "rafineze teoria"? Asta să fi dus la răpirea lui? Un nou element al modelului fizic revoluționar creat de el, element cu implicații care nu-i conveniseră lui Stefanak? Generalul îl întâmpinase pe Capelo afirmând vesel că nu pricepe o iotă din teoria forței probabilistice elaborată de el. Dar pe de altă parte, în sistemul solar erau doar vreo duzină de oameni care s-o înțeleagă.

- Păreți foarte meditativ, domnule Peltier, spuse frumoasa modificată genetic pe un ton de flirt. Ne împărtășiți și nouă gândurile dumneavoastră?

- Mă întrebam ce ne vor aduce la desert, răspunse Kaufman. Orice-ar fi, sper să fie mai bun decât prăjitura cu frișcă de la prânz.

*****

NAVA *CASCADE of Stars* primi fără incidente aprobarea de a traversa Tunelul Spațial Nr. 1. Se verificară pașapoartele, se inspectă încărcătura de mărfuri, se completară formularele Administrației Marțiene a Tunelurilor Spațiale. Administrația făcuse toate aceste demersuri în timpul popasului pe Titan, dar le reluă oricum. Controla foarte strict tunelurile, ele reprezentând motivul pentru care Marte conducea la acea oră sistemul solar. Marte ajunsese prima la tuneluri.

Tunelurile spațiale fuseseră descoperite cu șaizeci de ani în urmă: o rețea flexibilă și cartografiabilă de "găuri de vierme", ce transformau galaxia într-un uriaș sistem de autostrăzi. Tot ce aveai de făcut era să-ți duci vehiculul până la cel mai apropiat tunel, să treci prin el și ieșeai la altă stație, la marginea unui alt sistem stelar. Parcurgeai traseul invers prin același tunel și te întorceai la locul de plecare - dacă între timp nu mai trecuse nimic altceva prin el. Dacă trecuse un alt vehicul, nimereai în locul unde ajunsese el. Sistemul de autostrăzi putea să-și redirecționeze vehiculele.

Unele sisteme dispuneau de trei sau chiar patru tuneluri ce orbitau în jurul lor, dar Sol, sistemul solar în care se afla Pământul, avea numai unul. Era evident că acea rasă de mult dispărută, care construise tunelurile, nu considerase Sol o răscruce importantă.

Descoperirea Tunelului Spațial Nr. 1 zguduise din temelii frământata civilizație solară. Au apărut noi discipline: xenobiologia, căutarea interstelară a comorilor, holofilmele realizate sub un cer de culoare roz sau galben. Unii gânditori sobri au evidențiat faptul că specia umană nu era deloc pregătită să colonizeze stelele, dat fiind faptul că nu-și rezolvase problemele din propria curte. Însă nimeni nu i-a ascultat. Cei bogați au prosperat și mai mult de pe urma noilor investiții; săracii au rămas tot săraci; Pământul a continuat să treacă de la o catastrofă ecologică la alta. Totul era la fel și totul se schimbase.

Primii ani au fost plini de succese și de dezastre. Experiențele au demonstrat că o navă - sau orice alt obiect - ce trece printr-un tunel spațial pentru prima dată merge pe traseul urmat de nava care a precedat-o. O navă care trecuse prin tunel și apoi îl traversa în sens invers era readusă automat în punctul de plecare, indiferent câte altele foloseau tunelul între timp. Cumva - cuvântul cel mai operațional în încercarea oamenilor de a înțelege tehnologia tunelurilor - tunelul "își amintea" poziția fiecărei nave la momentul intrării în spațiul său. Ca un labirint interstelar de tobogane.

După șaizeci de ani, savanții tot nu știau mare lucru despre felul în care funcționează de fapt tunelurile. Nici măcar activitatea doctorului Thomas Capelo nu ajutase prea mult. Partea lor fizică - niște panouri având aproximativ formă de inel, ce pluteau în spațiu - se dovedea absolut impenetrabilă.

Știința care le concepuse era prea diferită de a pământenilor. Cea mai probabilă ipoteză avansa ideea că panourile creează un câmp de interconexiuni obiectuale la nivel macrostructural, proces analog interconexiunii cuantice, în virtutea căreia o particulă își poate afecta perechea indiferent de distanța dintre ele, ceea ce elimină dimensiunile spațiale ale Universului, acesta fiind conceput punctiform. Dar era o simplă supoziție. Reali-

zarea interconexiunii pentru un obiect de dimensiunile unei nave de război - nemaivorbind de *controlarea* acestui fenomen - părea de neconceput. Și totuși, tunelurile funcționau.

Nava *Cascade of Stars* aștepta până când configurația Tunelului Spațial Nr. 1 fu modificată astfel încât să se deschidă în sistemul Herndon, lucru realizat prin trimiterea unui zburător din Herndon spre Sol. Mai multe nave așteptau să treacă. Când îi sosi rândul, *Cascade of Stars* pătrunse în tunel. Cei care călătoreau pentru prima oară printr-un tunel se adunară pe puntea de observație, dar nu era nimic de simțit și prea puțin de văzut: stelele sistemului solar, ciudatele panouri plutitoare ale tunelului de jur-împrejur, apoi stelele sistemului Herndon. Dezamăgirea se exprimă auzibil: hr-nmmm...

Pentru a traversa spațiul sistemului Herndon de la Tunelul Nr. 1 la Tunelul Nr. 32 ajungeau câteva ore. Administrația Marțiană verifică iarăși pașapoartele și încărcătura, dar mult mai superficial. După parcurgerea altor patru sisteme, ajunși pe orbită în jurul Tunelului Nr. 389, administrația tot nu renunță la verificare, chiar dacă numai coloniștii menoniți debarcau pe planeta Noul Canaan, fără ca în locul lor să se îmbarce vreun suflet.

Navetele de pe *Cascade of Stars* aveau să muncească mai multe zile pentru a-i duce pe planetă pe cei șase mii de menoniți. Aproape toți ceilalți pasageri debarcaseră în sistemele prin care trecuseră înainte. Kaufman, îndreptându-se spre cala vehiculelor, trecea doar pe lângă oameni anxioși, îmbrăcați în negru, împovărați cu boccele.

Șeful securității stabilise sincronizarea. Doar oamenii lui se aflau de față. Marbet își împachetase lucrurile. Împreună cu Kaufman, urcă într-unui dintre cei doi zburători, care urma să fie declarat la Berrington Corporation ca pierdut în urma unei grave defecțiuni mecanice. Vehiculul fusese reconstruit, aducându-i-se îmbunătățiri numeroase și foarte costisitoare. Devenise o combinație între zburător și navetă; nu avea funcțiile la fel de bune ca ale acestora, dar putea străbate spațiul, mai lent decât un zburător, și putea să aterizeze, mai dur decât o

navetă, pe suprafața unei planete. Modificările o costaseră pe Marbet o sumă care-o făcea chiar și pe ea să clipească.

- Ești sigur că poți pilota chestia asta? îl întrebă veselă pe Kaufman.

- Încă din școala militară! Te bucuri că scapi de izolare și de singurătate?

- Da și nu. A fost foarte liniștit, Lyle. Dar ți-am dus dorul.

- Vorbești deja fluent limba Lumii?

- O să aflăm!

Sistemul Noul Canaan avea două tuneluri. Kaufman îl străbătu pe cel ce ducea în sistemul Caligula. Acolo se afla o bază militară izolată; doar un tunel îi mai despărțea de Lume. Zburătorul lor fu interpelat de îndată ce ieși din tunel.

- Identificare! ceru nava de patrulă - prevăzută cu arme serioase, observă Kaufman.

- Cursa numărul 6754B, civilă, de pe Marte, pe traseul de tuneluri afișat. La bord: colonelul Eric James Peltier, AAAS, în rezervă, și doamna Ellen Fineman, cetățean. Soț și soție. Urmează datele de înregistrare personale.

Eric James Peltier și soția lui, Ellen Fineman, muriseră foarte recent în Hegemonia Sud-Americană. Aceasta avea cel mai prost sistem de transmitere a datelor dintre toate statele membre ale Consiliului de Apărare al Alianței Solare, mai ales în acea perioadă. Generalul Stefanak nu era deloc popular în Hegemonie. Kaufman nu dispunea de pașaport pentru Ellen/Marbet, dar la o asemenea distanță de Sol, armata se baza de obicei mai mult pe autorizațiile de călătorie confirmate, decât pe pașapoartele indivizilor civili. Kaufman își ținu respirația.

Tăcere. Apoi o voce spuse prin comlink:

- Domnule colonel Peltier, cursa dumneavoastră este înregistrată. Însă ordinele interzic toate cursele în sistemul Lumii. Nu înțeleg cum de ați obținut autorizațiile până acum!

"Cu bani."

- Nu înțeleg! Avem autorizații!

- Vă rog să așteptați, domnule colonel, până când verific. Care este scopul călătoriei dumneavoastră?

- Personal. Soția mea este verișoară cu doctorul Ann Sikorski, rămasă pe planeta Lumea în ultima misiune științifică aprobată.

Minciunile eficiente rămân cât mai aproape de adevăr cu putință.

- Verific...

- Soldat, spune-mi, sistemul Lumii este proscris? întrebă Kaufman.

- Nu.

- Iar autorizațiile noastre sunt în bună regulă?

- Da, domnule! spuse vocea, reacționând automat la autoritatea din glasul lui Kaufman.

- Atunci nu văd dificultatea!

- Am ordin să nu las nici o navă să treacă prin acest tunel.

Soldatul n-avea de gând să dea înapoi nici un milimetru. Kaufman recurse la a doua tactică.

- Te rog să-i transmiți comandantului tău cererea mea.

- Da, domnule!

Kaufman închise comlink-ul.

- Fă-te comodă, Marbet! O să stăm aici o vreme.

- Nu înțeleg! De ce nu lasă pe nimeni în sistemul Lumii? Acolo nu mai e nimic. Am luat noi tot ce era important.

- Habar n-am. Dar sper că vor prefera să ne lase să trecem, decât să ne întoarcă din drum, riscând astfel să ne apucăm să punem întrebări incomode pe Marte.

Nu dură chiar atât de mult cât se așteptase Kaufman. În mai puțin de o oră, un zburător mic părăsi nava de patrulă și pătrunse în tunel.

- Ce s-a întâmplat, Lyle? De ce ești atât de surprins? Tot nu se obișnuise pe deplin cu capacitatea ei de a-i citi gândurile prin intermediul limbajului corporal, pe care nu era conștient că-l folosește.

- Se consultă cu cineva aflat de cealaltă parte a tunelului. Nu știam să fie careva acolo... O, Iisuse! Sper că n-au de gând s-o contacteze pe Ann prin Comlink, ca să verifice povestea noastră! Ellen Fineman nu era în nici un caz verișoară cu ea!

Așteptară; Kaufman repeta mental planurile de rezervă pentru eventualitatea că ar fi fost identificați.

Doamne, ce încurcătură ar ieși... Însă zburătorul se întoarse din tunel după o jumătate de oră, așa că se relaxă.

- N-au vorbit cu Ann, timpul de latență al comunicărilor între tunel și Lume este de cincizeci și patru de minute. Dar atunci cu cine s-au consultat de cealaltă parte?

- Colonele Peltier, aveți aprobarea de a trece prin tunel! Marbet îi prinse mâna; el îi răspunse strângând ușurel, emoționat, apoi porni motorul zburătorului.

Spre surprinderea lui Kaufman, de cealaltă parte a tunelului orbita nava *Murasaki*. Aceeași navă de război care se afla acolo cu aproape trei ani în urmă. Dar atunci avusese misiunea de a păzi sistemul stelar în care se găsea artefactul extraterestru și pe doctorul Thomas Capelo, care încerca să-l descifreze. Să scoți din circulație o navă de luptă vreme de trei ani, în timpul unui război pe care oamenii păreau să-l piardă... n-avea logică!

- Ce caută *Murasaki* aici? întrebă Marbet.

- N-am idee. Dar dacă tot McChesney e la comandă, ne va recunoaște! O, la dracu'...

- Aici *Murasaki*, rosti o voce prin comlink. Aveți autorizația de a vă îndrepta direct spre planeta Lumea. Confirmați-vă destinația!

- Planeta Lumea, zise Kaufman, încercând să-și schimbe vocea, deși nu se pricepea cine știe ce la treaba asta.

Dar *Murasaki* spuse doar:

- Puteți pleca. Noroc!

- Mulțumesc! răspunse Kaufman.

Zburătorul acceleră. Marbet și Kaufman se îndreptară spre Lume.

[8]

ORAȘUL LOWELL, MARTE

CÂND AMANDA CAPELO se trezi, în cele din urmă, nu se afla unde se așteptase, adică pe stația Cleopatra. Cineva o ținuse în somn profund - nu din cel provocat cu plasturi! - pe parcursul întregii călătorii până pe Marte. Nava, o alta, mai mare, tocmai aterizase pe spațioportul Lowell.

- Nu-mi puteți face așa ceva fără să-mi spuneți! Nu-i corect! strigă ea la părintele Emil, așezat lângă patul ei.

- Dar au făcut-o. Haide, Amanda, scoală-te, ai două ore la dispoziție ca să-ți dezmorțești picioarele. Drogurile acționează deja în organismul tău. Scoală-te!

- Două ore până se întâmplă ce?

Se ridică prea repede, nefiind obișnuită cu gravitația redusă. Mai fusese o dată în somn profund, preț de o parte a călătoriei foarte lungi de pe Marte până la Tunelul Spațial Nr. 1, împreună cu tatăl ei. Când te trezeai din acest somn aveai nevoie de fizioterapie, și tot nu te simțeai cum trebuie vreo săptămână. Detesta treaba asta. N-aveau nici un *drept*...

Părul ei nu-i atingea umerii!

Când se ridică, pletele nu-i mângâiară obrajii, dar nu erau legate la spate, nici în creștet. Își pipăi capul cu o mână tremurândă, trase de o șuviță. Scurt! Și negru, nu blond!

- Ce-ați făcut cu părul meu?

- L-am tuns și l-am vopsit. Nu pierde timpul cu fleacuri! Dă-te...

- Părul meu! se văită fata plângând. Părul meu! Părul meu!

Părintele Emil se holba la ea, complet uluit. În cele din urmă, rosti rar:

- Scapi ca prin urechile acului de a fi ucisă - de *două* ori! - poți asista la o crimă, poți ține piept unei întregi organizații de oameni adulți... și te pierzi cu firea pentru o tunsoare?!

- Pă-ă-ărul meu!

- Dă-te jos din pat! Acum!

Se conformă, ca să se privească în suprafața peretelui

metalic, bine lustruit. Deși o oglindea prost, îi arăta o străină: o fată cu păr negru, tuns scurt, cu breton. Îmbrăcată într-o salopetă bleumarin.

- Amanda, încetează, spuse părintele Emil cu răbdare autoimpusă. Suntem pe Marte. Ridică-te și urmează instrucțiunile holografice de fizioterapie, ca să nu te adorm din nou!

De fapt, părea ceva mai matură cu părul tuns. Străină, dar mai matură. Și puțin exotică, precum Yaeko. Și o aduseseră pe Marte, unde se afla Marbet Grant. În scurt timp avea s-o întâlnească pe Marbet! Ridică o mână și-și netezi părul scurt, negru.

Holocaseta porni singură. Cu efort, Amanda se prinse cu mâna de bara aflată alături de cușeta în care dormise și începu primele exerciții de recuperare musculară. Părintele Emil plecă înainte ca ea să apuce să-i pună alte întrebări.

Când se întoarse, ea terminase exercițiile și ședea pe marginea patului, gâfâind. O durea fiecare centimetru din corp. Părintele Emil aduse o tavă cu mâncare; hămesită, Amanda se apucă să înfulece. Probabil că slăbise - un lucru bun. În somn profund, fiind hrănit prin tuburi, slăbeai întotdeauna. Amanda voia să devină la fel de suplă ca Marbet.

Pe de altă parte, și părintele Emil slăbise, ceea ce nu era deloc un lucru bun. Oasele de la încheietura mâinii îi ieșeau mult în evidență. Obrajii parcă se transformaseră în solnițe. Părea bolnav.

Mișcarea și hrana îi repuseră gândirea în mișcare.

- L-au găsit pe tatăl meu?

Își ținu respirația; preotul putea să-i spună că i s-a găsit cadavrul sau că e liber din nou sau...

- Nu, copilă. A rămas dat dispărut, iar guvernul continuă să dea vina pe *Life Now*. Au fost revolte, proteste. Cei mai mulți dintre membri s-au dat la fund.

Fata refuză să răspundă la aceasta.

- Ai fost și dumneata în somn profund, părinte Emil?

- Nu.

Așadar, arăta în halul ăla chiar dacă nu fusese hrănit prin tub!

- Mă duci s-o văd pe Marbet imediat ce o să pot merge normal?

- Amanda, Marbet Grant nu se află pe Marte. Fata se opri cu furculița în aer.

- Trebuie să fie!

- Pentru că vrei tu? Nu merge așa, copilă.

- Dar ai spus că e aici! Unde-i?

- A dispărut. Nu, n-a fost răpită! A plecat de pe Marte, împreună cu Lyle Kaufman, cu mai multe luni în urmă, imediat după plecarea noastră de pe Pământ. Se pare că au petrecut luni întregi solicitând la Departamentul de Stat permisiunea de a merge pe Lume. Toate cererile le-au fost refuzate, în virtutea restricțiilor de călătorie pe vreme de război. Cel mai probabil, au găsit o cale de a ajunge acolo ilegal.

- Cum ar fi putut...

- Of, copilă, nu fi naivă! Și noi am făcut-o! Crezi că în afară de cei din *Life Now* mai știe cineva că te afli pe Marte? Acum ești în ilegalitate!

Amanda împinse tava la o parte. Dintr-o dată, nu-i mai era deloc foame.

- În ilegalitate și, la fel ca înainte, ești o problemă. Amanda, dacă prinde cineva de veste că te afli aici, *Life Now* va fi învinuită de răpirea ta. Așa cum ți-am spus cu trei luni în urmă.

Cu trei luni în urmă? Drumul spre Marte durase trei luni. Era...

- În ce dată suntem, părinte Emil? întrebă ea cu o voce mică.

- Trei iulie. Luna Maicii Domnului.

Asta nu-i spunea nimic.

- Dacă *Life Now* este acuzată de răpirea ta, pe baza unor dovezi solide cum că te-ai aflat împreună cu noi, și nu pe baza unor simple speculații, vor muri mulți oameni. Vreau să nu uiți asta!

- Unde merg?

Îi era greață.

- Te rog, pot merge la mătușa Kristen? Locuiește în Tharsis, chiar aici, pe Marte, aș putea...

- Nu știu unde o să te ducă organizația. De-acum nu mai am putere să intervin. Dennis, Lucy și cu mine am primit instrucțiuni să te aducem pe Marte și să te predăm în mâinile conducerii organizației. Acei oameni vor ști ce e mai bine pentru toți cei implicați.

Amanda îl privea cu ochii holbați.

- Nu... n-o să mai ai grijă de mine? Să mă *aperi?*

- Am să te duc într-un loc unde te așteaptă liderii organizației *Life Now*. Ei vor ști ce e mai bine pentru toți cei implicați, repetă preotul, fără s-o privească în ochi.

Ceva era complet în neregulă. Părintele Emil parcă nu vorbea cu gura lui.

- Vino, copilă! Ne așteaptă mașina.

Îl urmă, fiindcă altceva nu-i dădea prin minte să facă. Nu întâlniră absolut nici o persoană. "Aș putea fugi!" își spuse ea disperată. Nava avea rampe de ieșire, la baza cărora trebuiau să aștepte mașinile; va dispune de câteva clipe în aer liber, ca să țipe, să fugă, să-și strige tare numele... Spațioportul Lowell era un loc aglomerat, cu multă activitate. Îl cunoștea de când venea în vizită la mătușa Kristen. Imposibil să n-o audă cineva, poate chiar s-o recunoască, în ciuda părului scurt, brunet... Precis apăruse în toate holoemisiunile de știri, la fel ca tatăl ei. Cineva o să vadă...

"Mașina" era un vehicul închis, pe bază de energie nucleară, ce aștepta în cala de mărfuri a navei.

- Nu! spuse Amanda. Nu urc în mașină!

- Atunci te vom... te voi droga, răspunse părintele Emil.

Dar de ce n-o făcuseră deja? Putea s-o ducă din cușetă în mașină fără s-o trezească... Dacă aveau de gând s-o omoare, ar fi făcut-o deja. Așadar, n-aveau de gând s-o omoare. Probabil că n-o pândea nici o primejdie. Părintele Emil n-ar fi ucis-o; doar îl împiedicase pe Salah!

Nu, părintele Emil n-o va ucide. Dar după ce o va preda acestor "lideri", ei o vor omorî! Iar părintele Emil nu va ști niciodată cu siguranță ce s-a ales de ea. Și astai va servi drept scuză în fața lui însuși.

- Au să mă omoare! strigă ea. Ca să "rezolve problema"! După ce mă predai în mâinile lor!

- Prostii, Amanda! N-au să facă una ca asta.

- Dumneata n-ai face-o, nici Lucy, nici căpitanul Lewis. Dar Salah ar fi făcut-o, și dacă liderii seamănă mai mult cu el decât cu dumneata?!

"*Fata trebuie să dispară... Viața unui singur copil nu cântărește mai greu decât viața miilor de copii...* "

- Prostii! repetă preotul, tot fără s-o privească în ochi.

Nu, nu era deloc, deloc în regulă!

Amanda țâșni de lângă el și porni în fugă spre o grămadă de lăzi prinse cu corzi de siguranță, la capătul îndepărtat al calei. Preotul o prinse cu ușurință. Ea se luptă, dar chiar dacă părea bolnav, părintele era *puternic*, și într-un minut se trezi legată. Se aruncă pe jos și-l lovi cu picioarele, așa că el îi legă și gleznele, deși cu dificultate. Se făcuse cenușiu la față, iar de o parte și de alta a nasului se vedeau venele albăstrui, ieșite în relief.

- Nu, nu, ajutor! țipă copila.

Dar în cală nu se afla nimeni în afara lor. Preotul o duse în mașina cu scut din plumb.

- Vehicul, pornește! Navă, deschide ușile calei! rosti preotul cu răsuflarea tăiată. Programare pe traseu prestabilit. Comunicare deschisă cu exteriorul, prin comlink.

Amanda începu să țipe. Poate comlink-urile comunicau în ambele sensuri și cineva de la capătul celălalt, indiferent cine, o va auzi. Nu răspunse nimeni. Mașina porni. Amanda strigă până răguși de-a binelea.

*****

ZĂCEA PE podea, iar preotul ședea în fața ei, pe o strapontină metalică. Buzele i se mișcau continuu: se ruga. Amanda se smuci violent, încercând să-l lovească iarăși cu picioarele, iar el se aplecă, parcă pentru a o muta. Îi strecură în buzunarul salopetei un petic de hârtie. Amanda îi citi în ochi: "Nu spune nimic, nu spune nimic, nu spune nimic!".

Se opri din țipat, gâfâind din greu, și-l privi. El continua să se roage fără glas.

Simți că mașina oprește și presupuse că au ajuns la unul dintre sasurile ce făceau legătura cu orașul. De obicei, în aceste puncte se verifica identitatea tuturor pasagerilor - nu venea nimeni să deschidă mașina? Amanda nu era sigură că mai are la ea pașaportul pe numele Jane Verghese. Sigur că vehiculul va fi verificat...

Dar nu-i verifică nimeni. Pesemne că *Life Now* găsise o modalitate de a ocoli acest lucru. Mașina porni mai departe. Asta îi spunea Amandei ceva: în Lowell City, accesul vehiculelor de acest fel era permis doar în cele trei domuri mari, cele care adăposteau fabrici și depozite. Sectorul de Est. Știa măcar că se află acolo.

La fiecare câteva secunde, părintele Emil se uita la

ceas. În cele din urmă spuse:

- Vehicul, oprește! Preiau controlul asupra programului. Parola: Ghandi.

Mașina opri.

- Vehicul, deschide ușa!

Ușa se deschise. Printr-o mișcare rapidă, preotul o eliberă din chingile cu care o legase.

- Fugi, Amanda! Du-te cu Dumnezeu, copilă!

O împinse pe ușă afară.

Încă nu-și recăpătase toată forța în picioare. Se împiedică și căzu. Părintele Emil o urmarea din vehicul; brusc, comlink-ul prinse viață:

- ... *trădător*, m-am temut eu că nu putem avea încredere în tine...

Fuseseră supravegheați.

Amanda se afla pe o stradă pustie pentru moment, între două clădiri fără ferestre. Dar pe Marte, nici o stradă nu rămânea pustie prea multă vreme. Se ridică șovăielnic în picioare și încercă să fugă, dar picioarele ei nu voiau decât să facă un fel de salturi mici, neregulate; se temea că o să cadă iarăși. Părintele Emil ieși din mașină și, în sfârșit, o privi în ochi.

- Fugi! Ai ceva timp înainte ca ei să poată ajunge aici, dar nu știu cât...

Preotul se opri, cu ochii mari. Amanda se întoarse și privi în direcția în care se uita el. Din clădirea lângă care se aflau ieși, cu pas apăsat, o femeie. Înarmată.

Mai târziu, Amandei îi păru că părintele Emil se interpuse instantaneu între ea și femeie. Ținea și el ceva în mână. Femeia trase. Nu se auzi nici un sunet, dar preotul se prăbuși. Și femeia. Altcineva, un trecător care tocmai apăruse de după colțul străzii, țipă.

Strigătul aduse alți oameni. Dintr-o dată, strada îngustă se umplu de lume. Un bărbat o trase pe Amanda înapoi, probabil închipuindu-și că astfel o apără, și-i bolborosi ceva într-o limbă pe care fata n-o înțelegea. Veneau și alți oameni, în fugă. Apăru pe neașteptate un polițist, apoi doi soldați în uniforma Armatei de Apărare a Alianței Solare. Se auzeau strigăte, întrebări. Ca din senin, apăru o robocameră a canalului marțian Transglobal News.

Amanda se strecură spre marginea mulțimii, iar de

acolo pătrunse pe altă stradă. N-o observă nimeni. Încercă să meargă firesc, în ciuda slăbiciunii pe care-o simțea în picioare datorită somnului profund, în ciuda panicii. "Părintele Emil a murit. Părintele Emil a murit. Părintele Emil a murit."

Murise pentru a o ajuta să fugă.

Observase ce ținea preotul în mână. Oare soldații vor recunoaște acel obiect? Nu știa, dar ea îl recunoscuse. Îl mai văzuse o dată și o îngrozise de moarte și atunci. Poate că groaza te făcea să ții minte mai bine. În mâna părintelui Emil se aflase o armă, una dintre multele care înțesau laturile robotului numit Mânia Domnului, protectorul Misiunii Sfânta Tereza, Mica Floare.

Amanda merse înainte până când nu se mai putu ține pe picioare. Urmând mereu direcția în care se îndreptau cei mai mulți oameni, ajunse în cele din urmă la tunelul ce ducea spre uriașul dom principal al orașului Lowell. Tunelul, la fel ca domul, era construit din plastic piezoelectric transparent, fiind suficient de lat pentru a permite accesul camioanelor în Sectorul Principal. Amanda se lăsă jos ca să se odihnească.

Scoase hârtia pusă de părintele Emil în buzunarul salopetei sale. Era împăturită peste un obiect dur. Pe foaie se vedeau câteva rânduri scrise de mână:

Du-te la abația Ares, pe strada Rho numărul 8451. Întreabă de fratele Meissel. Dă-i scrisoarea alăturată. Ia o sanie de oriunde din zona domului principal, te costă zece percy. «Domnul-Dumnezeul meu, am înțeles că acela care întreprinde ceva de dragul lucrurilor lumești sau ca să câștige lauda altora se înșală singur. Astăzi, un lucru e pe placul lumii, mâine altul... Dar Tu rămâi neschimbat pentru vecie.»

Găsi în hârtie o monedă de zece percy și altă scrisoare. Amanda o împături la loc.

Domnul-Dumnezeul meu... Nu-și schimbase părerea despre părintele Emil, tot mai credea că e smintit. Dar se lăsase ucis pentru ea. Și în ciuda biletului, aparținea de o organizație care se ocupa de "lucruri lumești". Toate astea o nedumereau foarte tare. Se săturase să fie nedumerită, înfricoșată, vânată. Era obosită.

Totuși, își impuse să se ridice și, cu chiu, cu vai, ieși din tunel. Dincolo de acoperișul domului în care ajunsese

se vedea cerul marțian, plin cu praf rozaliu. Pe mulți pereți se aflau holopostere mari înfățișându-l pe generalul Stefanak, iar pe străzile principale mișunau soldații. Trecură pe lângă ea mai multe camioane ce transportau produse din Sectorul de Est, industrial, spre domul principal, dar cu viteză foarte mică. În Lowell City, totul se mișca lent.

Orașul era alcătuit din trei domuri, fiecare ancorat de un zid circular din beton, înalt de un metru și jumătate, în care erau înfipte armăturile ce dădeau formă domurilor. Domul principal acoperea aproximativ cincizeci și doi de kilometri pătrați, iar celelalte două, laolaltă, tot cam atât. În Sectorul Principal, un turn subțire se înălța mândru de-a lungul celei mai înalte armături, cea centrală. Turnul, numit "Piscul", adăpostea Consiliul de Apărare al Alianței Solare. Biroul generalului Stefanak ocupa ultimul etaj.

În locul unde tunelul făcea joncțiunea cu domul principal, camioanele se opriră. Roboții se apucară să transfere bunurile pe săniile mult mai mici - singurul mijloc de transport permis în Sectorul Principal, cu excepția vehiculelor militare. Săniile erau de două feluri: platforme descoperite, simple sau cu patru locuri. Amanda chemă una dintre cele cu patru locuri, rostind cu glas tare numărul înscris în lateral, iar vehiculul se apropie de ea pe șinele plate, controlate de computer, ce împânzeau întregul oraș.

- Strada Rho, opt-patru-cinci-unu! ceru Amanda, introducând moneda de zece percy în fantă.

Desigur, majoritatea oamenilor foloseau creditele, dar monedele rămâneau în circulație. Și nu puteau fi urmărite.

- Strada Rho, opt-patru-cinci-unu! repetă computerul săniei.

Vehiculul porni; nu avea nici acoperiș, nici laterale, așa că Amanda stătea cu capul înclinat în față, așa încât părul recent scurtat să-i ascundă chipul cât mai mult cu putință. Dar nimeni nu-i acorda atenție.

Sania avea în partea din față un mic terminal audio, cu un număr limitat de canale. Amanda atinse butonul ȘTIRI.

"... *cel mai recent atac neprovocat al organizațiilor*

subversive care încearcă să dărâme guvernul. Au fost uciși un preot catolic, identificat drept Emil Fulden, și o cetățeană marțiană, identificată drept Maria Greta Silverstein. Anumite surse guvernamentale avansează ideea cum că uciderea acestor doi a fost ocazionată de adunarea planificată de generalul Stefanak pentru această seară, în parcul Kepler, și că..."

Amanda încetă să mai asculte.

Pricepuseră totul pe dos! Toți înțeleseseră pe dos! Toată viața ei crezuse că adulții știu ce fac, știu cum stau cu adevărat lucrurile. Toată viața!

"N-o să plâng! Amanda Capelo nu plânge!" Când ajunse pe strada Rho, la numărul 8451, își consumă ultimele puteri pentru a coborî de pe sanie. Clădirea era construită din panouri din spumă, la fel ca mai toate din Lowell City, și nu avea ferestre, ci doar o ușă roșie. Pe o placă din metal era scris cu litere mici: ABAȚIA ARES A FRAȚILOR BENEDICTINI.

Ajunsă în fața ușii, Amanda rosti:

- Îl caut pe fratele Meissel, vă rog. M-a trimis părintele Emil.

Dar sistemul casei nu răspunse. Amanda repetă mesajul, adăugând:

- Mă numesc Jane Varghese.

Găsise pașaportul fals în buzunarul interior al salopetei. Probabil că-l pusese acolo părintele Emil.

Părintele Emil, zăcând pe strada marțiană, într-o baltă de sânge - sângele lui...

- Dați-mi drumul! țipă Amanda în fața ușii.

Tot nici un răspuns. Trecură oameni pe lângă ea, înghiontind-o, în Lowell City, la fel ca sub celelalte domuri marțiene, toți și toate erau înghesuite.

Fata sesiză a doua placă, în dreapta ușii. Pe ea scria "VĂ RUGĂM, BATEȚI LA UȘĂ!", în mai multe limbi. Clădirea aceea, ce-o fi fost ea, n-avea nici măcar un *sistem centralizat!* Unde-o trimisese părintele Emil?

Ostenită, Amanda bătu cu încheieturile degetelor în ușă. Abia după ce repetă gestul, ușa se deschise.

- Frate Meissel, vă rog, eu...

- Pentru ce vrei să-l vezi pe fratele Meissel? întrebă bărbatul.

Amanda se uită mai bine și observă că era un băiat,

nu bărbat - avea doar cu câțiva ani mai mult decât ea. Purta o robă lungă și ciudată, făcută dintr-o pânză aspră, cafenie. Îi dădu scrisoarea în tăcere. Apoi, fără să-i pese că se purta nepoliticos, își făcu loc pe lângă el și intră într-o anticameră mică, cu pardoseală din piatră, în care zărise o banchetă cioplită din rocă roșiatică, marțiană. Se așeză, recunoscătoare. Băiatul închise ușa grea a abației și dispăru.

După o vreme - nu-și dădea seama cât trecuse, timpul părea distorsionat într-un mod straniu - apăru un bărbat, cu scrisoarea în mână. Purta aceeași haină cafenie ca și băiatul. Avea o voce profundă, calmă.

- Bună ziua, Amanda. Eu sunt fratele Meissel. Ești în siguranță aici, la noi, așa cum spunea Emil.

- El a murit! făcu Amanda.

- S-a dus la Domnul nostru Iisus Hristos, replică fratele Meissel cu glas scăzut. Dumnezeu să-i odihnească sufletul curajos! Vino cu mine, Amanda. Ești în siguranță, să știi. Nimeni n-o să te găsească aici.

Amanda nu-l crezu, dar se ridică și porni cu pas împiedicat după fratele Meissel, fiindcă nu știa ce altceva să facă. Unchiul Martin și mătușa Kristen se aflau pe Marte, dar în Tharsis, de cealaltă parte a planetei. Iar ea n-avea cum să ajungă acolo. Și oricum, părintele Emil îi zisese să stea la abație, fiindcă acolo va fi în siguranță. Poate că de astă dată îi spunea și ei cineva adevărul.

[9]
PLANETA LUMEA

DIN VĂZDUH, PLANETA părea întru totul identică.

În zburătorul ce cobora cu viteză prin atmosferă, Kaufman privea cum singurul continent ce înconjura planeta în zona ecuatorială se mărește tot mai mult. Putu să-i vadă pădurile dese, lacurile și mările scânteietoare, munții presărați ici-colo. Pe măsură ce se apropiau, apăru un uimitor caleidoscop de culori: Lumea fremăta de vitalitatea florilor, cultivate și sălbatice, crescând pe câmpuri imense și în straturi mici, roșu-aprins, albastru-cobalt, trandafiriu, galben intens și alte culori, cărora Kaufman nu le știa numele, dar locuitorii Lumii le știau cu toții. Se apropiară și mai mult; apăru desenul satelor împrăștiate, al câmpurilor îngrijite, al drumurilor albicioase, de pământ bătătorit. Totul neschimbat. Aterizară pe vechiul teren aflat între munții Neury și satul Gofkit Jemloe.

- N-am crezut să mai văd vreodată locul ăsta! rosti Kaufman în tăcerea adâncă.

- Nici eu, răspunse Marbet.

- Realitate împărtășită!

Gluma era atât de tristă, atât de amară, încât Marbet nu replică. El adăugă:

- Crezi că a mai rămas ceva?

- Sigur că a mai rămas ceva! Dar nu ceea ce era înainte. Ființele umane sunt foarte rezistente, Lyle!

- Ei nu sunt ființe umane.

- Și totuși, foarte asemănători, spuse Marbet.

Însă nu știa cu certitudine. Întâlnise doar câțiva localnici, pentru foarte scurt timp. Nici Kaufman nu cunoscuse prea mulți, plus că n-avea o intuiție la fel de bună ca Marbet (nimeni nu avea), dar văzuse "realitatea împărtășită" în funcțiune. Văzuse cu ochii lui manifestarea pe viu a ipotezei cum că doi locuitori ai Lumii concep orice situație în mod identic. Durerea de cap intensă apărea când lucrurile nu stăteau astfel - durere care, demonstrase Ann Sikorski, constituia o funcție înnăscută a creierului localnicilor, rezultatul mileniilor de

evoluție în prezența artefactului extraterestru îngropat în munții Neury.

Același artefact pe care-l luase Kaufman, oferindu-i-l generalului Stefanak. O dată cu artefactul dispăruse și cultura Lumii: supozițiile împărtășite, impuse prin mecanism fiziologic, imposibilitatea violenței premeditate, structurile sociale complexe privind munca, viața de cuplu și împărtășirea, toate bazate pe imposibilitatea de a avea altă părere decât cel de lângă tine. Dispăruseră toate, din cauza lui.

Ar fi putut să recite cuvânt cu cuvânt ultimul mesaj primit de la Ann Sikorski:

Asta e ultimul raport al echipei de antropologi de pe Lume. Nu-mi închipui că spusele mele ar conta cine știe ce pentru voi. Locuitorii Lumii au supraviețuit, dar cu un stres imens și cu pagube incalculabile. Infrastructura comunicațiilor, a comerțului și a guvernării centralizate nu mai există. Au apărut furturi și revolte, dar probabil nu tot atât de multe cum ar fi făcut pământenii. Încep să se apere transformând satele în mici forturi, împrejmuite cu palisade, și au găsit o formă de justiție locală. Civilizația de tip planetar a dispărut, o dată cu bazele biologice care i-au dat naștere, și asta "mulțumită" ție. În locul ei se instalează o izolare prin frontiere, posibilă economic fără înfometare doar pentru că planeta este atât de fertilă. În această izolare, cele mai multe arte fără aplicații practice imediate vor dispărea. La fel și majoritatea meșteșugurilor dependente de comerțul pe scară largă, la fel schimbul de idei. Religia se va fragmenta și ea. În decurs de o generație, Lumea va fi alcătuită din mici enclave prerenascentiste și va intra în propria versiune a Evului Mediu. Dar să nu te chinuie conștiința, Lyle: locuitorii Lumii vor supraviețui. Închei raportul echipei de pe planeta Lumea: Ann Pek Sikorski, biolog, și Dieter Pek Gruber, geolog.

- Încetează, Lyle! spuse Marbet. N-a fost vina ta. Și m-am săturat să-ți tot spun lucrul ăsta. Vezi dac-o poți prinde pe Ann prin comlink.

El deschise aparatul. Toți sateliții de comunicație aduși de oameni continuau să orbiteze în jurul Lumii; aveau să rămână pe orbită încă multe sute de ani. Local-

nicii primiseră nouă comlink-uri, într-un schimb comercial. Dar numai Ann Sikorski și Dieter Gruber îi puteau răspunde pe acea frecvență. Kaufman lăsă aparatul să sune strident vreme de un minut întreg. Nu răspunse nimeni.

Înregistră un mesaj: "Ann, Dieter, dacă mă auziți, vă rog, răspundeți. Sunt Lyle Kaufman. E un apel în timp real; Marbet Grant și cu mine ne aflăm pe Lume. Vă rog, răspundeți."

Marbet spuse cu blândețe:

- Hai să pornim spre sat, Lyle. Sătenii ar putea ști unde sunt Ann și Dieter.

N-apucaseră nici măcar să se înarmeze, când comlink-ul lui Kaufman sună. Bărbatul răspunse:

- Alo? Ann?

- Sunt Dieter! strigă o voce bucuroasă.

Doi ani se topiră ca o clipă și Kaufman se trezi înapoi în munții Neury, ascultându-i pe Dieter Gruber și pe Tom Capelo cum se ceartă pe tema efectelor în plan mental ale artefactului îngropat. Gruber, vesel, insensibil, un voinic blond, spătos, modelat parcă după ideea exagerată, ridicolă a cine știe cui despre înfățișarea unui prinț teuton. Dieter, fără de care Artefactul Protector ar fi rămas îngropat în peștera montană în care zăcuse cincizeci de mii de ani.

- *Ach*, Lyle, chiar tu ești? Te-ai întors? Ann, Ann, vino repede, e Lyle!

Așadar, și Ann Sikorski era în viață! Kaufman simți cum îl inundă ușurarea. Își ușurase conștiința de apăsarea încă unei morți posibile.

- Lyle?

Vocea lui Ann, mult mai calmă decât a soțului ei și mult mai oțelită. Ann, idealista, care a rămas în sânul civilizației distruse de oameni.

- Da, eu sunt! A venit și Marbet. Ne aflăm pe vechiul loc de aterizare, în apropiere de Gofkit Jemloe. Voi sunteți în sat? Sau la Hadjil Voratur?

- Nu, nu te du în nici unul dintre locurile astea! spuse Ann repede. Suntem în alt sat, la distanță de jumătate de zi, mergând pe jos, față de locul unde vă aflați voi. Dar nu puteți... Aveți vreun vehicul de suprafață?

- Nu, doar o corcitură jalnică între zburător și navetă.

Nu face salturi pe sol.

- Atunci nu vă mișcați de-acolo! Vine Dieter la voi.

- Să vină la noi? Dar de ce...

- Am spus să *nu vă mișcați!*

Convorbirea se întrerupse. Marbet studia chipul lui Kaufman.

- Crede că e prea periculos să umblăm de capul nostru, spuse ea.

El nu răspunse. Pe Lume, călătoriile se făceau întotdeauna ușor, sigur, deschis. Într-o cultură monolitică, în care orice act de violență îl făcea pe făptaș să sufere aproape tot atât de mult ca victima, violența era o raritate. Înainte.

Se întoarseră în zburătorul-navetă. Kaufman simțea un amestec de ridicol și dispreț. Fusese militar, cu experiență de luptă. El și Marbet aveau cele mai noi arme disponibile pentru civili. Iar Ann Sikorski voia ca ei să aștepte înainte de a da ochii cu o mulțime ipotetică de extratereștri care n-aveau nici un fel de război în istoria lor și al căror nivel tehnologic rămăsese înțepenit la confecționarea manuală a roților de bicicletă! Dispoziția lui, de obicei calmă, se întunecă. Marbet îi dădu pace.

Lăsând ușa deschisă, se așezară și așteptară. În cele din urmă, la orizont apăru un punct mișcător ce se apropia foarte repede. Dieter Gruber, pe o bicicletă cu motor. Geologul veni spre ei în goană și țâșni de pe bicicletă, cuprinzându-i pe rând într-o îmbrățișare ursească.

- *Lieber Gott!* Chiar sunteți aici!

- Da, spuse Kaufman, descotorosindu-se de brațele geologului - el unul nu se dădea în vânt după îmbrățișări. Și, mai la obiect, tot aici ești și tu. Ești sănătos? Dar Ann?

- Eu mă simt excelent. Marbet, frumoasă ca întotdeauna! Dar de ce ați venit? E o nouă expediție științifică?

- Nu, nici o expediție, răspunse Kaufman.

- Am venit să vă salvăm, spuse Marbet cu maliție.

Ea primise îmbrățișarea lui Gruber cu plăcere, iar privirea pe care i-o aruncă lui Kaufman spunea că evident, exuberantul geolog, plesnind de sănătate, n-avea nevoie să fie salvat.

- Dar de ce nu ne-ați lăsat să venim în Gofkit Jemloe? întrebă ea.

Gruber își recăpătă într-o clipă sobrietatea.

- Nu stăm în Gofkit Jemloe. Hadjil Voratur... nu e tocmai bine.

- Spune-mi! ceru Kaufman.

Sosise ceasul să afle ce făcuse locuitorilor acelei planete.

- Hadjil Voratur și fiul lui, Shosaf, au murit. I-au ucis tâlharii, imediat după încetarea realității împărtășite. Nu ne-au crezut când le-am spus să nu încerce... În fine. Gofkit Jemloe a devenit o tabără înarmată, sub conducerea unui văr de-al lui Voratur, o persoană foarte periculoasă. Febin Frillandif. El a recrutat o armată... Ții minte, locuitorii Lumii erau pașnici.

"De parc-aș fi putut uita", își spuse Kaufman.

- Pașnici, și totuși oameni, continuă Gruber. Mă rog, nu chiar... Dar când totul s-a schimbat, acei nemernici pe care-i ținea în frâu realitatea împărtășită n-au mai fost controlați în nici un fel. Frillandif supune toate satele din preajmă, pe rând. Își construiește un "imperiu".

La fel ca Stefanak.

- Dar tu, Ann și Enli? întrebă Kaufman.

- Suntem în satul lui Enli, Gofkit Shamloe. Au încercat să ne atace, dar eu și Ann am adus cu noi niște arme, necunoscute pentru ei, firește..., și ați mai adus și voi.

- Da, spuse Kaufman.

Doi ani... Pesemne că armele lui Gruber erau fie numeroase, fie bine păstrate. Sau poate căpetenia războinică locală încercase să atace doar o singură dată.

- Nu-l poți elimina?

- Ba da. Dar Ann nu mă lasă. Deși tu, Lyle, ai putea-o face cu ajutorul navei, adăugă Gruber după o clipă.

Da, putea. Să zboare pe deasupra satului Gofkit Jemloe, să-l atace cu un fascicul protonic... Nu, nu putea. Gospodăria și întreg satul erau precis pline cu civili, copii... Ann avea dreptate. Oamenii aceia trebuiau să-și elaboreze propriile modalități de a se confrunta cu despoții pe care înainte nu-i avuseseră. Dacă exista o căpetenie războinică, vor mai apărea și altele.

Marbet, observându-l pe Kaufman, îi spuse geologului:

- N-ați vrut să venim la voi din cauza tâlharilor ăstora?

Gruber părea surprins.

- Nu! Știam că Lyle e capabil să se apere. Am avut alt motiv. Voiam să vă avertizez, să vă dau timp să vă pregătiți.

- Pentru ce? întrebă Marbet.

- Mai este un terran aici! anunță Dieter.

Kaufman, deși foarte surprins, observă că Gruber folosise termenul cu care-i denumeau localnicii pe oameni.

- Este... *Scheisse*, iată-i! N-ai cum să scapi de femeia asta!

Spre ei se îndrepta un alt vehicul, cu viteză atât de mare, încât Kaufman abia avu timp să-l identifice înainte ca acesta să ajungă lângă ei. Un skimmer cu motoare cu reacție, ce zbura la jumătate de metru deasupra solului. Un skimmer uriaș, cu blindaj puternic, nu chiar militar, dar cel mai apropiat analog civil din câte văzuse Lyle vreodată. Vehiculul opri cu o smucitură și ușa se deschise cu putere. Ieși o femeie furioasă.

Marbet scoase un sunet slab, dar Kaufman nici măcar n-o auzi. "Imposibil!" Dar n-avea cum s-o confunde, n-avea cum să confunde acel trup, nici acel chip incredibil, deși purta amprenta anilor...

- Marbet Grant, în sfârșit! rosti Magdalena. Multă cale am bătut ca să dau de tine! Așa că spune-mi, din moment ce se pare că doar tu știi: unde mama naibii e Amanda Capelo?

*****

KAUFMAN SE uita când la o femeie, când la cealaltă. Marbet semăna leit cu o pisică iritată; dac-ar fi avut blană, i-ar fi stat toată țepi. Magdalena repetă incredibila întrebare:

- Doamnă Grant, ce-ai făcut cu Amanda Capelo?

- N-am făcut nimic cu Amanda Capelo! articulă Marbet printre dinți. Nici măcar nu știu despre ce vorbești!

Kaufman n-o văzuse astfel niciodată: agitată, nesigură; interveni repede în discuție.

- Marbet, n-am avut când să-ți spun. Amanda a fost răpită împreună cu Tom. Presa a descoperit abia douăzeci și patru de ore mai târziu, iar tu erai deja izolată la

bordul navei, așa că...

Văzând privirea pe care i-o aruncă Marbet, renunță să mai încheie fraza.

- Și de-atunci n-ai avut când să-mi spui, Lyle?

El nu răspunse; copiii lui Tom Capelo nu-l interesaseră cine știe ce niciodată; nu-i plăceau prea tare copiii în general. În timpul săptămânilor petrecute la bordul navei *Cascade of Stars*, uitase cu desăvârșire de Amanda. Iar lui Marbet nu i-ar fi plăcut deloc să afle așa ceva.

- Înțeleg, zise ea glacial.

N-avea rost să ascundă ceva de Marbet; modificările abia sesizabile în limbajul lui corporal îl dăduseră de gol. Ea se întoarse spre Magdalena.

- Spune-mi ce s-a întâmplat!

Cealaltă femeie părea, la drept vorbind, amuzată de scena dintre cei doi - deși nu se știe cum o interpreta. Prezența unei Empatice, care dădea măcar o nervozitate moderată oricărui om din galaxie, nu părea s-o afecteze deloc.

- Presa a declarat că Amanda a fost și ea răpită, după cum ți-a spus "Lyle" aici de față. Dar n-a fost răpită. Am contacte, în diferite locuri, care au descoperit foarte rapid lucrul ăsta. Însă n-am reușit să depistez unde se află. A venit la apartamentul tău din Luna City, căutându-te, însoțită de un bărbat neidentificat. După aceea a călătorit ilegal până-n Lowell City, la bordul unei nave aparținând organizației *Life Now*, însă pe Marte s-a evaporat. Te căuta pe tine, dar la acea dată plecaseși deja.

"Oare cât de multe știe despre Marbet și despre mine? se întrebă Kaufman. Probabil totul." În definitiv, era Magdalena, vedeta din umbră a unui număr nesfârșit de relatări din comunitatea spionajului. Majoritatea poveștilor erau false, fără îndoială, dar nu toate. Magdalena afla orice voia.

Kaufman se foi, stânjenit. Observă abia atunci că lângă skimmerul Magdalenei se mai adunaseră alți trei oameni: doi bărbați modificați genetic, cu musculatura augmentată, care nu puteau fi decât gărzi de corp, și un copil localnic. Un copil? Ce făcea Magdalena cu un copil băștinaș? Și de ce nu-i remarcase pe cei trei mai devreme? Era antrenat să observe tot felul de lucruri!

Știa răspunsul: Magdalena. Probabil că trecuse de cincizeci de ani, avea chipul puțin ridat și ochii mai reci decât aproape toți militarii cu care avusese el de-a face. Însă trupul ei era la fel de spectaculos și, mai important decât atât, încă mai avea magnetul, acel lucru puternic, misterios care emana vibrații sexuale în jurul unei femei, iar în jurul alteia, nu. Magdalena, văzută în carne și oase, avea mai mult magnetism decât oricare altă femeie cunoscută de el. Se rușină pentru că simțea ceea ce simțea. Plus că, fără doar și poate, Marbet își dăduse seama. Încercă să spună ceva rațional.

- De ce o cauți pe Amanda?

Femeia întoarse spre el acei ochi extraordinari și Kaufman îi simți iarăși amuzamentul. Știa.

- Am nevoie de ea ca să-mi găsesc fiul.

La orice s-ar fi așteptat Kaufman, numai la asta nu. Repetă prostește:

- Fiul tău?

- Da. Cine l-a răpit pe doctorul Capelo îl ține captiv și pe fiul meu, Laslo Damroscher.

Lui Kaufman îi părea că Magdalena a rostit ultimele cuvinte cu același ton egal, ușor răgușit ("Ignoră acea slabă răgușeală!") cu care vorbise până atunci. Dar Marbet sesiză, evident, o diferență; blana ei invizibilă de pisică se relaxă, și o privi pe Magdalena cu obișnuita vigilență alertă și nimic mai mult.

- Locul ăsta nu mi se pare deloc potrivit ca să discutăm, spuse Kaufman. Mergem cu Dieter în satul de care spunea?

Gruber, uitat până-n acea clipă, făcu un gest pe care Kaufman nu reuși să-l decodifice. Magdalena zise amabil:

- Văd, Dieter, că nu te-ai putut abține să dai buzna aici și să-i avertizezi în privința mea. Din fericire, Essa a auzit-o pe Ann vorbind la Comlink și mi-a spus ce se petrece.

Copila băștinașă, care părea abia ajunsă la vârsta pubertății, țâșni în față și cuprinse genunchii lui Gruber cu brațele. Acesta dădu înapoi și încercă s-o dezlipească, gest cu care Kaufman empatiză imediat. Dar copila, o fată slăbănoagă, cu ochi negri, strălucitori și cu blana de pe gât cafenie, rămase agățată, vorbind agitată în limba

ei. Cutele craniene i se încrețeau, semn de emoție. Kaufman se uită la Marbet.

- Essa îl roagă pe Dieter s-o ierte, traduse Marbet. Încă nu vorbesc limba fluent, dar cred că zice că Pek Magdalena i-a oferit ceva minunat ca ea să-i spună... nu sunt sigură... să-i spună totul... i-a oferit... *nu se poate!*

Ultimele cuvinte erau adresate, sec, Magdalenei, care se mulțumi să ridice din umeri. Marbet și Gruber păreau consternați. Kaufman, singurul care nu vorbea limba localnicilor, întrebă iritat:

- Ce? Ce i-a oferit fetei?

- O călătorie pe nava ei spațială, spre alte lumi, răspunse Marbet în engleză. Magdalena, știi bine că așa ceva nu se poate!

- Pentru mine sunt posibile mult mai multe lucruri decât crezi! Și de ce nu? E un copil întreprinzător.

- Ai mințit-o!

- Poate că nu.

Kaufman își dădu seama că pe Magdalena o bucura duelul, dar pe Marbet, nu. Gruber reușise să dezlipească fata de el. Essa stătea acum lângă Magdalena, iar Kaufman avu senzația neliniștitoare că, într-un fel pe care nu-l putea descrie, cele două semănau. Încercă să readucă lucrurile pe pista corectă.

- Marbet și cu mine mergem în sat. Gruber, ne poți duce acolo?

- Nu-i nevoie, spuse Magdalena. În skimmerul meu e loc pentru amândoi. Gruber ne poate urma pe bicicletă.

- Eu merg cu Dieter, interveni Marbet.

Cealaltă femeie zâmbi larg. Kaufman nu mai avea de ales. Nu cunoștea teritoriul. Urcă în skimmerul Magdalenei, urmat de gărzile de corp, tăcuți, ca niște roboți. Oare în ce scop anume fuseseră modificați genetic?

Nu contează. N-avea nici o treabă cu ei, și nici măcar cu Magdalena, față de care stătea cât putea de departe. Avea treabă cu Lumea și cu ceea ce-i făcuse el.

[10]
GOFKIT SHAMLOE

DE JUR-ÎMPREJURUL SATULUI se afla o palisadă construită manual din trunchiuri de copaci ciopliți superficial. Se vedeau câmpuri cultivate și grupuri mici de oameni muncind. Se vedeau flori, tot atât de multe ca înainte. Dar Kaufman își dădu seama că nu putea să spună în ce privințe se deosebea satul de felul în care fusese înainte ca el să ia artefactul și în ce privințe rămăsese neschimbat. În scurta lui vizită anterioară pe Lume, nu fusese în nici un sat al localnicilor. Văzuse doar gospodăria întinsă, foarte bogată a negustorului Hadjil Voratur, câmpul acoperit cu iarbă pe care aterizase naveta și peisajul munților Neury, ce adăpostiseră artefactul îngropat.

Dar își dădea seama cu ușurință că Ann Sikorski se schimbase.

Și-o amintea ca pe o femeie blândă, incapabilă să-i țină piept în privința deciziei de a lua artefactul de pe Lume, indiferent ce efect ar fi avut acțiunea asupra localnicilor. Pe vremea aceea, Ann era subțire, cu păr lung, blond; o persoană rațională, cu vorbă blândă, un xenobiolog foarte talentat. Femeia care-i ieșea în întâmpinare cu ostilitate pronunțată era musculoasă, puternică, evident cu ocupații de agricultor. Avea chipul înnegrit de soare și părul tuns foarte scurt.

- Lyle!

- Bună ziua, Ann!

- Așadar, te-ai întors. Unde-i Marbet?

- Cu Dieter. Ajung și ei într-o clipă. Ann, arăți bine! Ne-am temut...

- Că am murit? A fost cât pe ce, și nu doar o singură dată. Dar societatea supraviețuiește, Lyle, în ciuda faptei tale. Supraviețuim!

- Pek Kaufman! strigă o localnică.

O recunoscu: interpreta lui Voratur, femeia cu care se împrietenise Ann. Enli Pek Nu-știu-cum. Era mult mai solidă decât majoritatea semenilor ei și stângace. Veni spre el, zâmbind, cu un copil mic în brațe. Pe drum, rupse o floare galbenă dintr-o tufă și i-o oferi.

- Fie ca grădina ta să înflorească veșnic! Kaufman își aminti vorbele rituale, singurele pe care le învățase din limba localnicilor.

- Fie ca bobocii tăi să-ți înveselească strămoșii! Ann spuse în engleză, caustic:

- Ar trebui să-i oferi o floare a musafirului!

- Mă surprinde să văd că ritualurile se păstrează.

- Nu le lua drept dovadă că n-ai provocat schimbări prea grave, Lyle! Totul s-a schimbat. Doar că localnicii păstrează toate vechile formule rituale legate de flori pentru că acum ele sunt singura realitate împărtășită care le-a mai rămas.

Kaufman știa că Enli înțelege engleza. Ann îl făcea cu ou și cu oțet în fața unei băștinașe! Se schimbase, într-adevăr.

Bicicleta lui Dieter își făcu apariția, în mugetul motorului. Ann, Marbet și Enli se îmbrățișară și începură să sporovăie în limba localnicilor. Rămas pe dinafară, Kaufman cercetă satul.

Case scunde, rotunde - locuitorii Lumii considerau că liniile drepte sunt urâte - construite din lemn, cu acoperiș din paie, aranjate în jurul vetrelor de gătit comune. Planeta era fertilă, cu resurse abundente și climă blândă, fără anotimpuri. Casele, vopsite în roșu închis sau violet (evident, culorile preferate), aveau ferestre înalte, cu arcadă. Pretutindeni se vedeau straturi cu flori, cu o abundență de culori strălucitoare ce făcea ca așezarea să pară mult mai bogată decât era în realitate. Palisada împrejmuia trei laturi, a patra coborând într-o pantă destul de abruptă spre râu. Apa se aducea în sat cu ajutorul unui sistem complicat de scripeți și căldări.

Din case începură să apară localnici, cei mai mulți fie foarte bătrâni, fie foarte tineri - aceștia din urmă aflându-se în grija celor dintâi. Cei pe care-i vedea Kaufman păreau sănătoși, bine hrăniți, îmbrăcați cu tunici simple, din pânză grosolan țesută (oare de ce nu-și amintea ce purtau înainte?).

Enli spuse în engleză:

- Veniți în casa mea, Pek Kaufman și Pek Marbet, să beți... (ezită, probabil cuvântul nu avea echivalent în engleză) ceva de băut!

- Mulțumesc, răspunse Kaufman.

Magdalena îi șopti la ureche:

- O jumătate de oră, colonele! După aceea vreau să vorbesc cu tine și cu Marbet Grant. Sunt vieți la mijloc!

El nu răspunse; Magdalena se îndreptă spre o altă colibă, iar Kaufman, Marbet, Ann, Dieter și Enli intrară în casa localnicei. Locuința avea o singură încăpere mare. Trei dintre cele patru ferestre nu aveau sticlă, astfel că aerul circula liber. Întreg mobilierul încăperii consta din pături, perne și mese mici, scunde. Două dintre păturile împăturite îngrijit erau dintr-o țesătură scumpă, cu broderii, și păreau uzate; celelalte două erau noi, țesute grosolan în casă. Pernele arătau aceeași diviziune, la fel și lemnul meselor.

Ann îl privi:

- Înainte și după, Lyle! Oamenii care-și petrec timpul cu autoapărarea și agricultura de subzistență nu mai au nici timp, nici diviziunea muncii care să le permită confortul, cu atât mai puțin arta.

- Ann, ajunge, spuse Marbet cu blândețe.

- Nici pe departe! N-ați văzut cimitirul.

- Băutură din fructe mici? întrebă Enli - până să intre în casă inventase un cuvânt în engleză.

Kaufman constată că era mai bună decât un suc din fructe de pădure; avea o aromă bogată, un amestec de gusturi agreabile. Și "pâinea" pe care le-o oferi Enli era foarte bună.

Gruber îi spuse ceva lui Enli în limba ei; femeia râse și-i dădu copilului o bucățică de pâine. Se vedea limpede că Ann și Dieter erau acceptați, bineveniți. Nu, mai mult decât atât: făceau parte din acea comunitate de extratereștri.

- Enli, am venit de pe Terra ca să văd cum trăiesc locuitorii Lumii fără realitatea împărtășită, spuse Kaufman în engleză. Îmi poți spune?

Ea se întoarse pe perna pe care ședea și-l privi. Cutele craniene i se încrețiră, dar Kaufman nu avusese suficiente contacte cu localnicii pentru a înțelege ce emoție exprimă. Ochii lui Enli, de un negru închis, ca tăciunele, priviră într-ai lui fără șovăială.

- Acum nu împărtășim realitatea, îi spuse ea cu încetineală în engleză, așa că ne creăm propriile realități. Într-unele locuri, cum e Gofkit Shamloe, se creează rea-

lități bune între oameni. Nu între toți, dar între cei mai mulți. Discutăm, muncim, ne educăm copiii și ne cinstim strămoșii din lumea spiritelor. Uneori e greu să te uiți la cineva și să te întrebi la ce se gândește. Este foarte ciudat.

- Continuă, îi ceru Kaufman când ea se opri.

- În alte locuri se creează realități rele. Oamenii fură, ceea ce e acceptabil, dar îi omoară pe proprietari ca să fure.

Cutele craniene i se încrețiră și mai tare.

- Uneori omoară și atât. Ei cred... cred că poate ar trebui să fie negustori bogați sau... Nu știu ce cred. E dificil! Eu îl învăț pe Confit, băiatul meu, să nu rănească oameni. Dar dacă vin ucigașii, el trebuie să-i rănească. E complicat!

Micul discurs părea s-o fi epuizat și s-o fi tulburat pe Enli. Luă în brațe copilul, care dădu din picioare ca să fie lăsat jos, apoi începu să se foiască. Ann spuse:

- Am stabilit relații comerciale cu două dintre satele cele mai apropiate. Nu fiindcă ar avea cineva vreun bun de negoț, ci pentru că asta creează o alianță. Se păstrează legături. De asemenea, se creează un mai mare rezervor genetic și o apărare potențial mai puternică împotriva unor locuri cum e proprietatea lui Voratur; cei de acolo își iau sclavi, care să-i servească. Și adună o armată pentru a dobândi mai multă putere.

Ca să-l cruțe pe Kaufman, Marbet interveni:

- Vreți să aflați ce se mai întâmplă în sistemul solar? N-ați mai primit vești de... de cât? Doi, trei ani?

- *Ja*, zise Gruber nerăbdător. Ce se mai aude cu războiul? Cu artefactul? Ce-i povestea asta că Tom a fost *răpit?*!

Marbet începu să le povestească despre Stefanak, organizația *Life Now*, falleri, Artefactul Protector, Capelo. Enli își îngrijea copilul. Kaufman se ridică și ieși din casă; era prea zdruncinat ca să stea liniștit.

Greșeală! Magdalena îl aștepta. Îi privi încă o dată ochii sclipitori, chipul îmbătrânit, corpul încă atrăgător, și simți o reacție inconfundabilă, involuntară în vintre. De astă dată femeia nu-l ridiculiză pentru acest lucru; alte gânduri o preocupau.

- Lyle, vino cu mine! Trebuie să asculți ceva.

Văzându-l că nu răspunde, îl apucă de mână. El se scutură, dar o urmă într-altă casă, identică pe dinafară cu a lui Enli. Interiorul însă era diferit: conținea un pat și alte obiecte de mobilier folosite de oameni. Magdalena avea undeva, pe planetă, o navă. Essa, fata localnică, ședea turcește pe o pernă și lustruia un bol. Îi zâmbi cu gura până la urechi.

- Ascultă! spuse Magdalena, activând un cub de date.

- *Assta nu trrebuia s'fie acolo!* Vocea lui Laslo, beat criță.

- *Ce n-ar trebui să fie unde?* Vocea altui tânăr, părând doar cu un dram mai treaz. *E un asteroid, atâta tot!*

- *Nu trrebuia s'fie acolo! Mai toarnă!*

- *S-a terminat. Ai băut și ultima picătură, porcule!*

- *Terminat? Păi, hai acasă.*

- *E doar un asteroid... Nu, doi asteroizi!*

- *Doi!* repetă Laslo, cu o bucurie fără noimă.

- *De unde au apărut? N-ar trebui să fie acolo! Pe computer nu-s.*

- *N-naiba știe. Gravitația. Le dă pe toate cu fundu-n sus. Jupiter.*

- *Hai să tragem în ei!*

- *Daa!* strigă Laslo, apoi sughiță.

- *Ce fel de arme ai pe drăcia asta? Nici una, aș crede. Navă de plimbare pentru un pui de bogătaș afurisit.*

- *Am... i-am pus arme. Tati... tata nu știe. Ilegale.*

- *Ești tare, Laslo!*

- *Pe dracu' că da! Nici mami nu știe. De arme.*

- *Ești sigur? Nu-s prea multe lucruri pe care maică-ta să nu le știe. Sau să nu le facă. Doamne, ce corp, am văzut-o într-un...*

- *Ține-ți gura, Conner!* avertiză Laslo pe un ton sălbatic. *Computer, activează... nu-mi amintesc cuvântul...*

- *Activează armamentul! Ce naiba, Laslo, TU trebuie s-o spui! E cu amprentă vocală.*

- *Activează armamentul!*

- *Hei, uite un mesaj de pe asteroid! Oameni! Poate că-s și fete pe-acolo!*

- *Vă apropiați de o zonă strict interzisă*, rosti o voce mecanică. *Părăsiți zona imediat!*

- *Nu ne vor*, spuse Conner. *Trage în ei!*

- *Stai... poate...*

- *Vă apropiați de o zonă strict interzisă. Părăsiți zona imediat!*

- *Șobolanii dracu'!* făcu Connor. *Trage!*

- *Păi...*

- *Lașu' dracului!*

- *ACESTA ESTE ULTIMUL AVERTISMENT! AȚI INVADAT O ZONĂ STRICT INTERZISĂ SI FOARTE PERICULOASĂ. PLECAȚI IMEDIAT! îN CAZ CONTRAR, SE VA TRAGE ASUPRA VEHICULULUI VOSTRU!*

Interveni o a patra voce, vorbind repede: "*Vehicul neidentificat... SOS... Ajutor! Sunt ținut prizonier... mă numesc Tom Capelo...* "

Apoi se auzi un șuierat foarte scurt, foarte ascuțit.

- Tom! strigă Kaufman.

- Așadar, e doctorul Capelo? I-ai recunoscut vocea?

- Da. Dar nu pricep cum... unde și când a fost făcută înregistrarea?

- Trei iulie, coordonatele indică un loc din Centură, răspunse Magdalena. Am verificat locul; acum nu se mai află nimic acolo, iar aparatul avea o rază de înregistrare sub o sută de kilometri. Aparatul a indicat faptul că vocile proveneau din două locații diferite. Dar după aceea, răpitorii au oprit aparatura de înregistrare.

Mintea lui Kaufman funcționa frenetic. Tom fusese ținut în Centură, probabil într-un habitat dintr-un asteroid gol pe dinăuntru; judecând după avertismente și după faptul că se trăsese prompt, se impunea concluzia că în apropiere, dar nu în același loc cu el se afla adăpostit ceva important. Artefactul Protector? Ascuns acolo, sub pază maximă, și Tom ținut tot acolo, ca să... ca să ce? Să lucreze asupra artefactului? Poate, dar numai dacă mintea ta nu pricepea că e o diferență uriașă între fizica teoretică și cea experimentală, că Tom Capelo se ocupa de prima și că un fizician care se ocupă de teorie nu trebuie să se afle în prezența fenomenelor pentru explicarea cărora elaborează ecuații. Kaufman își putea imagina cu ușurință ofițeri din armată care nu pricepeau nimic din toate acestea. Tom fusese adus pe planeta Lumea ca să dezlege misterul artefactului, ceea ce și reușise. Acum ce mai voiau de la el?

Iar Magdalena afirmase că nici Tom, nici construcția ce adăpostea artefactul nu se mai aflau în acel loc. Fuse-

seră mutate. Mai adăugase și...

- Ce-ai vrut să spui cu "după aceea, răpitorii au oprit aparatura de înregistrare"?

Magdalena își dădu la o parte o șuviță de păr rebelă; cu pantalonii bleumarin și tunica brodată cu fir argintiu, părea complet nelalocul ei în coliba băștinașă.

- Laslo făcea ceea ce face de obicei, spuse ea. Vrea să se descurce fără îndrumarea mea, ceea ce nu poate. Așa că periodic se apucă de jocuri dintr-astea idioate. Dispare săptămâni sau luni de zile. Mă tem că fiul meu este foarte imatur pentru vârsta lui. Însă nu cred c-a anticipat faptul că la capătul acelei călătorii, și el, și prietenul lui vor fi capturați, împreună cu marele doctor Capelo.

Kaufman se holbă la ea. Da, femeia credea ce spune! Dar el auzise avertismentul, șuieratul caracteristic armei... Nava lui Laslo fusese dezintegrată. Întrebă precaut:

- Mai ai și alte indicii cum că Laslo este în viață?

- Sigur că-i în viață! Doar nu crezi că Stefanak o să-l omoare pe Thomas Capelo, salvatorul sistemului solar!

- Nu, dar...

- Unde e Capelo, acolo e și Laslo, spuse Magdalena. Kaufman privi în ochii femeii, mai albaștri decât safirele, și citi în ei convingere absolută. Credea că fiul ei este viu și se află în același loc cu Capelo. Trebuia să creadă; orice altceva ar fi fost imposibil de suportat. Kaufman înțelese că are în față un caracter suficient de puternic pentru a transforma autoiluzionarea în nebunie. O întrebă cu reținere:

- Au reușit contactele tale să obțină vreun indiciu despre locul în care a fost mutat doctorul Capelo?

- Nu. Și am încercat, crede-mă! Dar securitatea e mai fermă decât fundul unei virgine! Singura mea pistă e Amanda Capelo. Fata n-a fost răpită împreună cu tatăl ei, așa că poate a văzut la un moment dat ceva care să-mi dea un indiciu. Ea s-ar putea să nu-și dea seama că e un indiciu, dar eu, da.

- Ai făcut cale foarte lungă până pe planeta asta, pe urmele Amandei, pe baza acelei dovezi fragile! remarcă el, tot cu maximă precauție.

- Ai dreptate! zâmbi ea. Aș fi trimis pe cineva, numai

că am fost avertizată dinainte.

- Avertizată cu privire la ce?

- A, nu știi! Trecuseși deja prin tunel. La ora asta se desfășoară o revoluție. Stefanak a declarat legea marțială, iar forțele care i se opun au încercat să-l înlăture de la putere.

Kaufman simți un nod în stomac.

- Au încercat? Și au reușit? Magdalena ridică din umeri.

- Nu știu. Eu am fost avertizată. Mi-a trimis vorbă un prieten: "Pleacă din sistemul solar! Pierce a decis să acționeze în data de optsprezece. Marina va conduce acțiunea." Așa că am plecat.

Pierce. Amiralul Nikolai Pierce, comandantul Marinei de Apărare a Alianței Solare, rivalul aprig al lui Stefanak. Iar dacă legăturile Magdalenei erau cele pe care Kaufman auzise mereu că-i sunt atribuite, avea dreptate să plece: Pierce ar fi ucis-o neîntârziat. Imperiul ei vast, mascat, cvasipolitic îl sprijinea pe Stefanak.

- Am un zburător care-mi aduce vești, spuse ea. Trebuie să ajungă la tunelul ăsta în câteva zile. Iar între timp, fundătura asta oribilă e o ascunzătoare la fel de bună ca oricare alta, până când se lămuresc lucrurile.

"Până când se lămuresc lucrurile"... vorbea despre controlul politic și militar asupra întregului sistem solar de parcă n-ar fi contat cine-l câștiga. Poate că pentru ea nici nu conta. Magdalena avea o singură grijă: fiul ei. Lui Kaufman, acest țel unic, greșit ales, îi părea grotesc, descurajant.

- Și dacă Pierce câștigă? întrebă el. Ai de gând să te ascunzi pe Lume la nesfârșit?

Ea îi zâmbi.

- Firește că nu! Dar ar trebui să știi că primele zile după o lovitură de stat sunt cele în care dispar tot felul de oameni. "Victime ale luptelor". Lyle, eu am foarte mulți dușmani! Dacă Pierce câștigă, o să ia măsuri ca să restaureze măcar în aparență ordinea, iar atunci va fi mult mai greu să mă ucidă fără o grămadă de publicitate. Indiferent cine câștigă, mă întorc. Și, desigur, speram că Amanda Capelo e cu voi. Știi, s-ar fi putut. Dar n-aveți încă nici o veste de la ea sau despre ea?

- Nu, reuși Kaufman să rostească.

Cariera lui militară se desfășurase sub auspiciile generalului Sullivan Stefanak, comandantul suprem al Consiliului de Apărare al Alianței Solare. Îl admirase, în ciuda tuturor motivelor contrarii. Iar acum Stefanak putea fi înlăturat din funcție, închis, omorât. Revoluție...

- Da, mi-am dat seama, după reacția ta inițială. Și după reacția frumoasei tale Empatice. Știi, am să-l găsesc! Pe Laslo.

Magdalena îi recaptă atenția. O cercetă cu atenție. Credea! Credea că-l va găsi pe Tom Capelo și că împreună cu acesta va fi și Laslo al ei. Kaufman simți că-l inundă mila. Femeia îl scuti de a răspunde, adăugând:

- Dar între timp, desigur, dacă micuța ta Amanda se află tot în Lowell City, n-o să-i fie prea bine! Nici restului populației. Essa, ce mai vrei acum?

Mica băștinașă îi oferi cu umilință bolul, atât de lustruit, încât strălucea orbitor. Spuse ceva pe limba ei, dar nici Kaufman, nici Magdalena nu înțeleseră.

- Ce-i? întrebă Magdalena, iritată.

- Întreabă cât mai durează până când o iei cu tine în barca din metal zburătoare, ca să vadă alte lumi, traduse Marbet din spatele lor. Spune că i-ai promis, prin Enli.

- A, în curând! replică Magdalena.

Kaufman se întoarse și se uită la Marbet, oprită în prag.

- Lyle, te cheamă Ann! îi spuse aceasta, apoi plecă. O urmă; îl conduse nu la coliba lui Ann, ci spre alta, aproape goală, doar cu o masă mică, două perne de șezut și o saltea rulată.

- Aici vom sta noi doi. Lyle, n-ar trebui să te încrezi în nimic din ce-ți spune Magdalena!

- De cât timp stăteai acolo? Ai auzit înregistrarea?

- Da.

Marbet îi făcu semn să se așeze pe o pernă; se așeză și ea.

- Partea aceea cred că e reală. Își caută fiul și crede cu tărie că el e în viață, în același loc unde se află și Tom.

- Băiatul e mort.

- Știu.

- Ai mai întâlnit-o vreodată pe Magdalena?

- Nu.

Marbet tăcu preț de câteva clipe, apoi rosti:

- Știam deja câte ceva despre ea. Nu poți desfășura activitate de Empatic în negocieri fără să ai de-a face, mai devreme sau mai târziu, cu una dintre corporațiile Magdalenei. In cadrul pregătirii pentru negocieri cu reprezentanții ei, mi s-au arătat holoimagini cu ea și mi s-a relatat ceea ce se cunoaște cu privire la viața ei. Tu știi ceva?

- Nu.

- S-a născut pe Pământ, în Atlanta. Mama ei, după toate probabilitățile, era prostituată. Se știe cu certitudine că mama sau altcineva a lăsat nou-născuta într-o cutie, în fața unei clinici guvernamentale din Plumbob, cartierul cel mai rău-famat din Atlanta, în care nu pun piciorul nici măcar polițiștii.

- Spune mai departe, ceru Kaufman.

- Copilul a fost adoptat de o asistentă de la clinică, pe nume Catalune Damroscher, care era sau a devenit în scurt timp dependentă de droguri. A botezat-o pe micuță "May". Poate că la început Catalune Damroscher a intenționat să fie o mamă bună, dar a abuzat-o oribil pe mica May. În zece clinici gratuite există documente care atestă că fetița era bătută, arsă, snopită. May n-a vorbit până la vârsta de patru ani. La șase ani a dispărut din documentele oficiale de pretutindeni. Anul următor, Catalune a luat o supradoză și a murit. Nimeni nu știe unde s-a dus May, nici cum a trăit între șase și șaisprezece ani.

- Înțeleg, spuse Kaufman, deși nu înțelegea cum poate un copil de șase ani să supraviețuiască în Plumbob.

- May a apărut în anul 2125 pe plajele de lux din Carolina de Nord. Paza în zonă este foarte strictă, dar, nu se știe cum, ea a reușit să intre și a devenit amanta unui bogătaș pe nume Amerigo Dalton. A trăit cu el timp de trei-patru ani. Numele ei apare în vechile baze de date ale știrilor speculative. De la Dalton a trecut la Evan Kilhane, producătorul de filme porno - sau poate că au existat și alți bărbați între ei. Kilhane a botezat-o Magdalena și a lansat-o în cariera porno. Probabil că restul îl știi, cel puțin în linii mari.

- Da, spuse Kaufman, mișcat de copilăria nenorocită a Magdalenei. Dar nu știam că are un fiu.

- Cu Bellington Wace Arnold. Nelegitim. Lyle, dacă-ți mai văd figura asta, te plesnesc!

- Ce figură?

Greșeală; n-ar fi trebuit să întrebe.

- Ca a unuia pe cale să jelească un pisoi rănit! Ascultă-mă: Magdalena e periculoasă! N-a acceptat ca fiu-său să fie modificat genetic, fiindcă e atât de arogantă, încât crede că propriile-i odrasle nu pot fi decât reușite, fără nici un ajutor artificial. În același timp, e furioasă în sinea ei pe genele perverse care i-au adus frumusețea ce i-a distrus viața.

- *Toate* informațiile astea se găsesc în documentele oficiale? făcu el, sceptic.

- Sigur că nu! se răsti Marbet. Asta spunea tot corpul ei cât timp a ascultat cubul de date. Magdalena e furioasă pe firea lui Laslo. De asemenea, și-a concentrat asupra lui toate dorințele neîmplinite din întreaga ei viață, toate impulsurile reprimate. Pariez că n-a avut nici măcar un orgasm autentic!

Asta întrecea limita. Kaufman se ridică și se întinse, mimând nonșalanța.

- Lyle, nu încerca să te prefaci cu mine! Ești la fel de indiferent față de ea cum e ursul în fața borcanului cu miere! Magdalena a distrus cu totul potențialul băiatului ei, controlându-l, găsindu-i justificări, sufocându-l. El o ura și o venera în același timp și probabil că se certau întruna.

- Nu crezi că sunt din cale-afară de multe informații după un singur contact cu ea?

Marbet îl țintui cu privirea. Cu cât îl privea mai mult, cu atât mai stânjenit devenea Kaufman. "Vede prea al naibii de multe!" își zise el. În cele din urmă, Marbet se întoarse, spunându-i peste umăr:

- Trebuie să ne aducem lucrurile de pe zburător. Lyle, nu te lăsa păcălit de May Damroscher! E o persoană versată și tu nu-i ești în nici un caz pe măsură.

[11]

ORAȘUL LOWELL, MARTE

ABAȚIA ARES A Fraților Benedictini era cel mai ciudat loc din câte își putea închipui Amanda. Toți cei de-acolo erau amabili, dar nu-l înțelegea pe nici unul.

În primele câteva zile stătuse în pat, îngrozită și epuizată. Fratele Meissel îi aducea hrană și se așeza pe marginea patului ei, stânjenind-o, fiindcă purta doar tunica veche a cine știe cui, pe care o folosea drept cămașă de noapte, și-n plus nu făcuse baie și s-ar fi putut să miroasă urât. Fratele Meissel vorbea despre credință, despre rugăciune și despre punerea la încercare a spiritului, până când fata se prefăcea că a adormit; atunci "preotul" pleca. Adesea chiar adormea, dar o trezeau întotdeauna coșmarurile despre tatăl ei sau despre părintele Emil.

O dată, îl întrerupse pe fratele Meissel întrebându-l pe neașteptate:

- De ce trebuie să moară oamenii?

- Te referi la părintele Emil?

- Da! El a... a...

- A murit ca să-ți salveze viața, așa crezi.

- Și nu așa a fost? întrebă Amanda, confuză.

- Nu, replică fratele Meissel. A murit întru slava Domnului!

Treaba asta n-avea nici o noimă pentru Amanda, care văzuse clar cum părintele Emil fusese împușcat când încercase s-o apere pe ea. Tatăl ei spunea că oamenii mor fiindcă telomerii[2] lor se termină, și-n plus, Natura nu mai are nevoie de ei după ce depășesc vârsta reproducerii. Ideea nu te alina cine știe ce, dar cel puțin avea logică.

- Sufletul părintelui Emil este cu Dumnezeu, adăugă fratele Meissel.

Amanda nu găsi nici o replică politicoasă, așa că tăcu. N-avea răspuns. Părintele Emil fusese o persoană bună; nu era drept să moară astfel, împușcat în stradă, scăldat în propriul sânge.

[2] Telomeri: segmente ADN de la capetele cromozomilor care se scurtează câte puțin la fiecare diviziune a celulei, ceea ce, conform teoreticienilor contemporani, ar provoca procesele degenerative aferente îmbătrânirii.

După câteva zile, rezistența firească a organismului ei își spuse cuvântul, așa că fata se dădu jos din pat și porni în căutarea unui holovizor. Dar nu găsi nici unul. De fapt, spre maxima ei uluire, nicăieri în abație nu exista vreun terminal de computer! Nu mai fusese niciodată într-un loc fără nici un terminal.

- Lucrurile lumești nu ne preocupă, îi explică fratele Meissel, frământându-și sutana lungă, maro. Un terminal n-ar face decât să ne distragă de la munca noastră sfântă. Însă există un televizor la care putem urmări știrile în situații de urgență. Am să-l instalez în trapeză[3], pentru tine.

Amanda replică, sceptică:

- Dacă n-aveți terminal, de unde aflați că *este* o situație de urgență, ca să deschideți televizorul?

- În trapeză, Amanda. Și numai acolo.

Fata exploră abația, cu nenumăratele ei "odăi". Toate încăperile se numeau odăi, deși cele mai multe dintre ele aveau și alt nume - cuvinte pe care nu le mai auzise niciodată: trapeză, capelă, cămară, strana corului, biroul chelarului. Fiecare odaie avea menirea ei și toți cei care se aflau în ea erau implicați în respectiva activitate, ori de câte ori se aflau acolo - ceea ce se întâmpla în fiecare zi, la aceleași ore. Nu exista "salon", oamenii nu se adunau fără vreun scop anume, nu exista spontaneitate. Și totuși, nimeni nu părea nefericit.

Nu că ar fi fost prea mulți oameni care să fie fericiți ori nefericiți. Abația avea doar șaptesprezece "frați", dintre care paisprezece nu ieșeau niciodată dincolo de zidurile ei, în nici o circumstanță. Amanda se cutremură când află acest lucru. Doar fratele Meissel și fratele Wu aveau voie să plece din abație ca să cumpere una-alta, să se ducă la bancă sau să trăiască normal. I se spuse că abația era una de "sihăstrie" - alt cuvânt ciudat. Băiatul care-i deschisese ușa când sosise era "novice".

Ocupația principală a tuturor consta în cântat și în hrănirea altora. De trei ori pe zi, fratele Meissel și fratele Wu duceau uriașele cazane cu mâncare gătită de ceilalți "dincolo de grilaj". Grilajul era adevărat: gros, complicat, făcut din oțel și modelat așa încât să semene cu o împletitură din crengi înfrunzite. Cei paisprezece "frați siha-

[3] Trapeză = sală de mese întâlnită în special în mânăstiri.

ștri" rămâneau în acea parte a clădirii situată între grilaj și zidul învecinat cu arcada piezoelectrică a domului principal al orașului.

Între zidul abației și cel al domului exista un spațiu strâmt, nu mai mult de treizeci de centimetri lățime. Acolo se depozita gunoiul nedegradabil: o somieră stricată, niște lăzi din plastic de care nu era nevoie, un volan despre care Amanda nu-și dădea seama cum ajunsese acolo. Explorând, cotrobăia cu un băț prin diferitele mormane de resturi, apoi se îndrepta de spate ca să privească pe deasupra zidului. Dincolo de plasticul gros, multistratificat se întindea terenul roșu, pietros al planetei Marte.

În încăperea aglomerată aflată dincolo de grilaj veneau oameni, ca să mănânce pe gratis. Fratele Meissel și fratele Wu îi serveau, strecurându-se cu greutate printre mesele mici, înghesuite. Spațiul era foarte scump în Lowell City. După ce mâncau, unii oameni rămâneau să-i asculte pe frați cântând.

Amanda credea că acesta reprezenta adevăratul motiv al venirii lor.

Frații ședeau ascunși dincolo de grilaj, fiecare în "strana" lui, și cântau o muzică pe care Amanda n-o mai auzise niciodată. Muzică deosebit de frumoasă, greu de uitat, fără instrumente înregistrate sau sintetizator care s-o acompanieze. "Cântare bisericească", o numea fratele Meissel. Frații cântau cu o intensitate pe care fata n-o înțelegea cu adevărat: de parcă muzica n-ar fi fost doar muzică, ci și altceva.

- Ne rugăm, îi explică fratele Meissel. Cântăm Sfânta Liturghie. Amanda, ignoranța ta e cutremurătoare!

Cântau de șase ori pe zi, deși oamenii din afară veneau doar de trei ori. Momentele acelea purtau nume ciudate: *Laudae, Ora mediae, Sextae, Vesperae, Completorium* și *Matutinus*. Unele dintre ele aveau loc în toiul nopții, iar fratele Meissel n-o lăsa pe Amanda să participe la ele. Spunea că are nevoie de somn. Însă la celelalte cântări îi plăcea să meargă, chiar dacă textul era în latină. N-o interesa conținutul, ci sonoritatea.

Amanda stătea întotdeauna în spatele grilajului. În afară de frați, nimeni altcineva de pe Marte nu știa că ea se află acolo. Iar fratele Meissel spunea că nici n-ar intra

cineva vreodată s-o caute. Nimeni nu trecea dincolo de grilaj.

- De unde aveți bani ca să cumpărați mâncare și alte lucruri? întrebă Amanda, cu firea ei practică.

Observase că oamenii nu plăteau pentru hrană și nici pentru cântece ("Nu sunt spectacole, Amanda!"). Fratele Meissel Îi răspunse că abația primea donații de pe Pământ.

- Pentru ce?

- Întru slava Domnului.

Se părea că și televizorul cu ecran plat fusese dobândit prin donație. Aparatul ședea pe o masă grosolană, la un capăt al trapezei ("Aha! E o sală de mese!" se dumiri Amanda).

Avea voie să se uite la televizor numai din cauza poveștii cu tatăl ei și i se permitea să-l deschidă doar când în trapeză nu se mai afla altcineva. Fata ședea la un capăt al banchetei tari, fără spetează, făcută din panouri de spumă, mare cât să încapă patru persoane. Își cuprindea cu brațele genunchii îmbrăcați în pantalonii cusuți de fratele Meissel și asculta ce spun prezentatorii de știri, avatarii și persoanele importante, chiar și generalul Stefanak, despre răpirea tatălui ei, petrecută cu luni în urmă. Răpirea își păstra actualitatea.

"Nici urmă de eminentul fizician, doctorul Thomas Capelo, cel care a decodificat Artefactul Protector și care a dispărut în urmă cu..."

"Dispărut fără urmă, răscumpărare? Nici un indiciu cine. Nimic..."

"Cetățeni ai sistemului solar, până când fiecare dintre noi va dobândi siguranța în propria casă, atrocitățile ca dispariția..."

"...grupări teroriste ca *Life Now!* Ei încearcă să ne trădeze în fața dușmanului! Ar face orice, inclusiv să răpească un om de știință ca doctorul Capelo, pentru a discredita..."

"Trădătorii de război..."

"Colaboraționiștii din..."

"Nu vom avea odihnă până când doctorul Capelo va fi redat..."

"Doctorul Capelo și fiica sa, Amanda, în vârstă de paisprezece ani..."

"...recompensă pentru orice informație care va duce la..."

În seara aceea, Amanda recapitulă totul în minte. Îl vedea pe bărbatul blond, solid, din dormitorul tatălui ei, pe bărbatul care aștepta lângă mașina neagră, pe tatăl ei mergând cu o rigiditate neobișnuită între cei doi. Nimic din ceea ce-și amintea nu-i sugera cine erau, de ce veniseră.

O dată, prinse un interviu scurt cu mama ei vitregă, care părea zguduită, palidă. Carol spuse doar că se afla la părinții ei, împreună cu Sudie, și a cerut tuturor oamenilor, de pe Pământ și din alte părți, care știau oricât de puțin despre soarta soțului și a fiicei sale vitrege, să sune la numărul de comlink afișat pe ecran.

- Amanda, ajunge! spuse fratele Meissel în cele din urmă. Ai văzut destul. Fratele Killian are nevoie să-l ajuți în bucătărie.

Fratele Meissel credea că e util să dai de lucru "mâinilor fără ocupație". Amanda se duse să piseze niște plante marțiene cu care se dădea aromă mâncării de soia.

La mănăstire, hrana se găsea din abundență, dar era plictisitoare. Uneori simțea că-i lasă gura apă după o portocală sau o acadea. O dată a visat lămâi.

Se afla de două săptămâni în abație când știrile au început să se schimbe. Nu se mai pomenea de tatăl ei, nici de nimeni altcineva, în afară de generalul Stefanak.

Amanda dădu fuga la biroul părintelui Meissel și bătu la ușă.

- *Deo Gratios*... ce-i, copilă? Ce-i cu figura asta?

- La televizor se spune că are loc o revoluție în Lowell City! Chiar aici! Chiar acum!

Fratele Meissel încremeni; după o clipă spuse:

- Vin.

O urmă până-n trapeză și ascultă o vreme. Amanda îl văzu că mișcă buzele, fără sunet: se ruga.

- Frate Meissel... ce se întâmplă? Ce înseamnă?

- Nu știu sigur, Amanda. Relatările sunt foarte confuze.

- Spune că afară se duc lupte!

- Da.

- Noi ce facem?

- Chiar acum, mergem să cântăm *Ora mediae*. Închide televizorul, Amanda!

- Dar...

- Închide-l! E timpul pentru *Ora mediae*.

Însă, după ce se termină cântatul, pe care Amanda învățase să-l numească "sfânta liturghie", părintele Meissel permise ca televizorul să fie deschis din nou și toți frații să urmărească știrile. Chiar și fratele Killian, cel grozav de bătrân și pe jumătate surd, și-a lăsat bucătăria baltă și a venit să se înghesuie în fața ecranului.

Cei din abație preferau un prezentator de știri vârstnic, om în carne și oase; Amanda prefera un avatar elegant pe nume Stix, dar nu spusese niciodată acest lucru.

- Tocmai am fost anunțați că a avut loc un incident extrem de grav, anunță prezentatorul. Dușmanii, așanumiții "falleri", au încercat să pătrundă prin Tunelul Spațial Nr. 1 și să intre în sistemul solar. Din cauza trădării criminale a anumitor ofițeri cu rang înalt din Administrația Tunelurilor, dușmani ai omenirii, trei nave ale fallerilor au reușit să traverseze tunelul, fiind apoi distruse de navele de patrulare ale Marinei de Apărare a Alianței Solare, loiale generalului Stefanak.

- O, Dumnezeule mare! rosti fratele Wu, făcându-și semnul crucii.

- Ca urmare a acestei acțiuni, generalul Stefanak a declarat temporar legea marțială, până când acei lideri militari care au trădat omenirea într-un mod de neiertat vor fi identificați și îndepărtați din funcție. Toți cetățenii din Lowell City se află acum în stare de asediu. Nimeni nu are voie să iasă pe stradă între orele douăzeci zero-zero și șase zero-zero. Pentru siguranța generală, soldații vor verifica toate clădirile, în căutarea dușmanilor Alianței Solare. Vi se solicită insistent cooperarea în acest demers, menit să ne apere căminele și familiile. Generalul Stefanak a făcut acum câteva minute o declarație pe care o vom reda în cele ce urmează.

Prezentatorul dispăru și imaginea generalului Stefanak umplu ecranul: chel, solid, cu tunica uniformei stând întinsă peste umerii puternici. Sudie își ascundea fața ori de câte ori îl vedea pe holoecran, spunând că e prea înspăimântător. Amanda o luase mereu peste picior pentru asta, dar micuța avea dreptate: generalul Ste-

fanak arăta cu adevărat înspăimântător.

- Cetățeni din Lowell City, corupția din guvernul nostru merge în profunzime! Am început s-o smulg din rădăcini și...

Un bubuit surd cutremură încăperea. Preoții se priviră.

- Ce-a fost asta? strigă Amanda.

- Presupun că un simplu avertisment cu privire la starea de asediu, zise fratele Meissel cu calm. Părinte Wu, te rog să verifici ce se întâmplă afară.

Bătrânul frate Killian îi spuse fratelui Meissel:

- Copila...

- Știu, răspunse acesta. Încă nu. Fratele Wu se întoarse.

- Afară e liniște. Dar au apărut brusc o mulțime de soldați pe străzi.

- Legea marțială! conchise fratele Meissel. Urmează percheziții.

- Ce ne facem?! țipă fratele Kawambe, un om emotiv și nu prea deștept.

- O să cântăm vecernia. E aproape ora pentru vecernie.

- Dar dacă fallerii se întorc cu artefactul lor... ce spunea fizicianul acela despre distrugerea substanței spațiului... Dacă fallerii vin iarăși prin tunel în sistemul solar...

- În tunel n-a fost nici un faller, explică fratele Meissel cu răbdare. A fost un pretext folosit de Stefanak pentru a declanșa legea marțială și a-și ataca dușmanii din consiliu. Calmează-te, frate Kawambe! Amanda, te rog, vreau să discut ceva cu tine.

Ceilalți porniră în șir spre strane, ca să cânte vecernia. Amanda, cu un nod în gât, își dezlipi privirea de la televizor. Fratele Meissel spuse:

- În următoarele câteva săptămâni, abația va fi percheziționată, poate de mai multe ori. Probabil că soldații vor veni dincoace de grilaj, deși voi încerca să-i împiedic să pătrundă în spațiul sfânt. Când vor veni, trebuie să te ascunzi. Am să-ți arăt unde. Știi ce era în secolul al șaptesprezecelea "bârlogul preotului"?

- Nu, răspunse fata.

- Nu-mi dau seama ce conțin software-urile voastre

de istorie! Vino după mine, te rog.

"Bârlogul preotului" era un loc tainic, la care se ajungea printr-un panou ascuns dintr-o chilie - cum își numeau frații dormitoarele minuscule - nelocuită. Fratele Meissel îi arătă Amandei cum să apese locurile care făceau ușa să se deschidă și să se închidă. Bârlogul era suficient de mare ca să încapă doi oameni, chiar trei, dacă se înghesuiau, dar jumătate din spațiul strâmt era ocupat de un costum spațial, cu tot cu cizme, cască și un rezervor cu aer.

- Ăsta pentru ce e aici?

- Așa, pentru orice eventualitate. Uite, așa se deschide a doua ușă. Duce afară, la grămada cu gunoi.

Îi arătă.

- Pentru ce eventualitate?

- Pentru eventualitatea că Dumnezeu va vrea să aibă nevoie cineva de așa ceva.

Replica era de genul celor pe care le dădea fratele Meissel întotdeauna, rostite pe un anumit ton, care nu accepta contrazicere. Amanda zise cu ciudă:

- Tatăl meu spunea că n-ar trebui să faci afirmații pe care nu le poți exprima cu claritate ori în cuvinte, ori în cifre!

- Sunt sigur că așa spunea, replică fratele Meissel, imperturbabil. Și încă un lucru, Amanda. Dacă vii aici, și dacă timpul îți permite s-o faci în siguranță, te rog să aduci cu tine potirul.

Potirul era cupa din aur ținută în spatele altarului, folosită de fratele Meissel când "spunea liturghia". Amanda o considera foarte frumoasă. De asemenea, se presupunea că e foarte sfântă. Întrebă, cu îndoială:

- Dar... n-au să observe soldații că lipsește? Și n-au să-și dea seama că aveți o ascunzătoare pe undeva?

- Soldații? Să observe absența unui potir? Cred că glumești, zise fratele Meissel. Doar atât te rog, să nu uiți.

- N-am să uit! promise Amanda.

Ar fi vrut să spună mai multe - să-i spună cât de speriată este, să-l întrebe ce vor face soldații cu abația. Dar știa că n-ar ajuta la nimic. Așa că se întoarse la televizor, lăsându-i pe frați să cânte vecernia fără absolut nici un spectator.

[12]
ORAȘUL LOWELL

FRATELE MEISSEL SE înșelase - nu veni nici un soldat să percheziționeze abația. Amanda înțelese de ce: erau prea ocupați cu luptele pentru preluarea serviciilor esențiale ale orașului.

Primul dintre acestea a fost postul de holoviziune, cu finanțare și conducere privată. Angajații își filmară propriile chipuri șocate când soldații amiralului Pierce pătrunseră în clădirea postului care transmitea pretutindeni pe Marte și aproape în întreaga Centură și, de asemenea, trimitea pachete de informații pe Pământ, pe Titan și în vecinătatea Tunelului Spațial. Soldații se purtară politicos. Porunciră angajaților să plece, iar aceștia se conformară. Apoi soldații înarmați începură să umble cu aparatura.

- De-acum vom vedea doar ce vor ei să ne arate, spuse fratele Wu.

Dar și el se înșela. A doua zi dimineață, Amanda se strecură din chilia ei la ora cinci dimineața și-i găsi pe toți frații deja adunați în jurul televizorului. Aparatul afișa un singur mesaj static, fără semnal audio:

Acest post a fost redat oamenilor, sub protectoratul
NOULUI GUVERN DEMOCRATIC PROVIZORIU
al planetei Marte. Emisia va fi reluată în scurt timp.

- Tatăl nostru, carele ești în ceruri...

Fratele Meissel se ruga cu voce tare. Amanda, consternată, se uită la el, apoi privi ecranul.

- Ce înseamnă asta? întrebă ea.

Dar nu-i răspunse nimeni până nu se încheie rugăciunea, pe care o rostiră cu toții.

- Înseamnă că facțiunea amiralului Pierce a preluat stația, zise părintele Meissel în cele din urmă. Cei care-l susțin pe Pierce afirmă că generalul Stefanak nu poate câștiga războiul cu fallerii. Asta e justificarea lor pentru insurecție. Bănuiesc că au loc lupte prin tot orașul.

- Lupte? Dar noi suntem în război cu fallerii, nu cu amiralul Pierce!

- Gura copiilor... rosti cineva.

- Dar tati... tatăl meu spunea mereu că sunt interzise

confruntările sub domurile marțiene! Domul ar putea fi spart!

- Depinde ce arme folosești. Frate Wu, unde crezi că te duci?

- Afară, să văd ce se petrece.

- Nu mergi nicăieri! Treburile Cezarului nu ne privesc. Trebuie să oficiem sfânta liturghie. *Laudae* începe peste zece minute.

Fratele Wu arătă spre Amanda, fără să spună nimic.

- Bine, de acord, conveni fratele Meissel. Ai grijă, Shing!

- O să am.

Câtă vreme frații cântară *Laudae*, Amanda rămase la televizor, așteptând ca pe ecran să se schimbe ceva. Dar până să apară vreo schimbare, fratele Wu se întoarse. Obrazul lui rotund ca o lună plină era încordat.

- M-am dus doar până la capătul străzii Sigma, îi spuse Amandei, singura din trapeză. Se bat pentru instalațiile vitale. I-am văzut pe soldații lui Pierce folosind arme cu laser asupra trupelor lui Stefanak, care... uite! Călugărul arătă spre televizor.

"...cu tărie pentru a împiedica forțele oprimante să oprească alimentarea cu aer sau cea cu apă a orașului. Victoria a survenit la ora șase zero-zero, iar postul nostru se bucură să anunțe că instalațiile vitale se află în siguranță, în mâinile forțelor salvatoare. Comandantul nostru, amiralul Pierce..."

Amanda nu mai asculta. Țintuia cu privirea ecranul, care arăta un tânăr soldat din AAAS tăiat în două de un pistol cu laser. Imaginea se mută imediat, cu stângăcie, dar ea apucase să vadă.

Mama ei, aplecată asupra bazinului cu pești; nava fallerilor coboară brusc din văzduh... țipete, țipete, dar nu de la mama, care zace deja tăiată în două, de la umăr la șold, cu o expresie de surprindere pe chipul frumos, tata aleargă, strigă, sângele mamei se prelinge pe pietrele de la marginea bazinului, picură în bazin, iar peștii...

Salah cade de pe patul ei, cu capul retezat de pe umeri, sângele țâșnește ca o fântână arteziană...

Părintele Emil zace pe stradă...

- Amanda, du-te în bârlogul preotului! porunci o voce

calmă.

Sângele picură în...

- Amanda! Du-te în ascunzătoare, acum!

Era fratele Meissel, care se întorsese fără să-l audă.

- Da, rosti ea cu greutate. Bine. Dar voi...

- Fără nici un "dar"! Du-te în ascunzătoare și pune-ți costumul S.

Asta o făcu să revină complet la realitate.

- Costumul S? De ce?

- Pentru că așa-ți spun eu! Apoi se înmuie.

- În cazul în care domul se fisurează din cauza luptelor.

- Ar fi nebuni să facă una ca asta! replică Amanda, dându-și seama imediat că fraza îi aparținea tatălui ei.

- Cred că sunt nebuni. Dar dacă generalul Stefanak este ucis...

- Încearcă să-l omoare pe *generalul Stefanak?* exclamă Amanda.

Ar fi fost totuna cu a încerca să ucidă soarele! De când se știa ea, generalul Stefanak reprezenta centrul sistemului solar, o realitate incontestabilă, la fel ca lumina, ca aerul!

Imaginea televizorului, care tot mai sărea de la un unghi la altul cu stângăcie și schimba perspectiva, arăta soldații aflați de pază în jurul Piscului. Amanda recunoscu imediat clădirea; întregul sistem solar o recunoștea. Cartierul general al generalului Stefanak, construit la cea mai mare înălțime sub domul central din Lowell City, turnul central de susținere pentru armăturile domului, ce se ridicau la sute de metri din corpul clădirii. Sub ochii Amandei, soldații din paza Piscului începură să se prăbușească unul câte unul. Nu trăgea nimeni în ei, nu folosea nimeni spumă imobilizatoare, soldații erau în armură completă de luptă. Și totuși, se prăbușeau.

- Ce... ce...?

Fratele Kawambe. Când terminaseră frații *Laudae* și se înghesuiseră în cameră? Amanda nici măcar nu băgase de seamă.

- Folosesc virusuri modificate genetic, care opresc respirația, lămuri fratele Meissel.

Amanda rămase cu gura căscată: virusurile modificate genetic erau ilegale; aveau capacitatea de a ucide o

populație întreagă. Tatăl ei spunea că puteau fi programate astfel încât după un anumit număr de generații să nu se mai înmulțească și să moară, dar oare se procedase astfel cu virusurile din Lowell? Și chiar dacă erau, cine le va respira înainte să se activeze gena terminatoare? Cine le respirase deja? Fratele Meissel? Fratele Wu? Ea însăși?

Soldații din jurul Piscului le respiraseră.

- Du-te, Amanda! zise fratele Meissel.

Mai întâi îi îmbrățișă pe toți, pe rând, irosind timp prețios, dar fără să-i pese. Dincolo de zidurile abației se pornise o gălăgie grozavă - oameni care alergau și țipau. Panică.

Amanda fugi la bârlogul preotului, apăsă butoanele cu degete tremurânde și scoase costumul S. Îi venea mai ușor să-l îmbrace în afara ascunzătorii. Auzea în continuare zarva panicată de pe străzi. Apoi o acoperiră alte sunete, dinăuntru: un cântec. Frații cântau sfânta liturghie.

"Dar nu-i ora pentru nici una dintre ele!" își spuse Amanda fără noimă. Și ce dacă? Frații cântau oricum. O clipă mai târziu își dădu seama că nu era sfânta liturghie, ci altă cântare, pe care n-o mai auzise.

- *Dies irae, Dies illa*...

Își prinse casca pe cap; cântarea și toate zgomotele amuțiră.

Amanda dădu să intre în ascunzătoare, dar își dădu seama că o dată ajunsă acolo, cu casca pusă ca s-o protejeze de virusuri, nu va putea să audă și nici să vadă absolut nimic. Nu va avea habar ce se petrece. Dacă soldații începeau să percheziționeze abația, nu-i va auzi venind.

Dar nu le-ar păsa dac-ar găsi-o. Generalul Stefanak și amiralul Pierce se războiau în Lowell City; soldații n-o vor căuta pe Amanda Capelo.

Porni, bocănind cu cizmele grele, înapoi spre inima abației. În strane se aflau îngenuncheați toți frații, cântând. Într-o străfulgerare, Amanda văzu imaginea cum ar fi apărut la televizor: un adult scund sau un copil înalt, în costum S și cască, mergând greoi printre două șiruri de preoți care cântă. Nebunie!

Când ajunse la fratele Meissel, se opri, întrebându-se

cum să vorbească fără a-și scoate casca. Dar nu avu nevoie să spună nimic; fratele se duse la altar și veni de-acolo cu potirul, pe care i-l dădu. Amanda se întoarse în ascunzătoare.

Ajunsă acolo, deschise a doua ușă și ieși la grămada de gunoi dindărătul zidului din beton ce ancora armăturile domului. Aproape toate clădirile foloseau, pentru a arunca sau a depozita diferite lucruri, acest spațiu, unde domul se curba prea tare ca să poți sta în picioare. Împingând cu greutate potirul, Amanda se târâi în patru labe prin spatele clădirilor, pe lângă zid, înconjurând domul. Când ajunse, în cele din urmă, la o clădire cu ocupanți suficient de suspicioși pentru a-și îngrădi zona de depozitare a gunoiului, găsi și o alee de serviciu, îngustă, între clădiri. O parcurse și ieși în stradă, la nici un cvartal distanță de una dintre cele opt porți ale domului, prevăzute cu sasuri.

Sosise exact la timp ca să vadă prăbușirea domului.

Un zburător militar trecea pe deasupra orașului, la mare altitudine. Dacă ar fi tras un fascicul protonic, întreaga așezare ar fi fost pulverizată. Dar se mulțumi să tragă o rază laser de-a curmezișul domului piezoelectric. Cu precizie chirurgicală, raza făcu o tăietură lungă de jumătate de kilometru, prin plastic, prin armăturile metalice, prin clădirile, obiectele și oamenii de dedesubt.

Armăturile se frânseră și începură să se năruie.

Amanda porni în goană spre poartă. Nu auzea căderea domului, nici sirenele care probabil urlau, drept consecință a pierderii aerului de sub dom. Totul se petrecea în tăcere. Ferestrele clădirilor zburau în exterior, țăndări. Oamenii deschideau gura și țipau fără sunet. Cei care purtau costume S, la fel ca ea, se chinuiră să ajungă la poartă, trecură de ea și o rupseră la fugă. Amanda făcu același lucru; fugi până când pieptul începu să-i pulseze de durere și simți că n-o mai țin picioarele. Atunci se lăsă pe pământul roșu și se întoarse, ca să privească orașul Lowell.

Semăna cu o jumătate de minge de plajă transparentă, culcată pe o parte. Amanda ajunsese prea departe ca să vadă amănunte; zărea doar cupola din plastic năruită și muchiile ascuțite ale armăturilor frânte, ridicate spre cerul dimineții. Toți oamenii pe care-i cunoștea se

aflau înăuntru, morți sau pe moarte.

"Oare au reușit fratele Meissel și ceilalți să ajungă într-unul dintre domurile mai mici?" Acelea păreau neatinse. Nu, frații nici măcar n-ar fi încercat. Au rămas în stranele lor, dincolo de grilajul menit să țină lumea la distanță, cântând. *Dies irae, Dies illa*...

Amanda își înăbuși hohotele, poruncindu-și: "N-am să plâng, nu, n-am să plâng!". Se ridică și porni iarăși, privind drept înainte, gâfâind tare sub cască. Abia după zece minute își dădu seama că duce cu ea potirul din aur, relicvă a Abației Ares a Fraților Benedictini de pe Marte.

Câmpia marțiană, foarte netedă când o priveai din interiorul domului, era presărată cu regolit, cu bolovani mari și cu stânci enorme. Printre acestea mergeau în grabă siluete în costume S, autobuze, vehicule particulare de teren, skimmere, toate în aceeași direcție. Și Amanda își purta pașii încotro se ducea toată lumea. Vehiculele o depășeau în viteză. În cele din urmă, văzu navele la orizont și-și dădu seama că toți se îndreaptă spre spațioport. Sub privirea ei, o navă se desprinse de pământ.

Deși nu știa, Amanda fugise din Lowell City pe poarta cea mai apropiată de spațioport. Avea un avantaj față de sutele de oameni care încercau să ajungă la vreo navă. În domul central locuiseră patruzeci de mii de oameni; dintre aceștia, majoritatea muriseră - prin sufocare, în urma pierderii aerului, sau înghețați de frigul cumplit. Unii reușiseră să ajungă la porțile care duceau spre cele două domuri mai mici. Toți cei care izbutiseră să pună mâna pe un costum S plecaseră din oraș, cu un vehicul sau pe jos, grăbindu-se să ajungă la spațioport înainte să-și consume aerul din butelie.

Amanda mergea, năucă, fiindcă n-avea nici o altă idee. Era tânără și în formă fizică bună. Ajunse la spațioport înainte să fi decolat toate navele civile; cei de pe nave făceau tot posibilul să-i țină la distanță pe oamenii disperați care se îmbulzeau și se luptau să urce la bordul uneia, indiferent care.

Scena era atât de stranie, încât mintea ei amorțită se cutremură. Într-o tăcere deplină, siluetele cu costum și cască transparentă săreau din vehicule și alergau spre navete, transportoare și zburători. Navele militare,

aflate într-o altă zonă, erau înconjurate de roboți înarmați ce-i omorau pe toți cei care nu știau codurile corecte. Civilii cu coduri legale își descuiau vehiculele personale. Alții se înghesuiau spre ei, împingându-se și îmbrâncindu-se ca să urce la bordul vreunei nave. Unii proprietari erau înarmați; oamenii cădeau, înveliți în spumă imobilizatoare sau cu costumul fisurat. Alți oameni stăteau liniștiți deoparte, la distanță, părând conștienți că pentru ei nu există speranță, așteptând inevitabilul. Amanda văzu două siluete care purtau un pătuț S. Un bebeluș.

Icni și se întoarse. Dar n-avea unde să meargă. N-avea navă. Nu se putea lupta ca să ajungă la bordul vreuneia, și dacă ar fi putut, tot nu s-ar fi luptat. Avea să moară. Atât de mulți oameni muriseră... Părintele Emil, fratele Meissel, fratele Wu, fratele Kawambe cel emotiv și cam nătâng... și tatăl ei. Probabil că și el murise.

Amanda se așeză. Chiar și prin costum, pământul pietros era rece. Aștepta să moară, cu o singură speranță: că n-o va durea.

Ulterior nu-și va putea da seama cât timp a stat acolo. Poate doar câteva minute - scena din jurul navelor nu se schimbase. Își simțea șezutul înghețat. Cineva aflat foarte aproape de ea îi umplea câmpul vizual. Amanda ridică privirea, dar nu văzu nimic prin vizorul fumuriu al căștii celeilalte persoane.

Silueta în costum atinse potirul din brațele ei.

Apoi o privi și pe fată cu atenție. Vizorul căștii ei era transparent. Celălalt tresări, o înșfăcă de mână și-o trase în picioare. Ea se împiedică, apoi se trezi că aleargă, trasă de necunoscut, spre o zonă îndepărtată a câmpului. Când se apropiară de transportorul de teren aflat acolo, văzură o altă siluetă care făcea semne frenetice. În jurul vehiculului se aflau puțini oameni, poate fiindcă era doar un transportor de teren, incapabil să părăsească planeta. Dar erau, totuși, destui; alergând, cu răsuflarea tăiată, Amanda văzu că a doua siluetă se oprește din gesticulat și trage cu un pistol-laser în cineva care încerca să urce cu forța pe rampa transportorului. Intrusul se prăbuși.

Amanda, trasă de necunoscut, trecu pe lângă paznic, care ațintă pistolul asupra ei; dar necunoscutul nu se

opri, ci o trase mai departe, iar paznicul nu trase. O clipă mai târziu urcară rampa, ușa se închise în urma lor și Amanda se prăbuși pe dușumea, respirând anevoie; își smulse casca, simțind brusc că o sufocă. În aceeași clipă, vehiculul porni și se ridică deasupra solului.

Ridică privirea. Pe punte se aflau doi adolescenți, care o priveau: o fată scundă, cu obrazul măsliniu, și un băiat mai înalt. Un al doilea băiat, în costum S dar fără cască, pilota transportorul. Primul băiat gâfâia la fel de tare ca Amanda; el o trăsese până la vehicul. Părea că nu reușește să-și recapete suflul, dar chiar îndoit de mijloc și respirând șuierător, era extrem de frumos.

Fata rosti ceva într-o limbă pe care Amanda n-o cunoștea. Însă tonul ei spunea totul: era furioasă. Pilotul râse și zise și el ceva, făcând o mișcare rapidă, de secerare, cu brațul.

Primul băiat, gâfâind ceva mai puțin, se îndreptă de spate, iar asta o determină pe fată să se lanseze într-o nouă tiradă, și mai mânioasă. El o ignoră; se uita țintă la Amanda.

- *Hristos!*... Chiar *ești* tu! Aa-man-daa Capelo!

Fata străină încetă să se mai răstească și căpătă un aer consternat. Pilotul se întoarse, cu ochii cât cepele. Amanda nu știa ce să facă. Din cauza fricii, corpul ei, și-așa rece, se răci și mai tare. Dar băiatul cel înalt spuse într-o engleză cu accent străin puternic:

- Bun venit la bord, Aa-man-daa Capelo! Eu bucură că nu ai murit!

Fata clătină din cap, buimacă.

- Eu la Marte ca să văd la tatăl tău! Bun venit la bord!

*****

KONSTANTIN OURANIS o informă că ei sunt greci, toți trei. Greci ortodocși, ceea ce nu-i spunea Amandei nimic. Konstantin era băiatul cel înalt, care-i salvase viața; se oprise lângă ea pentru simplul motiv că o văzuse ținând în mână un potir, obiect aparținând unei religii pe care fata nici n-o împărtășea, nici n-o înțelegea. Când îi văzuse chipul, o recunoscuse din emisiunile de știri. Konstantin avea optsprezece ani, se născuse în Thessaloniki și cunoștea opera tatălui ei. Voia să devină fizician și venise pe Marte ca să-i întrebe pe Martin și pe Kristen Blumberg dacă au cumva lucrări de-ale docto-

rului Capelo încă nepublicate.

Amanda află toate acestea treptat, cu încetineală, luptându-se cu limba engleză cot la cot cu Konstantin. Pilotul așezase transportorul pe o câmpie pe care nu se vedea decât regolit roșu. Și el, și fata ascultau cu concentrare, de parcă ascultarea atentă ar fi putut, ca prin farmec, să facă spusele Amandei inteligibile.

- Ei nu au engleză, lămuri Konstantin. Eu am engleză un an la școală.

- Oricum, te descurci mai bine decât mă descurc eu în greacă! zise Amanda cu timiditate.

Konstantin strălucea de încântare.

Fata era sora lui și se numea Demetria, iar băiatul mai mare avea douăzeci de ani, se numea Nikos Papandrea și era prietenul Demetriei. Amândoi stăteau pe vine, ușor aplecați în față, concentrați, urmărindu-i cu privirea pe cei doi vorbitori.

- Tu la unde vine? întrebă Konstantin.

Expresia de pe chipul lui vădea îngrijorare, interes. Avea ochi căprui închis și păr negru, buclat: ochi splendizi, păr splendid. Pielea lui era cafeniu-aurie, culoarea mierii.

- Am stat în Lowell City, răspunse Amanda, tot timidă. La o abație.

- Pardon? făcu Konstantin.

Amanda căută cuvinte mai simple.

- Am stat cu preoți. Slujbă. Sfânta liturghie. O casă a Domnului! zise în cele din urmă, cuprinsă de o inspirație subită.

- Splendid! făcu Konstantin.

Poate că programul de computer pe baza căruia învățase engleza fusese britanic.

- Tu ești la casa Domnului, ești... (căută cuvântul potrivit) ești ascunde?

- Da, mă ascundeam. De oamenii care l-au răpit... care l-au luat pe tatăl meu.

- Da, da! încuviință Konstantin.

Apoi traduse pentru Demetria și Nikos, care-și făcură semnul crucii, la fel ca fratele Meissel. Fratele Meissel...

- Au murit, nu-i așa? Toți preoții din casa Domnului?

- Murit. Da, spuse Konstantin, luând-o de mână. Când o atinse, Amanda simți un fior ciudat, puternic, de-a

lungul spinării.

- Pare rău, mie, adăugă tânărul.

- Mulțumesc. Au fost foarte buni cu mine.

- Splendid, rosti Konstantin cu blândețe. Oameni buni. Tu ascunde la casa Domnului. Și tatăl tău, doctor Thomas Capelo, și el ascunde la casa Domnului?

- Nu. Nu știu unde-i el. N-am fost răpiți... n-am fost luați împreună. Am văzut când l-au luat pe el.

- Vede ia tatăl tău? Cine?

- Nu știu!

Nikos spuse ceva pe un ton dur, iar Konstantin se opri ca să traducă. Nikos răspunse pe îndelete, volubil.

- Nikos spune oameni răi ia tatăl tău. Mort, poate. Poate nu.

- N-a murit! zise Amanda cu convingere. Știu că n-a murit! Probabil că au nevoie de el. E cel mai bun fizician din galaxie! Nu există nici un alt motiv pentru care să-l fi răpit.

- Poftim?

Amanda încercă încă o dată.

- Tatăl meu n-a murit. Oamenii răi l-au luat, au nevoie de el. Ca să facă știință.

- A, da, știință! se lumină Konstantin, cu o expresie de maxim respect. Doctor Thomas Capelo!

Amanda încuviință. Se părea că au ajuns la un impas. Își dădu seama dintr-o dată că monopolizase complet conversația. Roși.

- Tu, Demetria și Nikos... trăiți în Lowell City?

- Demetria și eu trăiește la Grecia. La Pământ. Noi vizită la Marte. Nikos trăiește la Lowell City cu tatăl lui.

Nikos pufni brusc și făcu un gest foarte nepoliticos cu mâna - gest pe care tatăl Amandei nu l-ar fi permis niciodată.

- Nikos nu place tatăl lui, lămuri Konstantin. Fata era șocată.

- Dar... tatăl lui era în Lowell City? Când s-a prăbușit domul?

- Tatăl lui la domul mic. Poate bine, poate nu bine. Nikos nu interesează.

- Dar...

Amanda se opri, încercând să asimileze ce auzise. Lui Nikos nu-i păsa dacă tatăl lui murise ori ba!

- Dar puteți vorbi cu el prin radio sau altcumva? Konstantin îi spuse ceva lui Nikos în grecește; acesta replică, repetând gestul cel nepoliticos. Amanda roși.

- Tatăl lui Nikos vorbește la Nikos radio cândva, poate. Asta...

Arătă spre peretele transportorului, evident neștiind cuvântul.

- Spui cum?

- Transportor.

- Da. Splendid! Transportor asta este la tatăl lui Nikos. El vrea transportor asta înapoi.

Tatăl lui Nikos va vrea să-și recupereze transportorul, dar nu-l interesa soarta propriului fiu! Nu, Konstantin se înșela precis. Sau poate exagera, așa cum făcea Yaeko, acasă, când spunea că-și urăște mama. Yaeko se certa foarte des cu mama ei, dar n-o ura cu adevărat; nici Nikos nu privea cu indiferență posibila moarte a tatălui său, și nici invers. Imposibil! Amanda schimbă subiectul, cu stângăcie.

- Unde mergeți acum?

Konstantin traduse; urmă o discuție lungă în grecește. Demetria încercă să spună ceva, dar frate-său, spre surprinderea Amandei, îi vorbi pe un ton aspru, poruncitor, complet diferit de blândețea cu care i se adresa ei. Demetria tăcu imediat și lăsă ochii în jos. Chiar și Nikos părea să-l respecte pe Konstantin ca pe un superior... dar asta nu se putea! Nikos era mai mare, plus că vehiculul îi aparținea. Sau, cel puțin, îi aparținea tatălui lui.

În cele din urmă, Konstantin se întoarse spre Amanda.

- Merge unde vrea tu merge. Tu ascunde. Da?

Amanda se gândi. "Unde vreau să merg? Marbet Grant nu e nici pe Marte... dar mai am nevoie de Marbet?" Poate că generalul Stefanak îi răpise tatăl, poate-l răpise *Life Now*, dar probabil că nici unii nu mai dețineau puterea în acel moment. Dacă Pierce învinsese în lupte, Amanda se afla în siguranță. El n-avea nici un motiv s-o urmărească, nici să țină sub pază casa mătușii Kristen, din Tharsis. Amiralul n-avea nici un amestec în răpirea tatălui ei. Dar oare cine a învins, generalul Stefanak sau amiralul Pierce?

- Konstantin, poți da drumul la radio? Să aflăm dacă a

câștigat amiralul Pierce sau generalul Stefanak?

Tânărul păru să înțeleagă, chiar dacă doar numele și cuvântul "radio". Îi dădu un ordin lui Nikos, iar acesta porni radioul pe un post de știri. Se vorbea în engleză; probabil că pe Marte nu se aflau suficienți greci pentru a exista emisie în limba lor.

- ... victorie triumfătoare a libertății în fața controlului militar, exemplificat de legea marțială. Amiralul Pierce a ordonat ridicarea imediată a stării de asediu, așa încât supraviețuitorii să poată începe reconstruirea domului central din Lowell City. Acum, că Sullivan Stefanak a murit, amiralul Pierce va prelua funcția de comandant suprem al Consiliului de Apărare al Alianței Solare, și...

Amanda nu ascultă mai departe. Așadar, Stefanak murise! Asta îi dădea o senzație foarte stranie. Generalul fusese mereu la conducere, mereu puternic, de când se știa ea pe lume. Se simțea ciudat, de parcă gravitația ar fi încetat pe neașteptate.

- Ce spune acolo?

Fata articulă rar, cu claritate:

- Amiralul Pierce a învins. Acum el este conducătorul Consiliului de Apărare al Alianței Solare.

- Amiral Pierce! zise pe neașteptate Nikos, cu un zâmbet uriaș - Amanda nu pricepu de ce.

- Amiral Pierce afacere bune la tată meu! lămuri Konstantin.

- Cu ce afaceri se ocupă tatăl tău?

- Multe afacere. Una, transport de la Pământ la Marte. Mare, mare transport. Ouranis Corporation! zise Konstantin cu mândrie.

Amanda nu auzise niciodată numele companiei, lucru deloc surprinzător. Tatăl ei ignora afacerile, considerându-le plicticoase și neimportante, comparativ cu știința.

Konstantin adăugă:

- Tatăl meu nu place Nikos pentru Demetria. Demetria nu ascultă.

- O! făcu Amanda.

Subiectul o făcea să nu se simtă deloc în largul ei. Totuși... oare tatăl ei, într-o bună zi... dacă-i va plăcea un băiat, cineva precum Konstantin, de pildă... dar Kon-

stantin voia să devină savant. Probabil că tatăl ei n-ar avea nimic împotrivă.

Roși iarăși de propriile gânduri.

- Deci, unde vrei merge, Aa-man-daa Capelo? întrebă iarăși Konstantin.

- Pe Tharsis. Sunteți de acord? Acolo locuiesc mătușa și unchiul meu. Pot sta la ei.

- Pardon?

- Mătușa mea. Sora tatălui meu. În Tharsis.

- Sora la doctor Thomas Capelo, da! se dumiri Konstantin. La Tharsis! Eu merge acolo oricum, să întreabă lucrări la doctor Capelo. Splendid!

Nikos spuse ceva. Konstantin răspunse; Amanda auzi cuvintele "Tharsis" și "doctor Capelo". Nikos ridică din umeri și porni motorul transportorului.

- De ce face tot ce-i spui? îl întrebă ea pe Konstantin, timidă.

La drept vorbind, nu era treaba ei; dar pe tânărul grec nu părea să-l deranjeze.

- Nikos nu are bani. Demetria fată. Eu are toți bani de la tatăl meu cândva, zise Konstantin, cu o voioșie brutală.

Amanda nu reuși să găsească nici o replică. După prima ei reacție, de recunoștință, începea să se simtă incomod. Se întrebă dacă într-adevăr Konstantin venise pe Marte ca s-o întrebe pe mătușa Kristen despre lucrările lui Thomas Capelo sau era doar o poveste inventată după ce o recunoscuse, la spațioport. Știa multe despre tatăl ei. Să fi însemnat asta că știe chiar mai multe, lucruri pe care nu i le spunea?

Înainte nu gândea astfel, nu punea mereu la îndoială motivele oamenilor.

Însă Konstantin îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice de pe dușumea și să se așeze pe un scaun, iar la atingerea degetelor lui calde, aurii își uită complet toate îndoielile.

[13]
GOFKIT SHAMLOE

SPRE SURPRINDEREA LUI, Kaufman nu mai avu ocazia să vadă latura mânioasă a lui Ann Sikorski. Dar nici nu-i mai văzu firea pe care i-o cunoscuse la bordul navei *Alan B. Shepard*, de femeie blândă, specialistă în xenobiologie. Noua Ann era iute, competentă, preocupată mai mult de aspecte materiale și de nevoi decât de chestiuni intelectuale. Vorbea cu vioiciune despre osii de căruță, despre bolile sugarilor, despre grădinile de zeli, despre jiki care nu mai dădeau suficient lapte. Nu pomenea niciodată de cascade de neurotransmițători, nici de efecte cuantice la nivel cerebral.

- Nu pricep, îi spuse Kaufman lui Marbet. O interesau atât de mult funcțiile cerebrale! Avea o întreagă teorie despre realitatea împărtășită: ce neurotransmițători sunt implicați, cum afectează creierul localnicilor... lucruri dintr-astea.

- Nu se întoarce, Lyle! spuse Marbet.

- Ți-a zis ea?

- Nu era nevoie.

- Nu se mai întoarce în sistemul solar? Niciodată?

- Nu. Viața ei e aici.

Așadar, bătuse atâta drum cu speranța deșartă de a-și ispăși măcar o parte din vină salvând o persoană care nu voia să fie salvată. Iar dacă Ann rămânea, rămânea și Dieter. Misiunea lui pe Lume în privința celor doi era inutilă.

Părea la fel de inutilă și în privința Lumii înseși. Zilele treceau una după alta, și Kaufman nu vedea nici cultura sfărâmată, sălbăticită, revenită la barbarie, la care se așteptase, nici o cultură intactă, neafectată de ceea ce-i smulsese el. Vedea în schimb niște indivizi funcționali, aparent nepăsători, care se adaptau la sarcinile cotidiene cerute de supraviețuire (osii de căruță, turme de jik), combinate cu o viață spirituală la fel de amplă, centrată pe flori.

- Plivește tu stratul de allabeniribe, iar eu am să-l fac pe cel de pajalibe, propuse Marbet.

Kaufman își cheltuise toate economiile, plus o parte considerabilă din cele ale lui Marbet, încălcase legea călătorind ilegal, risca închisoarea dacă i se descoperea deplasarea acolo... și prezența lui era complet superfluă! Lumea nici nu înflorea, nici nu se distrugea - *exista*, pur și simplu. El nu putea face nimic ca să ajute, decât să pliveească stratul cu allabeniribe. Se lăsă pe vine și se apucă de treabă.

- Au nevoie de grămezi de flori dintr-astea pe altar, pentru ceremonia de mâine, spuse Marbet smulgând energic buruienile din jurul tufelor de pajalibe. Flori ale ospitalității, știi.

Nu așa își închipuise că-și va ispăși vina față de Lume!

- Nu, Lyle, nu smulge aia, e o floare!

- Ah, scuze!

Nici pe departe nu-și închipuise una ca asta. Spuse:

- Mă surprinde că Enli ne lasă să lucrăm la straturile cu flori. În grădina de legume, da, dar... nu la florile cele sacre!

- Încearcă să nu fii amărât, dragul meu, zise Marbet încetișor.

Știa, ca întotdeauna. Kaufman încercase. Doar că de când plecase din armată, nu-și mai putea defini sigur propria identitate. Nu mai era militar - ceea ce fusese întreaga viață. Nu era nici salvator - de asta, se vedea clar, nu era deloc nevoie. Nu era nici instructor sau diplomat pe Lume, căci planeta n-avea nevoie nici de una, nici de alta. Gândurile de acest fel îi erau străine; își trăise aproape toată viața îndeplinind pur și simplu sarcina care-i stătea în față, cât de bine putea, fără să se gândească prea mult cum sau de ce se ajunsese la aceasta. Iar acum, după toate aparențele, n-avea încotro: trebuia să se gândească bine cine este și ce are de gând să facă.

Nu-i plăcea.

Localnicii știau cât se poate de clar ce înseamnă activitățile lor. Copilul lui Enli avea să fie protagonistul unei anume ceremonii, și întreg satul se agita cu pregătirile. Kaufman dedusese că acea ceremonie avusese cândva legătură cu faptul de a fi declarat "real", dar acum, că realitatea împărtășită dispăruse, nu mai viza acest lucru. Poate era doar o ceremonie de botez. Uitase cum îl

cheamă pe copilul lui Enli. Sau poate că abia a doua zi avea să-și primească numele? Era băiat sau fată?

"Cu ce am să mă ocup tot restul vieții?"

- Bravo! zise Marbet. Acum hai să ne ocupăm de trifalitibe.

- Mai spune-mi o dată când are loc chestia asta.

- Mâine. Nu-i așa că-i emoționant? Confit împlinește trei ani - după cum se măsoară timpul aici.

Confit, așa-l chema pe copil. Dar tot nu-și amintea dacă e băiat sau fată.

Ann apăru de după palisadă și se îndreptă spre ei. Părea enervată.

- Marbet, Lyle, ați văzut-o cumva pe Essa?

- Nu, răspunse Marbet. A dispărut iarăși?

- Fata aia știe să scape de muncă mai bine decât oricine! Enli i-a spus să piseze un morman de cari, ca să coacă turtă pentru mâine, dar ea n-a pisat nici o boabă!

Marbet se îndreptă și-și flexă spinarea.

- Și, apropo, cum a ajuns Enli răspunzătoare de Essa?

- Poveste lungă! Am să-ți spun versiunea prescurtată: Essa era servitoare în gospodăria lui Hadjil Voratur, iar când a venit Schimbarea, a nimerit împreună cu noi, fiindcă nu mai are pe nimeni altcineva. O scoate pe Enli din sărite!

- Iar acum, Essa vrea să viziteze alte lumi, completă Marbet vesel.

- Magdalena n-o s-o ia într-o mie de ani! replică Ann sec. I-a promis doar, ca să tulbure apele.

La auzul numelui Magdalenei, Kaufman începu să privească cu mai multă îndârjire. Ann adăugă:

- Activitățile Magdalenei sunt și-așa destul de inexplicabile, nu mai e nevoie să ducă o copilă extraterestră în spațiu! De ce rămâne aici, acum, că știe că n-o poți ajuta s-o găsească pe Amanda Capelo? Plus că dispare aproape în fiecare zi cu skimmerul, în niște călătorii lungi! Unde merge? Un lucru e sigur: n-a manifestat pic de interes pentru Lume ca atare.

- Nu, confirmă Marbet. Folosește planeta doar ca pe un loc unde să aștepte.

- Să aștepte? repetă Ann. Ce anume? Marbet se uită la Kaufman; acesta spuse:

- Se pare că pe Marte are loc o revoluție. Stefanak ar

putea fi răsturnat, fiindcă mulți oameni cred că nu acționează suficient de agresiv în războiul împotriva fallerilor. Magdalena întreține legături strânse cu Stefanak, și personale, și de afaceri, așa că-i trebuie o ascunzătoare sigură până când se calmează situația în sistemul solar, așa încât să-și poată folosi sursele de informații ca să decidă care va fi scenariul ei optim. Are un zburător care-i va aduce vești prin tunel imediat ce se va schimba ceva.

- Iar așteptarea o costă fiecare dram de autocontrol pe care-l mai are, adăugă repede Marbet.

- Chiar și eu simt asta când mă aflu în preajma ei, spuse Ann. Parc-ar fi un vulcan gata să erupă! Nu-mi închipui, Marbet, cum e să fii Empatică.

Marbet schimbă subiectul.

- Cum merg pregătirile pentru mâine?

- Foarte bine. De fapt, pentru asta vă căutam. Lyle, vreau să-ți cer ajutorul.

Ajutorul? Kaufman se ridică. Ann părea mai gravă decât de obicei.

- Locuitorii celor mai apropiate două sate vin la ceremonia florii a lui Confit. Asta-i foarte important, pentru că, după cum știi, de la Schimbare încoace satele au devenit destul de izolate. Oamenii se tem unii de alții, fiindcă, firește, nu știu cum să se poarte cu străinii în absența realității împărtășite. Dar Dieter, Calin și cu mine am încercat din greu să restabilim măcar legăturile comerciale cu Gofkit Mersoe și Gofkit Tramloe. Știi, localnicii au fost dintotdeauna negustori excelenți. Iar mâine, ambele sate trimit reprezentanți la ceremonia lui Confit.

Ann se opri; părea stânjenită. Kaufman așteptă. Nu înțelegea cu ce ar putea să ajute; nici măcar nu vorbea limba localnicilor.

- Știi, Lyle, ar putea fi un adevărat progres! Dar numai dacă localnicii ajung aici și pe urmă înapoi acasă la ei, teferi și nevătămați. Tâlharii din fosta gospodărie a lui Voratur atacă tot mai organizat. Două grupuri de oameni care se deplasează dintr-un sat în altul, având cu ei alimente și cadouri, sunt ținte firești. Știi, indivizii aceia iau prizonieri și-i transformă în sclavi, ca să cultive terenurile lui Voratur în beneficiul căpeteniilor războinice. Sunt... În fine, nu contează. Oricum, Dieter pleacă mâine

în zori spre Gofkit Mersoe, cu bicicleta, ca să-i însoțească pe oaspeți până aici. Are spumă imobilizatoare, pistoale-laser... Îi poate aduce în siguranță.

- Dar căpeteniile războinice ce au? întrebă Kaufman.

- Cuțite, sulițe și bâte. Încă n-au inventat arcul și săgeata, slavă Domnului! Dar Dieter nu se poate duce în două locuri simultan. Tu, Lyle, ești precis înarmat. Vrei să mergi în Gofkit Tramloe și să-i escortezi pe delegați?

Kaufman se rușină sesizând cât de mult se bucură să fie iarăși de folos.

- Sigur!

- Mulțumesc! Ai nevoie să aduci arme de pe navă?

- Nu.'

Dieter îl asigurase că nava, încuiată, dar fără supraveghere, doar cu o barieră electronică, era în siguranță.

- Dar, Ann..., începu el.

- Ce e? Uite-o pe fata aia netrebnică, acolo, după tufe! Essa! Essa, vino-ncoace!

- Ann, pe navă sunt arme adevărate, reluă Lyle. Aș putea să trec în zbor pe deasupra taberei lui Voratur și să-ți rezolv problema cu căpeteniile războinice o dată pentru totdeauna!

Ann îi acordă din nou întreaga ei atenție: era mânioasă, cu ochii duri precum diamantele.

- Nu, Lyle, mulțumesc! Nu încercăm să le arătăm oamenilor ăstora mai multă violență decât le-am adus deja! Magdalena s-a oferit să facă același lucru. Am refuzat-o și pe ea.

- De ce nu i-ai cerut ei să-i însoțească pe oaspeți? întrebă Kaufman. Se află aici de mai multă vreme decât noi, iar voi plănuiți ceremonia asta de săptămâni întregi.

- Magdalenei n-am să-i cer nimic! răspunse Ann. Kaufman se întrebă dacă și Dieter reacționa în prezența Magdalenei la fel ca el. Marbet știa, precis, dar n-avea de gând s-o întrebe. Ann continuă:

- Plătește bine satului Gofkit Shamloe pentru hrană și apă. Mai mult nu vrem de la ea.

Așadar, de acolo provenea perna minunat brodată din casa lui Enli! Kaufman spuse:

- O să am nevoie de un sătean care să mă îndrume spre Gofkit Tramloe, mâine, și...

Dar Ann nu-l mai asculta; îi vorbea Essei aprinsă de

mânie. Fata veni spre ei țopăind și ținând ceva în pumnul strâns. Kaufman prinse cuvintele "cari" și "Enli". Essa, fără pic de remușcare pe chip, desfăcu pumnul, dând la iveală un cub cu date minuscul și un container și mai minuscul cu nanoroboți.

- De unde-a scos astea? întrebă Kaufman.

Essa îi spuse ceva lui Ann; Marbet traduse:

- A descoperit cum să dezmembreze carcasa comlink-ului ei. Se pare că doar carcasa. Acelea sunt măruntaiele aparatului, și încă mai funcționează.

Kaufman nu se uită la Ann. El era cel care le oferise localnicilor în negoț cele nouă comlink-uri, în expediția anterioară, în ciuda protestelor vehemente ale lui Arm. Aparatul funcționa doar la nivelul planetei, spre deosebire de cel al lui Ann, al lui Kaufman și probabil al Magdalenei - acestea puteau să comunice cu orice vehicul aflat pe orbită în jurul tunelului, deși cu un timp de latență de cincizeci și patru de minute.

- Cine are celelalte opt comlink-uri? Cu cine vorbește Essa de la al ei? întrebă Kaufman.

- Cu nimeni! zise Ann scurt. Celelalte se aflau toate în gospodăria lui Voratur și acum le aparțin tâlharilor. Dacă le mai au. Dar până și Essa are atâta minte încât să nu încerce să apeleze pe cineva de la aparatul ei.

Kaufman ar fi vrut să-i ia comlink-ul. O copilă irresponsabilă... Localnicii aveau niște concepții ciudate despre proprietatea personală. Tolerau furtul, dar nu și confiscarea. Poate pentru că, pe vremuri, ar fi încălcat realitatea împărtășită? Se părea că Ann ajunsese să împărtășească acele concepții.

Marbet întrebă, logic:

- Dacă nu apelează pe nimeni cu comlink-ul, de unde știe că mai funcționează?

- La drept vorbind, nu știe, spuse Ann.

Kaufman privi cu ochii fostului militar cubul de date și containerul cu nanoroboți, ambele intacte, și-și spuse: "Da, funcționează!".

Ann o luă pe Essa cu ea, în casă, să piseze cari pentru turtă. Marbet, care terminase cu straturile, le urmă. Până să apuce Kaufman să-și reia plivitul, o văzu pe Magdalena venind spre el.

- Lyle?

- Da.

În lumina soarelui părea mai bătrână decât în lumina stelelor, dar chiar și-așa, avea pasul sprinten ca de fetișcană.

- Voiam să-ți spun că încă n-am primit vești din tunel. Informatorul meu de pe Marte spunea că acțiunea împotriva lui Stefanak era fixată pentru ieri (de parcă el ar fi putut să uite așa ceva!), dar tot n-am idee dacă a izbutit, pe ce scală sau cu ce deznodământ. M-am gândit că vrei să știi.

Să știe că n-a primit nici o veste? Kaufman știa să recunoască subterfugiile. Îi spuse pe un ton solemn:

- Mulțumesc.

- Participi mâine la tam-tamul ăsta al băștinașilor?

Asta era! Magdalena nu fusese invitată. Nu, imposibil, sătenii făceau totul împreună, în virtutea fostei realități împărtășite. Se presupunea automat că toți cei aflați în sat vor participa la ceremonie. Magdalena se afla în sat, așadar...

- Da, răspunse el. Dimineață, devreme, am să însoțesc oaspeții din Gofkit Tramloe până aici.

- Misiune de pază, hm? făcu ea, dând o notă degradantă cuvintelor. Presupun că e necesar. Dar poate-mi răspunzi la o întrebare: trebuie să i se ofere copilului un cadou la ceremonie? Nu vreau în nici un caz să comit o gafă socială!

Kaufman o studie. Sarcasm, și dincolo de el... mai mult sarcasm? Sau chiar voia să știe? Nu reușea s-o descifreze, nici măcar după o viață de interacțiuni cu politicieni, cu militari și cu corporații având planuri ascunse. Nu era de mirare că Magdalena avea o forță atât de redutabilă! Se dovedea mult mai complicată decât majoritatea oamenilor. Viclenie, inteligență cât cuprinde și frumusețe.

Frumusețe?

Da. Încă. Chiar dacă...

Se hotărî să joace simplu.

- Da, cred că se impune un cadou. Marbet și cu mine îi dăruim ceva.

- Ce?

Kaufman își dădu seama că ea știe că n-are nici cea mai vagă idee la ce cadou se gândise Marbet. Magdalena

îi aruncă un zâmbet cunoscător și-și văzu de drum. Kaufman o privi până dispăru, deși știa bine că n-ar trebui s-o facă.

"L-aș putea avea!", își spuse Magdalena. Însă ar fi existat o mulțime de complicații. Prea adesea, bărbații serioși refuzau cu fermitate la început. Sau poate că n-ar fi reușit să-l aibă pe Kaufman, poate el voia să-i rămână credincios cititoarei aceleia de gânduri, modificată genetic. Cândva, simpla nesiguranță, simpla provocare ar fi stârnit-o. Acum i se părea că nu merită efortul.

Nimeni n-o înțelegea cu adevărat. O credeau crudă, rece. Iar ea muncea din greu să întrețină iluzia, să-și țină adevărata fire ascunsă, în siguranță. Doar lucrurile ascunse se află în siguranță.

Își dorea - toată viața își dorise - să se simtă în siguranță.

La asta serveau și banii, și bărbații, și nesfârșitele afaceri ascunse. De ce nu reușeau idioții să priceapă aspectul ăsta simplu al vieții? Doar puterea îți conferă siguranță. Dacă deții destulă, poți controla orice situație care te-ar amenința, și atunci ai siguranță.

Până la vârsta adultă nu se simțise în siguranță nici măcar o clipă. Nu și-o amintea pe mama ei decât ca pe un nor de spaimă cumplită, ca pe un uriaș care-o făcea să sufere mereu. Numele ei o mai făcea și-acum să înghețe. *Catalune*.

May Damroscher nu se simțise în siguranță nici măcar cu Sualeen Harris, deși aceasta fusese singura persoană pe care o iubise, înainte de Laslo. Sualeen locuia la un cvartal distanță de May și Catalune. Observând că micuța May, în vârstă de șase ani, părea să aibă deseori dureri, i-a examinat vânătăile, arsurile, tăieturile. N-a chemat autoritățile - oamenii din mahala nu recurgeau niciodată la autorități. Însă a informat-o pe Catalune Damroscher că May va locui cu ea de atunci înainte și că dacă o prinde că se apropie de fată, o omoară. Catalune știa că Sualeen Harris nu glumește. Așa că i-a încredințat fiica adoptivă și n-a mai văzut-o niciodată.

Sualeen Harris avea o familie uriașă, cu numeroase ramificații, cu legături de rudenie nelămurite și fără vreo etnie anume. Acei oameni puteau fi considerați exemple vii ale războiului genetic: negri, albi, hispanici, vietna-

mezi, hinduși. Unii erau infractori, alții nu, unii erau cu un dram mai puțin săraci decât alții, unii știau să citească, alții nu. Sub tirania energică a lui Sualeen, toți se purtau frumos cu May. Când fata a împlinit doisprezece ani, Sualeen i-a aliniat pe toți membrii de sex masculin ai familiei, cu vârsta între unsprezece și șaptezeci de ani, și le-a spus că dacă vreunul se atinge cumva de May, se poate considera mort. Bărbații au crezut-o, cum o crezuse și Catalune cu șase ani mai devreme, iar cei care începuseră să privească lacomi sânii înmuguriți ai fetei își feriră de-atunci ochii.

Cel mai mare regret al lui Sualeen, într-o existență marcată de foame, frig și moarte, era faptul că nu-și putea permite pietre funerare adevărate, din granit, pentru mormintele familiei sale. Încerca să economisească în scopul ăsta, dar de fiecare dată era nevoie de bani pentru altceva: un nou-născut, bani de cauțiune, mită pentru polițiști, altceva. Sualeen vizita adesea marele cimitir public, aflat la patru ore distanță cu trenul, și jelea pentru că mormintele celor dragi ei erau marcate doar cu numere anonime, pe plăci ieftine din spumă. Când tumorile îi veniră de hac, în cele din urmă, neținute în frâu de vreun medicament, știa că și ea va avea parte tot de o placă din spumă.

Cu două zile înainte de a muri, zăcând într-o cameră încinsă, cu miros fetid, chinuită de dureri cumplite, a chemat-o pe May.

- Du-te, May... du-te...

- Unde, Sualeen?

- Du-te... undeva unde sunt bărbați bogați. O să-ți vină și ție rândul, draga mea... oricum. Încearcă să obții ce poți din... din asta.

May n-a întrebat-o ce însemna "asta"; știa.

- Bani... În curte... Îngropați sub copac...

- Te iubesc! spuse May, pentru prima și ultima oară în viața ei.

- Du-te...

May n-a plecat. A rămas cât a durat coma, ținând-o pe Sualeen de mână; a rămas până a murit, până au îngropat-o. Pe mormânt a fost așezat doar un panou din spumă, cu un număr anonim. Două zile mai târziu, fiind singură în casă, un unchi din neamul Harris a violat-o.

May a stat liniștită, fără să se lupte, știind că n-ar ajuta la nimic. Penetrarea a durut-o, iar sângele ei a pătat podeaua. După aceea, unchiul, blocat undeva între sfidare și rușine, n-a privit-o; doar și-a tras pantalonii și a ieșit, împleticindu-se. May avea șaisprezece ani.

Și-a tras și ea pantalonii. Corpul ei țipa, mai ales de la vagin până la baza coloanei vertebrale. Lăsând sângele nesters pe dușumea, a ieșit cu pași nesiguri în curte, s-a dus la copac - era doar unul singur, pe jumătate uscat din cauza cine știe cărei boli - și a săpat cu o furculiță până când a găsit cutia cu niște cipuri monetare, jalnic de puține, dar suficiente pentru a cumpăra un bilet de tren până în Carolina de Nord.

S-a dus drept spre paznicul din fața enclavei de elită pe care o văzuse simulată în holofilme. Paznicul a făcut ochii mari, apoi i-a îngustat. May zâmbea. În ciuda durerii vaginale, l-a lăsat să facă ce-a vrut în schimbul intrării pe plajă. A observat, cu detașare, că după ce a terminat, paznicul avea aceeași expresie de sfidare amestecată cu rușine ca unchiul Harris.

May a intrat pe plajă și s-a plimbat agale la marginea apei, căutând scoici. Așa l-a cunoscut pe Amerigo Dalton; acesta a devenit al treilea bărbat care a penetrat-o în douăzeci și patru de ore. May și-a mușcat buza și a răbdat. Avea nevoie de Amerigo Dalton și știa, încă de atunci, că va fi doar primul dintr-un lung șir de bărbați.

"Dar nu și Lyle Kaufman", hotărî ea. "Cel puțin nu pe moment."

Întorcându-se în jalnica ei colibă primitivă, Magdalena alungă cu mâna o insectă. Gărzile de corp, cărora le acorda mai puțină atenție decât aerului, o urmară și-și luară în primire postul la ușă. Se așeză pe una dintre caraghioasele perne băștinașe și încercă, încă o dată, să-și învingă disperarea ce-o cuprindea în fiecare zi.

Laslo. Unde era? Cine-l luase? Ce efect va avea lovitura de stat de pe Marte - presupunând că imbecilul de Pierce chiar o punea în aplicare - asupra răpirii lui Laslo și a lui Capelo?

Știa foarte bine că Laslo e pentru ea... Cum spusese profesorul acela, cu atâția ani în urmă? Călcâiul cuiva. A unui grec. Locul unde putea fi rănită.

Atâtea amintiri! Îl vedea ca aievea cățărându-se în poala ei, cu o jucărie în mână: "Uite, mami!". Râzând de un cățeluș. Spunând cu plăcerea neprefăcută a copilului de patru ani: "Ce zi frumoasă azi!".

Laslo, în ultimii ani... "Nu! Nu acele amintiri. Toți adolescenții sunt dificili, uită-te la fata aceea localnică îngrozitoare, Essa..." Își spuse că Laslo trecea printr-o perioadă tulbure, firească, pe care avea s-o depășească, maturizându-se. Situația actuală era doar una dintre numeroasele lui "evadări" înnebunitoare, pline de cruzime. Dar poate de astă dată va învăța o lecție adevărată din aventura neplăcută care-l adusese în situația de a fi răpit și închis laolaltă cu un fizician renumit, vreme de mai multe luni. Laslo detesta să fie închis și nu se pricepea la știință.

Când răpitorii s-au decis să-l mute și pe el, și pe Capelo într-un loc mai sigur - exact asta ar fi făcut Magdalena în locul lor - Laslo crezuse probabil că-l vor lăsa să plece. Dar sosise timpul să învețe: doar mama lui putea să-l elibereze. Și poate că după ce-l va elibera, el va ajunge să aprecieze mai mult viața pe care se străduise atât de tare să i-o ofere. Da, era posibil ca întreaga poveste să aibă un efect benefic asupra lui.

Înveselită, Magdalena se ridică de pe pernă cu o mișcare grațioasă. Trebuia să găsească un dar potrivit pentru țâncul lui Enli. Ce-i dăruiești unui copil dintr-un neam extraterestru primitiv? Nu că ar fi putut să comande prin poștă vreo jucărie de la F.A.O. Schwartz, de pe Marte! în fine, precis se găsea ceva potrivit pe nava ei. Sosise oricum momentul s-o verifice.

Pocni din degete ca să-și cheme gărzile de corp s-o însoțească la skimmer.

[14]
GOFKIT SHAMLOE

A DOUA ZI, în zori, Kaufman porni pe bicicletă spre Gofkit Tramloe, însoțit de Calin, partenerul lui Enli, ca să-i escorteze pe oaspeți până-n Gofkit Shamloe pentru ceremonia floral㠄

- Ești sigur că mai știi să mergi pe bicicletă? îl întrebase Marbet cu o seară înainte.

Stăteau îmbrățișați, pe saltea, în coliba lor.

- Ăsta nu e un lucru pe care, teoretic, n-ai cum să-l uiți?

- Așa se spune.

- Nu știi să mergi pe bicicletă, așa-i? N-ai învățat niciodată! chicoti el.

- Nu, într-adevăr. Doamne, ce întuneric e aici! M-am obișnuit cu Luna City; acolo nu e niciodată complet întuneric. Nici pe Pământ. Am trăit doar în locuri în care există iluminat stradal.

Kaufman mai întâlnise un întuneric atât de profund, în situații de luptă, dar prefera să nu-i vorbească lui Marbet despre acele întâmplări. În plus, se bucura de bezna impenetrabilă și din alt motiv. Uneori i se părea că Marbet îi citește gândurile cu adevărat, atât de bine se pricepea să-i interpreteze cel mai mic gest, cea mai vagă schimbare din voce. În beznă, făcând dragoste în tăcere, nu putea să detecteze nici una, nici alta. Oricât ar fi încercat - și încercase din greu! - Kaufman nu reușea să și-o scoată pe Magdalena din minte în timp ce o dezmierda pe Marbet.

Își verifică armele și urcă pe bicicletă. Și Calin era înarmat: cu spumă imobilizatoare și cu un pistol-laser puternic. Despre acesta din urmă, Ann nu știa; n-ar fi fost de acord. Dar Kaufman n-avea de gând să se angajeze în luptă - dacă aruncatul sulițelor poate fi onorat cu un asemenea titlu - având alături un locotenent înarmat doar cu spumă imobilizatoare, care avea raza de acțiune mult mai mică decât cea a sulițelor. Calin era cel mai echilibrat și mai calm dintre toți localnicii pe care-i cunoscuse. În ciuda faptului că nu vorbea engleza, iar Kaufman nu cunoștea limba Lumii, Calin reușise cu ușu-

rință să învețe manevrarea pistolului-laser în timpul lecțiilor tainice din ziua anterioară. Kaufman, om cu experiență în evaluarea soldaților, avea încredere în el.

Calin ținu mâinile lui Enli lipite pe abdomenul lui câteva clipe, apoi se desprinse de ea și urcă pe bicicletă; Kaufman o sărută pe Marbet, apoi porniră spre Gofkit Tramloe. În urma lor, deși încă nu se luminase de ziuă, satul forfotea, cuprins de febra pregătirilor pentru ceremonia floralã. Aerul purta până la ei mirosuri de mâncare. Oamenii strigau; deasupra larmei generale, Kaufman auzi râsul emoționat, iritant al Essei. Dieter plecase deja spre Gofkit Mersoe, căci acel sat se afla mai departe.

Se vedea clar că drumul dintre sate era puțin folosit. Nepavat, părea să fi fost atât de frecventat înainte, încât pământul se bătătorise zdravăn. Dar între timp apăruseră buruieni, pe alocuri atât de dese, încât el și Calin se vedeau nevoiți să coboare de pe biciclete și să meargă pe jos. Tufărișul de pe marginile drumului le putea oferi eventualilor atacatori o bună ascunzătoare. Kaufman era vigilent și consulta la interval de câteva secunde senzorii termici, dar aceștia înregistrau doar micile animale asemănătoare cu iepurii, numite frebi - cel puțin atât remarcă el.

Cea mai mare parte a priveliștii o compuneau florile. Încă o dată, bogăția vieții vegetale de pe Lume îl uimi. Nimeni nu mai îngrijea straturile de pe marginea drumului, și totuși acestea vibrau cu miresmele și culorile a sute de specii de flori spectaculoase. Dincolo de straturi, florile sălbatice erau la fel de abundente. Dacă tâlharii din tabăra lui Voratur reușeau într-adevăr să aducă războiul în acea parte a planetei, va fi un război purtat prin grădini nesfârșite. Sânge pe allabeniribe...

Ar fi fost extrem de ușor să elimine tabăra cu totul. Ajungea un singur fascicul protonic. Și, recunoscu el, l-ar fi făcut să se simtă mai puțin vinovat. Dar avea de gând să respecte dorințele lui Ann. În definitiv, ea trăia acolo, el nu - slavă Domnului!

Ajunseră în Gofkit Tramloe fără nici un incident. Calin și delegația alcătuită din șapte săteni care mergea în Gofkit Shamloe schimbară discursuri lungi, excesive, însoțite de flori. Kaufman se ținu deoparte, știind că acei

săteni nu erau obișnuiți cu terranii; chiar și Calin le părea străin de când cu dispariția realității împărtășite. Copiii aruncau pe furiș priviri spre musafiri, din spatele tufelor și a zidurilor. Și acea localitate avea palisadă.

Călătoria de întoarcere o făcură pe jos, într-un ritm mult mai lent. După cum stabiliseră înainte, Kaufman și Calin își lăsară bicicletele în Gofkit Tramloe. Doi dintre oaspeți erau vârstnici. Unul, de fapt, era o bătrână cu aspect de vrăjitoare și cu ochi negri, strălucitori, ce păreau mai bătrâni decât pietrele - după toate aparențele, o stare foarte respectată. ("Vine și o mamă de bunică!" exclamase Enli emoționată, lucru care lui Kaufman nu-i spunea nimic.) Bătrâna călătorea într-un cărucior rudimentar, tras de doi tineri puternici; avea un aer senin, maiestuos, chiar dacă ședea între mormanele de flori, alimente, sticle și daruri trimise de săteni. Kaufman nădăjduia să nu moară de bătrânețe pe drum.

Îl așeză pe Calin în fruntea procesiunii, iar el rămase la urmă. Dacă bandiții intenționau să atace, acela ar fi fost momentul: mai mulți sclavi, mai multă pradă. Băștinașii cântau la unison, făcând mai multă gălăgie decât și-ar fi dorit Kaufman (imposibil să mai depisteze dușmanul după sunete!). Dar nu-i atacă nimeni. Nu văzură nici un suflet de om până în apropierea destinației, când delegația oficială ieși cu fast în întâmpinarea oaspeților.

Din prima clipă, Kaufman își dădu seama că e ceva în neregulă.

Ann se afla în delegația de primire. Kaufman nu se pricepea cine știe ce la descifrarea mimicii localnicilor, dar chipul lui Ann arăta clar tulburare. Să fi pățit ceva Dieter? Își trecu în revistă rapid opțiunile pentru o operațiune de eliberare a ostaticilor din tabăra lui Voratur. Dar era greu de văzut cum ar fi putut grupul lui Gruber să fie capturat; geologul era la fel de bine înarmat ca și el.

- Essa! îi șopti Ann după ce procesiunea intră în sat. A dispărut!

- Nu-i stă în obicei? zise Kaufman.

- În dimineața asta n-ar fi făcut așa ceva. N-ar fi pierdut ceremonia pentru nimic în lume, e cel mai mare prilej de distracție din câte am avut un an întreg!

- Ce vrei să fac? întrebă Kaufman, ascunzându-și iri-

tarea.

- Nu știu! Enli e foarte amărâtă. Ea...

- A căutat-o cineva pe Magdalena? Essa pare fascinată de ea. Poate că e cu Magdalena!

- Lyle, Magdalena e la ceremonie. Toată lumea e acolo, numai Essa nu. Uite, vine Dieter!

La orizont, în direcția satului Gofkit Mersoe, plutea un nor de praf. Ann și Kaufman încheiau prima procesiune, care trebuia să ajungă pe pajiștea centrală a satului și să-și încheie toate discursurile înainte de sosirea celei de-a doua procesiuni. Kaufman își spuse că ritualul nu se deosebește prea mult de inspecția din partea unui amiral.

Dincolo de palisadă, impresia i se accentuă. Pajiștea suferise mari transformări. Pe iarbă fuseseră așezate nenumărate perne și mese scunde. Toate colibele erau împodobite cu flori. Farfuriile încărcate cu mormane de mâncare aproape că ascundeau o masă lungă, construită în lipsa lui. Sătenii din Gofkit Shamloe, purtând haine de sărbătoare păstrate cu grijă de dinaintea Schimbării, ședeau înșirați pe bușteni la marginea poienii, copiii fiind nefiresc de potoliți și de țepeni. Bătrânul cântăreț din fluier al satului, Solor Pek Ramul, cânta încetișor.

Kaufman le zări pe Marbet și pe Magdalena, amândouă așezate alături, în spatele sătenilor. Marbet, foarte scundă, purta o rochie pe care el o mai văzuse, făcută dintr-un material atât de ușor, încât rochia împăturită nu era nici cât pumnul lui și cântărea doar o sută de grame. Arăta minunat. Iar Magdalena arăta... Pentru ce naiba și-ar lua cu ea o asemenea rochie o femeie aflată în exil sau în ce-o fi fost? O îmbrăcase pentru ceremonia copilului lui Enli din respect sau în batjocură?

Rochia era în parte holografică, în parte dintr-un material greu, cu niște culori fantastice, care se modificau subtil când hologrma juca pe țesătură. Era plină cu nestemate - reale, false sau holografice. Corsajul, foarte decoltat, se mula perfect pe sânii și pe talia Magdalenei, iar fusta lungă cădea rigid. Își adunase părul pe creștet, în bucle lucioase, împodobite cu alte pietre prețioase. Avea o ținută mândră, iar alături de ea, Marbet, care avea cu vreo treizeci de centimetri mai puțin, părea dintr-o dată neînsemnată. Kaufman se uită în altă parte.

Enli și Calin, părinții copilului sărbătorit, rosteau discursuri lungi dedicate mamei de bunică, aflată tot în căruciorul cel încărcat. Kaufman se resemnă cu gândul că vor urma multe ore de cântece, flori și discursuri într-o limbă pe care n-o înțelegea. Comlink-ul lui Ann sună strident, făcându-i pe amândoi să tresară.

- Ce... Dieter știe bine că n-are voie să sune acum, decât dacă s-a întâmplat ceva!

Ann se ascunse după corpul solid al lui Kaufman, scoase comlink-ul și activă mesajul înregistrat. Nu era de la Dieter.

- ... m-au prins, of, veniți repede, au să-mi facă rău din nou, veniți...

Legătura se întrerupse. Essa!

Kaufman se uită în jur. Incredibil: nu auzise nimeni altcineva. O înșfacă pe Ann de încheietura mâinii și o duse printre două colibe, ascunzându-se apoi cu ea după un perete.

- Comlink-ul Essei are indicator de poziție?

- Da. E în tabăra Voratur. Of, Lyle!... Kaufman gândea cu repeziciune.

- Am nevoie de Dieter și de doi localnici. Bărbați tineri, calmi, care știu să asculte ordine. Calin poate apăra satul, am să-i dau mai multe arme. Dar puneți oameni de strajă, pentru că probabil Essa le-a spus ce se petrece azi. N-a avut cum să se abțină. Și vreau skimmerul Magdalenei. Ia-l pe Dieter deoparte imediat ce ajunge și spune-i să vină la skimmer fără să fie văzut, îl aștept acolo. Eu mă duc prin spatele colibelor să vorbesc cu Magdalena.

- Lyle, nu se poate ca tu și cu Dieter să plecați acum! Ceremonia abia a început!

El îi luă mâinile.

- Ann, tâlharii vor informații despre sate. S-ar putea s-o tortureze pe Essa. Cred că pot să intru în tabără și să negociez eliberarea ei, fără ca vreunul dintre ai noștri să fie vătămat. Dar trebuie să merg acum!

Ea încuviință. Kaufman avea încredere că Ann va găsi doi localnici tineri și echilibrați și că-l va informa pe Dieter. Se strecură prin spatele colibelor, de-a lungul pantei ce ducea spre râu. Nu-l surprinse prea tare când Magdalena îi ieși în față la jumătatea drumului; probabil

o văzuse pe Ann scoțându-și comlink-ul și apoi dispărând împreună cu el. Magdalenei nu-i scăpau prea multe.

În rochia ei plină cu nestemate, cu sânii plini dezveliți, făcea un contrast extrem de puternic cu colibele rudimentare din lemn. Kaufman o informă pe scurt despre cele întâmplate.

- Te rog, am nevoie de skimmerul tău!

- Doar dacă vin și eu.

- Nu. E o acțiune militară, deși neînsemnată. Nu vreau să fiu nevoit să-ți port de grijă.

- Știi prea bine că va fi o acțiune de negoț, după ce băștinașii trag o sperietură zdravănă în primă instanță. Eu conduc skimmerul; altfel, nu ți-l dau!

Kaufman renunță să replice; n-avea timp de ceartă.

- Bine! Așteaptă la skimmer.

Se întoarse; Ann stătea lângă palisadă cu doi localnici, unul tânăr și solid, iar celălalt de vârstă medie, scund și cu burtă.

- El este Solin Pek Harbutin, iar el este Camifol Pek Narfitatin. Camifol este un foarte bun negociator.

- Bine. Trimite-l pe Dieter la skimmer îndată ce apare. Și trebuie să-l iei pe Calin de la ceremonie și să-l aduci aici, chiar în clipa asta!

Ann părea îngrozită, dar se conformă. Kaufman își scoase pistolul-laser și se apucă să le demonstreze celor doi băștinași cum să-l folosească. Ann alesese bine: amândoi păreau speriați, dar hotărâți, și-i urmăreau instrucțiunile mute cu mare atenție.

Când Ann se întoarse cu Calin, Kaufman îi spuse acestuia cum să pună sentinele și, la nevoie, să respingă un atac asupra satului. Ann traducea. Din lungimea frazelor ei, Kaufman deduse că adăuga comentarii proprii, dar n-avea timp să se ocupe de asta.

Magdalena își adusese skimmerul mai aproape de sat. Își schimbase rochia cu o salopetă cenușie, dar părul îi rămăsese prins în pieptănătura complicată, plină cu pietre prețioase. Cei doi localnici se așezară cât de departe de ea le permitea interiorul strâmt al vehiculului. Cum existau doar șase locuri, dintre care unul era necesar ca s-o aducă pe Essa, Magdalena renunțase să-și ia gărzile de corp. Probabil considera că Dieter și Kaufman îi oferă suficientă protecție. După o așteptare

aparent lungă, dar în realitate neînsemnată, Dieter sosi.

- Lyle! Ce plan ai, cum o scoatem de-acolo? *Scheisse*, ce ticăloși nenorociți...

Kaufman îi ceru să tacă și-i explică. Magdalena ridică skimmerul, pornind cu viteză maximă; evident, știa dinainte unde se află tabăra Voratur. Cei doi bărbați își încleștară mâinile pe brațele scaunelor, dar nu scoaseră un sunet. Kaufman recunoscu faptul că erau bărbați curajoși, indiferent după ce standarde i-ar fi evaluat. Ce-ar fi fost dacă ar fi trebuit să coopereze cu aliați complet străini? Falleri, spre exemplu? Nu-și putea închipui.

- Am ajuns! anunță Magdalena, frânând brusc.

Kaufman bănuia că femeia se distrează de minune. Ea deschise ușa vehiculului și cei patru bărbați ieșiră.

Kaufman participase la acțiuni de luptă pe două planete și pe un satelit natural. Luptase sub comanda colonelului Syree Johnson, maestră a strategiei. Participase la negocierile care împiedicaseră Centura să se desprindă de Alianța Solară, în anul 2159. Convinsese un general din AAAS să trimită pe planeta Lumea expediția în cadrul căreia dezgropaseră și decodificaseră Artefactul Protector. În comparație cu toate acestea, negocierile cu tâlharii nici nu meritau numele de negocieri. Totul dură două minute; s-ar fi descurcat și singur. Se simți puțin rușinat de pregătirile pentru diferite alternative pe care le făcuse.

Dieter strigă în limba localnicilor s-o trimită pe copila Essa. Nu primi nici un răspuns. Kaufman își folosi pistolul-laser la putere maximă, cu o mișcare amplă, și dărâmă partea superioară a porții ornamentate a taberei. Înăuntru se auziră zgomote, dar nu apăru nimeni. Trase încă o dată, făcând mai multe bucăți de lemn și de piatră să se prăbușească zgomotos. Alte zgomote. După un minut, poarta distrusă fu deschisă vreo treizeci de centimetri și cineva o împinse pe Essa afară din tabără.

Copila se împiedică, se ridică și porni în fugă, șchiopătând, spre skimmer. Kaufman se aștepta să fie rănită; strigase în comlink "of, veniți repede, au să mă rănească din nou, veniți!"... Era semn bun că putea măcar să meargă. Dieter îi ieși înainte și-o luă pe sus; Kaufman îi acoperea cu pistolul. Urcară toți înapoi în skimmer.

Un braț al Essei atârna într-un unghi ciudat. Frac-

turat. Pe pielea aceluiași braț se vedeau trei bășici mari, provocate de arsuri. Copila avea fața umflată de plâns și schimonosită de durere. Dieter băgă mâna în buzunar și scoase un plasture, pe care-l aplică rapid pe gâtul Essei.

- Ann mi-a dat analgezice. Și cred că pot pune brațul în atele până ajungem în sat... Essa, stai nemișcată!

Fata începuse să râdă și să vorbească amestecat - efectul plasturelui se făcea deja simțit. Kaufman văzuse acest rezultat pe câmpul de luptă: la încetarea bruscă a durerii și a pericolului, se instala brusc euforia. Dar soldații și-o țineau în frâu, pe când Essa nu-și controla niciodată reacțiile.

Dieter le traduse:

- Zice că au înșfăcat-o înainte de zori, aproape de Gofkit Shamloe, în câmpul cu cari, și... stai locului, *verdammt!*

- Întreab-o ce căuta singură, în zori, pe câmpul cu cari? interveni Kaufman sec.

Dieter traduse răspunsul Essei; obositoarea copilă continua să se fâțâie pe scaun, ignorându-și brațul rupt, acum, că n-o mai durea.

- Spune că voia să încerce comlink-ul, să vadă dacă și celelalte opt pe care le-am dat localnicilor mai funcționează. A emis un mesaj pentru toate frecvențele - știi, Lyle, că asta înseamnă doar frecvențele pe care li le-am dat inițial, comlink-urile au fost presetate. Și până să se dezmeticească, s-a trezit luată pe sus și dusă în tabăra Voratur. Au percheziționat-o, dar apucase... stai locului, Essa!

- Adoarme-o! zise Lyle. Ține ăsta.

Îi dădu lui Dieter un alt plasture; acesta ezită. Dar Essa reîncepu să vorbească fără șir, răcnind cât o țineau puterile, și geologul aplică plasturele. În clipa următoare, fata căzu grămadă pe scaun. În liniștea binevenită, Kaufman întrebă:

- Ce-a mai spus?

- Doar că au percheziționat-o, dar ascunsese deja mărunțaiele comlink-ului în blana ei de pe gât, așa că nu le-au găsit. I-au pus multe întrebări despre Gofkit Shamloe, despre proviziile pe care le avem, despre armele mele, iar dacă ea nu le-a răspuns, au chinuit-o. Nu știu ce le-a spus în cele din urmă.

- Tot ce-au vrut să afle! răspunse Kaufman.

Dar nu conta cu adevărat. Se întoarse spre Magdalena, ca să-i ceară să decoleze.

Ea rămăsese înlemnită, cu privirea ațintită la brațul Essei. Fractura, arsurile... Kaufman se uită încă o dată, dar nu văzu nimic în plus. Marbet spunea că Magdalena a îndurat lucruri mult mai rele de atât. Iar dacă zvonurile erau adevărate, provocase la rândul ei lucruri mult mai rele. Și-atunci, de ce...

Abia după câteva clipe pricepu: Magdalena vedea un copil. Căzută grămadă pe scaun, Essa părea foarte mică; arsurile de pe pielea netedă, oasele tinere, frânte... Un copil răpit. Ca și Laslo, despre care maică-sa credea cu convingere, folosindu-și fiecare dram de putere, că e viu și că răpitorii nu l-au vătămat.

- Magdalena... rosti Kaufman cu blândețe. Magdalena, pornește skimmerul și hai să ne întoarcem în Gofkit Shamloe.

Crezu că va fi nevoie să repete instrucțiunile, dar ea se întoarse în aceeași clipă și porni motorul. Se așezară toți. Kaufman se răsuci spre Dieter.

- Magdalena, *bitte*... n-ai pornit în direcția corectă! spuse acesta.

Kaufman țâșni de pe scaun, dar prea târziu. Magdalena întoarse skimmerul, se ridică mult deasupra taberei Voratur și trase. Un fascicul protonic - cum dracu' echipase un vehicul civil cu fascicul protonic?! Tabăra se dezintegră. Dispăru.

- *Lieber Gott!* răcni Dieter.

Cei doi băștinași se priviră, speriați. Kaufman o înșfacă pe Magdalena de umeri și o întoarse cu fața la el.

- N-aveai ordin să faci asta!

Expresia împietrită de pe chipul femeii dispăruse, în locul ei apărând o răceală desăvârșită, cum Kaufman nu mai văzuse niciodată.

- Eu nu accept ordine. Acum, satele alea mici și jalnice nu mai au de ce să se teamă. Sunt în siguranță.

Se întoarse spre comenzi și duse skimmerul la altitudinea normală.

Kaufman se așeză iarăși. Într-un fel, ea avea dreptate. Gofkit Shamloe și partenerii săi comerciali neexperimentați se aflau în siguranță. Lui îi rămânea doar s-o

convingă pe Ann că n-a avut nici un amestec. Pe Ann și încă trei sate.

Își dădu seama că dacă realitatea împărtășită ar mai fi existat, toți terranii ar fi fost declarați ireali în acel moment, numai că mulțumită lui, realitatea împărtășită dispăruse. Locuitorii Lumii n-aveau să sufere cumplite dureri de cap din cauza masacrului. Însă Kaufman nu credea nici că terranii le vor deveni mai agreabili. Ann încercase să le demonstreze că nu toți terranii sunt violenți, dar acum Enli, Calin și ceilalți vor crede că până și cei aflați de partea lor sunt periculoși, înșelători, nedemni de încredere, imprevizibili.

Și pe bună dreptate.

Se auzi soneria stridentă a unui Comlink; preț de o clipă, Kaufman crezu că era al Essei, poate ascuns în blana ei deasă, murdară, încâlcită de pe gât. Dar nu, era aparatul Magdalenei. Ea își puse o cască în ureche și ascultă. Până să se termine mesajul - probabil înregistrat, din moment ce ea nu răspunse nimic - ajunseră în Gofkit Shamloe. Magdalena puse skimmerul pe pământ și-i anunță calm pe Kaufman și pe Dieter:

- Era informatorul meu din apropierea tunelului. Tocmai a venit din spațiul Caligula. Lovitura de stat a izbutit. Generalul Stefanak a murit, jumătate din Lowell City e distrus, iar amiralul Pierce controlează Consiliul de Apărare al Alianței Solare.

- Cum... Începu Kaufman, dar ea îl întrerupse.

- Probabil că lucrurile s-au mai potolit între timp. Plec spre tunel imediat. Poți veni, ca să ajungi la Capelo în același timp cu mine, sau poți să nu vii. Skimmerul ăsta se întoarce la naveta mea în zece minute. Așa că hotărăște-te!

[15]
THARSIS, MARTE

TRANSPORTORUL LUI PAPANDREA - tatăl era conceput pentru a străbate distanțe scurte, nu zece mii de kilometri, cât era distanța dintre Lowell City și Tharsis. Amandei i se părea că vehiculul seamănă cu un avion deformat. Construit din plastic ultraușor, avea aripi uriașe, necesare pentru zborul în atmosfera rarefiată, și un fuzelaj mic; în interior, cea mai mare parte a spațiului o ocupau rezervoarele cu combustibil și instalațiile pentru prelucrarea aerului. Atât aerul respirabil, cât și motorul cu reacție depindeau de un amestec judicios de oxigen lichid, din rezervor, și dioxid de carbon din atmosfera marțiană. Chiar și așa, trebuiau să oprească ori de câte ori era posibil, pentru realimentare. Transportorul putea duce maximum patru persoane, nu foarte corpolente. Konstantin îi spuse Amandei:

- Pentru merge trebuie două zile, pentru că... Nemaiștiind cum să continue, gesticulă.

- Trebuie să mergem în zig-zag, completă Amanda. Tânărul încuviință:

- Știi, pentru alimentare. Splendid!

În prima zi, Amanda ascultă știrile în engleză. Imaginea globală era greu de înțeles. Amiralul Pierce preluase conducerea asupra Consiliului de Apărare al Alianței Solare, asta era cert. Dar se părea că pe alocuri întâmpină rezistență. Cel puțin, asta sugerau știrile care începeau pe neașteptate, se opreau și reapăreau pe o altă frecvență. Alte buletine informative afirmau că întreaga populație a sistemului solar se simte ușurată că Stefanak nu mai este și că puterea se afla în mâinile cuiva "care dorește numai binele oamenilor și vrea să câștige acest război îngrozitor". Nu se spunea dacă pe Pământ există sau nu o mișcare de rezistență față de Pierce. Centura se opunea categoric, dar stațiile și posturile militare ale Centurii se număraseră întotdeauna printre cei mai înflăcărați susținători ai lui Stefanak. Un alt buletin de știri anunță că "elementele disidente" din Centură au fost identificate și arestate și că "acum, re-

prezentanții aleși liber susțin pe de-a-ntregul eforturile lui Pierce de a concentra forțele sistemului solar asupra câștigării războiului împotriva fallerilor".

Totul era extrem de confuz. Amanda ascultă ore întregi; în timpul ăsta, Nikos pilotă vehiculul spre un alt mic oraș marțian cu cupolă, aterizează și trecu prin sas pentru a rezolva problema alimentării. Ea ar fi continuat să asculte, dar Konstantin avea alte gânduri.

- Nu știri acum, Aa-man-daa! spuse el cu accentul lui savuros. Acum vorbește cu mine.

Se aflau singuri în transportor; Nikos și Demetria plecaseră să găsească hrană și combustibil. Tânărul închise radioul. Amanda își spuse că e un gest foarte nepoliticos - în definitiv, nu-i ceruse părerea - dar el îi zâmbi și se trezi că-i zâmbește și ea. Dinții lui foarte albi contrastau plăcut cu buzele roșii și cu pielea de culoarea mierii.

- Noi găsește tatăl tău, zise Konstantin.

Auzindu-l, Amanda crezu că într-adevăr îl vor găsi.

- Eu gândește foarte mult la tatăl tău. La lucrări la el. Uite!

Deschise un computer portabil și activă un index. Amanda văzu înșirate titlurile lucrărilor tatălui ei, scrise și în engleză, și într-o altă limbă - greacă, presupuse ea. Konstantin selectă una și o activă pe ecranul micuț.

- Uite! Tatăl tău la Artefact Protector. Poziție unu, destabilizator cu fascicul direcționat, legea descreșterii radiației, rază scurtă de acțiune, destabilizează numerele atomice peste șaptezeci și cinci.

- Konstantin, vorbești mult mai bine engleza când discuți fizică!

- E fizică, da. E *tatăl tău*. Poziție doi, scut împotriva poziție unu și poziție trei. Poziție trei, destabilizare, undă, legea descreșterii radiației, rază scurtă. Poziție cinci, scut o planetă. E Artefact Protector. Poziție șapte, destabilizare o planetă, numere atomice peste cincizeci. Poziție unsprezece, scut un sistem stelar. Poziție treisprezece, destabilizare un sistem stelar. Ca Viridian.

- Știu toate astea, spuse Amanda. Konstantin o ignoră și continuă, cu entuziasm:

- Două Artefact Protector într-un sistem stelar... substanța spațiu distruge. Uite!

Arătă cu un gest insistent spre cele scrise în grecește

pe ecran - pentru Amanda, simple hieroglife. Cel puțin jumătate din lucrare părea să conțină doar ecuații.

- Konstantin, vrei să spui că înțelegi lucrările tatălui meu despre Artefactul Protector?

- Eu face fizică. Nu ca doctor Capelo. Fizică mică. Eu încearcă... uite!

Activă alt fișier, și acela fără noimă pentru Amanda, la început. Dar înțelese expresia de pe chipul lui.

- Asta e lucrarea ta? Studiezi același lucru ca tatăl meu?

- Fizică mică, rosti Konstantin cu solemnitate. Foarte mică. Spații Calabi-Yau. Tranziții prin salt.

Amanda nu-și dădea seama dacă "fizică mică" însemna aspecte minore ale fizicii sau dacă tânărul voia să spună că studiază nivelul cuantic. Nici n-avea cum să descifreze amestecul de greacă și matematici spre care arăta el cu atâta mândrie. Însă știa că tatăl ei clarificase ce se întâmpla cu fasciculele protonice când loveau o navă a fallerilor dotată cu scutul modificator de fază.

După cum înțelegea Amanda, fasciculului i se modifica probabilitatea traiectoriei, așa că dispărea într-un spațiu Calabi-Yau, unde energia sa era folosită pentru a efectua o tranziție prin salt asupra formei acelei dimensiuni minuscule. Știa și că dacă ambele Artefacte Protectoare, și cel al oamenilor, și cel al fallerilor, erau aduse în același sistem stelar și declanșate la setarea treisprezece, Universul tridimensional ar suferi și el o tranziție prin salt. Unda s-ar perpetua spre exterior cu viteza luminii, modificând toate particulele fundamentale, și toți ar muri. Amanda știa că tatăl ei dovedise matematic toate acestea. Dar cunoștințele ei se opreau aici. "Konstantin trebuie să fie cel mai deștept băiat din câți cunosc!", își spuse ea. Îl întrebă, cu timiditate:

- Studiezi fizica la o școală specială?

- Eu merg la universitate pentru fizică.

"Student, la facultate!"

- Ești în primul an?

- Da. Primul an pentru engleză, istorie, restul. Dar eu merge la curs masterat la universitate pentru fizică. Merge la doctor Claude Dupuis.

- L-am auzit pe tatăl meu menționând numele ăsta! E renumit.

- Tatăl tău, da, răspunse Konstantin. Noi găsește tatăl tău! Pentru tine. Și pentru mine. Eu vreau cunoaște doctor Capelo!

- Da, sigur că ai să-l cunoști! Mi-ar plăcea. Spre marea-i stânjeneală, Amanda simți că roșește.

- Tu foarte frumoasă, Aa-man-daa! zise Konstantin cu gravitate. Eu poate sărut?

- Nu!

- Bine. Altă dată, poate. Tu place foarte multe mie!

- Ăă... și mie-mi place de tine! bâigui Amanda, extrem de stânjenită.

Spre ușurarea ei, Nikos și Demetria se întoarseră și se strecurară în spațiul foarte strâmt, aducând un recipient cu mâncare caldă și făcând multă gălăgie.

Ca întotdeauna, începu cu cântece. Cumva, în visele Amandei, frații cântând Sfânta Liturghie pe Marte se amestecară cu răpirea tatălui ei, pe Pământ, așa că atunci când generalul Stefanak îl înșfacă pe tatăl ei și-l aruncă în mașina cea neagră, aerul vibrează de cântul *Matutinus: Benedicte, Deo gratios*... Ea stă înlemnită la fereastra dormitorului tatălui ei. "Nu-ți face griji, îi spune părintele Emil, Dumnezeu lucrează, iar dacă nu, lucrează amiralul Pierce!" Ea se întoarce indignată și vede cum sângele țâșnește din trupul preotului, stropind de sus până jos rochia galbenă a mamei ei.

- Aa-man-daa! o chemă cu blândețe Konstantin. Aa-man-daa, gata doarme! Gata doarme!

Se trezi, cu mâna încleștată pe brațul lui. Nikos și Demetria sforăiau pe scaunele lor. Dincolo de geamul transportorului, cerul se lumina, căpătând trandafiriul intens al zorilor. Înăuntru mirosea oribil; nici unul dintre ei nu-și dezbrăcase costumul S de două zile.

- U-unde suntem?

Konstantin zâmbi cu gura până la urechi.

- Noi la Tharsis! Sosire seara. Tu doarme. Uite!

Arătă spre orizont; Amanda văzu în aer o lucire metalică, la înălțime: armăturile unui dom. Se aflau pe spațioportul Tharsis! Mătușa Kristen și unchiul Martin se aflau în apropiere și ei vor ști precis ce să facă ea mai departe. Adulții vor prelua conducerea!

- Nu plânge, Aa-man-daa!

- Eu nu plâng niciodată!

- Femeile plânge, zise Konstantin cu multă autoritate. Bărbatele, nu!

Ea se încruntă și se ridică.

- Putem pleca? Îi trezești tu pe Nikos și pe Demetria?

- Nikos nu merge cu tu și cu eu. El aici. Tatăl lui Nikos vrea transportor. Foarte furios! El vine Tharsis.

- Și Demetria?

- Demetria vine cu mine! rosti Konstantin, părând șocat. Ea nu stă cu Nikos aici singură!

Amanda își luă casca. Voia să plece cât mai curând cu putință, dacă tatăl lui Nikos urma să vină să-și recupereze transportorul. Konstantin își contactase tatăl cu două zile în urmă, prin radio, pentru a-l asigura că și el, și sora lui se află în siguranță. Amanda nu înțelesese conversația în grecește, dar sesizase căldura din vocea tânărului.

Totuși, era ciudat că grecul își lăsa fiul să cutreiere planeta Marte după placul inimii, avându-și și sora în grijă, chiar dacă avea optsprezece ani. Tatăl ei n-ar fi permis așa ceva într-un miliard de ani! Și-apoi, tatăl lui Nikos, furios din cauza transportorului, dar, după spusele lui Konstantin, cu totul indiferent în privința siguranței fiului său... Foarte ciudat! în lume existau mai mulți oameni ciudați decât bănuise înainte să înceapă să i se întâmple toate acele lucruri îngrozitoare.

Konstantin o trezi pe Demetria, care protestă, mânioasă. Cu o vorbă aspră, el o făcu să tacă. Amanda se întrebă de ce se considera firesc să-i poarte de grijă surorii lui, doar puțin mai mică decât el, numai fiindcă era băiat. Se hotărî să nu-l întrebe, chiar dacă ar fi reușit să găsească termenii pe care tânărul să-i înțeleagă.

Cei trei ieșiră prin sas, pe câmpul scăldat în lumina zorilor. Soarele tocmai se ridica deasupra orizontului, cu un contur ferm, datorită atmosferei rarefiate. Urcară într-un autobuz spre Tharsis; soldații le cerură pașapoartele. Amanda îi arătase deja lui Konstantin pașaportul fals pe care i-l dăduseră cei din *Life Now*... când? Cu doar câteva luni în urmă, dar acum i se părea că au trecut ani de-atunci. Salah, Lucy și ceilalți nu apăreau niciodată în visele ei, doar părintele Emil și bunii frați benedictini. Fratele Meissel... "Nu, nu te gândi la asta acum! Gândește-te la mătușa Kristen și la o baie fier-

binte!"

- Noi găsește mătușa ta? întrebă Konstantin după ce ajunseră în interiorul domului. Unde?

Tharsis era mult mai mic chiar și decât domurile auxiliare din Lowell City. Nu existau sănii. Străzile porneau radial de la cele patru porți, spre piața centrală. Apartamentul unde locuiau mătușa Kristen și unchiul Martin se afla la margine, la al treilea etaj al unei clădiri care se număra printre cele mai vechi din oraș. Apartamentul avea o priveliște spectaculoasă. Însă clădirea nu se afla în apropierea porții pe care intraseră, ci în apropierea porții diametral opuse. Chiar și la acea oră matinală, pe străzile înguste mergeau grăbiți destui oameni. Amanda nu voia să fie recunoscută.

- Vino pe-aici! îi spuse ea lui Konstantin, luându-l de mână.

Îi conduse pe cei doi frați pe străzile circulare dosnice, spre clădirea cu apartamente. Micul lift - scările ocupau prea mult spațiu - îi duse la etajul al treilea. Amanda bătu la ușă și, preț de o clipă de derută, se așteptă să-l audă pe fratele Meissel intonând *Deo Gratias*. Dar asta n-avea să mai audă niciodată.

- Unchiul tău nu are sistem casă? întrebă Konstantin.

Sigur că avea! Doar că după săptămânile petrecute în abația complet lipsită de tehnologie, era dezorientată.

- Sistem, deschide ușa! ceru ea. Sunt Amanda Capelo. Verifică modelul vocal!

- Bună ziua, Amanda! răspunse sistemul, executându-i comanda.

Unchiul Martin, care dormea foarte ușor, auzise probabil bătaia în ușă, căci ieși în grabă din dormitor, legându-și cordonul halatului. Se opri, încremenit.

- Dumnezeule mare!

- Martin? Ce s-a întâmplat? strigă alarmată mătușa Kristen.

Ieși și ea ca o furtună.

- Amanda! O, Amanda!

O cuprinse în brațe, o îmbrățișă strâns, o depărtă puțin ca să se convingă că e chiar ea, o îmbrățișă din nou.

- Amanda!

Mătușa Kristen începu să plângă. Fata își dădu seama cât de bine seamănă mătușa cu tatăl ei - aceeași față

măslinie, îngustă. Simți că i se strânge inima. Unchiul Martin întrebă imperativ:

- Amanda, Tom e cu tine? Ce s-a întâmplat? De unde vii?

- Doctor Capelo nu este la aici, nu. Eu aduce Amanda! răspunse Konstantin.

Unchiul Martin se holbă la el.

- Și tu cine ești?

- Konstantin Ouranis.

- Ouranis? Stai așa... tu ești puștiul care a tot încercat să-l contacteze pe Tom în legătură cu fizica! Și pe urmă ai trimis un mesaj, spunând că vii pe Marte, s-o vezi pe Kris!

- Fizică, da! încuviință Konstantin. Splendid! Sora mea, Demetria.

Tânăra grecoaică dădu din cap, cu grație.

- Amanda, te rog să ne spui ce s-a întâmplat, zise unchiul Martin, în stilul lui calm.

Fetei îi ajunseseră, în sfârșit, îmbrățișările și începu să-și facă probleme la gândul că s-ar putea să miroasă urât. Nu mai făcuse duș de trei zile! Sigur că mătușa Kristen și unchiul Martin erau prea politicoși ca să spună ceva în direcția asta, dar totuși... Încercă să dea uitării mirosurile și să se concentreze asupra întâmplărilor prin care trecuse. Erau atât de multe!

- Începe cu ce s-a petrecut în noaptea răpirii, sugeră unchiul.

- Martin, lasă-mă să le aduc măcar niște cafea! interveni mătușa.

Demetria recunoscu pentru prima oară - cel puțin din câte remarcase Amanda - un cuvânt englezesc.

- Cafea! strigă ea pe un ton atât de extatic, încât Konstantin se încruntă, iar Amanda, izbucni involuntar în râs.

Cafea, prăjitură, explicații. Când Amanda încheie să le povestească mătușii și unchiului ei toate cele petrecute, răgușise. Mătușa o ținea de mână strâns. "Doamne, ce bine că sunt aici!", își spuse fata. Unchiul zise:

- Așadar, te-ai gândit că din moment ce generalul Stefanak nu mai este la putere și se poate ca el să-l fi luat pe tatăl tău - *se poate*, nu uita - nu riști dacă ieși din ascunzătoare și vii aici.

- Da. Nu-i așa? răspunse Amanda.

Dar ceva din tonul vocii lui îi trezi brusc neliniștea.

- Nu știu. În momentul de față, lucrurile sunt foarte imprevizibile. Un lucru e cert: venirea la putere a amiralului Pierce n-a determinat eliberarea tatălui tău! Amanda, avem niște prieteni la care cred că ar fi bine să stai până când...

- Vizitatori, anunță sistemul casei. Soldați din Consiliul de Apărare al Alianței Solare. Solicită să fie lăsați să intre numaidecât!

- O, Dumnezeule! gemu mătușa Kristen. Martin, spune-le că fata nu-i aici!

- Nu cred că asta va schimba ceva, zise încet acesta. Nici nu schimbă nimic. Ușa se deschise și intrară trei soldați. Doi dintre ei traversară rapid apartamentul, intrară în bucătărie și o încadrară pe Amanda. Al treilea, un ofițer, îi spuse unchiului Martin:

- Domnule Blumberg, sunt maiorul Harper, CAAS. Nepoata dumneavoastră, Amanda Capelo, a intrat în această locuință acum cincisprezece minute.

- Da, admise unchiul Martin.

- Presupun că sosirea ei a fost neașteptată.

- Da. Ce-i toată povestea asta, domnule maior?

- Este prima oară când o vedeți pe domnișoara Capelo după dispariția ei de pe Pământ, din noaptea de doi aprilie?

- Cred că știți că da, zise calm unchiul. Ce treabă aveți cu nepoata mea, domnule maior?

- Amiralul Pierce dorește să-i transmită felicitări pentru că este teafără și nevătămată. Aveți cunoștință unde se află tatăl ei, doctorul Thomas Capelo?

- Nu! Și nici Amanda.

- Amiralul Pierce dorește să stea de vorbă cu ea. Am instrucțiuni s-o duc pe domnișoara Capelo în Lowell City.

- Dar abia am sosit de-acolo! țipă Amanda, care ieșise din bucătărie auzindu-și numele rostit.

- Bună ziua, domnișoară Capelo! spuse politicos maiorul Harper. Trebuie să vii cu noi!

- Nu! Nu vin! Unde e tatăl meu?

- Sperăm să ne poți ajuta să stabilim acest lucru, spuse maiorul.

Până și unchiul Martin păru surprins.

- Vreți să spuneți că *nu știți* unde e tata?! țipă Amanda.

- Domnișoară Capelo, situația este complicată și nu am libertatea de a o discuta cu dumneata aici, zise maiorul Harper cu răbdare.

Amanda luă un aer hotărât.

- Vreau ca mătușa și unchiul meu să vină cu mine!

- Desigur, dacă așa preferi!

Încă o surpriză! Amanda se hotărî să supraliciteze.

- Și Konstantin! El este... este fizician.

Maiorul Harper părea sceptic. Konstantin se apropie de el.

- Konstantin Ouranis! Tatăl meu este Stavros Ouranis. Eu sunt cu Aa-man-daa.

În ochii maiorului se aprinse trecător o licărire nedeslușită.

- Stavros Ouranis?! Știe unde te afli?

- Da, da! Foarte de acord la el!

- Îm... Domnule Ouranis, regret, ordinele mele nu se referă și la dumneata.

Konstantin se încruntă. Amanda observă că nu era obișnuit să i se refuze cererile. Maiorul Harper o luă de braț pe Amanda; se trezi dusă spre ieșire fără să-și dea seama ce se întâmplă.

- Dar... dar am nevoie să fac o baie mai întâi!

- Îmi pare rău, asta nu este cu putință, zise maiorul.

Însă le permise unchiului și mătușii ei să-și schimbe la repezeală hainele de noapte cu niște salopete. Amanda îi spuse tânărului grec:

- Rămâi aici, Konstantin! Sunt sigură că unchiul și mătușa n-au nimic împotrivă. Eu mă întorc... cât timp voi sta în Lowell City, domnule maior?

Harper se mulțumi să zâmbească.

- În fine, stai aici cu Demetria, bine?

- Splendid! făcu Konstantin.

Îi zâmbi încurajator și o atinse pe braț. Încă o dată, Amanda își făcu griji în privința mirosului. Își dorea nespus să facă baie.

Maiorul Harper și soldații lui o conduseră spre lift. Porniră înapoi spre Lowell City.

[16]
PLANETA LUMEA

"*AȘADAR, HOTĂRĂȘTE-TE ACUM!*" îi spusese Magdalena.

Deși Kaufman nu vedea nici un motiv pentru graba ei subită - stătuse destul timp pe planetă, așadar, pretenția ei de a lua o decizie imediat nu era altceva decât o demonstrație de putere: "*Sari când spun eu!*" - nu-și lăsă iritarea să-i dicteze hotărârea.

- Vin cu tine. Stai doar s-o aduc pe Marbet! zise el.

Porni spre ușa vehiculului. Magdalena încuviință și-și activă iarăși comlink-ul, probabil ca să le spună gărzilor de corp să adune obiectele necesare din coliba ei și să vină la skimmer. Dar înainte de a apuca să-i contacteze, Kaufman o țintui de perete.

- Regret, dar am nevoie de mai mult timp decât cred că ești dispusă să-mi acorzi! Nu mult mai mult, Magdalena, dar suficient cât să discut cu Ann.

Femeia era prea cu picioarele pe pământ ca să țipe sau să se zbată - nici una, nici alta nu i-ar fi ajutat. El îi legă mâinile la spate și apoi de piciorul unui scaun. Dieter întrebă:

- Lyle... te-ai gândit bine?

- Nu vreau să plece fără noi, atâta tot! Spune-le celor doi localnici să se întoarcă la ceremonie fără s-o perturbe și trimite-le pe Ann și pe Marbet pe latura estică a palisadei.

Dieter traduse. Cei doi băștinași ieșiră rapid din skimmer, cu cutele craniene foarte tare încrețite. Kaufman o lăsă pe Magdalena cu mica Essa, tot inconștientă, iar el și Dieter porniră spre peretele estic al palisadei. Apărură și cele două femei.

- Lyle, ce... am ajuns chiar la partea cea mai importantă a ceremoniei florale!

- Unde sunt gărzile Magdalenei? E important!

- În coliba ei, cred. Le-a spus să rămână acolo până când îi contactează prin comlink. Nu-i interesează prea tare ceremonia floral...

- Bine. Marbet, revoluția de pe Marte a reușit. Stefanak a murit, Pierce a preluat puterea, iar Magdalena

pleacă spre tunel imediat. Cred că ea ne oferă cea mai bună șansă de a-l găsi pe Tom. Are legături pe care noi doi nu le avem. Dar trebuie să ne decidem acum!

Marbet îl privi lung.

- De când misiunea noastră de a-i salva pe Ann și pe Dieter și poate de a ajuta Lumea s-a transformat în misiunea de a-l salva pe Tom? întrebă ea răspicat.

- N-avem cu ce să ajutăm Lumea! răspunse Kaufman. Aici n-avem ce face. Sau... tu nu ești de părerea asta?

- Eu am fost întotdeauna de părerea asta, replică Marbet. Dar nu eram sigură că vei înțelege și *tu*. Celălalt motiv pentru care am venit, să-i salvăm pe Dieter și pe Ann...

Se întoarse spre cei doi, cu o privire întrebătoare. Ann spuse:

- Rămânem! În viața noastră nu s-a schimbat nimic pentru că ați venit voi aici. Ăsta-i acum căminul nostru.

- Dieter? întrebă Kaufman.

- *Ja*, rămânem.

Își cuprinse soția cu brațul. Marbet protestă:

- Nu poți lăsa aici gărzile de corp, Lyle! Ar fi profund nedrept. Indiferent cât de utili s-ar dovedi împotriva tâlharilor din tabăra Voratur.

Bărbații se uitară unul la altul. Kaufman se gândi: "Să-i explice Dieter lui Ann ce-a făcut Magdalena cu tâlharii". Dieter îi răspunse cu o privire care spunea cu sarcasm: "Mulțumesc frumos, amice!", dar nu protestă.

- Dacă tu și cu Dieter chiar rămâneți, zise Kaufman, este loc destul în skimmer și-n navetă pentru gărzile de corp. În naveta Magdalenei, nu într-a noastră. Am s-o las să-i cheme de pe skimmer. Așadar, Dieter...

- S-o lași? făcu Ann, bănuitoare. Cum adică, s-o lași?!

- Nu-i timp, îți explică Gruber. Rămâi cu bine, Ann! Faci o treabă minunată aici, dregând ce-am stricat eu!

Expresia de pe chipul ei prelung, banal se îmblânzi, dar spuse doar:

- Ai grijă de tine, Lyle! Și tu, Marbet.

Dieter îi cuprinse pe amândoi într-o îmbrățișare ursească, pe care Kaufman o suportă cu stoicism - ăsta era Dieter. Se întoarse spre Marbet:

- Cinci minute în coliba noastră, Marbet! Strânge doar ceva haine și aparatura. Nu vreau ca gărzile Magdalenei

să ajungă la skimmer înaintea noastră. Dacă se poate, să nu te vadă localnicii și...

- Nu se poate, interveni Ann. Am să-i explic eu lui Enli totul, mai târziu. Acum trebuie să mă întorc la ceremonie!

Ann plecă; după cât de hotărât pășea, tunica ei lungă, brodată ar fi putut foarte bine să fie un costum de luptă complet, cu tot cu cizme. Kaufman își dădu seama, fără vreo legătură cu ceva anume, că Ann Sikorski era o femeie fericită.

Dieter își urmă soția. Marbet pornise deja spre coliba pe care-o împărțise cu Kaufman. Acesta se întoarse la Magdalena și zise împăciuitor:

- Plecăm în doar câteva minute. Marbet vine, Ann și Dieter rămân. Dacă te dezleg și te las să-ți chemi bătăușii, ai să le spui să mă facă bucăți?

Magdalena îl studie.

- Și dacă spun "da"?

- În cazul ăsta, ei rămân aici, iar tu rămâi legată.

- Bine, Kaufman. N-am să le dau instrucțiuni să te facă terci. Dar de ce m-ai crede?

- Păi, nu fiindcă aș avea încredere în cuvântul tău. Dar nu cred că vrei cu adevărat să mă vezi mort sau lăsat pe planeta asta. Ți-aș putea fi util la un moment dat!

- Nu văd cum.

- Nici eu, deocamdată! Dar cunoaștem oameni diferiți, avem aliați diferiți, putem cere favoruri diferite. Chiar merită să pierzi avantajul ăsta potențial doar pentru satisfacția de a mă pedepsi? Știi, n-am făcut decât să te întârzii vreo cincisprezece minute! Și, desigur, îți rămâne opțiunea de a-ți trimite bătăușii după mine mai târziu. Când carnetul tău de bal nu va fi chiar atât de plin!

Magdalena râse.

- Chiar ai fost un bun negociator militar, nu-i așa?

- Aș putea să fiu și acum! zise Kaufman cu emfază.

- Tu și cu blânda ta Empatică v-ați putea întoarce la tunel cu zburătorul vostru!

- Unde te vei afla tu, acolo va fi și acțiunea palpitantă! Tom și Laslo.

Kaufman simți o împunsătură de regret menționând numele băiatului, dar era singurul ei punct vulnerabil. Trebuia să folosească tot ce-i stătea la îndemână. Con-

tactele Magdalenei aveau să-i fie necesare pentru a da de urma lui Tom, iar dacă ar fi mers cu propriul lui zburător, ea ar fi putut să-i scape cu mare ușurință.

- Bine, Lyle! acceptă Magdalena, rostindu-i numele cu intonația lui Marbet - o batjocură subtilă. Am să-mi chem "bătăușii" fără să le spun că m-ai legat. Dezleagă-mă!

Înainte de a se conforma, aruncă o privire spre ușă, ca să se asigure că Marbet se apropie de vehicul - Magdalena ar fi fost întru totul capabilă să plece fără ea. Marbet apăru de după colțul palisadei, tot în rochia cea lungă și vaporoasă, cu brațele pline cu lucruri și Kaufman se grăbi să o dezlege pe Magdalena.

Ea își convocă gărzile scurt. Kaufman se întinse pentru a desface centura Essei, care dormea în continuare. Se gândise s-o lase pur și simplu pe pământ; Ann avea să vină după ea cât putea de repede.

- Lasă puștoaica acolo! spuse Magdalena. Nu, Lyle, nu te uita așa la mine, că nu-i alegerea ta. Fata vine cu noi. Doar i-am promis!

- Nu se poate, planeta asta e casa ei... N-o aduce doar ca să te răzbuni pe mine!

- Te măgulești singur! Las-o.

- Nu!

- Ba da, Lyle! Haide, Rory, plecăm!

Gărzile ei de corp ajunseră la skimmer în același timp cu Marbet. Cel mai în vârstă urcă și-i aruncă lui Kaufman o privire dură. Acesta știa că n-ar avea nici o șansă într-o confruntare cu individul: augmentat, aproape sigur, poate și cu modificări genetice. Magdalena zâmbi.

Bătăușul mai tânăr și Marbet duceau în brațe grămezi de lucruri.

- Aruncați alea într-un colț și așezați-vă! ceru Magdalena.

- Dar... Essa! Lyle... dădu Marbet să protesteze.

Numai că se trezi aruncată la podea, căci Magdalena porni skimmerul cu viteză mare. Naveta era parcată la zece kilometri distanță, în mijlocul unui câmp necultivat. Se afla cât se poate de expusă vederii, dar protejată de o barieră electronică. Evident, Magdalenei nu-i păsa cine ar fi văzut-o. Kaufman clipi incredul când o zări prima oară: era la fel de mare ca naveta militară pe care o avu-

sese în experiența anterioară pe Lume, când scoseseră la lumină artefactul. Acea expediție sosise pe planetă cu o navă de război a CAAS. Vehiculul Magdalenei ce dracu' era?!

- Decolarea, imediat! anunță aceasta. Rory, du skimmerul la bord. Toate chestiile alea împrăștiate bagă-le în dulapuri - o să le sortăm mai târziu! Kendai, urcă la bord fata și pune-i centura!

Dacă tânărul simți surprindere la auzul acestei comenzi, n-o arătă. Marbet spuse din nou:

- Magdalena, *nu se poate!* Lyle...

- Lyle n-are nici un amestec! replică Magdalena, distrându-se evident. Nici tu n-ai. Essa vine cu noi!

Cele două femei se confruntară din priviri.

- Essa nu poate supraviețui dacă e luată de pe planetă! spuse Marbet. Ea cunoaște doar modul de viață de-aici. De ce faci așa ceva?

- Uite cât e de empatică! De unde știi că Essa nu se poate adapta dacă e luată de pe planetă? Ea vrea să meargă! Sugerezi cumva că superfemeia modificată genetic ar trebui să ia hotărârile în numele bietei extraterestre înapoiate, inferioare? O atitudine foarte colonialistă, trebuie să recunosc!

- O iei doar ca să ne faci, pe Lyle și pe mine, să ne simțim stânjeniți! răspunse Marbet. Se vede pe tot corpul tău!

- De ce n-o întrebi pe Essa? zise Magdalena cu un glas dulce. Când se va trezi, firește... Locurile, Rory! S-o întindem. Empatico, ai face bine să-ți pui centura!

- Lyle...

- N-am ce face, spuse Kaufman.

Știa că dacă Marbet n-ar fi fost atât de tulburată, nu l-ar fi determinat în veci să-și recunoască neputința cu voce tare. Evită s-o privească în timp ce-și punea centura.

Magdalena pilota vehiculul. În timpul zborului prin atmosferă nu vorbi nimeni. Essa dormea în continuare. Kaufman privea cum Lumea se micșorează tot mai mult. Verde, bogată și... și mai cum? Condamnată, ar fi spus cu o săptămână în urmă. Se cutremură de propria aroganță. Nu era un distrugător al lumilor. Nici măcar salvatorul unor semeni eșuați. Ann, Dieter și Lumea își duceau

existența cât se poate de bine și fără el.

Și totuși, el schimbase traiectoria acelor existențe. Așadar, nu era nici distrugător, nici salvator, nici o forță neutră, ci altceva, mai greu de definit. Mai ambiguu, mai puțin clar. El, Lyle Kaufman, care prețuia claritatea, lipsa de ambiguitate a executării ordinelor militare, rămânând neatins emoțional de ceilalți.

Dar între timp se schimbase. El. Totul.

Lyle Kaufman privi în urmă, văzu cum frumoasa planetă dispare și se rugă lui Dumnezeu să n-o mai vadă și să nu mai pună piciorul pe ea niciodată.

Nava Magdalenei era la fel de mare ca o navă militară clasa *Thor*. Cu echipaj de treizeci de persoane, stabili Lyle-profesionistul. Elemente dubioase atașate la prova și la pupa; vehiculul dispunea de mult mai multe arme decât ar fi fost normal pentru o navă civilă. Observă cu un zâmbet amuzat că se numea *Sans Merci* ("Nemiloasa").

- Mda, într-adevăr, "o pierdere de timp oarecare"! bombăni Marbet acru.

Kaufman nu știa la ce se referă și nici n-o întrebă.

Imediat ce naveta andocă, Magdalena dispăru - să ia legătura cu *Murasaki*, presupuse Kaufman. Din câte știa el, nava de război continua să orbiteze în jurul tunelului, inexplicabil. Probabil că Magdalena primise permisiunea ei să intre în sistemul solar; altfel nu s-ar fi aflat acolo.

Cu doi ani în urmă, *Murasaki* se afla sub comanda colonelului Ethan McChesney din serviciul de informații al CAAS. McChesney, care îi raporta direct lui Stefanak, condusese grupul Proiectului Special care adusese un faller viu pe nava Marinei de Apărare a Alianței Solare. Singurul faller viu capturat vreodată de oameni; Marbet învățase încet, cu greutate, să comunice cu el, dar în cele din urmă, prizonierul fusese ucis.

Oare se mai afla McChesney pe *Murasaki?* De ce rămăsese nava acolo? Și pe cine cunoștea Magdalena, de putea să se plimbe după plac pe lângă *Murasaki?*

Indiferent cine ar fi fost acea persoană, fără îndoială că schimbarea de putere din Lowell City îi afectase poziția - și, evident, poziția Magdalenei însăși, binecunoscută "prietenă" a răposatului Sullivan Stefanak. Nu era de mirare că Magdalena avea un aer îngrijorat.

Însă când reapăru pe puntea de observație, două ore și jumătate mai târziu, arăta considerabil mai relaxată. Kaufman luase în primire o cabină minusculă, cu patru paturi-cușetă. Marbet era extrem de tăcută. El o așezase pe Essa pe o cușetă... era mai bine ca fata extraterestră să rămână cu Marbet, cu care putea măcar să vorbească, decât să fie la mila Magdalenei cea autoproclamată "*Sans Merci*". Încăperea dădea într-un coridor din care se intra în apartamentul Magdalenei, încadrat de camerele gărzilor de corp, și în sala de mese, separată de popota echipajului și de sala ofițerilor; la capătul coridorului se afla puntea de observație, dotată cu mobilier confortabil și cu o priveliște spectaculoasă a stelelor. Domeniul personal al Magdalenei.

Femeia pătrunse cu pas vioi pe puntea de observație. Kaufman discuta cu Marbet pe un ton scăzut; până și el știa că spusele lor au mai puțină importanță decât lucrurile nerostite. Marbet era dezamăgită de el fiindcă-i permisese Magdalenei s-o aducă pe Essa, pentru că plecau de pe Lume cu nava acesteia și nu cu a lor, pentru faptul că nu știa clar ce să facă mai departe. Să încerce să-l găsească pe Tom? Unde? Cum? Cu trei luni în urmă spusese că e inutil să-l caute.

"A, dar pe atunci credeam că are rost să merg pe Lume" - asta, Kaufman nu mai spunea. Ce rost găsise în a-l căuta pe Tom?

Ce rost își putea găsi dacă nu-l căuta?

- Sunteți în siguranță, anunță Magdalena cu zâmbetul ei ironic.

Albastrul salopetei îi întuneca ochii, transformându-i în safire.

- McChesney ne lasă să trecem prin tunel fără să mai urce la bord. N-o să afle niciodată că voi sunteți pasagerii mei extrem de ilegali!

- Și-apoi, ce urmează? întrebă Marbet cu voce egală. Spre surprinderea lui Kaufman, Magdalena îi răspunse:

- McChesney nu știe nimic despre situația politică - n-are cum, în fundul ăsta de galaxie! Trecem prin tunel, în spațiul Caligula. E teritoriu militar, cunosc oameni acolo. Pierce n-a avut timp să schimbe conducerea stațiilor îndepărtate - cel puțin, așa sper. Dar oricum, toți sunt precis foarte agitați. Câțiva dintre cei pe care-i cu-

nosc ar putea să se afle în primejdie considerabilă. Ar putea exista posibilitatea unor... acorduri.

Îi zâmbi lui Kaufman - fostul militar. Acesta își strecură intenționat o undă de amuzament în glas:

- Magdalena, sper că nu sugerezi că eu nu cunosc existența corupției în armata lui Stefanak! O asemenea presupunere ar fi nedemnă de tine.

- Și de tine, Lyle! Dar poate nu știi cât de multă corupție. Tu ai fost mereu curat, nu? La fel ca McChesney. Și mereu loial lui Sullivan.

Kaufman auzea pentru prima oară pe cineva folosind numele mic al generalului Stefanak. Nu întrebă cum de McChesney, care era atât de curat, avea totuși de-a face cu Magdalena. Nu voia cu adevărat să afle răspunsul.

- Războiul cu fallerii nu te preocupă deloc, așa-i? întrebă Marbet. Decât ca sursă de profit!

- Trăim într-un Univers murdar, Empatico.

Se auziră pași ușori, alergând pe coridor. În clipa următoare, Essa, îmbrăcată tot cu tunica ei sărbătorească, țipătoare, dădu buzna pe puntea de observație. Văzu clar perdeaua de stele în spațiul întunecat, și Lumea, un glob albastru-verde, undeva departe, într-un colț al ecranului. Extraterestra încremeni. Marbet se ridică repede.

- Essa, nu te speria! Noi...

Fata turui ceva în limba ei. Kaufman își aminti că ea mai fusese în spațiu: făcuse parte din grupul de extratereștri adus de Ann la bordul navei *Alan B. Shepard*. Marbet răspunse tot în limba Lumii, pe un ton liniștitor.

- Spațiu! rosti Essa în engleză.

Apoi se aruncă la picioarele Magdalenei și o privi cu adorație; ochii ei negri străluceau tot atât de tare ca stelele, iar cutele craniene i se încrețiseră atât de tare, încât îi făceau capul să semene cu o stafidă.

După toate aparențele, Kaufman se înșelase încă o dată. Essa nu părea nici speriată, nici derutată.

- Spațiu! Essa! repeta fata.

Magdalena se uită batjocoritor la Marbet și râse.

[17]
LA TUNELUL SPAȚIAL NR. 438

NAVA MAGDALENEI AVU nevoie de patru zile pentru a ajunge la tunel. Se deplasau cu o accelerație de aproape doi g, ceea ce-i făcea pe toți să se simtă incomod. Oamenii petreceau foarte mult timp stând neclintiți pe fotolii, dar nu și Essa.

Fata circula pretutindeni prin nava spațioasă. Un ofițer înfuriat o scoase, trăgând-o de brațul slăbănog, de pe puntea de observație.

- Extraterestra asta era în sala motoarelor!

Kaufman refuză să spună că-i pare rău; Essa nu se afla în responsabilitatea lui.

Însă ajunsese, într-un fel sau altul, în responsabilitatea lui Marbet, care petrecea în fiecare zi mai multe ore împreună cu copila, predându-i engleza.

- E foarte inteligentă, Lyle, dar una dintre cele mai puțin temătoare persoane din câte am cunoscut! N-o sperie nimic, decât dacă-i amenință fizic viața chiar în clipa aceea. E grozav de vulnerabilă! Ce-o să facem cu ea?

- Cred că noi nu vom face nimic cu ea. Doar Magdalena.

- Știi că nu-i așa, zise Marbet încet. Ar fi o crimă să lași un copil ca ea în seama Magdalenei!

- Marbet, când ne vom întoarce în sistemul Sol n-o să știu dacă nu cumva pașaportul meu fals a fost descoperit. Nu știu dacă s-au formulat sau nu acuzații penale la adresa mea. Nu știu unde vom locui și nici cum îmi voi câștiga existența. Chiar crezi că e corect să mă împovărezi cu un copil extraterestru?

- Nu, nu cred. Dar, după cum a arătat cu atâta bunăvoință Magdalena, trăim într-un Univers murdar! Așa că ne-am ales cu Essa. Sau cel puțin *eu*, adăugă Marbet după o pauză.

Lui Kaufman nu-i plăcură subînțelesurile replicii.

- Vrei să spui că după ce ne întoarcem pe Marte sau pe Lună sau unde-om ajunge, n-o să mai fim împreună?

- Nu, nu spun asta. Dar *spun* că trebuie să iei niște hotărâri, și văd că nu le iei. Nu faci decât să plutești în

derivă, și din cauza asta ai devenit iritabil și neplăcut. Măcar găsește-ți o ocupație pe navă, Lyle!

Marbet se întoarse și plecă din încăpere. Kaufman o auzi pe Essa strigând-o de pe puntea de observație.

El se duse și bătu la ușa apartamentului Magdalenei. Rory, garda de corp mai în vârstă, ședea pe un scaun, pe coridor. Kaufman îl ignoră.

- Da?

- Sunt Lyle Kaufman. Pot să intru?

Se auzi declicul încuietorii electronice a ușii.

Cabina era mare și luxoasă. Rory îl urmă înăuntru. Magdalena stătea lungită pe patul enorm, ascultând un cub cu muzică. Purta o salopetă de același albastru intens ca și ochii ei, iar părul negru, lăsat liber, i se revărsa pe pernă. La naiba! Femeia era cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât el, poate chiar cu cincisprezece - n-ar fi trebuit să aibă un asemenea efect asupra lui! Și nici să știe că-l are. "Marbet are dreptate: sunt dezechilibrat." Zise țâfnos:

- Voiam să întreb dacă pot avea acces nerestricționat la biblioteca de pe nava ta și dacă descarci în ea cu regularitate publicațiile științifice.

Ea îl studie.

- De ce?

- Vreau să citesc revistele de fizică din ultimele șase luni, dacă le ai.

- Înțelegi revistele de fizică, Lyle? zâmbi ea.

El își păstră vocea egală. Magdalena, spre deosebire de Marbet, măcar nu-i putea deduce gândurile în funcție de modificările abia sesizabile ale limbajului corporal.

- Mare parte din matematică, nu. Dar există rezumate și concluzii, și mai sunt unele reviste care traduc marile progrese pe înțelesul nespecialiștilor educați.

- Ce fel de progrese crezi că s-au făcut?

- Nu știu. Tocmai asta-i ideea. Dar dacă vrei să te ajut să-l găsești pe Tom - și pe Laslo - trebuie să știu cât mai mult cu putință despre cei care l-au luat și despre motivele lor. Poate că ele au legătură cu vreo chestie la care lucra el în perioada aceea.

Ea se încruntă.

- Sunt sigură că poliția și reporterii s-au gândit deja la asta.

- Probabil, dar aș vrea să caut oricum.

"Ca să-mi găsesc o ocupație", completă el în gând.

- Bine! Am să dau instrucțiuni sistemului să-ți permită accesul. Se face pe bază de amprenta retinei. Dar, Lyle... ca să știi: în biblioteca navei nu există nici un fel de informații personale. Asta, dacă ți-ar fi trecut prin minte să spargi unele sisteme de siguranță.

- Nu mă interesează documentele tale personale! se răsti el.

Își regretă imediat tonul: îi oferea ei o mică victorie. Se sili să-i mulțumească și se simți iarăși întors pe dos de zâmbetul batjocoritor cu care-i răspunse Magdalena.

S-o ia naiba!

Kaufman nu putea folosi terminalul din cabină; Marbet petrecea prea mult timp acolo, stând lungită pe patul ei (care, din cauza Essei, era vădit "al ei", și nu "al lor") și învățând-o engleza pe Essa. Pentru Marbet, accelerația crea mai multe probleme decât pentru toți ceilalți. Ea trăise ani de zile pe Lună; petrecuse șase luni pe Marte; gravitația pe planeta Lumea era de 0,9 față de cea a Pământului. Așa că Marbet petrecea o mare parte a timpului stând întinsă. Kaufman, cu temperamentul lui energic, se simțea iritat de poziția ei orizontală constantă. I se părea lenevie, deși știa că e nedrept.

Mai exista doar un alt terminal pe care l-ar fi putut folosi, pe puntea de observație. Magdalena achiziționase cel mai complex pachet comercial de informații disponibil; imediat ce pachetul sosea în zona din spațiu unde se afla nava ei, îi era descărcat în sistem. După toate aparențele, *Sans Merci* trecuse prin Tunelul Spațial Nr. 438 în august, astfel că în bibliotecă se aflau reviste și comentarii până la acea dată. Kaufman se așeză pe un scaun comod, cu mâinile lăsate să atârne pe brațele fotoliului, și vorbi cu computerul pe parcursul următoarelor trei zile, încercând să urmărească gândurile lui Tom Capelo prin lucrările pe care le publicase acesta.

Kaufman nu avea instruire în domeniul fizicii, dar domeniul îl fascinase dintotdeauna. Și pentru că se aflase alături de Tom când acesta își formulase teoria revoluționară despre probabilitate, urmărise ulterior evoluția teoriei. Rezistențele pe care le-a întâmpinat, confirmările aduse de alți savanți, obiecțiile, micile lipsuri - toate

negocierile discursului științific.

De fapt, întreaga populație a sistemului solar era fascinată de teoria doctorului Thomas Capelo, chiar și acei indivizi incapabili să deosebească un proton de o proteină. Oamenii știau că teoria produsese, într-un fel sau altul, scuturile modificatoare de fază datorită cărora navele fallerilor deveneau imune în fața armelor umane. Ba, mai important decât atât, produsese într-un fel sau altul Artefactul Protector, care-l împiedica pe dușman să pârjolească sistemul solar.

Kaufman știa că această din urmă idee nu era corectă.

Artefactul funcționa indiferent dacă oamenii înțelegeau sau nu principiile științifice aflate la baza lui. Capelo explicase de ce funcționează, dar pentru Consiliul de Apărare al Alianței Solare, acest lucru fusese incomparabil mai puțin interesant decât faptul că funcționa pur și simplu. Militarii nu erau nici fizicieni, nici ingineri. Doriseră din partea lui Capelo să descopere ce face fiecare setare a artefactului, iar el se achitase de sarcină. Și, în plus, descoperise și mecanismul.

Din câte înțelegea Kaufman, Capelo dovedise, atât printr-un model, cât și matematic, existența unei particule pe care o botezase "probon". La fel ca toate celelalte particule fundamentale, probonul este alcătuit din minuscule corzi vibratile și reprezintă o plajă de probabilități. Există la nivel cuantic, în acea fierbere frenetică a universului cuantic, în care particulele sunt mereu deviate, se despart mereu și se reformează, erup mereu din energia vidului și dispar iarăși.

Probonul este o particulă-mesager, așa cum gravitonii sunt particule-mesager pentru gravitație, iar gluonii sunt particule-mesager pentru forța tare. Mesajul pe care-l transportă, forța pe care o transmite este probabilitatea. În Universul descris de fizica elaborată de oameni, probabilitatea stabilește că traiectoria pe care se angajează un obiect *va fi* media tuturor traiectoriilor posibile. Traiectoria rezultă din amplitudinile funcției de undă la pătrat; este traiectoria pe care gravitația deviată de masă o transformă în calea de minimă rezistență. Masa îi spune spațiului cum să se curbeze; spațiul îi spune masei cum să se deplaseze.

Dar în realitate, așa cum fizicienii știau de două sute

de ani, o particulă se angajează pe toate traiectoriile posibile. Un fascicul protonic tras de pe o navă de război se îndreaptă direct spre ținta lui, se îndreaptă oblic spre țintă, atinge ținta ocolind mai întâi prin galaxia Andromeda. Toate traiectoriile posibile. Inclusiv prin cele șase dimensiuni condensate ale spațiu-timpului: spațiile Calabi-Yau. Fasciculul protonic traversează de nenumărate ori dimensiunile Calabi-Yau - fiindcă acestea sunt minuscule - și se întoarce de fiecare dată la punctul de pornire. Dar, în cele din urmă, media tuturor acestor traiectorii ocolite este integrala de minimă rezistență din suma direcțiilor, pentru că asta e forța pe care o poartă probonii, și ea funcționează pretutindeni, așa cum gravitonii fac ca gravitația să funcționeze pretutindeni.

Masele mari pot să devieze gravitația, câteodată la extrem; tocmai de aceea există găurile negre. Artefactul Protector, acea rămășiță stranie lăsată moștenire de o specie inimaginabilă, devia probabilitatea.

Artefactul concentra proboni și-i îndrepta în număr foarte mare asupra fluxului de particule ce venea spre el, așa cum laserul concentra și emitea fotoni. Astfel, artefactul devia probabilitatea, tot așa cum masele uriașe deviau gravitația. Evident, energia necesară pentru așa ceva era disponibilă; tăria forței transmise de o particulă-mesager este invers proporțională cu tensiunea exercitată asupra corzilor ei, iar Capelo calculase tensiuni destul de scăzute pentru proboni, plus că mai era și energia protonilor. Toată energia acestor minuscule corzi vibratile dădea naștere unei alte traiectorii, una cu probabilitate scăzută, dar nu nulă, în circumstanțe "normale", și acum ajunsă la o probabilitate de 100%. Așa că fasciculul protonic pătrundea nu în ținta lui, ci într-unui dintre cele șase spații Calabi-Yau, dimensiunile condensate ale Universului.

Odată ajuns acolo, nu putea pierde toată acea cantitate de energie, fiindcă legea conservării energiei nu permitea aceasta. Astfel că energia pe care o aducea în dimensiunea condensată - energie care nu existase acolo înainte - mai făcea și altceva: efectua o tranziție prin salt, cu modificarea spațiului, schimbând forma acelei dimensiuni minuscule, condensate. *Fără* să afecteze deloc Universul nostru mai mare, tridimensional.

Energia începea prin a face o "spărtură" mică; pentru a o repara, spațiul Calabi-Yau își schimba forma - posibilitate pe care matematicienii o cunoșteau de aproape tot atâta timp de când știau de existența formelor Calabi-Yau. Procesul acesta se numea tranziție prin salt.

Enorma energie necesară pentru a schimba traiectoria probabilă a fasciculului, pentru a modifica vibrațiile corzilor acestuia, avea exact aceeași valoare cu energia netă a celor mai grei proboni, minus energia pierdută în agitația cuantică. Noua energie vibratila avea exact aceeași valoare cu energia necesară pentru a efectua o tranziție prin salt, cu modificarea spațiului, într-o dimensiune Calabi-Yau de o anume configurație probabilă. O parte a dimensiunii era desfăcută și apoi repliată într-o formă ușor diferită - ca reîmpăturirea unei părți dintr-un origami complicat. Toate ecuațiile se verificau, se deduceau unele din altele, cu o corectitudine firească.

Dar exista un preț.

Pe măsură ce spațiul Calabi-Yau evoluează prin "spărtură", este afectată tocmai valoarea masei particulelor individuale - energia din corzile lor. Micuțele corzi vibratile care formau, de pildă, fasciculul protonic, întotdeauna plaje de probabilitate, ajung să vibreze cu o rezonanță diferită.

De fapt, încetau să mai fie protoni și se transformau în alte particule, necunoscute. Acest fapt era posibil pentru că materia însăși, la nivelul ei cel mai profund, este o manifestare a probabilității. Iar probabilitatea fusese modificată.

Când aplicai ecuațiile la Universul extins, tridimensional, prețul devenea cumplit.

Energia probabilistică pe care o concentrau *două* artefacte era imensă. Suficientă pentru a determina în Universul tridimensional același lucru pe care-l determinau repetitiv cantitățile mai mici în dimensiunile mai mici, condensate ale Universului: o tranziție prin salt, cu modificarea spațiului și trecerea într-o altă formă. Procesul se desfășura la fel ca în dimensiuni mici: la început se "sfâșia" țesătura spațiu-timpului.

Dar în dimensiunile mici se produceau "spărturi" mici, ușor de reparat cu energia care le inunda simultan, pro-

venită din evenimentul ce modifica probabilitatea. În cazul spațiului extins, tridimensional, energia nu era suficientă. "Spărtura" s-ar lărgi, iar forma totală dimensională a spațiului - actualmente o hipersferă benignă, ce se extinde vreme de cincisprezece miliarde de ani-lumină înainte de a se reînfășura în ea însăși - ar suferi o tranziție prin salt, cu modificarea topologiei.

Însă modelul de vibrație al corzilor ce formau spațiu-timpul era strâns dependent de forma dimensiunilor în care vibrau. Nu, nu de mărime, ci de formă! În cazul în care cele trei dimensiuni extinse ale Universului ar suferi o tranziție prin salt, corzile ar vibra în moduri diferite, *dând naștere unor particule fundamentale diferite*. Însuși spațiu-timpul extins ar fi diferit, perturbările din țesătura sa propagându-se în exterior cu viteza luminii și toate ființele vii din interiorul lui, oameni și falleri, bacterii și virusuri și elefanți recreați genetic, toate ar muri!

Până aici, Kaufman înțelegea, cel puțin la modul superficial. Acum încerca să urmărească elaborările lui Capelo și ale altora cu privire la ecuațiile probabilistice și la implicațiile acestora. Căuta ceva care să fi putut determina pe cineva să-l răpească pe doctorul Thomas Capelo. Pentru a-l împiedica să lucreze asupra unei anumite idei, să publice o anumită idee. Ceva de genul ăsta. Orice.

Dar nu găsi nimic.

Din nenumăratele ecuații și din descrierile greoaie existente în reviste, ca și din speculațiile entuziaste, senzaționale din presa de popularizare putu să-și dea seama doar că teoria lui Capelo avea o lacună uriașă: nu explica interconexiunea cuantică de nivel macrostructural. Aceasta reprezenta ideea cea mai larg acceptată privind funcționarea tunelurilor spațiale, iar Capelo nu legase probabilitatea, ca a cincea forță universală, de interconexiunea cuantică. Unii fizicieni considerau acest defect ca fiind atât de important, încât afirmau că invalidează complet teoria lui Capelo. Alții îl priveau ca pe o simplă lacună ce avea să fie umplută pe măsură ce teoria era rafinată și completată. Capelo însuși, în singurul interviu existent în biblioteca Magdalenei, nu împărtășea nici părerea unora, nici părerea celorlalți.

Kaufman tresări puțin când chipul acela îngust, măsliniu, cu expresia inevitabilă de iritare, apăru pe terminal. Capelo nu suferise niciodată neghiobii. În interviu spunea că da, într-adevăr, încă nu s-a explicat interconexiunea cuantică. Nu, nu consideră că acest lucru îi invalidează teoria. Nu, nu e de părere că a publicat-o prematur, dat fiind faptul că generalul Stefanak i-a ordonat publicarea și că toți cei din lumea științei știu cât de profund înțeleg militarii fizica.

Fără voie, Kaufman zâmbi: "Bătrânul Tom e neschimbat!".

Dar nu se apropiase câtuși de puțin de vreo explicație a răpirii lui Tom. Poate că fusese operațiunea organizației *Life Now*, așa cum afirmase Stefanak, menită să dea naștere unui eveniment de proporții și cu mare încărcătură emoțională, pentru care să-l învinuiască pe acesta.

Poate că fusese opera regimului lui Stefanak, menită să dea naștere unui eveniment de proporții și cu mare încărcătură emoțională, pentru care să învinuiască organizația *Life Now*.

Poate fusese opera unei a treia părți, o tentativă de a obține o răscumpărare, abandonată la jumătate.

Poate că Tom era deja mort, la fel ca Stefanak.

Kaufman nu ajunsese nicăieri, ba mai și pierduse trei zile. Dar, pe de altă parte, ce altceva avea de făcut?

- Lyle! Lyle, vino repede! se auzi o voce țipând pe coridor.

Marbet. Care nu țipa niciodată. Kaufman se smuci brusc de pe fotoliu, în ciuda gravitației, și alergă stângaci spre cabina lor.

Magdalena își spuse că a petrecut prea mult timp lungită în pat și că ăsta nu e deloc un lucru bun. Nu gravitația era problema - cu asta se descurca, la fel și cu pasagerii ei caraghioși, și cu McChesney, și cu ticălosul de Hofsetter, în sistemul Caligula. Dar cu un lucru nu prea reușea să se descurce: cu propria-i frică.

Dacă nu-l va găsi pe Laslo? Doi oameni ar fi putut s-o împiedice: amiralul Pierce și Laslo însuși.

Nu se așteptase cu adevărat la asasinarea lui Stefanak. Greșeala ei: îi supraestimase capacitatea de a-și păstra puterea. Într-un fel sau altul, Sullivan Stefanak făcuse o eroare; altfel, o brută ca Pierce n-ar fi izbutit

să-și ducă la bun sfârșit lovitura de stat. Iar ea ar fi trebuit să anticipeze acea posibilitate și să-și ia măsuri de protecție. Greșeala ei, fără doar și poate. Pierce era capabil să-l sechestreze pur și simplu pe Laslo undeva, pentru un timp foarte îndelungat, doar pentru a o determina pe ea să se târâie, să facă sluj și să-i cedeze teren, lucru pe care altfel nu l-ar fi făcut în veci în fața unui asemenea nătărău. Ei bine, dacă va trebui să se târâie, o va face. Dar nu-i va permite lui Pierce s-o țină așa cine știe cât timp.

Celălalt motiv de frică era Laslo. Magdalena își putea închipui cu ușurință un scenariu în care cei mai de încredere aghiotanți ai lui Stefanak ar fi intrat în panică imediat după asasinat. S-ar fi descotorosit de tot ce nu era esențial, inclusiv de Laslo, iar băiatul s-ar fi putut ascunde după aceea, pentru a scăpa de sub controlul mamei lui, care-i era atât de necesar, dar pe care nu putea să-l accepte, fiind prea slab. Puteau trece ani buni până să-l găsească, dacă avusese timp să scoată niște sume consistente de bani din contul ei sau dintr-al lui taică-său și să-și pregătească o ascunzătoare. Iar ea pierdea vremea întorcându-se din fundul galaxiei în sistemul Sol...

Dar și acțiunea asta fusese necesară. Primul val de măsuri luate de un nou tiran imediat după preluarea puterii constituia întotdeauna o perioadă extrem de confuză și de primejdioasă. Pierce ar fi putut-o face să dispară cu mare ușurință. Acum, când el își descoperea probabil limitele influenței, iar contactele ei aveau o imagine mai clară asupra situației, avea șanse mult mai mari de a manevra lucrurile în așa fel încât el să n-o poată ucide fără să se afle.

Dar Laslo...

"Trebuie să încetez! Ruminațiile n-ajută niciodată la nimic!". Magdalena îi disprețuia pe cei care rumegau la nesfârșit aceleași și aceleași gânduri; îi considera ființe slabe. Acțiunea era singurul lucru care forța Universul să se supună. Prea puțini oameni înțelegeau lucrul ăsta - deși printre ei se număra, ciudat, Kaufman, îndeobște jucător corect și fraier.

Magdalena își coborî din pat picioarele lungi, se ridică în capul oaselor și-atunci auzi pe cineva țipând. În ace-

eași secundă, Rory, aflat pe coridor, smuci ușa și apăru, cu pistolul scos.

- Nu, Rory, eu n-am pățit nimic. Marbet Grant țipă. Hai cu mine!

Magdalena porni pe coridor cât de repede o duceau picioarele ca de plumb. Ușa cabinei era larg deschisă și Lyle Kaufman tocmai dădea buzna înăuntru, ca reacție la strigătul doamnei Grant: "Lyle, vino repede!".

Magdalena intră și ea, în urma lui Rory, care o proteja. Dar n-o pândea nici o primejdie - singurul lucru anormal era copila extraterestră, care zăcea pe dușumea, ținându-și strâns capul în mâini.

- Ce-i asta? Ce-a pățit? ceru Magdalena să știe. Dar o ignorau toți.

- A început acum vreo jumătate de oră, îi spuse repede Marbet lui Kaufman. Cât de aproape suntem de tunel?

- Mai avem cam o oră până acolo. Marbet, cum poți fi sigură?

- Foarte ușor! se răsti ea.

Îngenunche pe podea lângă Essa, o cuprinse în brațe și-i murmură în limba ei nativă.

- Privește! I-am spus că pe ea o cheamă Essa, că e la bordul unei bărci din metal zburătoare, în spațiu, că eu sunt Marbet... Privește.

În timp ce Marbet murmura, chipul fetei încetă să se mai schimonosească. Încrețiturile urâte de pe țeasta ei cheală se netezir㠎. Copila se agață de Marbet, ascultând, dar nu mai părea să sufere.

- Acum privește mai departe, zise Marbet. O, Dumnezeule, urăsc să fac treaba asta, dar trebuie să vezi!

Reîncepu să vorbească în limba locuitorilor Lumii. Copila o privi consternată și pielea de pe țeastă începu să i se încrețească. După treizeci de secunde își prinse capul în mâini, cuprinsă de o suferință evidentă. Marbet îi explică repede lui Kaufman:

- I-am spus că ne întoarcem pe Lume, că tu și cu mine ne urâm, că florile nu sunt importante în timpul unui negoț. Și uite!

- Uite, ce?! întrebă Magdalena.

Dar cei doi continuară s-o ignore. Simți cum chipul îi împietrește. Cum îndrăzneau să se poarte de parcă ea nu

s-ar fi aflat acolo?!

- Tot nu-mi dau seama cum se poate întâmpla una ca asta, zise Kaufman pe un, ton ciudat. Realitatea împărtășită exista doar în prezența artefactului. În câmpul pe care-l genera de jur-împrejurul planetei Lumea.

- Da, replică Marbet. Da!

Kaufman încremeni.

- McChesney!

- Ales de Stefanak în persoană pentru proiectul inițial cu fallerul, întări Marbet. Câtă încredere trebuie să inspiri pentru așa ceva? Și se află tot acolo...

- Nava *Alan B. Shepard* a andocat alături de *Murasaki* pentru aprovizionare, spuse Kaufman. Eu eram la carceră, dar mi-a spus un subofițer. A andocat pe partea asta a tunelului.

- Și McChesney se află tot acolo!

Cei doi se priviră lung, până când Essa începu să scâncească. Marbet se aplecă spre copilă și-i vorbi alinător. Magdalena întrebă, încordată:

- Kaufman, ce tot pălăvrăgiți voi doi acolo? Ce-are copila?

- Trăiește realitatea împărtășită. Din nou!

- Și? Ce înseamnă asta?

Kaufman se uită la Magdalena pentru prima oară de când intrase în cabină. Ea îi observă expresia calculată din ochi. În cele din urmă, îi vorbi pe un ton extrem de hotărât: trăsese linia și făcuse totalul.

- Înseamnă, Magdalena, că Essa se află din nou în prezența câmpului probabilistic în interiorul căruia și-a petrecut aproape întreaga viață. Înseamnă că teoria țicnită a lui Dieter Gruber cu privire la evoluția cerebrală era corectă. Înseamnă că Artefactul Protector nu e ascuns undeva în sistemul solar, sub controlul lui Stefanak sau al lui Pierce. Artefactul se află chiar aici, la bordul navei *Murasaki!*

[18]
LA TUNELUL SPAȚIAL NR. 438

MAGDALENA REPLICĂ AUTOMAT:

- Nu se poate!

- De ce nu?

- Pentru că n-are noimă, Kaufman! Stefanak ținea artefactul în sistemul solar, la setarea unsprezece, ca să apere de falleri întreg sistemul!

- Asta n-ai de unde să știi. Nu cu certitudine. Se presupunea că obiectul e ascuns undeva.

- Dar de ce să fi făcut Stefanak altceva cu el? N-ar fi avut rost.

- Ba da. Am să mă așez, Magdalena. Gravitația asta... Se lăsă pe o cușetă. După o clipă de ezitare, Magdalena îl imită. Rory rămase în picioare lângă ea, dar nici nu-l băgă în seamă - garda de corp nu e o persoană. Pe dușumea, Marbet Grant ținea în brațe extraterestra, care părea să-și fi revenit, dar, judecând după expresia de pe chipul ei caraghios, s-ar fi zis că o încântă atenția primită.

- Nu trebuia neapărat ca Stefanak să țină realmente artefactul în sistemul solar ca să-i împiedice pe falleri să-l aducă pe al lor și să ne prăjească, spuse Kaufman. Era suficient să-l facă pe dușman să *creadă* că artefactul se află acolo. Știm că ei ne supraveghează transmisiile electromagnetice destinate posturilor militare îndepărtate și că au ajuns să cunoască despre noi mult mai multe decât am aflat noi despre ei. Timp de doi ani, mass-media noastră a afirmat, a comentat, a strigat sus și tare că Artefactul Protector se află undeva prin Sol. Tot așa cum al fallerilor se află în sistemul lor stelar de origine.

- Tot nu ține, răspunse Magdalena. Gândește-te, Kaufman! Stefanak n-avea nici un motiv să-i inducă astfel în eroare pe falleri - și pe oameni. Nici un motiv să țină artefactul în fundul ăsta de lume îndepărtat și izolat, și nu în sistemul solar.

- Ba avea! zise Kaufman. Știi, în expediția care a prelevat artefactul n-au fost doar fizicieni. Ann e xenobiolog. Ea a demonstrat exact cum creierul locuitorilor

Lumii s-a adaptat, pe parcursul a peste cincizeci de mii de ani, la câmpul probabilistic puternic generat de artefact câtă vreme a stat îngropat pe planeta lor, fiind activat permanent la setarea cinci. Astfel a apărut realitatea împărtășită.

- Și ce-i cu asta?

- Rapoartele primei expediții și ale celei de-a doua mai includeau o parte. N-a fost făcută publică fiindcă nu există dovezi concrete. Dar am trăit-o pe pielea mea și i-am povestit eu însumi lui Stefanak.

- *Tu* i-ai vorbit lui Stefanak? pufni Magdalena.

- În singura ocazie când l-am întâlnit. A venit la ancheta comisiei care trebuia să stabilească dacă să fiu sau nu trimis în fața curții marțiale. N-am fost trimis, așa că nu există documente publice nici în privința asta. Surprinsă?

- Kaufman, nu te juca de-a baba-oarba cu mine! Ce ai trăit pe pielea ta în legătură cu artefactul?

Expresia de pe chipul lui se schimbă. Magdalena recunoscu înfățișarea celui care-și amintește o întâmplare pe care ar fi preferat s-o uite. Marbet îl observa pe Kaufman cu atenție. De obicei, Magdalena reușea să-și scoată din minte capacitățile Empaticei, dar de astă dată se întrebă ce vede aceasta, și ei însăși îi scapă. Kaufman rosti:

- Am trăit efectul artefactului asupra creierului uman. L-am trăit personal, înainte ca artefactul să fie dezgropat. Am mers cu Tom Capelo și cu Dieter Gruber în tuneluri, și la un moment dat mintea mi-a devenit opacă. S-a golit complet. Dacă n-aș fi fost tras de acolo cu o frânghie, aș fi rămas încremenit locului, privind în gol, până aș fi murit de foame.

- Ce tâmpenie! se răsti Magdalena. McChesney e la bordul navei *Murasaki* împreună cu întreg echipajul și, pasămite, cu artefactul tău, dar lui nu i s-a golit mintea! Am vorbit cu el azi-dimineață! În plus, tu spui că Essa a fost afectată chiar adineaori de "câmpul" ăsta, numai că noi, vezi bine, n-am fost.

- Nu. Câmpul nu e uniform. E toroidal... are formă ca de gogoașă găurită la mijloc. Gruber, Capelo și cu mine am pierdut contactul cu realitatea doar în cea mai groasă porțiune a câmpului. Iar extraterestra aflată împreună

cu prima echipă, care a trăit la rândul ei experiența, n-a pățit nimic. Ea a crescut în câmpul ăsta. Creierul ei n-a fost afectat.

- N-ai nici o dovadă reală cum că...

- Am *simțit*.

Convingerea calmă din tonul lui Kaufman îi spuse Magdalenei că acesta era adevărul; el chiar trăise cele relatate. Kaufman continuă:

- Stefanak știe totul despre câmpul toroidal. Gruber îl menționase în raportul lui, iar eu i-am descris personal experiența. Când artefactul este activat la setarea unsprezece, setarea ce protejează un întreg sistem solar de orice fel de atac cu arme cuantice, se obține și câmpul toroidal cu efect de golire a minții. Eu presupun că lui Stefanak nu i-a plăcut treaba asta. Un câmp necunoscut, care modifică funcționarea mentală, adus prin tunelurile spațiale, pe care de asemenea nu le înțelegem, și instalat chiar în sistemul solar? Poate nu știi, dar cu ceva vreme în urmă, un prim artefact a explodat când o navă de război a încercat să-l transporte printr-un tunel spațial; toți cei de pe navă au murit, iar artefactul s-a făcut praf și pulbere. Kaufman tăcu câteva clipe, amintindu-și de Syree Johnson. Ce sentimentali se dovedeau uneori soldații... Continuă:

- Așadar, de ce să-ți asumi un risc când nu ești obligat? Iar Stefanak nu era obligat să și-l asume. Dacă toată lumea *credea* că l-a instalat în sistemul solar, obținea același efect politic ca și când ar fi făcut cu adevărat acest lucru.

Marbet interveni pe neașteptate:

- Ar încăpea fără probleme în cala de mărfuri de pe *Murasaki*. Are doar douăzeci și cinci de metri diametru.

- Și nu există militari mai loiali decât Ethan McChesney, completă Kaufman. Tipul face parte din serviciul de informații al CAAS.

Magdalena gândea cu repeziciune. Kaufman ar fi putut să aibă dreptate. Ea îl cunoscuse pe Sullivan Stefanak; știa că se mândrește până la vanitate cu propria-i minte. Nu lua niciodată droguri stimulatoare, nici măcar când făcea sex, fiindcă nu voia să-i încețoșeze gândirea. N-ar fi fost deloc exclus să fi ezitat a aduce în sistemul solar un obiect ce putea să golească mintea oamenilor.

Chiar dacă afecta doar persoanele aflate într-un anumit spațiu "toroidal". Poate mai ales în cazul ăsta, dacă nu se cunoștea cu precizie raza de acțiune. Și nici n-ar fi vrut să riște ca artefactul să explodeze, ca primul, despre care tocmai auzise pentru prima oară.

"Oare Kaufman spune adevărul?" se întrebă ea. "Da, spune adevărul. Chiar dacă nu-s Empatică, mă pot încrede în judecata mea."

"Așadar, dacă Stefanak a depozitat într-adevăr Artefactul Protector la bordul lui *Murasaki*... Dar Stefanak a murit. Și atunci...

Spuse repede:

- Pierce nu știe unde se află artefactul. Dacă ar fi știut, s-ar fi aflat deja aici, ca să-l omoare pe McChesney și să preia controlul. Lovitura de stat a avut loc acum câteva zile. Ar fi avut timp berechet ca să trimită aici un zburător, cu ordin pentru garnizoana din sistemul Caligula de a captura artefactul.

- Și eu am obținut aceeași concluzie, zise Kaufman.

- De unde știi că amiralul Pierce n-a procedat chiar așa? interveni Marbet. Și l-a lăsat pe McChesney la comanda navei și artefactul tot pe navă, din aceleași motive ca Stefanak?

Magdalena râse, cu un aer de superioritate.

- Nu-l cunoști pe Ethan McChesney! Nici pe Nikolai Pierce! Nu, Pierce nu știe unde se află drăcovenia.

- Cel puțin în momentul ăsta, spuse Kaufman. Dar se pune întrebarea: ce facem noi cu informația asta?

- Vorbim cu McChesney! replică Magdalena fără ezitare. Artefactul e cel mai important mijloc de negociere din toată galaxia.

Laslo...

Marbet se ridică, lăsând-o pe Essa pe dușumea.

- Dar, Magdalena, ce încerci să obții prin negociere? Și tu, Lyle? Nu înțeleg ce urmăriți!

Cealaltă femeie dădu ochii peste cap. "Păi da, la ce să te aștepți din partea unei Empatice, toată numai sentimente, fără pic de capacitate de planificare?" Oamenii ca Marbet Grant nu pricepeau în ruptul capului că uneori se întâmplă să te afli în posesia unui mijloc de negociere cu mult înainte să ai nevoie să obții ceva anume. Deși ea știa foarte bine ce anume urmărește.

"Laslo. Curând. În scurt timp vom fi din nou împreună."

Kaufman părea a se gândi la cu totul altceva.

- Marbet, nu e vorba de ceea ce urmărim, spuse el răspicat. Vrem să-l găsim pe Tom, dar se poate ca Pierce să nu știe unde este ținut, după cum nu știe nici unde se află artefactul. Lucrul la care mă gândesc...

Magdalena îl întrerupse:

- Dacă Pierce nu știe unde-s Capelo și Laslo, o să fie al dracu' de motivat să afle când îi spunem că avem Artefactul Protector!

- Nu-l ai! replică Marbet. McChesney îl are. Magdalena râse.

- Tot aia, Empatico! Ethan nu-i tâmpit. Probabil că s-a scăpat deja în pantaloni întrebându-se ce să facă acum, că șeful lui a murit și Pierce neutralizează încet, dar sigur serviciul de informații al lui Stefanak.

- Nu cred că... începu Marbet.

- Taci! zise Kaufman cu atâta asprime, încât Magdalena se întoarse spre el, surprinsă. Lasă-mă să-mi termin ideea.

- Păi termin-o, îl invită Magdalena.

Nu-l mai auzise niciodată repezind-o pe Empatică atât de dur; îi făcea plăcere.

- Lucrul la care mă gândesc, reluă el, e că elementul-cheie nu constă în ceea ce vrem noi să realizăm cu Artefactul Protector, ci în ceea ce va vrea Pierce să realizeze. Magdalena, se vede bine că ai avut de-a face cu el în chestiuni civile. Eu am avut de-a face cu el în chestiuni militare, câtă vreme am fost detașat în CAAS. Nu seamănă cu Stefanak. Stefanak era, în esență, un tip rațional, în ciuda tuturor defectelor sale. Știa să echilibreze riscurile cu păstrarea avantajelor. Dar...

- Sigur că știa, interveni Magdalena mușcător. De-aia pierde omenirea războiul!

Kaufman o ignoră.

- Dar Pierce e complet altfel alcătuit. În calitate de comandant, merge mult dincolo de îndrăzneală. Nu-i place doar să-și asume riscuri, ci să mizeze aberant, ca un nebun, ca un maniac al jocurilor de noroc. Unii spun doar că-i nebun. Cred că e întru totul posibil...

Se opri. Dar ambele femei înțeleseseră deja. Magda-

lena vorbi prima.

- Crezi că e capabil să ducă Artefactul Protector în sistemul de origine al fallerilor și să-l activeze la setarea treisprezece. Să le distrugă complet sistemul. Mizând pe faptul că artefactul lor se află undeva, în alt sistem. Sau că ei nu înțeleg consecințele alăturării a două artefacte în același sistem, încercând să se distrugă reciproc. Sau, poate, că înțeleg, dar că, dacă-l vom activa pe al nostru, nu vor face același lucru cu al lor, pentru ca măcar substanța spațiului să supraviețuiască.

- Da, spuse Kaufman. Cred că Pierce e capabil de toate astea. Tu nu?

Magdalena închise ochii, dar adevărul o forță să-i deschidă. *Laslo*...

- Da, încuviință ea în cele din urmă. Cred că Pierce este capabil de toate astea.

Se lăsă tăcerea, întreruptă brusc după o vreme de Essa, care se interesă, în engleza ei poticnită:

- Mergem acum? Mergem în tunel? Mergem alte stele?

Marbet cuprinse copila cu brațul și o lipi de ea. Nu-i răspunse nimeni la întrebare.

- Mergem acum? Mergem în tunel? Mergem alte stele? Essa merge alte stele!

- Cred că ar trebui să vorbim cu Ethan McChesney, spuse Kaufman.

[19]

ORAȘUL LOWELL, MARTE

LOWELL CITY ERA înțesat cu soldați purtând caschetă cu banderolă verde.

Amanda se făcu mică și se lipi cât putu de unchiul Martin. Nu apucase deloc să discute în particular cu mătușa și cu unchiul ei; maiorul Harper și oamenii acestuia o flancaseră îndeaproape pe timpul zborului spre Lowell și mai apoi, când autobuzul îi adusese de la spațioport. Domul fusese reparat, dar pe locul unora dintre clădiri se vedeau în continuare grămezi de moloz. Alte construcții, deși rămase în picioare, nu mai aveau ferestre. Pretutindeni mișunau soldații cu banderolă verde.

- Emblema Armatei Libertății, explică maiorul Harper.

Pesemne o surprinsese privind prea lung. Amanda roși.

- În scurt timp vom reda complet funcționalitatea orașului și-l vom curăța complet de toți dușmanii.

Amanda crezuse că fallerii erau dușmanii.

Paznicii de la poartă îi lăsară să intre în domul principal, unde aștepta o mașină. Vehiculele militare, singurele admise în Sectorul Principal, erau suficient de înguste pentru a încăpea pe străzi și, drept urmare, nu puteau adăposti mai mult de patru persoane. Amanda se temea că maiorul Harper îi va lăsa în urmă pe mătușa Kristen și pe unchiul Martin, dar acesta preferă să-și lase soldații. Mașina îi duse - pe maior, pe Amanda, plus mătușa și unchiul ei - la Pisc.

Alți soldați cu banderolă verde.

- Domnule maior Harper...

- Da, Amanda.

- Vă rog, pot face un duș înainte să merg la amiralul Pierce? Vă rog!

Maiorul întoarse capul s-o privească și Amandei i se păru că vede expresia din ochii lui îmblânzindu-se.

- Da, cred că se poate rezolva, dacă-ți ajung cincisprezece minute.

- Mi-ajung! Mulțumesc!

În Tharsis îi spusese că nu-și pot permite să piardă

cincisprezece minute...

Credea că o vor lăsa pe mătușa Kristen cu ea, însă se trezi împinsă cu blândețe, dar ferm spre o ușă de la etajul al treilea și trimisă înăuntru singură. Încăperea se dovedi un fel de cameră de oaspeți, mică, dar confortabilă, având alături o baie. Amanda ezită. Tatăl ei spunea mereu că pe Pisc, fiecare centimetru pătrat de spațiu se află sub supraveghere permanentă - să însemne asta că o va vedea cineva dacă-și va dezbrăca hainele? Ideea o făcu să roșească, extrem de stânjenită.

Hotărî să facă duș cu chiloții pe ea, încercând să-și ascundă sânii cât mai bine cu brațele. La urmă își scoase chiloții uzi la adăpostul unui prosop mare, flaușat și-și trase pe ea pantalonii în aceeași manieră. Pantalonii, tunica și sutienul erau tot murdare, dar cel puțin se simțea o idee mai curată. Mirosul propriilor ciorapi nu-l putu suporta, astfel că renunță la ei și-și trase cizmele în picioarele goale, simțind cum o rod.

Pe măsuța de toaletă din dormitor găsi un pieptene și o perie. Își descâlci părul și, pentru prima oară după mai multe săptămâni, se văzu în oglindă. Icni, șocată: șuvițele, tunse la nimereală de părintele Emil pe navă - cu cât timp în urmă? câteva luni, deși păreau ani - erau jumătate vopsite în negru, jumătate blondul ei natural. Arăta ca o sperietoare, cu un aer complet imbecil.

Și Konstantin o văzuse așa!

Se auzi o bătaie în ușă. Amanda lăsă peria și se duse să-i deschidă maiorului Harper.

- Gata, domnișoară Capelo? Vino cu mine, te rog.

- Unde sunt mătușa și unchiul meu?

- Instalați comod într-un apartament pentru oaspeți. Ai să-i vezi curând.

- Nu pot veni și ei cu mine la amiralul Pierce?

La asta, maiorul Harper nici măcar nu răspunse; o conduse în pas rapid, ținând-o de cot, spre un lift ce ducea la ultimul etaj al clădirii. Amanda își simți inima începând să bubuie puternic, rar, îngreunându-i respirația.

Trecură pe lângă alți soldați și în cele din urmă pătrunseră într-o încăpere aflată chiar în vârful Piscului.

- Domnule, a venit domnișoara Capelo!

- Foarte bine. Domnule maior, lasă-ne singuri, te rog.

Maiorul Harper salută și plecă; Amanda rămase singură cu noul comandant suprem al Consiliului de Apărare al Alianței Solare.

După ce văzuse ani la rând, în holoemisiuni, silueta masivă, impunătoare a generalului Stefanak, amiralul Pierce i se păru scund, deși avea statură medie. Era subțiratic și avea mâini înguste, cu degete lungi. Amanda remarcă în mod special mâinile. Spaima o împiedică să observe prea multe din detaliile biroului; înregistră doar existența mesei de lucru uriașe, a unui șir de terminale de perete și a minunatei priveliști oferite de orașul Lowell, așternut la picioarele amiralului Pierce. Dincolo de oraș se vedea câmpia marțiană roșiatică.

- Îți mulțumesc că ai venit, domnișoară Capelo, spuse amiralul, politicos.

"De parcă aș fi avut de ales!"

Avea o voce joasă și melodioasă, fapt care o surprinse; ar fi crezut că glasul unui amiral e mai aspru. Sau poate intervenea iarăși comparația cu Stefanak.

- Domnișoară Capelo, știu că ai trăit multe lucruri neplăcute în ultimele luni. Și, sunt sigur, cea mai grea dintre toate a fost îngrijorarea pentru tatăl tău.

Amanda încuviință cu capul, căci nodul din gât deveni dintr-o dată atât de mare, încât o împiedica să vorbească.

- Îți înțeleg foarte bine îngrijorarea. Din toate câte mi s-au spus, înțeleg că doctorul Capelo nu e doar un mare fizician, ci și un tată minunat. Vreau să știi că iau legătura în mod regulat cu mama ta vitregă și cu sora ta și că avem grijă de amândouă.

Amanda încuviință iarăși fără vorbe.

- Ai fost foarte vitează de dragul tatălui tău, domnișoară Capelo! Acum vreau să-ți cer să mai dai încă o dovadă de vitejie, tot spre binele lui. Avem motive foarte întemeiate să credem că generalul Stefanak a pus la cale răpirea tatălui tău. Nu știm de ce, dar credem că, probabil, a făcut-o pentru ca regimul său corupt să poată da vina pe *Life Now*. Lucru care s-a și întâmplat, firește. Sunt la fel de nerăbdător ca tine să-l regăsim pe tatăl tău. Ca să-și poată îndeplini misiunea, știința trebuie să rămână mai presus de politică.

- Asta spunea și tata mereu! zise Amanda pe negân-

dite.

Simți că se mai relaxează puțin. Amiralul Pierce părea chiar amabil, ca și cum ar fi înțeles.

- Tatăl tău e un om înțelept. Acum, uite care e problema noastră: nu știm unde l-a ascuns Stefanak. Nu, nu face figura asta, situația nu e nici pe departe lipsită de speranță. Cei mai buni dintre agenții mei operativi de informații caută arhivele militare secrete, anchetează trădătorii pe care i-am capturat și fac tot ce le stă în puteri ca să-ți găsească tatăl.

Se apropiase de ea în timp ce vorbea. Își împleti degetele lungi, fine în dreptul pieptului.

- Domnișoară Capelo, avem nevoie de ajutor din partea ta! Credem că doar foarte puțini oameni din regimul lui Stefanak știu unde este ținut tatăl tău. Până la ora asta n-am reușit să-i identificăm. Și este crucial. Ei sunt cei care ne vor duce la tatăl tău. Înțelegi?

- Da, dar... cum pot eu să ajut?

Mâinile cu degetele împletite începuseră să tresară ușurel. Amanda le privea, hipnotizată.

- A, poți să ne ajuți, într-adevăr! Poți face ceva foarte important ca să vii în ajutorul tatălui tău. Dacă vrei. Vrei?

- Fac orice!

Degetele lungi, subțiri tresăriră.

- Poate-ți amintești unele dintre lucrurile pe care le-ai văzut în seara de doi aprilie. Priveai de la o fereastră de la etaj...

"De unde știe asta?" se întrebă Amanda, surprinsă.

- ... și poate ai văzut vreun semn de identificare, un detaliu mic, neînsemnat al felului în care arătau, vorbeau ori se purtau răpitorii. Ceva atât de neînsemnat, încât probabil că nici măcar nu știi că l-ai reținut. Amanda, știi ce este o doză Pandya?

Asta o surprinse și mai tare.

- Am văzut în holofilme. Dar nu știam că e adevărată! Amiralul zâmbi. Degetele tot îi mai tresăreau când și când. Amanda își impuse să-și ia privirea de la ele.

- Ah, doza Pandya e cât se poate de adevărată, deși nu e la fel de spectaculoasă cum o prezintă holofilmele. Este o injecție în creier, care depășește bariera dintre sânge și țesutul cerebral, un activator celular selectiv.

Asta înseamnă...

- Știu ce e activatorul celular selectiv! îl întrerupse Amanda, ofensată - în definitiv, voia să devină biolog.

- Excelent! Ești o tânără foarte inteligentă. Atunci știi că doza conține o substanță chimică având efectul de a intensifica acea cascadă de substanțe din creier care ține de memorie.

- Elementele care reacționează la acidul adenozin monofosfat ciclic, plus proteinele LTP.

Era rândul amiralului Pierce să pară surprins, dar Amanda se simți puțin rușinată. Tatăl ei spunea că doar mințile mediocre își etalează astfel cunoștințele.

- Chiar *ești* inteligentă! Înțelegi, sunt sigur, că doza Pandya acționează prin inhibarea întregului cortex, cu excepția zonelor răspunzătoare de memoria de lungă durată, și prin intensificarea activității acesteia până când îți amintești absolut toate detaliile înregistrate de simțurile tale într-o ocazie anume. Detalii la care mintea ta conștientă nu are acces în mod obișnuit, fiindcă altfel ar ajunge supraîncărcată cu tot felul de lucruri inutile. Accepți să ți se administreze o doză Pandya ca să aflăm tot ce se poate despre răpirea tatălui tău, așa încât să-l putem găsi?

Era într-adevăr amabil. Preocupat, grijuliu... Amanda nu-i privi degetele. Încuviință cu hotărâre.

- Fac orice!

- Ești o fiică minunată și o mare patrioată! spuse amiralul Pierce.

Asta o făcu să tresară, fiindcă tatăl ei spunea că patriotismul e o fațadă pentru jocurile puterii. Dar în clipa următoare, amiralul chemă un bărbat care o luă pe Amanda de acolo; se trezi pe neașteptate într-o cameră cu o canapea, cu mese de laborator, cu doctori.

- Acum? se miră ea. O facem acum?

- Stai lungită și nemișcată, spuse o femeie, zâmbind cald.

- O să mă doară? Pentru ce sunt tuburile alea?

- N-o să doară deloc, o asigură femeia.

Într-adevăr, Amanda nu simți nici o durere. I se aplică un plasture pe gât și scalpul îi amorți. "Ajut la găsirea tatălui meu", își spuse fata ca prin ceață și dintr-o dată avu certitudinea că totul se va termina cu bine. Sigur că da!

De fapt, se simțea mai fericită decât în toată viața ei... Adormi.

*****

AMANDA!

- Cinci minute...

Dar ceasul suna și ea avea să întârzie la școală și-n ziua aceea urma să aibă loc petrecerea lui Yaeko, era ziua ei, îi cumpărase un cadou grozav, Yaeko avea să fie atât de surprinsă...

- Amanda! Haide, scumpa mea, trezește-te!

Fata se dezmetici cu o tresărire și încercă să se ridice în șezut. Dar era ceva în neregulă cu oasele ei: n-o puteau susține. Se lăsă moale pe pat.

- Nu te mișca, scumpa mea. Mușchii tăi sunt temporar slăbiți. Stai liniștită...

Era vocea mătușii Kristen.

Amanda întoarse capul, surprinsă cât de greu era să facă mișcarea asta simplă. Mai erau și alte lucruri în neregulă. Avea buzele foarte uscate. Le linse și simți gustul sângelui.

Mătușa Kristen îi șterse buzele, îi sprijini capul cu brațul și-i duse la gură un pahar cu apă. Amanda luă câteva înghițituri; isprava asta îi consumă toată puterea.

- Blestemații! se răsti mătușa. Nu, Martin, nu-mi pasă cine aude! Ar fi putut măcar să-i asigure hidratarea necesară!

- Kris, teoretic, o doză Pandya nu durează atât de mult. Amanda avu impresia că nici unchiului nu-i pasă cine-l aude. Întrebă, cu voce spartă, răgușită:

- Ce s-a... întâmplat?

- Ai fost fără cunoștință douăzeci și patru de ore, draga mea. O să-ți revii, dar deocamdată ai gâtul iritat pentru că ai vorbit atât de mult timp.

A vorbit douăzeci și patru de ore? Ce-a spus atâta timp?! Încercă să se concentreze și, treptat, întâmplarea prinse contur în mintea ei. Și asta se arăta în holofilme: doza Pandya nu te făcea să uiți ce ai spus sub influența ei. Răufăcătorul era întotdeauna îngrozit cât de multe dezvăluise tipilor din tabăra "bună"!

- M-au întrebat... despre...

- Draga mea, ți-am spus să nu vorbești! repetă mătușa Kristen, pe acel ton care spunea "vorbesc foarte

serios!".

Amanda tăcu. Dar să gândească putea, fără s-o doară gâtul. Medicii n-o întrebaseră doar despre răpire, ci despre multe altele. O făcuseră să descrie absolut toate lucrurile pe care le făcuse, toate persoanele cu care vorbise, începând de la călătoria ei până pe spațioportul Walton, pe Pământ, și până la sosirea maiorului Harper. Totul: părintele Emil, căutarea lui Marbet, încercarea lui Salah de a o ucide, frații de la abație, Konstantin. Amanda simți că-i iau foc obrajii. Ce spusese despre Konstantin?!

- Ce-i, Mandy? întrebă mătușa Kristen. La ce te-ai gândit adineaori?

- Au... Au aflat... unde e tata?

- N-au vrut să ne spună, răspunse mătușa Kristen. Au zis doar că le-ai fost de foarte mare ajutor și că acum te putem duce acasă.

- Acasă?

- În Tharsis, nu pe Pământ. Deocamdată vor să rămâi pe Marte.

- Valoare potențială pentru publicitate, remarcă unchiul Martin pe un ton sumbru.

- Sssst, nu vorbi! interveni mătușa Kristen.

Amanda nu-și dădu seama dacă i se adresa ei sau unchiului. Încercă să-și amintească mai multe. Își aducea aminte cum vorbea și vorbea și vorbea... le spusese despre Konstantin!... și medicii se aplecau asupra ei și-i puneau întrebări, foarte multe întrebări, mai ales despre Marbet Grant... Le dezvăluise că Marbet voia să se întoarcă pe planeta Lumea!

Lucrul ăsta ar fi trebuit să fie secret. Marbet i-l destăinuise cu luni în urmă, când Amanda își exprimase dorința de a o vizita, pe Lună, în vacanța de iarnă.

- Mi-ar plăcea foarte mult, Amanda, dar s-ar putea să nu fiu aici.

- Unde pleci?

- Încă nu sunt sigură.

- Pariez că te întorci pe Lume! Să-i vezi pe doamna doctor Sikorski, pe doctorul Gruber, pe Enli!

- Ar trebui să fii și tu Empatică, Amanda! Dar hai să nu spunem nimic nimănui, bine? Călătoriile afară din sistemul solar sunt foarte... dificile.

- *Poți avea încredere în mine, Marbet!*

Se simțise adultă de-a dreptul pentru că Marbet îi destăinuise ceva atât de important. Iar acum divulgase taina unei prietene - unul dintre cele mai groaznice lucruri pe care le poate face un om! Odată, Juliana îi destăinuise lui Yaeko un secret al Theklei, anume că Thekla îl place pe Misha Chiprikov, și asta aproape că le distrusese prietenia.

Medicii i-au pus o sumedenie de întrebări despre călătoria ei pe Lume și despre activitatea de acolo a tatălui ei, chiar dacă asta fusese cu *ani* în urmă! Și - ciudat! - mai multe întrebări despre călătoria de întoarcere de pe Lume, prin tunelul spațial, cu Artefactul Protector la bord. Cât a durat, ce au vorbit oamenii, cât au stat andocați lângă *Murasaki*. Până în acea clipă, Amanda nici măcar nu-și amintise că au andocat lângă *Murasaki*. Dar medicii puseseră nenumărate întrebări despre asta. Nu pricepea de ce.

De fapt, nu pricepea nimic din toată tărășenia și cel mai puțin înțelegea refuzul amiralului Pierce de a spune dacă a aflat unde se află tatăl ei. Doar ăsta fusese scopul dozei Pandya! Și amiralul păruse atât de amabil!

- Nu... pricep, zise ea răgușit.

Unchiul Martin râse scurt, fără veselie.

- Nimeni nu înțelege, Mandy. Dar acum o să facem singurul lucru care ne stă în putință: te ducem acasă și așteptăm să ni se spună mai multe.

Acasă, în Tharsis. Oare Konstantin se mai afla acolo? O aștepta? Se întoarse s-o privească pe mătușa Kristen. Își simțea gâtul mai puternic, mai capabil să-i susțină capul; cu fiecare minut ce trecea, își recăpăta puterile. Observă că avea plasturi și pe brațe.

- Mătușă Kristen?

- Da, scumpa mea.

- Înainte să plecăm, pot... pot să merg la coafor?

*****

AMIRALUL PIERCE nu le-a asigurat întoarcerea în Tharsis; de fapt, nici unul dintre ei nu l-a revăzut. Maiorul Harper le-a mulțumit, le-a spus că sunt liberi să plece și le-a dat o escortă până la ieșire.

- Bine că am credit aici, bombăni unchiul Martin.

Le duse la hotelul Hilton din Lowell, ca să-și petreacă

acolo noaptea. Niște soldați cu banderolă verde pe cască chetă le verificară amprenta retinei, zâmbind politicos. "Ce politicoși sunt toți!", își spuse Amanda. Asta, cel puțin, constituia o îmbunătățire față de regimul lui Stefanak.

Unchiul Martin o surprinse răspunzând la zâmbetul unuia dintre soldați și-i spuse:

- Zâmbetul de pe chip nu-nseamnă lipsa gândurilor rele!

Replica suna ca un citat; fata nu ceru lămuriri. Pe vremuri, unchiul fusese profesor de literatură, iar asta, spunea tatăl ei, dăduse naștere la boala citatelor.

"Tata! Am să-l văd de îndată ce-l găsește amiralul Pierce!"

Se simțea mai liberă și mai ușoară decât fusese luni de zile. Unchiul Martin rămase în camera ce adăpostea terminalul hotelului, ca să facă aranjamentele pentru drumul de întoarcere în Tharsis, de a doua zi, iar Amanda și mătușa Kristen merseră la cumpărături. În sfârșit, putea să scape de hainele asudate, urât mirositoare! Cumpără pantaloni și o tunică, ambele albastru deschis, și alte câteva lucruri necesare pe parcursul șederii în Tharsis. După aceea, mătușa Kristen o duse la un coafor, unde coafeza îi potrivi tunsoarea, scăpând-o de vopseaua neagră. Apoi îi vopsi părul într-un auriu cald, mai strălucitor decât culoarea ei naturală, ca spicul de grâu. Amanda se privi în oglindă și zâmbi: redevenise frumușică.

- Mulțumesc, mătușă Kristen!

- Scumpa mea, semeni atât de bine cu mama ta! Din ce în ce mai bine.

- Tata nu vrea niciodată să vorbească despre ea.

- Asta nu mă surprinde. Tom își permite doar o gamă foarte limitată de trăiri sufletești.

Replica o surprinse pe Amanda. Nu mai auzise pe nimeni să-i critice tatăl... deși nu știa dacă vorbele mătușii erau într-adevăr o critică. Mătușa Kristen îi vorbea ca unei persoane adulte. Întrebă cu timiditate:

- Semăn cu mama și în alte privințe? Femeia zâmbi.

- Ești o combinație, scumpa mea. Ai calmul și optimismul lui Karen, plus firea rațională și îndrăzneață a tatălui tău. Dar tu ești tu.

- Te iubesc, mătușă Kristen!

Mătușa o îmbrățișă.

- Vrei să-mi spui câte ceva despre băiatul ăsta pe care l-ai instalat la noi acasă?

Amanda simți că roșește.

- Ți-am zis, m-a salvat după ce a fost spart domul din Lowell.

Fără voie, ridică privirea spre domul iarăși intact - dar cum putea să se încreadă că va rămâne întreg? Abia așteptă să ajungă înapoi pe Pământ, unde aerul era ceva sigur... Și Konstantin se afla pe Marte doar în vizită.

Mătușa Kristen o observa atentă.

- Înțeleg, zise ea cu ironie. Pare un băiat de treabă.

- Este! Și, știi ceva? Vrea să devină fizician, ca tata! E foarte deștept.

- Deșteptăciunea e un lucru bun, replică mătușa neutru.

- Crezi că tatei o să-i placă de el? Când o să-l găsească amiralul Pierce?

Mătușa Kristen se opri din mers. Se aflau în mijlocul pieței din cartierul comercial, înconjurate de copaci din import. Privi în jur, să se asigure că nu se află nimeni suficient de aproape încât să le audă.

- Scumpa mea, știu cât de tare dorești să-ți revezi tatăl. Cu toții dorim să-l revedem. Dar vreau să fii pregătită pentru posibilitatea ca amiralul Pierce să nu ni-l dea înapoi.

Cerul senin păru să se întunece.

- Adică... tata ar putea fi mort!

- Poate. Dar se poate la fel de bine să fie în viață și amiralul Pierce să nu-i dea drumul, din motive proprii.

- Dar a *spus*...

- Știu ce a spus, scumpa mea. Și știu că ți-a plăcut de el și-ți place politețea pe care o arată toți oamenii lui fiindcă așa li s-a ordonat. Dar dincolo de toată curtenia, Pierce e un om foarte periculos, mult mai periculos decât Stefanak. Am vrut să-ți spun toate astea înainte să te ducă la interogatoriu, dar maiorul a stat mereu lângă noi, așa că nici Martin, nici eu n-am avut ocazia să-ți vorbim. Draga mea, ești suficient de mare ca să știi cum stau lucrurile pe Marte. Mai ales după toate prin câte ai trecut deja.

Amanda simțea că-i tremură genunchii, dar își păstră vocea egală.

- Spune-mi!

Mătușa Kristen se asigură încă o dată că nu sunt ascultate.

- Oamenii care i se opun lui Pierce dispar pur și simplu. Stefanak își echilibra setea de putere cu un simț al dreptății, deși uneori, pus în situația de a alege, sacrifica dreptatea în beneficiul puterii. Pierce pare să aibă doar simțul puterii. Știi, am primit mereu vești de la colegii lui Tom după dispariția lui. Toți au fost chestionați, întrebați la ce-ar fi putut lucra el în ultima vreme și ce posibile aplicații ar fi avut acel aspect fie în privința Artefactului Protector, fie în privința unor arme. Unul dintre savanți, doctorul Ewing, nu s-a mai întors de la anchetă.

Amanda și-l amintea vag pe doctorul Ewing.

- Un tip înalt, cu barbă roșcată? întrebă ea nesigură.

- Da. Era un om de știință nu prea cunoscut, și cetățean marțian, așa că dispariția lui a ridicat mai puține probleme decât ar fi ridicat altora. Nu știm motivul.

- Poate e cu tata.

- Poate. Sau poate că interogarea doctorului Ewing... a mers prost. Știi, unii oameni sunt extrem de alergici la dozele Pandya, care-i pot ucide. Vreau doar atât: să ai foarte, foarte mare grijă. Tatăl lui Konstantin Ouranis e un susținător înfocat al amiralului Pierce. Interese de afaceri care... da, culoarea e plăcută, dar e o schimbare mare, nu crezi?

Mătușa atinse părul Amandei. Un soldat se apropiase de ele. După ce soldatul trecu, ea nu-și continuă firul vorbei, ci doar o luă pe Amanda de mână și șopti:

- Ai mare grijă, scumpa mea! Să nu-l critici niciodată pe Pierce în fața noilor tăi prieteni! Ține minte.

Pe drumul de întoarcere spre hotel, Amanda își ținu strâns mătușa de mână. În cinci minute, mătușa Kristen făcuse ca totul să pară altfel. Dar își dădea seama de ce procedase astfel. "Privește faptele realității în față!", spunea mereu tatăl ei. Amanda avea nevoie să știe faptele.

Of, de ce nu-i realitatea niciodată *bună?*!

Mătușa îi spusese că a moștenit calmul și optimismul

mamei ei, plus firea rațională și îndrăzneață a tatălui - cele mai frumoase vorbe din câte i se adresaseră vreodată! Așadar, va încerca să se ridice la înălțimea moștenirilor ei. Să rămână calmă, optimistă, să privească totul rațional. Asta avea de făcut.

Mai încercase și înainte, și izbutise.

Amanda începu să judece cu mare atenție. Trecu în revistă tot ce discutase cu Konstantin, tot ce-și amintea că destăinuise sub efectul dozei Pandya, tot ce-i spusese mătușa Kristen. Își propuse să privească toate faptele în față, să le trieze, să încerce să le înțeleagă. "Știința înseamnă date organizate", zicea tatăl ei.

Jumătate de oră mai târziu - timp în care mătușa ei îi respectă tăcerea - Amanda simți că a lămurit faptele, cel puțin atât cât îi stătea în puteri. Rămânea un lucru care continua s-o nedumerească: tot nu înțelegea de ce atât de multe din întrebările medicilor vizau călătoria pe Lume, cu trei ani în urmă. Și mai ales drumul de întoarcere, de pe Lume până la tunelul spațial, când au adus Artefactul Protector în sistemul solar. Era o poveste veche! De ce-i interesa atât de mult pe amiralul Pierce și pe soldații lui?

Nu-i venea în minte nici un răspuns.

- Am rezervat bilete pentru mâine, la ora șase zero-zero, anunță unchiul Martin. Amanda, arăți fantastic!

- Mulțumesc, răspunse fata, cu un aer absent.

Tot nu reușea să priceapă.

[20]
LA BORDUL NAVEI MURASAKI

KAUFMAN ȘI MARBET se aflau în sala de ședințe de la bordul navei *Murasaki*, aparținând Marinei de Apărare a Alianței Solare, și se certau răsunător - o premieră absolută în viața lui.

La început se confruntaseră cu torentul întâmplărilor calmi, deși încordați, fiecare dintre ei decis să vâslească împotriva curentului până când se convingea și celălalt. Imediat după andocare, un polițist militar înarmat până-n dinți îi condusese în acea încăpere. Un coleg de-al lui o însoțise pe Magdalena în altă parte. Kaufman protestase, așteptându-se să fie întâmpinat măcar de comandantul navei, dacă nu de Ethan McChesney în persoană, dar polițistul militar cel sobru îl ignorase.

- Dacă n-ar fi fost Magdalena, nici măcar n-am fi pus piciorul la bordul navei ăsteia! zise Kaufman. McChesney are încredere în ea, nu în noi!

- Atunci și el e un nătărău la fel de mare ca tine, Lyle! Femeia asta nu-i demnă de încredere! Se vede pe fiecare trăsătură a ei, în fiecare mișcare. Nu-i pasă că artefactul se află la bord și nici la ce-ar putea fi folosit. Nu-i pasă nici măcar că Stefanak a murit și Pierce a preluat puterea, decât în măsura în care-i afectează planurile personale și interesele de afaceri. Și doar Stefanak i-a fost amant!

Dintr-un motiv sau altul, această afirmație îl enervă pe Kaufman mai mult decât celelalte.

- Asta n-ai de unde să știi!

- Ba da, știu, replică Marbet cu răceală. La fel de sigur pe cât știu că ai vrea să ocupi fostul loc al lui Stefanak. Dumnezeule, e *bătrână*, e consumată, și tu tot o adulmeci cum adulmecă un câine o cățea în călduri!

- Dacă asta-i tot ce-ți arată "empatia" ta cea mult-lăudată, mă bucur că n-o am și eu.

- Nici o șansă s-o ai vreodată. Vezi cam tot atât cât poate vedea un om cu ochelarii de cal ai poftei trupești. Femeia asta te folosește, și-l folosește și pe McChesney. Dar lui măcar nu-i dă testosteronul pe-afară. Sper!

- După părerea mea, mie îmi dă pe-afară.

- Da!

- Ești sigură că toate informațiile astea vin din intuiții și nu din gelozie? întrebă el.

Dar regretă în aceeași clipă. Știa bine că a depășit o graniță emoțională; de asemenea, se expusese replicii pe care știa că o va da Marbet. Torentul îi înșfăcase pe amândoi și-i ducea la vale cu viteză amețitoare.

- Gelozie, Lyle? Zău că te măgulești! Încă de când am ajuns pe Lume, ai fost mult mai puțin atractiv sexual decât pari să te crezi. Ai fost mereu preocupat de tine însuți, ți-ai plâns de milă și te-ai făcut de râs în fața femeii aceleia. N-am fost nici o clipă ispitită de gelozie, din moment ce așa ceva presupune dorință. Iar pentru mine ești la fel de dezirabil ca un cotoi care-și linge în același timp rănile și mădularul umflat!

Fu rândul lui Marbet să aibă aerul că a spus prea multe. Și într-adevăr, spusese prea multe. Kaufman știa că sunt cuvinte ce nu mai pot fi luate înapoi și nu pot fi uitate. Rămân pentru totdeauna în preajmă, ca o otravă subtilă. Existau motive întemeiate pentru faptul că nu se căsătorise până la ora aceea.

Marbet își dădu seama că a mers prea departe. Cu mâna la gură, rosti:

- Îmi pare rău, Lyle! Am spus un lucru groaznic de urât.

Dar nu zise că era și neadevărat. El replică țeapăn:

- Ar fi cazul să revenim la niște decizii practice. McChesney o să intre pe ușă în câteva clipe, o să asculte ce spune Magdalena, ce spun eu și ce spui tu, iar după aceea o să decidă ce va face. Ar fi mai bine dacă noi vom stabili ce-ar trebui făcut înainte să apară el.

- Ducem artefactul în sistemul solar, unde-ar fi trebuit să se afle tot timpul ăsta, activat la setarea unsprezece pentru a proteja omenirea. Îi anunțăm pe toți, în fiecare sistem stelar pe care-l traversăm, ce anume facem. Atâta atenție publică îl va constrânge pe Pierce să ne lase să ajungem pe Marte și să ne dea pace, noi fiind eroii care au descoperit și au corectat minciunile lui Stefanak.

- Asta e o posibilitate, răspunse Kaufman.

- Cineva aude ce vorbim, nu-i așa? zise Marbet pe neașteptate. De asta arăți așa!

Kaufman nu știa cum arată și nici nu-i păsa. Rosti, iritat:

- Sigur că ne aude cineva, nu fi naivă!

- Și-atunci la ce bun să mai...

- N-ai cum să înțelegi, o întrerupse el, egalând astfel scorul inutil, stupid, distructiv.

Ar fi trebuit să-i vorbească despre arhivele oficiale de supraveghere și despre stratagemele necesare în armată pentru ca punctul tău de vedere să se înregistreze în acele arhive. Pentru mai târziu, ca precauție. Refuzând să-i spună, irosise și un sprijin valoros pentru reconstruirea unei relații funcționale între ei. Dar ea îl împinsese să reacționeze astfel. Femeile!

N-ar fi trebuit să se lase împins spre asemenea reacții. Pe această capacitate negativă își construise cariera.

Ușa sălii de ședințe se deschise; intrară Magdalena și McChesney. Ea tocmai spunea:

- Păi, din moment ce jocul s-a încheiat oricum...

Îi zâmbi lui Kaufman cu înțeles. "Dumnezeule, Magdalena a ascultat, și McChesney la fel! A auzit ce-a spus Marbet despre pofta carnală!", își zise el.

- Am activat cușca Faraday, anunță McChesney. Hai să vorbim!

Colonelul Ethan McChesney își petrecuse întreaga carieră militară în serviciul de informații al CAAS. El crease stratagema de capturare a fallerului cu care învățase Marbet să comunice, el fusese singurul om în stare să prindă un faller viu. McChesney se ocupase de mai multe Proiecte Speciale, la cererea lui Sullivan Stefanak, și din câte știa Kaufman, le îndeplinise pe toate cu competență, minuțiozitate, discreție și cât de multă moralitate era cu putință în serviciul de informații. Prin toate acestea, devenise de neprețuit pentru Stefanak, a cărui moralitate era mai fluctuantă. Dacă vrei să navighezi pe mările politicii, e bine să ai undeva o ancoră stabilă, în caz de nevoie.

Însă aceleași calități îl transformaseră într-un adversar periculos pentru Nikolai Pierce. McChesney era un agent loial și mult prea bine informat al dușmanului înlăturat. Cel mai simplu lucru pe care-l putea întreprinde Pierce în privința lui era să-l golească de cunoș-

tințele considerabile cu ajutorul unei doze Pandya și pe urmă să-l facă nevăzut. Singurul motiv pentru care nu procedase întocmai consta în aceea că, probabil, încă nu prinsese de veste unde se află McChesney; proiectul în care era implicat el ținea de Compartimentul Informațiilor Speciale, fiind cunoscut doar de o mână de oameni. Însă era doar o chestiune de timp până să-l descopere. Din acea mână de oameni, cineva va fi constrâns să vorbească.

McChesney știa toate aceste lucruri la fel de bine ca și Kaufman, poate chiar mai bine. Colonelul arăta groaznic. Ultima oară când îl văzuse Kaufman, cu doi ani în urmă, era un bărbat suplu, rapid, cu un corp bine lucrat și cu părul negru, lucios, ca blana de lutru. Acum era prea slab, cu părul lipsit de viață, cu mișcări stângace. McChesney își dăruise viața și loialitatea unei organizații care încerca în acel moment să-l ucidă. Pentru unii oameni, trădarea era mai rea decât moartea.

Cei patru se așezară la un capăt al mesei lungi de ședințe, făcută din panouri din spumă. Kaufman își scoase din minte cearta cu Marbet și se concentră.

- Pentru început, hai să trecem în revistă faptele, bine? Ethan, Artefactul Protector se află la bordul navei ăsteia. Știm fără nici o îndoială.

"Informație bazată pe comportamentul unei copile extraterestre isterice", completă el în gând. McChesney nu încercă să nege.

- Da. Artefactul se află aici încă de când l-ați adus, cu *Alan B. Shepard*, acum trei ani. A fost depozitat pe *Murasaki* când ați andocat alături de noi pentru aprovizionare, la ordinul direct al generalului Stefanak. Aici au fost informați doar doi oameni: comandantul Chand și cu mine.

Kaufman schimbă tactica. Își dădu seama că nu va avea nevoie să scoată informații de la McChesney târguindu-se. Dimpotrivă, acesta arăta ca un om bucuros să poată împărtăși cuiva, în sfârșit, o povară copleșitoare. Kaufman spuse, cu compasiune, dar nu prea multă:

- Iar de atunci și până acum, tu ai răspuns de el.

- Da. Membrii echipajului n-au fost înlocuiți nici măcar o dată și, firește, toți se întreabă de ce, dar nimeni nu poate face nimic în privința asta. Până să apară nava

Magdalenei prin tunel, timp de doi ani am avut doar un singur contact cu restul lumii.

Complet izolați! Printr-un tunel spațial puteau trece doar obiectele fizice, nu și undele purtătoare de mesaje. McChesney primise ordinul de a nu trimite nimic în spațiul Caligula, avanpostul militar aflat de partea cealaltă a tunelului, și nici dintr-acolo n-a venit nimic pentru el. Echipajul de pe *Murasaki* ar fi putut la fel de bine să fi dispărut în acțiune - probabil că rudelor li se spusese exact acest lucru. Nu era de mirare că polițiștii militari din cala de andocare păreau nefericiți!

Kaufman îl încurajă pe colonel:

- Așadar, n-ai știut că facțiunea lui Pierce dobândește tot mai multă putere, nici că situația generalului Stefanak e amenințată.

- Deloc.

- Și... când ai aflat despre lovitura de stat?

- Când a apărut nava Magdalenei. Suntem prieteni vechi, precizează McChesney, și Kaufman avu grijă să n-o privească pe Marbet. N-o puteam lăsa să vină la bord, dar ea înregistrase niște reportaje de știri recente și mi le-a transmis.

"Cerându-ți în schimb s-o lași să coboare pe planetă", își zise Kaufman. Ba nu, era mai mult decât atât. Așteptă să audă ce anume; Magdalena îi făcu pe plac.

- Haide, Ethan, le poți dezvălui totul! Când ți-am spus că Stefanak ar putea fi răsturnat, mi-ai cerut să găsesc, pe planeta aceea izolată, un loc unde să ascunzi la nevoie artefactul, să nu-l găsească Pierce.

Kaufman era surprins. Nu se așteptase la una ca asta. Dar era logic. McChesney știa ce fel de om este Pierce, știa că, spre deosebire de Stefanak, e suficient de nebun încât să folosească într-adevăr artefactul la setarea treisprezece. Să-l ducă în sistemul de origine al fallerilor și să încerce să-l pârjolească, în ciuda pericolului de a distruge spațiu-timpul.

- Îl cunosc de mult pe Pierce, zise McChesney. Stefanak era altfel, era un bun soldat. Dar Pierce ascultă doar pe cine vrea el. Ar face-o, Lyle!

- Știu, aprobă Kaufman sumbru.

- Și oricum, Ethan, dacă ar fi să fugi, te-ai descurca mult mai ușor fără artefact, interveni Magdalena. Toată

armata îl caută!

McChesney era prea educat ca să-și arate iritarea la acuzația de interes personal. Sau poate prea cinstit - nimeni nu vrea să moară. Nici nu se prefăcea că *Murasaki* ar fi fost în stare să desfășoare o defensivă convingătoare împotriva genului de forță pe care o putea trimite Pierce prin tunel. Absolut imposibil, cu toate că era o navă de război. Magdalena adăugă:

- Și, după cum i-am spus deja lui Ethan, am găsit pe Lume un loc unde să ascundem artefactul. Nu în munții Neury, de unde l-ați dezgropat voi - acela ar fi primul loc în care l-ar căuta. Ci o peșteră subacvatică, pe o insulă îndepărtată, suficient de mare și de izolată. Marbet îi poate convinge pe localnici să păstreze secretul, mituindu-i.

"Face călătorii lungi cu skimmerul acela, nu știu unde", spusese Ann despre șederea Magdalenei în Gofkit Shamloe.

- Bine, zise McChesney. Dar sunt două probleme. Unu: nu l-am putut duce până acum, fiindcă, dacă forțele lui Pierce vin și *Murasaki* nu orbitează în jurul tunelului, au să urce la bord cu forța și nu știu cum se vor purta cu echipajul. Iar eu răspund de oamenii ăștia. Mi s-a părut mai bine să profit de faptul că Pierce nu mă va putea localiza imediat și să aștept ca *Sans Merci* să se întoarcă de pe Lume. Poate să ducă ea artefactul pe planetă. Dacă avem noroc, nici măcar nu vor ști că nava Magdalenei s-a aflat aici. Trecerea ei nu apare nicăieri în arhivele de pe *Murasaki*. Au să cerceteze nava, n-au să găsească artefactul și nici unul dintre oamenii mei nu va ști să le spună nimic, nici măcar sub influența drogurilor. Doar eu și comandantul vom ști. Arhiva va arăta că Chand a murit de infarct, acum patru luni.

- Chand o să treacă prin tunel cu mine, în zburătorul meu, spuse Magdalena. Doar nu credeai, Lyle, că am să însoțesc artefactul înapoi pe planetă?

Kaufman o ignoră.

- Și tu?

McChesney răspunse pe un ton egal:

- Pierce știe că am și alte motive, în afară de artefact, ca să evit să mă interogheze.

Sinucidere... Cei doi militari se priviră. Da, pentru unii

oameni, trădarea este mai rea decât moartea. Kaufman se mulțumi să spună doar:

- Ethan, mie-mi pare cel mai bun plan. Dar ai pomenit de un al doilea obstacol.

- Da.

McChesney îi aruncă Magdalenei o privire care avea ceva tainic, și asta-l alertă pe Kaufman. Marbet, aflată alături de el, își îndreptă brusc spinarea. McChesney spuse rar:

- Al doilea obstacol este doctorul Thomas Capelo. Se află la bord.

Pe Kaufman nu-l mai surprinsese ceva atât de tare în toată viața lui. Dar... Într-un fel, avea logică. Să-l pui pe Tom acolo unde se află artefactul, în așa fel încât...

- Laslo! El unde e?

- Cine? făcu McChesney.

Magdalena se ridică în picioare, dărâmând scaunul pe care șezuse. Kaufman constată că-i vine greu s-o privească în față.

- Laslo Damroscher! Fiul meu! Era cu Capelo!

- Magdalena, nu este nimeni împreună cu doctorul Capelo, răspunse McChesney.

- Minți! Laslo e aici!

McChesney avea un aer neliniștit și-n același timp nedumerit.

- Nu, doar doctorul Capelo a fost adus la bord. Mult mai târziu decât artefactul - acum câteva luni. El...

- Dă-mi-l pe fiul meu! strigă Magdalena pe un ton care evoca sunetul de sticlă spartă.

Kaufman se ridică în picioare.

- Magdalena, dacă-ți spune colonelul McChesney că nu-i aici, înseamnă că nu-i. Oamenii lui Stefanak...

- Ethan, dacă mă minți, am să-ți mănânc ficații, știi bine! Vreau să cercetez personal fiecare centimetru pătrat din nava asta!

Kaufman îi făcu lui McChesney un semn pe care femeia nu-l putu vedea: "Las-o!". După câteva clipe, colonelul încuviință. Kaufman spuse:

- Magdalena, poți să cercetezi nava. Dar mai întâi trebuie să detașezi zburătorul de pe nava ta și să permiți încărcarea artefactului la bordul ei. Artefactul trebuie să pornească spre Lume. După aceea, colonelul și cu mine

vom cerceta nava, împreună cu tine. Dar numai după aceea.

- Tot mai negociezi, Lyle? replică ea, cu o strălucire din vechea ei batjocură.

Dar nu reuși să continue în același stil. Încordarea era din cale-afară de mare.

- Foarte bine... Încărcați blestemăția! McChesney spuse, răbdător:

- Va trebui să dai tu însăți ordinul echipajului tău. Să plaseze nava în configurație de schimb de mărfuri cu *Murasaki*.

Ea nici nu se clinti. Kaufman o luă de braț și-o trase cu blândețe spre ușă. Se scutură de el, dar îl urmă pe McChesney afară din încăpere. Kaufman și Marbet rămaseră singuri; ea spuse:

- Când o să se prăbușească, o să sfâșie galaxia în bucăți dac-o să poată.

- Știu.

- Ești sigur că băiatul ei a murit?

- Cât de sigur pot, fără să fi fost martor ocular. Ți-am povestit despre înregistrare. Era vocea lui Tom. Cred că Stefanak a creat în Centură un fals adăpost al artefactului, menit să inducă în eroare, pe care să-l poată găsi dușmanii lui dacă ar căuta suficient de amănunțit. Cred că-l dusese tot acolo și pe Tom, indiferent din ce motiv. Apoi, după ce Laslo a dat întâmplător peste acel loc, Stefanak a decis să-l mute pe Tom. Nu știu de ce, și nici de ce l-a adus aici. Poate știe Tom.

- Nici măcar n-am cerut să-l vedem! remarcă Marbet.

Era adevărat. Îndurerat, Kaufman spuse:

- Magdalena era atât de...

- Știu. Lyle, nu-i complet întreagă la minte! Nu e omul pe care să te poți bizui, indiferent cât de mult crezi că ai nevoie de ea. De fapt, la ce-ți mai folosește acum, că l-am găsit pe Tom?

- Încă nu știu, lasă-mă să mă gândesc. Nu-mi ține predici, Marbet!

Privirea ei se întunecă.

- Nu mi-am dat seama că n-am voie să fac comentarii! Spune-mi ce altceva trebuie să fac sau să nu fac. Trebuie să cobor pe planetă, cum zicea Magdalena, împreună cu artefactul, ca să... - cum s-a exprimat? Să-i conving pe

localnici să păstreze secretul, mituindu-i?!

- Sigur că nu! Tu, eu, Magdalena și comandantul trebuie să fim toți departe de sistemul ăsta stelar înainte să apară forțele lui Pierce, dacă apar. La fel și Tom. Bine că-n zburătorul Magdalenei încap șase persoane! Al nostru a rămas pe Lume. *Sans Merci* va trebui să-l distrugă, în eventualitatea că Pierce trimite într-adevăr o echipă pe planetă. Haide acum la McChesney, să ne ducă la Tom!

Ea nu se clinti de pe scaun.

- Nu uiți nimic?

- Ce?

- Essa.

"Dumnezeule, am uitat de ea!" își spuse Kaufman. Copila extraterestră le adusese doar probleme de la bun început.

- Nu fă mutra asta așa de abuzată, Lyle! zise Marbet acru. Dacă n-ar fi fost Essa, nici măcar n-ai fi știut că blestematul de artefact se află aici.

El răspunse calm:

- Essa se poate întoarce pe planetă cu nava Magdalenei. Acolo e locul ei. Vii să vorbim cu Tom?

Marbet se ridică fără să mai scoată vreo vorbă și-l urmă.

Nava lui McChesney se plasase în lungul vehiculului lor. Cele două cale de mărfuri fiind lipite etanș una de alta, nimeni nu putea să vadă ce se transferă dintr-una în alta. Așa fusese mutat artefactul de pe *Alan B. Shepard* pe *Murasaki*, cu trei ani în urmă. Kaufman se aflase la bord. Teoretic, deținea conducerea întregii expediții menite să dezgroape artefactul, să-l cerceteze și să-l ducă în sistemul Sol, dar nu fusese informat că artefactul va rămâne pe *Murasaki*. Își dădu seama pe neașteptate că vrea să revadă obiectul.

McChesney și Magdalena se aflau în spațiul delimitat de cele două cale de mărfuri, unite. Echipajul femeii muta dintr-o navă într-alta artefactul, așezat pe un inel metalic montat pe o platformă cu roți. Artefactul arăta exact așa cum și-l amintea Kaufman: o sferă de un cenușiu mat, aparent metalică, fiind de fapt compusă dintr-o formă alotropică de carbon asemănătoare cu o clasă cunoscută de fullerene, dar care nu făcea parte din acea clasă. Pe circumferința lui, la distanțe egale, se ve-

deau șapte protuberanțe, ca niște mici cratere înălțate dincolo de suprafață. În interiorul fiecărui crater se găseau două butoane, la o oarecare distanță unul de altul. Craterele erau marcate cu numere prime, deși se părea că necunoscuții constructori consideraseră și "unu" număr prim: unu, doi, trei, cinci, șapte, unsprezece, treisprezece - marcaje indicate de mici ieșituri rotunde ce împrejmuiau craterele.

Pentru a activa o setare anume trebuia să apeși ambele butoane. Sub conducerea lui Tom Capelo, echipa lui Kaufman testase setările unu, doi și trei. Cât privea setarea cinci, de-a lungul celor cincizeci de mii de ani cât stătuse artefactul îngropat pe Lume, două așchii de stâncă se înfipseseră în butoanele care-i corespundeau, ceea ce însemna că setarea fusese permanent activată. Aceasta determinase, potrivit lui Syree Johnson, protejarea planetei Lumea împotriva armei care pârjolise întreg sistemul stelar respectiv. Și, de asemenea, după Ann Sikorski și Dieter Gruber, determinase câmpul probabilistic cu efect cuantic ce provocase apariția realității împărtășite la Essa și la neamul ei.

Acțiunea setărilor șapte, unsprezece și treisprezece fusese doar stabilită matematic, de Tom Capelo, nu și testată. Asta, dacă nu se punea la socoteală "testul" efectuat de falleri, probabil la setarea șapte, care iradiase întreg sistemul stelar Viridian, colonizat de oameni. Muriseră atunci milioane de oameni.

Kaufman întinse mâna și atinse artefactul.

- O lovitură ca de măciucă, nu-i așa? remarcă Magdalena. Atâta amar de vreme, bunii cetățeni ai sistemului solar au crezut că obiectul ăsta se află acolo, setat la unsprezece, și-i protejează. Și când colo, Stefanak l-a ascuns aici. De ce, Lyle? Tu ești militarul, tu să-mi spui.

- Nu știu.

Tonul batjocoritor al Magdalenei revenise la normal, dar ochii ei sclipeau ca niște cioburi de sticlă, iar trupul îi era atât de încordat, încât la lăsarea serii probabil că avea s-o doară fiecare mușchi în parte.

- Ethan, aș vrea să-l văd pe Tom Capelo, spuse Kaufman.

McChesney îl privi mohorât.

- Imediat ce terminăm aici și *Sans Merci* pornește la

drum.

Kaufman nu comentă. Prima lor prioritate consta în a ascunde artefactul din calea lui Pierce. Nici nu-l întrebă pe McChesney ce le-a spus sau are de gând să le spună oamenilor săi care urmau să plece cu *Sans Merci*. Kaufman știa că vor fi nevoiți să rămână pe Lume până când nu-i va mai amenința nici o primejdie - poate chiar ani de zile. Li se va spune acest lucru abia după ce vor ajunge cu toții pe planetă și vor fi împrăștiați în ascunzători, prin cătunele din munții Neury. Soldaților lui Pierce le-ar veni greu să găsească treizeci de oameni pe o planetă întreagă, mai ales neștiind ce anume caută. Cât despre *Sans Merci*, nava va fi incendiată și trimisă în atmosfera planetei, să ardă până nu mai rămâne nimic din ea.

Probabil că doar căpitanul și aghiotantul știau toate aceste lucruri. Fără îndoială că oferta făcută de Magdalena, indiferent în ce-ar fi constat, făcea să merite exilul forțat.

Marbet îi spuse lui McChesney:

- Pe *Sans Merci* este o fată extraterestră. Trebuie dusă cu o navetă într-un loc ale cărui coordonate ți le dau eu.

- O fată extraterestră?

- Poveste complicată, interveni Kaufman.

Se vedea bine că pe McChesney nu-l interesa deloc s-o audă. Nu-i acordă atenție nici lui Marbet, care spuse răspicat:

- Îți dai seama că reinstaurezi realitatea împărtășită pe planeta asta?

Reinstaurarea realității împărtășite... Nici Kaufman nu-și dăduse seama, ba nici măcar nu se gândise în treacăt la așa ceva. "Of, Ann, după cât ai muncit ca să creezi o societate fără realitatea împărtășită!" Enli, Calin, satul cu palisada lui abia construită... Dar nu, nu asta era prioritatea numărul unu. Ann avea să se descurce. Planeta Lumea avea să se descurce. Pe el îl preocupa soarta întregii galaxii.

După spusele lui Tom Capelo, setarea treisprezece putea s-o distrugă, modificând chiar substanța spațiu-timpului.

Kaufman așteptă ca McChesney să-l ducă la Capelo.

[21]
LA BORDUL NAVEI *MURASAKI*

DUMNEZEULE, IA TE uită, a sosit cavaleria! Sau voi, Lyle, sunteți sălbaticii?

- Bună, Tom! răspunse Kaufman, surprins cât de mult se bucura să-l vadă pe fizician.

După ce văzuse la holoștiri, luni de-a rândul, chipul lui Tom și apoi cel al fetei lui, după lunile de speculații dacă fizicianul e mort sau trăiește... iată-l! Slab, dar Tom fusese întotdeauna slab. Pătimaș. Furios.

- Ce mama dracului cauți aici? Ce mama dracului caut *eu* aici?! Ai venit să-mi dai noi ordine militare de la El Generalissimo Stefanak?

- Nu, am venit în calitate de civil, spuse Kaufman, pentru că de undeva tot trebuia să înceapă.

- Familia mea?

Kaufman ezită, dar cea mai bună cale de a-l aborda pe Capelo fusese întotdeauna adevărul; orice altceva se dovedea prea costisitor pe termen lung.

- Soția ta și fiica ta cea mică sunt bine, sănătoase. Dar Amanda se pare că a dispărut. Speram că se află cu tine.

Obrazul lui Capelo se făcu pământiu.

- Ea... ea nici măcar nu era acasă când am fost răpit!

- Se pare că era. La holoștiri s-a spus că a plecat mai devreme de la ora de înot. Prietenele ei au declarat că le-a spus că merge acasă. Tom, nu există nici o dovadă cum că oamenii care te-au răpit pe tine au răpit-o și pe ea; de fapt, dacă așa ar sta lucrurile, probabil că Amanda s-ar afla aici, cu tine. Nu s-a făcut nici o revendicare politică, nici o cerere de răscumpărare. Dacă n-au luat-o împreună cu tine, eu cred că s-a ascuns în casă și mai târziu și-a găsit altă ascunzătoare, cine știe unde.

Kaufman spera că într-adevăr așa s-au petrecut lucrurile. Capelo își recăpătă întrucâtva culoarea în obraji și spuse:

- E un copil cu resurse neobișnuit de mari!

- Sunt convins, încuviință Kaufman.

Între timp se hotărâse asupra unei strategii: să-l lovească pe Capelo fără cruțare, spunându-i totul dintr-o dată.

- Tom, trebuie să vorbim fără întârziere! S-au întâmplat foarte multe și credem că s-ar putea ca artefactul să fie folosit la setarea treisprezece, în același sistem stelar în care se află și artefactul fallerilor.

- Nimeni n-ar fi atât de cretin încât să facă așa ceva, nici măcar Stefanak!

- Stefanak a murit. Nikolai Pierce a declanșat o lovitură militară.

- Pierce?! Ăla-i la fel de nebun ca un rechin sifilitic!

Kaufman își spuse că n-a auzit niciodată o descriere mai potrivită.

- Într-adevăr! El nu știe că artefactul se află de fapt aici, la bordul lui *Murasaki*... Tu știai?

- Sigur că da, de ce crezi că m-au adus aici mardeiașii lui Stefanak? Militarii habar n-au cu ce se mănâncă știința! Sunt atât de neghiobi, încât cred că un fizician teoretician trebuie să fie de-a dreptul în prezența fenomenului studiat ca să-i descifreze bazele matematice! Bine că n-au încercat să-l oblige pe Sarinsen să-și extindă activitatea în domeniul găurilor negre!

- Pe tine ce-au încercat să te determine să faci? întrebă Marbet.

- Să-mi dau seama de ce afectează artefactul funcționarea creierului. Stefanak refuza să-l ducă în sistemul solar până nu obținea certitudinea că n-o să transforme creierul soldaților lui în carne de chiftele. Deși nu cred că și-ar fi dat seama de diferență. Bună, Marbet. Salut, McChesney. Ei, însuși temnicerul - sunt onorat!

Așadar, acela era motivul pentru care artefactul - și Tom - se afla acolo. Nu că ar mai fi avut vreo importanță.

- Artefactul este dus chiar acum înapoi pe Lume, anunță Kaufman. Pierce nu știe unde se află; evident, Stefanak a restricționat strict informația asta. Dar în cele din urmă va afla și va veni să-l ia, și noi credem că-l va folosi încercând să pârjolească sistemul de origine al fallerilor. Ne străduim să împiedicăm o asemenea situație.

Capelo se holbă la el.

- Măi să fie, voi trei parc-ați fi Prometeușii pe invers! Prometei! Și ce se întâmplă când ajunge aici armata lui Pierce și dă peste amuzanta noastră gășculiță?

- Tocmai de asta plecăm. Chiar în clipa asta. Adună

toate obiectele care te identifică și...

- Nu-i prea mare lucru. Răpitorii nu mi-au lăsat timp să împachetez albumul cu fotografii de familie!

- ... șterge complet din sistemul navei tot ce-ai lucrat cât timp te-ai aflat la bord. Acum!

- Mă mișc deja, Lyle, nu fă pe autoritarul cu mine! Și cum plecăm? Binevoiește colonelul McChesney să ne ofere un zburător, plus permisul de liberă trecere? N-ar trebui să... *asta* cine naiba e?!

Magdalena dădu buzna în cală, împingând-o pe Marbet din drum. Probabil că McChesney scăpase de ea preț de câteva clipe, dar iată că reapăruse și până și Kaufman i se feri din cale. După înfățișarea femeii, s-ar fi putut crede că orice contact cu ea va produce arsuri. Kaufman nu mai văzuse niciodată o asemenea privire: disperată, înspăimântătoare, patetică.

- Fiul meu e cu tine? Laslo Damroscher? Băiatul meu?

Ceva din întrebarea ei - jumătate poruncă, jumătate rugăminte - potoli sarcasmul obișnuit al lui Capelo. Kaufman își aminti că și una dintre fiicele fizicianului era dată dispărută. Acesta răspunse cu blândețe:

- Nu, doamnă, nici fiul dumitale, nici fiul altcuiva nu e cu mine. Sunt închis aici, singur, de luni întregi, iar înainte de asta am fost plimbat de colo-colo prin galaxie tot luni întregi, tot singur. Îmi pare rău.

- A fost cu tine! Ai vorbit cu el!

Kaufman sesiză valul tsunami pornind ca tăvălugul, dar prea târziu. Încercă totuși să-l devieze.

- Magdalena, dacă...

- Ascultă!

Femeia scoase din buzunar cubul cu date, același pe care-l ascultase și Kaufman pe Lume. Cele două voci de oameni tineri, îndobitociți de băutură, umplură încăperea.

- *Assta nu trrebuia s'fie acolo!* Vocea lui Laslo, beat criță.

- *Ce n-ar trebui să fie unde?* Vocea altui tânăr, părând doar cu un dram mai treaz. *E un asteroid, atâta tot!*

- *Nu trrebuia s'fie acolo! Mai toarnă!*

- *S-a terminat. Ai băut și ultima picătură, porcule!*

- *Terminat? Păi, hai acasă*.

- E doar un asteroid... Nu, doi asteroizi!

- Doi! repetă Laslo, cu o bucurie fără noimă.

- De unde au apărut? N-ar trebui să fie acolo! Pe computer nu-s.

- N-naiba știe. Gravitația. Le dă pe toate cufundu-n sus. Jupiter.

- Hai să tragem în ei!

- Daa! strigă Laslo, apoi sughiță.

- Ce fel de arme ai pe drăcia asta? Nici una, aș crede. Navă de plimbare pentru un pui de bogătaș afurisit.

- Am... i-am pus arme. Tati... tata nu știe. Ilegale.

- Ești tare, Laslo!

- Pe dracu' că da! Nici mami nu știe. De arme.

- Ești sigur? Nu-s prea multe lucruri pe care maică-ta să nu le știe. Sau să nu le facă. Doamne, ce corp, am văzut-o într-un...

- Ține-ți gura, Conner! avertiză Laslo pe un ton sălbatic. *Computer, activează... nu-mi amintesc cuvântul...*

- Activează armamentul! Ce naiba, Laslo, TU trebuie s-o spui! E cu amprentă vocală.

- Activează armamentul!

- Hei, uite un mesaj de pe asteroid! Oameni! Poate că-s și fete pe-acolo!

- Vă apropiați de o zonă strict interzisă, rosti o voce mecanică. *Părăsiți zona imediat!*

- Nu ne vor, spuse Conner. *Trage în ei!*

- Stai... poate...

- Vă apropiați de o zonă strict interzisă. Părăsiți zona imediat!

- Șobolanii dracu'! făcu Conner. *Trage!*

- Păi...

- Lașu' dracului!

- ACESTA ESTE ULTIMUL AVERTISMENT! AȚI INVADAT O ZONĂ STRICT INTERZISĂ ȘI FOARTE PERICULOASĂ. PLECAȚI IMEDIAT! îN CAZ CONTRAR, SE VA TRAGE ASUPRA VEHICULULUI VOSTRU!

Interveni o a patra voce, vorbind repede: "*Vehicul neidentificat... SOS... Ajutor! Sunt ținut prizonier... mă numesc Tom Capelo...* "

Apoi se auzi un șuierat foarte scurt, foarte ascuțit.

- O, Dumnezeule! exclamă Capelo. Da, e vocea mea, chiar înainte să mă mute de-acolo. Pusesem mâna pe un

emițător pe distanțe scurte - idioții de paznici habar n-aveau ce fel de materiale îmi trebuie ca să-mi desfășor activitatea, ar fi trebuit să le cer o armă cu fascicul protonic! Poate chiar mi-ar fi dat-o. În fine, zburătorul a apărut pe ecranul asteroidului, am reușit să păcălesc foarte simplu sistemul de protecție și am trimis un mesaj...

- Un mesaj din cauza căruia cealaltă navă a fost capturată, nu? Atâta lucru am aflat și noi! interveni Kaufman tare.

Se afla în spatele Magdalenei și făcea semne de încuviințare spre Capelo. Nu se aștepta ca manevra asta grosolană să țină: Capelo era prea insensibil, iar Magdalena, prea agilă. Dar se înșela. Ceva - poate empatia cu privire la pierderea unui copil - amplificase sensibilitatea lui Capelo. Iar refuzul de a ști începușase agilitatea Magdalenei, indicând clar în ce măsură se autoiluzionează.

- Da, aprobă Capelo, din cauza mesajului meu, cealaltă navă a fost capturată. Dar pe pasagerii ei nu i-au pus laolaltă cu mine. Probabil că i-au dus... în altă parte.

Corpul Magdalenei se gârbovi sub povara dezamăgirii.

- Ai vreo idee unde? O cât de mică idee?

- Nu, răspunse Capelo cu o privire ce oglindea empatic nefericirea femeii.

- Atunci trebuie să plecăm în clipa asta! Trebuie să iau legătura cu oamenii mei din spațiul Caligula, înainte ca Pierce să-i înlocuiască pe toți. Ethan, vino cu mine în navetă! Doctore Capelo, mulțumesc pentru lămuririle pe care nu mi le-ai dat.

Ieși rapid din cală. Capelo se întoarse spre Kaufman:

- Ce naiba...

- Îți spun mai târziu. Dar are dreptate, trebuie să plecăm chiar în clipa asta și avem nevoie de contactele ei. Știi cine e femeia?

- Nu.

- Magdalena.

- Nici acum nu știu cine e, replică fizicianul, făcându-l pe Kaufman să-și dea seama încă o dată cât de mult se deosebeau conținuturile mentale ale savanților de ale tuturor celorlalți oameni.

- Nu contează. Hai, Tom, să mergem!

- Băiatul ei e mort, spuse Capelo sec.

- Știu. Hai, să mergem!!

- Vin. Deși, dacă ai trimis într-adevăr artefactul înapoi pe planetă și Pierce n-are habar pe unde se află, probabil că graba nu-i chiar atât de mare cum crezi. Cu cât timp în urmă a fost lovitura de stat de care ziceai?

- Acum vreo săptămână.

- Păi bine, Lyle, gândește-te: dacă ar mai fi în viață vreunul dintre oamenii lui Stefanak care știau unde-i artefactul și unde sunt eu, probabil că la ora asta ar fi aici, încercând să întreprindă ceva. Iar dacă Pierce caută la nimereală, ar putea trece luni de zile până să prindă de veste. De unde să știe el locul în care ar fi fost probabil să ascundă Stefanak drăcia, dat fiind întregul sistem de tuneluri?

- Nu știu. Dar nici n-am încrederea ta în întâmplări aleatorii.

- Nu aleatorii, Lyle, ci probabilistice! Ăsta-i domeniul meu, mai ții minte? Grila mea de interpretare a lumii, meseria cu care-mi câștig existența, blestemul meu...

În clipa aceea, pretutindeni pe navă începură să răsune alarmele.

- Ce-i asta? întrebă Marbet. Lyle?

Kaufman dăduse fuga deja la terminalul lui Capelo, introduse codurile standard cu ajutorul cărora ofițerii aveau acces la informațiile punții de pe comandă, indiferent unde s-ar fi aflat pe navă.

- Lyle?

- Suntem atacați, răspunse acesta. Nave de-ale noastre. Patru. Vin din spațiul Caligula.

- Forțele lui Pierce au sosit!

Magdalena auzi alarmele; o smulseră din disperare și, într-un fel indirect, simți recunoștință pentru asta.

Laslo nu se afla cu Capelo! Nu fusese împreună cu fizicianul nici o clipă. Iar ea irosise săptămâni întregi ca să-i dea de urmă, lui și prințesei de fiică-sa, fără nici un folos! Nu ajunsese mai aproape de găsirea băiatului ei decât în ziua când îl închisese ticălosul de Stefanak. Trebuia s-o pornească de la capăt.

Important era să-și întrebuințeze contactele din sistemul Caligula cât mai rapid cu putință. Maiorul Hofsetter, care se ocupa de traficul prin tunelurile spa-

țiale, o lăsase să treacă prin Tunelul Nr. 438, spre Lume; comandantul lui nici măcar nu știuse. Desigur că Hofsetter, profitorul grăsan și urât, detestase să-i facă acest serviciu. Dar Magdalena știa exact cum scoate Nate Hofsetter milioane grele de pe urma situației de război, pe piața neagră - de fapt, o făcea cu cooperarea uneia dintre corporațiile ei false - așa că tipul n-avusese de ales.

Hofsetter nu se număra printre oamenii din marină pe care i-ar fi înlocuit Pierce. Un anumit procentaj din câștigurile maiorului ajungea în buzunarul amiralului - deși nici unul, nici celălalt nu știa că ea a prins de veste. De aceea, Hofsetter era în siguranță. Pe de altă parte, doamna general Donnor, comandantul de pe Caligula, era probabil moartă deja. Un militar loial lui Stefanak. N-avea decât; drum bun și cale bătută! Magdalenei i se păruse întotdeauna o pacoste să fie nevoită să-și rezolve treburile pe la spatele năpârcii aceleia.

Hofsetter nu știa unde se află Laslo, dar dacă făcea suficiente presiuni asupra lui, poate o va îndruma spre cineva cu acces la informațiile Proiectelor Speciale. Va trebui să facă presiuni măricele. Iar asta o s-o coste.

Naiba să-l ia pe Laslo! Copiii nu înțelegeau niciodată câtă bătaie de cap le dau părinților! Iar Laslo era ca toți ceilalți. Când îl va găsi, vor trebui să aibă o discuție serioasă. Când îl va găsi... când îl va găsi... Capelo a spus...

Preț de o clipă, siguranța ei fu cât pe ce să se năruie. Apoi începură alarmele.

Alarmele! Erau atacați. Dumnezeule, forțele lui Pierce din Caligula! Ei bine, asta însemna doar că va trebui să înceapă negocierile mai devreme. Probabil că Hofsetter se afla cu ei. Iar dacă nu, va reuși să-l contacteze.

Însă ceilalți - Kaufman, Grant, Capelo, McChesney - erau cu toții ca și morți.

Magdalena alergă pe coridorul ce ducea spre sala de ședințe, cu alarmele bubuind în urechi. Rory și Kendai alergau alături de ea. Dădu buzna în încăpere. Kaufman se afla tot acolo. Capelo plecase, probabil cu McChesney. Acum, că se gândea mai bine, Magdalena își dădu seama că fizicianul n-o să pățească nimic. Pierce va dori să-l arate lumii, demonstrativ: marele fizician răpit de Stefanak, dar salvat de trupele sale eroice, care reinstaurau

ordinea în galaxie. Îi spuse rapid cu Kaufman:

- Idiotule, du-te pe punte cu Capelo! Asta-i singura ta șansă. Dacă te protejează, dacă amenință să spună presei cum te-au asasinat oamenii lui Pierce, n-au să te omoare. N-au cum. Hai, du-te!

- Veneam să te caut, răspunse Kaufman. N-o să jucăm în felul ăsta, Magdalena. Tom și Marbet se ascund. Să nu spui nimănui că s-au aflat vreodată la bord. Te rog!

- Să nu spun...

- N-ai nimic de câștigat dacă le spui că Tom și Marbet sunt aici. Absolut nimic. Și nici n-au să-ți dea vreun drog ca să spui adevărul, așa-i? Încă nu. Au aflat și ei deja ce cauți aici.

Femeia își aminti pe neașteptate că în acea încăpere rămăsese activată cușca Faraday. Nimic din spusele lor nu putea fi înregistrat sau detectat.

- Kaufman, ești un imbecil! Au să-ți dea o doză Pandya, ca și lui McChesney și lui Chand!

- Nu și dacă mă cred un simplu soldat ca oricare altul, din echipajul navei.

- Au să verifice registrul navei!

- Poate. În cazul ăsta am să fiu descoperit. Dar cred că-n principal îi interesează artefactul. După ce-l obțin, s-ar putea să plece pur și simplu cu el. Nu cred că Pierce are de gând să-l țină mai departe aici, cum a făcut Stefanak.

Sigur că n-avea o asemenea intenție. Magdalena rosti întrebător:

- McChesney și Chand...

- Lor nu le pot spune nimic.

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă - doar era militar de carieră - dar Magdalena pricepu încotro bătea. Chand presupusese că plecarea ei se va produce la un mod prea vizibil ca s-o poată însoți. Ethan McChesney și Prabir Chand erau deja morți. Zise cu asprime:

- Ethan oricum nu mai trăia!

- Nu, încuviință Kaufman. Centrul moral al universului său s-a prăbușit.

- Unii își încheagă întregul univers pe un singur lucru, iar când acela dispare, se prăbușesc! zise Magdalena cu dispreț. Oameni slabi!

Kaufman o observa cu foarte mare atenție. În adâncul

privirii lui se schimbă ceva - și Magdalenei nu-i plăcu.

- Bine, Lyle, am să joc conform planului tău disperat. După cum ai subliniat, n-am nimic de câștigat dacă te dau pe mâna lor. Așa că nu v-am văzut vreodată, nici pe tine, nici pe Capelo, nici pe Empatica roșcată. Baftă!

Magdalena se întoarse și porni spre puntea de comandă. Acolo urma să aibă loc preluarea. Avea multă treabă. Trebuia să explice de ce artefactul se îndrepta spre planetă pe nava ei ("A rechiziționat-o McChesney!"). Să explice ce caută în sistemul acela stelar ("Interese de afaceri", plus detalii stânjenitoare oferite dacă insistau). Și, mai presus de toate, trebuia să pornească de la capăt căutarea lui Laslo.

Magdalena simți, fără voia ei, o înfrigurare ce-i cuprinse întreaga ființă. Manevre, stratageme, negocieri la sânge cu adversarul. La asta se pricepea cel mai bine. Reintrase în joc.

[22]

LA BORDUL NAVEI *MURASAKI*

DUPĂ CE-ȘI ASIGURĂ cooperarea Magdalenei (în măsura în care vreun lucru legat de ea putea fi considerat "sigur"), Kaufman porni rapid spre spălătoria navei. McChesney îi dăduse codul de acces. În spălătorie, roboții forfoteau curățând îmbrăcămintea și așternuturile, fără să știe că nava e atacată și fără să le pese. Chiar dacă *Murasaki* ar fi explodat ca urmare a atacului, echipajul tot ar fi avut la dispoziție uniforme curate.

Kaufman îmbrăcă o uniformă de marinar clasa întâi. Membrii echipajului se aflau împreună de doi ani și se cunoșteau între ei extrem de bine. Dar comandantul Chand își informase ofițerii cu privire la situație, iar ei probabil ordonaseră deja echipajului să nu spună nimic. Fusese ultimul ordin al lui Chand.

"Nu te gândi la Chand, nici la McChesney! Concentrează-te!". Kaufman știa că nu arată ca un membru al

echipajului, că nu are ținuta de rigoare. Va trebui să se supravegheze mereu, cu mare atenție, ca să nu se dea de gol.

Alergă la postul de luptă de pe puntea inferioară. Cei patru soldați îl priviră cu neîncredere, dar reconfigurară dispozitivul ca să-i facă loc și nici unul nu scoase o vorbă. Fuseseră înștiințați de venirea lui. Kaufman înșfăcă un set de echipament de luptă din dulapul-depozit al postului. Trecuse multă vreme de când supervizase ultima oară un post de luptă. Părea că-și amintește tot ce trebuie să facă - lucru bun, fiindcă soldații abia așteptau să-l vadă făcând o greșeală. Și avea nevoie să-i aibă de partea lui.

- Spuneți-mi "Armbruster" dacă e nevoie să mă strigați în vreun fel. Și să știți că mai târziu am să-mi amintesc de fiecare dintre voi!

Li se înseninâ chipul. Unul dintre ei, mai îndrăzneț decât ceilalți, dădu să spună:

- Domnule, o să ne...

- "Armbruster"! Marinar clasa întâi!

- Îmi pare rău, domnule... Armbruster. O să ne predăm?

- Da. Posturile de luptă sunt doar o precauție.

- Dar navele care vin sunt ale MAAS[4]! interveni altul. Nu pricep!

Sigur că nu pricepeau. Nu mai avuseseră legături cu exteriorul de doi ani de zile și nu știuseră nici o clipă că artefactul s-a aflat la bord. Kaufman era dispus să renunțe la formalitățile lanțului de comandă în favoarea supraviețuirii. Spuse răspicat, cu voce scăzută:

- În sistemul solar a avut loc o revoluție. Generalul Stefanak a murit și...

Cineva icni pe înfundate, vădit surprins.

- ... și Amiralul Pierce a preluat puterea. Navele care vin fac parte din forțele lui Pierce și vor pune stăpânire pe *Murasaki* prin orice mijloc se va dovedi necesar. Dar nu cred că au să tragă asupra noastră. "Sper!" Posturile de luptă sunt doar o precauție. Acum, vă rog, gata cu discuțiile!

- Doar o întrebare, do... Armbruster. După ce ne predăm mergem acasă?

---

[4] MAAS = acronim pentru Marina de Apărare a Alianței Solare.

- Probabil.

Echipajul era echipaj. Pentru majoritatea soldaților n-avea importanță cine e comandantul suprem - sau, oricum, avea mai puțină importanță decât faptul de a primi sau nu permisie. Kaufman înțelegea. Oricum, fallerii erau teoretic dușmanii, nu alți oameni.

Alarmele încetară brusc să mai sune.

"*Toți membrii echipajului pe puntea-careu!*" anunță tare sistemul navei. "*Fără excepție! Întâi lăsați deoparte echipamentul de luptă.*"

- Chiar și tipii din sala motoarelor! comentă un marinar. Iisuse Hristoase!

"Puntea-careu", standard pe toate navele de luptă, era o încăpere complet goală, folosită în acele situații ce presupunea adunarea generală a tuturor soldaților și ofițerilor. Era neîncăpătoare pentru scopul căruia îi fusese menită. Între asemenea adunări, era întrebuințată pentru primirea demnitarilor, proiecția de holofilme și oricare altă activitate neprogramată. Kaufman se strecură între ceilalți soldați, în locul cuvenit, încovoindu-și puțin umerii și ținându-și fruntea o idee plecată. Din privirile piezișe pe care oamenii le aruncau spre polițiștii militari, deduse că aceștia veniseră de pe nava de război andocată la acel moment în paralel cu *Murasaki*. Polițiștii militari erau înarmați și nu încercau să ascundă acest lucru.

După ce se adunară toți, ecranul de pe perete se lumină și apăru puntea de comandă. Acolo se afla un comandant în uniformă de gală, flancat de ofițeri străini. Kaufman nu văzu nici urmă de Magdalena.

- Echipaj al navei *Murasaki*, vă vorbește comandantul Blauman. Am preluat comanda pe *Murasaki* din ordinul Marinei de Apărare a Alianței Solare. Comandantul Chand și colonelul McChesney au fost eliberați din funcție, întrucât s-a descoperit că sunt trădători ai efortului de război. Acum se îndreaptă spre sistemul solar, unde vor fi judecați de curtea marțială.

Kaufman simți în jur freamătul oamenilor surprinși.

- Știu că spusele mele vă vor șoca, dat fiind faptul că ați petrecut doi ani la bordul acestei nave, fără comunicații de dincolo de tunel. În acest răstimp, omenirea a avut norocul de a fi martora unei reînsuflețiri a efortului

de război. Trădătorii care nu s-au arătat dispuși să intensifice acest război au fost eliminați, între ei numărându-se trădătorul, lașul general Stefanak. Sub conducerea Armatei de Eliberare a amiralului Pierce, războiul împotriva fallerilor va fi purtat cu toată concentrarea și cu toată puterea de care este capabilă MAAS, așa încât să obținem victoria cât mai repede cu putință, iar sistemul nostru de origine și coloniile noastre să redevină sigure.

Un soldat aclamă; câțiva îl imitară, dar fără prea multă convingere. Cei mai mulți păreau năuciți.

- Voi, membrii acestui echipaj, v-ați făcut bine datoria vreme îndelungată, fără să beneficiați de concediu, aducând o contribuție importantă la efortul de război. Drept urmare, echipajul navei *Murasaki* va intra în rotație rapidă în vederea concediului, fiind înlocuit cu soldați din stația Caligula, și trimis în rețeaua de apărare a sistemului solar. Mă aștept să ajungeți cu toții acasă în două săptămâni.

De astă dată, uralele se făcură auzite puternic, din inimă, și erau autentice. Oamenii se priveau entuziasmați. Kaufman văzu că femeia din fața lui schițează câțiva pași rapizi de dans pe loc, doar cu picioarele, corpul rămânându-i în poziție de drepți.

- Pentru moment, vă cer tuturor să vă reluați îndatoririle normale. Și ofițerii de pe *Murasaki* intră în rotație în vederea concediului, iar unii dintre ei vor pleca chiar astăzi. Noii voștri ofițeri de secție vor aduna fiecare secție în parte pentru a discuta rotația. Liber!

Ecranul se întunecă. Bucuria soldaților răbufni în farse, urale și glume. Doar câțiva păreau îngânduraţi sau încruntați, cântărind implicațiile mai vaste ale acestei schimbări pripite de comandă. Cei mai mulți se simțeau pur și simplu în al nouălea cer la gândul că vor merge acasă. Kaufman plecă fără să bată la ochi, într-un grup vesel. După ce ieși pe coridor, rămase în urma celorlalți până se văzu singur, apoi folosi codurile date de McChesney ca să intre în sala instalațiilor vitale.

Cea mai bună ascunzătoare. Toate instalațiile erau complet automatizate, funcționarea lor fiind verificată de obicei doar prin sistemele externe de monitorizare, cu excepția situațiilor când astfel se detectau probleme.

Kaufman se afla pe punctul de a întreprinde cea mai importantă acțiune din toată viața lui. "Instalații vitale... Mda, bună glumă! Dă, Doamne să nu fie umor negru!" își spuse el.

Descuie ușa, se strecură de partea cealaltă și reactivă fără zgomot încuietoarea electronică în urma sa.

[23]

LA BORDUL NAVEI *MURASAKI*

SALA INSTALAȚIILOR VITALE era o junglă de aparate, conducte, lăzi cu componente, vane ermetice și roboți defecți. Acolo se purificau aerul și apa folosite pe aproape tot cuprinsul navei. Kaufman se aplecă pentru a trece pe sub niște țevi și se strecură printre instalațiile ce zumzăiau. Intr-un colț din capătul îndepărtat al încăperii, Capelo și Marbet ședeau pe jos, cu spinarea sprijinită de perete; Marbet își cuprinsese genunchii cu brațele.

- Totul merge bine? întrebă ea.

- Până acum, da, răspunse Kaufman.

Se așeză lângă Capelo, nu lângă ea. Cearta lor, deși lipsită de importanță pe lângă tot restul, persista, plutind în aer precum funinginea.

- Și-acum, ce urmează? întrebă fizicianul. Suntem ca niște șobolani care nici măcar nu pot părăsi nava pe cale să se scufunde, folosind tradiționalele parâme de ando-

care. Te-ai gândit, Lyle, ce facem mai departe?

- Ai reușit să descurci cât de cât problema interconectării cuantice la nivel macrostructural? răspunse Kaufman.

Capelo îl privi uluit, nevenindu-i să creadă.

- Poftim?! Vrei să vorbim despre fizică *acum?*

- Am citit acum câteva săptămâni că în lucrările tale recente încerci să-ți dai seama cum se potrivește interconectarea la nivel macrostructural în teoria forței probabilistice. Interconectarea ca aceea a tunelurilor spațiale. Cu asta te ocupai?

- În termeni simpliști, da. Dar ce-ți veni să deschizi subiectul acum?

- Mă întrebam dacă nu cumva ai fost răpit ca urmare a ceea ce lucrai la acel moment.

Capelo scoase un sunet nepoliticos.

- Nici o șansă, Lyle! Chestiile la care lucrez acum sunt atât de teoretice și de esoterice încât nimeni din armată n-ar da doi bani pe ele. N-au aplicații practice, nici posibilități inginerești, nici o utilitate în a arunca în aer te miri ce sau în a ucide oameni sau în a declanșa lovituri de stat. Ți-am spus, mardeiașii lui Stefanak m-au răpit și m-au adus la artefact fiindcă pe Stefanak îl neliniștea gândul de a aduce în sistemul solar ceva care afectează creierul, și dorea ca mai întâi să obțină niște revelații sclipitoare din partea mea.

- Și ai vreuna? întrebă Marbet.

- Ioc revelații în ce mă privește! Acum, Lyle, spune: cum ieșim de aici? Mă înclin în fața strategiei tale militare.

- O așteptăm pe Magdalena.

- Halal strategie!

Capelo avea dreptate, firește, dar participarea Magdalenei le era necesară. În clipele scurte de dinaintea apariției lui Blauman la bord, Kaufman înjghebase un plan cu mai multe puncte putrede decât un măr uitat trei ani în pivniță. Dar nu vedea alternativă.

- Ce se întâmplă pe navă? întrebă Marbet.

- Oamenii din echipaj au fost adunați și puși la curent cu schimbările. Noul comandant, Blauman, îi trimite în concediu, prin rotație, cât de repede poate. Fiind împrăștiați care încotro și fericiți să plece, e foarte puțin pro-

babil să pună întrebări. Lucru valabil și pentru ofițerii inferiori. Probabil că *Murasaki* va pleca de-aici imediat ce se recuperează artefactul, ceea ce, fără îndoială, Blauman face chiar acum. Magdalena își va rechema nava, n-are încotro. Nou-sosiții ar putea s-o captureze cu ușurință.

- Și dacă ai pulveriza cumva nava *Sans Merci?* și împreună cu ea artefactul? interveni Marbet.

- Nu cred că artefactul poate fi distrus, spuse Capelo. Ții minte, s-a autoprotejat împotriva tuturor fasciculelor protonice și a încărcăturilor nucleare cu care am tras în el. Ce să folosești?

- Dar știi ce are de gând Pierce să facă! insistă ea. Îl duce în sistemul de origine al fallerilor și-l activează la puterea treisprezece, ca să-i distrugă!

Capelo răspunse rar, fără urmă din sarcasmu-i obișnuit:

- Tocmai de asta ne grăbim să ajungem în taină înapoi în sistemul solar, nu? Să alertăm presa, așa încât Pierce să nu-și poată duce planul la îndeplinire! Cu scandalul din presă, n-o să îndrăznească să riște ca fallerii să-și declanșeze la rândul lor artefactul, la setarea treisprezece, în același sistem stelar.

- Nu, spuse Kaufman. Nu asta facem.

Se holbară amândoi la el.

- M-am gândit bine, continuă Kaufman. Nu cred că putem sosi acolo cu zburătorul Magdalenei înainte ca trupele lui Pierce să ajungă în sistemul fallerilor, ducând cu ele artefactul.

- Dar am avea un avans, dacă am putea ieși chiar azi din cutia asta de conserve, argumentă Capelo. Armata trebuie întâi să recupereze artefactul de pe nava Magdalenei, apoi să parcurgă tot balamucul cu confirmarea ordinelor și cu acordarea permisiunii de a trece prin tuneluri, de aici și până-n sistemul fallerilor. Câte tuneluri sunt?

- Cinci.

- Și până-n sistemul solar?

- Opt. Iar Magdalena are liberă trecere de la Blauman doar pentru primele trei, adică până-n sistemul Artemis. Tipul vrea s-o știe plecată de-aici, dar nu vrea ca ea să ajungă acasă înainte ca Pierce să-și desfășoare acțiunea

eroică.

- Păi, insistă Capelo, am avea oricum un avans, și...

- Ascultați-mă amândoi! spuse Kaufman. Am avut timp să cumpănesc problema pe toate fețele. N-o să țină! Tom, de data asta n-o să fie nici un fel de "balamuc cu confirmarea ordinelor și cu acordarea permisiunii de a trece prin tuneluri". Pierce a pregătit totul dinainte, cu precizie, fiind gata să pornească imediat ce găsește artefactul. E un atac-surpriză, nu înțelegi? Atacurile-surpriză depind de viteză și de precizia planificării, asta-i tactica militară de bază. Pierce vrea să înfățișeze sistemului solar un *fait accompli*: "Priviți! Războiul s-a terminat! Sistemul fallerilor este distrus!". Noi, pe de altă parte, ar trebui să depindem de negocierile Magdalenei ca să traversăm minimum cinci tuneluri fără a fi identificați și poate uciși. Apoi, după ce traversăm și Tunelul Spațial Nr. 1 și ajungem în sistemul Sol, tot mai trebuie să convocăm reprezentanții presei, să-i convingem că nu suntem nebuni și să așteptăm ca pachetele de informații să ajungă pe Marte și pe Pământ. N-avem atâta timp!

- Atunci n-avem ce face, spuse Marbet. Nu putem lua artefactul din ghearele armatei și nu putem determina opinia publică să intervină. Dar... oare fallerii n-au artefactul lor activat la setarea unsprezece? Asta le-ar proteja tot sistemul, și s-ar ajunge la remiză.

- Numai că, după cum știm, ticăloșii își plimbă artefactul de colo-colo, interveni Capelo. Doar au prăjit sistemul Viridian, nu? Poate au dus artefactul în altă parte, ca să atace, și-atunci Pierce merge în sistemul lor de origine și-l distruge... Și-n definitiv, ar fi asta chiar așa de rău? completă el, cu amărăciune în glas. Doar sunt dușmanii noștri! Au ucis milioane de oameni...

Marbet puse mâna pe umărul fizicianului, cu compasiune. Kaufman se luptă cu nerăbdarea ce-i dădea ghes. Cei doi nu vedeau situația în întregime. Dar avea nevoie ca amândoi să fie de partea lui. Plus Magdalena cea imprevizibilă; avea nevoie și de ea, cel puțin pentru o vreme.

- Tom, dacă ar fi vorba doar despre pârjolirea sistemului fallerilor, nici unul dintre noi n-ar fi așa de tulburat. Dar tu știi, mai bine decât oricine altcineva, ce se întâmplă cu spațiu-timpul dacă declanșăm artefactul în

sistemul lor la poziția treisprezece și ei fac același lucru.

- Dar poate că n-au s-o facă, insistă Marbet. In definitiv, *ei* știu ce-o să se întâmple cu substanța spațiu-timpului... *Ei* ne-au spus nouă, ții minte? Poate că n-au să riposteze.

Capelo pufni disprețuitor.

- Și-au să ne lase pe noi să învingem? Gândește, femeie! Fallerii nu comunică niciodată, nici măcar ca să ne spună de ce mama dracului se războiesc cu noi. Nu iau niciodată prizonieri. Nu se lasă capturați. Au să-l activeze, ca să ne distrugă o dată cu ei! Deși lent... ții minte, unda care reconfigurează substanța spațiului tridimensional se va deplasa cu viteza luminii.

- Atunci să sperăm că fallerii au artefactul în sistemul lor de origine, activat la setarea unsprezece, spuse Marbet sumbru. În felul ăsta ajungem la armistițiu.

- Nu, nu înțelegeți! interveni Kaufman.

- Așa? făcu Capelo sceptic. Ce nu înțelegem? O forță irezistibilă întâlnește o apărare de neclintit și toată lumea merge acasă. Poate că exact asta ar trebui să facem, dacă păcătoasa de Magdalena nu se descotorosește de noi pe undeva, prin spațiu.

Kaufman se gândi la toate câte puteau merge prost... adică orice. "Surpriză și precizia planificării", îi spusese lui Tom Capelo. Iar ideea aceea era exact la polul opus. Grabă, disperare, riscuri enorme și-apoi cea mai mare victorie de război din întreg Universul, din toate timpurile. Dar n-aveau de ales și nici timp de pierdut.

- Am un alt plan. Există informații militare pe care voi nu le cunoașteți. N-avem prea mult timp înainte să vină Magdalena după noi, așa că ascultați cu atenție. O parte din cele ce am să vă spun sunt informații ultrasecrete, cerând niveluri de acces superioare față de cele de care dispuneți voi doi.

- Măi, să fie! comentă Capelo. Mă simt onorat!

- Știți că unul dintre celelalte tuneluri ale sistemului Caligula, Tunelul Nr. 437, duce în sistemul Allenby. Peacolo am venit noi; e singurul traseu spre Lume. Sistemul Allenby e pustiu. Trei giganți gazoși, oameni deloc, falleri deloc. Mai are și un al doilea tunel, care orbitează departe de primul, anormal de departe - tocmai din cauza asta a durat atât de mult până să se descopere

Tunelul Nr. 437. Este Tunelul Nr. 210, între sistemele Allenby și Artemis; am trecut și prin acela.

- Ne ții o lecție de istorie personală? îl întrerupse Capelo.

Kaufman ignoră sarcasmul, știind că fizicianul nu se poate abține. Era singurul lui mijloc de apărare împotriva fricii.

- Sistemul Artemis e mare. O planetă colonizată, o lună colonizată, o stație spațială, prezență consistentă a CAAS. Acolo am realimentat. Sistemul Artemis are cinci tuneluri, tocmai de aceea e o răscruce atât de importantă pentru oameni. Unul dintre aceste tuneluri este cel prin care am trece pentru a ne îndrepta spre Sol. Sistemul Artemis ar fi o țintă de primă clasă pentru un atac al fallerilor; toată lumea crede că din cauza asta e atâta armată acolo. Și lumea are dreptate, dar numai parțial. Unul dintre tuneluri, Nr. 218, n-a fost niciodată reconfigurat și folosit. Probabil că e cel mai bine fortificat punct din galaxie, după Tunelul Spațial Nr. 1, din Sol.

- Tunelul Nr. 218 duce în sistemul de origine al fallerilor, rosti Marbet încet.

- Nu, nu direct, răspunse Kaufman. Am fi cam prea aproape de ei. Tunelul Spațial Nr. 218 duce într-un sistem fără nume, cu indicativul militar "Q". E pustiu și are două tuneluri: Nr. 218 și Nr. 301. Tunelul Spațial Nr. 301 duce în sistemul fallerilor. Să vă desenez o diagramă!

Kaufman trasă o linie cu degetul pe dușumea, dar nu era pic de praf. Al naibii de eficient sistemul de curățare! Marbet scoase din buzunarul salopetei un computer portabil și i-l oferi, fără să scoată o vorbă. Kaufman desenă cu stângăcie șase baloane inegale conectate prin tuburi scurte. Apoi spuse, conștient de importanța informației strict secrete pe care o dezvăluia:

- Avem un acord cu fallerii să nu intrăm în sistemul Q.

Capelo își îndreptă brusc spinarea, surprins.

- Un acord? Ce naiba tot spui acolo?! Fallerii n-au comunicat cu noi niciodată!

- Așa-i. E un acord tacit. Am purtat acolo patru bătălii. Ideea era de a-i bloca în sistemul lor de origine. Treaba n-a mers; fallerii au apărut în sistemul Viridian și l-au desființat, ceea ce înseamnă că sistemul lor de ori-

gine are două sau mai multe tuneluri, nu doar Nr. 301. Am pierdut toate patru luptele din sistemul Q. Ba mai rău decât atât, le-am pierdut în fața unei singure nave de război. Avea la bord artefactul, activat la setarea doi.

- Scutul modificator de fază. Așa încât nici una dintre navele noastre să n-o poată lovi.

- Da. Iar pe ale noastre le-a distrus una câte una. De patru ori.

Kaufman tăcu preț de câteva clipe. CAAS pierduse oameni buni în acele bătălii; pe unii îi cunoscuse personal.

- După aceea n-am mai folosit Tunelul Nr. 218, n-am mai intrat în sistemul Q.

Privind schița de pe computerul portabil, Capelo spuse:

- De ce n-au trecut fallerii prin tunel, să intre în sistemul Artemis? Dacă aveau la bord artefactul activat la setarea doi, ar fi fost protejați. N-am fi avut cum să-i oprim. Și-atunci ar fi activat setarea treisprezece și ar fi distrus sistemul Artemis.

- Da, ar fi putut să procedeze astfel. Dar în schimb au pârjolit Viridian. Credem că asta a fost un test. Nu *știau* mai sigur decât noi că setarea treisprezece va distruge întregul sistem. Era doar o ipoteză. Au testat-o. Poate că următorul pas ar fi fost să distrugă sistemul Artemis. Atâta doar că... La acel moment au aflat că și *noi* avem un artefact. Știi că ne monitorizează transmisiunile. Nu suntem siguri cum, dar oricum le reușește mai bine decât nouă. N-am izbutit să avansăm nici un pas în a le descifra limbajul. Fallerii au aflat că și noi avem un artefact.

- Și? zise Capelo.

Marbet reușea să discearnă mai rapid motivațiile.

- S-au gândit că am putea aduce artefactul nostru în sistemul lor de origine prin alt tunel. Au crezut că am găsit trasee alternative ca să...

- Se înșală, spuse Kaufman. Dar ei nu știu asta.

- ... așa că și-au dus artefactul în sistemul de origine și l-au activat la setarea unsprezece. Ca să se apere. Am revenit într-o situație de remiză.

- Se poate să fi procedat astfel, spuse Kaufman. Dar mai există și o altă speculație.

- Mie-mi pare că o mare parte din tot ce vorbiți sunt speculații! interveni Capelo.

- Ciudat, Tom, să faci tocmai tu acuzația asta! se răsti Marbet. Profesia ta constă în a transforma speculațiile în teorie, iar teoria, în fapte reale.

Capelo râse fără voia lui. Kaufman îi zâmbi lui Marbet - primul zâmbet adevărat de la cearta lor. Apoi continuă:

- Celălalt tunel sau celelalte tuneluri ce pornesc din sistemul lor de origine probabil că duc spre colonii ale fallerilor sau cel puțin spre avanposturi militare. Oamenii n-au apărut în nici unul dintre ele. Așadar, cu trecerea timpului, fallerii deduc că noi cunoaștem un singur drum spre sistemul lor: prin spațiul Q. Și ei cred că nici măcar nu suntem siguri de acel traseu, din moment ce nu s-a întors nici un om în viață cu acea informație. De asemenea, ambele părți par să fi ajuns la un fel de acord tacit. Oamenii nu intră prin Tunelul Nr. 218 în sistemul Q, pentru că e prea bine întărit. Iar fallerii nu trec prin Tunelul Nr. 218 în cealaltă direcție, în spațiul Artemis, pentru că și acela e la fel de bine întărit. Și unii, și ceilalți purtăm războiul în alte părți.

- Dar, Lyle, tot nu-mi dau seama de ce asta înseamnă că Pierce nu va obține o remiză dacă duce artefactul în sistemul lor, spuse Marbet. Îl activează la treisprezece, ei se apără cu setarea unsprezece și nu se întâmplă nimic.

- Nu. Mai e și altceva. Știm că atunci când artefactul e folosit ca armă la setarea unu și la setarea trei, în jurul lui există o zonă care nu este afectată, care nu se destabilizează. Știm lucrul ăsta încă de când Syree Johnson a făcut primul test. Ea se afla aproape de acel prim artefact și n-a fost afectată, dar naveta din care ieșise, situată mai departe, a fost afectată. Pilotul navetei a murit. Toți atomii cu numărul atomic peste șaptezeci și cinci s-au destabilizat pentru scurt timp, emițând un număr improbabil de mare de particule alfa. La setările șapte și treisprezece se destabilizează atomii cu număr atomic peste cincizeci, dar tot ar putea să existe o "zonă sigură" în jurul artefactului. Ăsta fiind motivul pentru care nava fallerilor care l-a transportat în sistemul Viridian n-a fost distrusă.

- Nu neapărat, argumentă Capelo. Ar fi putut să tri-

mită artefactul prin tunel cu un mecanism făcut în așa fel încât să activeze setarea treisprezece. Detonează, sistemul Viridian e pârjolit, fallerii așteaptă ca unda să treacă, apoi se întorc în sistem ca să-și recupereze artefactul. În definitiv, și noi am pătruns în sistem și am fotografiat din spațiu, cu rezoluție înaltă, colonia Viridian.

Kaufman văzuse acele fotografii. Dădu amintirea la o parte.

- Da, Tom, se poate să se fi întâmplat astfel. Sau ar putea să existe o zonă sigură în jurul artefactului, dincolo de care începe efectul de undă. Nu știm. Dar uite speculația: fallerii știu mai multe decât noi despre toate astea, fiindcă ei au pârjolit un sistem stelar la setarea treisprezece, pe când noi nu.

- Nu, spuse Capelo, fiindcă artefactul *nostru* ședea frumușel pe *Murasaki*, așteptând să-l scotocesc eu cu mintea mea cea ascuțită. Imbecili!

Kaufman știa că trebuie să-l lase pe Capelo să facă intervenții de felul ăsta; era singura cale de a-l determina să-i accepte planul. Știa acest lucru din interacțiunile anterioare cu fizicianul. Dar întreruperile îi răpeau din timpul scurt și prețios. Începu să vorbească mai repede.

- Fallerii știu mai multe decât noi despre funcționarea artefactului. Știu și că noi cunoaștem doar o cale de a ajunge în sistemul lor de origine. Am încercat în repetate rânduri să găsim un al doilea tunel de acces, dar n-am reușit. Așa că atât timp cât păzesc de noi tunelul dintre spațiul Q și sistemul lor, sunt în deplină siguranță. *Doar dacă* noi nu aducem artefactul pe o navă, activat la setarea doi, cum au făcut și ei, și dăm năvală prin tunelul lor. Da, ar putea să-și țină artefactul la setarea unsprezece, să-și protejeze sistemul de origine, dar tot ar avea oameni în preajmă. Tot ce știm despre falleri ne spune că nu suportă așa ceva. Sunt cea mai xenofobă formă de viață din câte s-au văzut vreodată. Speculațiile zic că ar face orice să ne țină la distanță de sistemul lor stelar. Marbet, tu ești singurul om care a reușit vreodată să comunice realmente cu un faller, iar el nu ți-a dezvăluit absolut nimic până nu l-ai informat că avem și noi un artefact. Atunci a încercat să spună: "Nu activați vreodată două artefacte în același sistem!"

- Treci la obiect! protestă Capelo. Pardoseala asta e tare.

- Obiectul, Tom, e cam așa: Strategia militară și psihologia fallerilor spun amândouă același lucru. Artefactul nu se află în sistemul lor, activat la setarea unsprezece. E în sistemul Q, "curtea" lor, activat la setarea doi, ca să protejeze nava sau stația la bordul căreia se află, așa încât, dacă apărem acolo, în curte, să ne poată spulbera cu arme convenționale sau cu bombe atomice, ei rămânând însă protejați. Iar dacă, din întâmplare, ne aducem artefactul în sistemul Q, vor ști, fiindcă armele lor nu vor avea nici un efect asupra navelor noastre. Așa că vor activa artefactul lor la setarea treisprezece și vor pârjoli sistemul Q, mai puțin nava pe care se află, în zona sigură. După ce unda trece, culeg artefactul nostru, dacă mai există, și s-au ales cu două. Iar dacă nu mai există, asta înseamnă că fallerii au singurul artefact existent și vin să pârjolească sistemul Sol.

- Dumnezeule! făcu Marbet. Stefanak știa teoria asta?

- Firește! Tocmai de asta n-a încercat vreodată să folosească artefactul lui ca să atace sistemul fallerilor. Stefanak era ambițios și nemilos, dar neghiob, nu.

- Nici Pierce nu e neghiob, replică Marbet.

- Nu, admise Kaufman. Dar spre deosebire de Stefanak, nu-l interesează nici știința, nici ingineria. Tom, nu cred că Pierce *crede* teoria ta probabilistică. Pentru el nu-i decât o gargară intelectualistă născocită. Crede că artefactul poate distruge obiecte, cum ar fi planetele, pentru că a văzut cu ochii lui rezultatele concrete. Însă distrugerea spațiu-timpului e pentru el o abstracțiune. Și chiar dac-ar fi adevărată, el crede că fallerii nu-și vor activa niciodată artefactul la puterea treisprezece în același sistem în care se află al nostru, fiindcă noi am face același lucru, iar fallerii cred cu certitudine în palavrele astea cu distrugerea substanței spațiului. Cred în ea cu suficientă tărie încât să-ți vorbească ție, prin Marbet, despre ea, ca să preîntâmpine o asemenea întâmplare produsă din greșeală. Așadar, Pierce e de părere că ei nu vor activa niciodată artefactul la setarea treisprezece în sistemul Q și că, oricum, nu se va întâmpla nimic dac-o facem și noi, și ei.

- Nebun de legat! ricană Capelo.

- Da. Dar cred că asta are de gând să facă. Duce artefactul în sistemul Q și-l activează la puterea treisprezece, ca să distrugă unitățile fallerilor. Poate culege artefactul lor după aceea, poate nu. Oricum, nava lui Pierce așteaptă până când unda a trecut suficient, traversează fără piedici Tunelul Spațial Nr. 310 și pârjolește sistemul fallerilor, lipsit de apărare.

- Atunci Pierce se înșală! spuse Marbet. Fallerii vor sesiza că nava noastră a declanșat setarea treisprezece... Se poate înainte să ajungă la ei unda? Credeam că se deplasează cu viteza luminii.

- Da. Nu, n-au să știe ce se petrece decât când vor fi loviți. Dar, Marbet, adu-ți aminte cum funcționează ea. Determină destabilizarea tuturor atomilor cu număr atomic peste cincizeci, dar nu instantaneu. Atomii emit mai multe radiații alfa decât de obicei, apoi mai multe, și mai multe. Este timp destul ca să-și activeze și ei artefactul la setarea treisprezece, mai ales dacă e prestabilit să facă asta automat, cu un dispozitiv alcătuit din materiale ale căror atomi au mai puțin de cincizeci. Nu-i greu deloc!

- Așa că au să vadă că venim să le spulberăm sistemul stelar și, în loc de asta, preferă să distrugă chiar spațiu-timpul!

- De ce nu? răspunse Kaufman. În felul ăsta, le împărtășim soarta.

- Dar Pierce trebuie să știe toate astea! răbufni ea.

- Ți-am spus... *Nu crede!* Contează pe un scenariu din trei. Unu: artefactul fallerilor e în sistemul lor de origine, activat la puterea unsprezece, protejându-l - și-n felul ăsta obține remiză, fără să piardă nimic. Doi: artefactul lor se află în sistemul Q, nu există zonă sigură, el distruge navele lor și pe cea proprie, dar a pârjolit sistemul Q și-n scurt timp poate să intre să culeagă unul sau chiar două artefacte, înainte ca fallerii aflați dincolo de Tunelul Nr. 301 să-și dea seama ce s-a întâmplat. Trei: artefactul lor se află în sistemul Q, iar inamicul e prea vrăjit de fizicienii proprii ca să riște distrugerea spațiu-timpului. Așa că nu-l poate opri pe Pierce, iar el trece nestingherit, protejat de setarea doi, și nimicește planeta de origine a fallerilor.

Capelo rosti sumbru:

- Lyle, n-ai de unde să știi toate astea! Și tu, și Stefanak, și Pierce și toți ceilalți derulați simple scenarii speculative, nimic mai mult!

- Da, acceptă Kaufman, dar numai unul dintre scenariile astea e acceptabil. Al treilea nu ține; fallerii vor prefera să distrugă spațiu-timpul decât să lase omenirea să câștige războiul. Stefanak știa asta. Dar Pierce e prea orbit de egomanie ca să înțeleagă. El vrea să-și consolideze puterea devenind cel mai mare erou de război din istoria omenirii. Al doilea scenariu, cu ambele artefacte activate la puterea treisprezece în același sistem stelar, dă naștere unei tranziții prin salt ce modifică spațiu-timpul atât de mult, încât nici o ființă - om, faller sau bacterie - nu va supraviețui. Inacceptabil. *Singurul* scenariu acceptabil este al remizei. Nu cred că artefactul fallerilor se află actualmente în sistemul lor de origine, activat la setarea unsprezece, să-i protejeze. Cred - și consilierii militari din regimul mai rațional al lui Stefanak păreau să fie de acord - că artefactul fallerilor se află în sistemul Q. În consecință, cineva trebuie să-i convingă pe falleri să-și mute artefactul și să-i modifice setarea!

Capelo și Marbet se uitau increduli la Kaufman. În spațiul înghesuit dintre perete și aparatură, arătau ca niște păpuși mototolite, cu membrele momentan înțepenite și cu gura căscată. Într-un târziu, Capelo întrebă:

- Și cine o să-i convingă să facă asta?

- Noi, răspunse Kaufman.

Și începu să le explice planul lui smintit.

[24]
THARSIS, MARTE

SISTEMUL CASEI DESCHISE ușa; Amanda, mătușa Kristen și unchiul Martin intrară în apartamentul lor din Tharsis și găsiră toate încăperile pline cu flori. Pretutindeni se vedeau buchete uriașe: trandafiri modificați genetic, roz și în dungi, garoafe modificate genetic, cu corola bogată caracteristică, dar cu parfumul gardeniilor, dalii umile și mormane de flori marțiene numite "flori de stâncă", având ritm rapid de creștere și nefiind pretențioase în privința luminii. "Toate florile din oraș!", își spuse Amanda ametită. Toate, adunate într-un singur loc.

- Aa-man-daa! strigă Konstantin, sărind ca ars. Tu la acasă!

- O, Dumnezeule! zise pentru sine mătușa Kristen.

- Bună ziua, doctor Blumberg, doamna Blumberg, continuă Konstantin, politicos. Eu adus flori la Aa-man-daa. Pentru că ea vine la *acasă*.

- Sunt frumoase! bâigui Amanda, emoționată la culme - abia aștepta să le povestească prietenelor de la școală episodul.

- Tu ești frumoasă mai mult, răspunse Konstantin cu admirație, privindu-i părul blond, noua pieptănătură și hainele îngrijite. Foarte frumoasă! Splendid!

- Miroase ca într-o capelă funerară, comentă mătușa Kristen, făcându-l pe soțul ei să-i arunce o privire rapidă de avertizare.

- Și tatăl tău? Găsește la el? Să vină și el?

- Încă nu l-am găsit, răspunse Amanda.

Ultima conversație cu mătușa Kristen îi reveni în minte, întreagă, ca un tăvălug, izbind-o. Mătușa spusese că s-ar putea ca amiralul Pierce, care nu e o persoană amabilă, cum pare, să nu i-l dea înapoi pe tatăl ei. Că tatăl ei ar putea fi mort, ucis, la fel ca oamenii care i se opuseseră lui Pierce și dispăruseră fără urmă, cum se întâmplase cu doctorul Ewing. Că tatăl lui Konstantin e un susținător înfocat al amiralului Pierce și că, în consecință, ea va trebui să aibă mare grijă să nu-l critice vreodată pe amiral în fața lui Konstantin sau a Demetriei.

- Amiralul Pierce va să găsească tatăl tău, spuse Konstantin cu convingere. Va să aducă pe el la tine.

- Chiar crezi? întrebă Amanda.

- A, da! întări băiatul.

"Poate are dreptate!", își spuse Amanda. În definitiv, chiar mătușa Kristen a spus că tatăl lui Konstantin e mare prieten cu amiralul Pierce, pe când mătușa nu s-a întâlnit niciodată față-n față cu amiralul, nici măcar în această ultimă călătorie pe care-o făcuseră împreună în Lowell City. Și-atunci, de ce n-ar ști Konstantin mai multe despre amiralul Pierce decât mătușa ei? Era un gând îmbucurător. Amanda îi zâmbi tânărului cu recunoștință.

- De unde miroase a mâncare? interveni unchiul Martin, evident ca să schimbe subiectul.

- Demetria să gătește. Veniți!

- Mulțumesc pentru că mă inviți în propria mea casă! bombăni mătușa Kristen.

Masa cea mică din sufragerie gemea de mâncăruri grecești, sau mai bine-zis, atât de grecești cât izbutise Demetria să prepare cu ingredientele disponibile pe Marte. Amanda simți cum saliva îi scaldă gura. Chiar și mătușa părea mai bucuroasă. Se așezară toți și mâncară; Demetria radia, încântată de succes, fără să scoată o vorbă.

- Aa-man-daa, spune-mi ce să întâmple la Lowell City!

Amanda înghiți o bucată însiropată de baclava marțiană și răspunse cu grijă:

- Mi-au pus întrebări. Eu le-am spus tot ce-am știut, iar amiralul Pierce a zis că au să-l caute pe tata.

- Splendid! Și tatăl meu să caute. Mătușa Kristen se opri din mestecat.

- Poftim?!

- Eu sunat la tatăl meu, la Grecia. El să cunoaște foarte multe oameni importanți. Eu cere la el să ajute caută doctor Capelo, pentru că eu stă la casa fiicei, frumoasa Aa-man-daa. Eu spune Aa-man-daa la Lowell City, la amiralul Pierce, ca să întrebe. Tatăl meu are foarte mult interes. Spune da, el să ajute.

Mătușa Kristen închise ochii. Unchiul Martin rosti, cu reținere vizibilă:

- Mulțumim, Konstantin! Știu... știu că ai avut intenții bune. Sperăm cu toții că doctorul Capelo se va întoarce acasă în curând.

- Foarte mare fizician, spuse Konstantin cu seriozitate. Mult respect de la fizicieni. Doamnă Blumberg, sunat la dumneavoastră doctor Stajevici, de la Pământ.

- Și ai vizionat mesajul, Konstantin? întrebă mătușa Kristen pe un ton egal.

Amanda își ținu respirația. Mătușa și unchiul ei aveau principii foarte stricte în privința chestiunilor personale.

- A, nu! răspunse tânărul. Sistemul casei spune au vine mesaje. E la dumneavoastră, nu la mine.

Amanda reîncepu să respire.

- Scuzați-mă! spuse mătușa Kristen, după care ieși din cameră, închizând ușa în urma ei.

Unchiul Martin întrebă:

- Spune-mi, Konstantin, părinții voștri nu vă duc dorul, ție și Demetriei? Nu vor să vă întoarceți pe Pământ?

- A, nu! Noi merge la Pământ la școală. Nu vara. Acuma turiști la Marte. Foarte interesant, splendid! Eu am grijă de Demetria.

Fata, auzindu-și numele, se uită bosumflată la fratele ei. "Să fie oare din cauza lui Nikos?", se întrebă Amanda. Familia grecilor nu funcționa deloc ca familiile cu care era ea obișnuită.

Mătușa Kristen se întoarse.

- Doctorul Stajevici voia să știe dacă avem vreo lucrare nepublicată, legată de ceea ce lucra Tom în ultima vreme. Se pare că și Stajevici lucrează la aceleași chestiuni, iar până la dispariția lui Tom, făcuseră schimb de idei. Stajevici are "o nouă linie de atac", după cum s-a exprimat, și ne roagă ca, dacă avem din lucrările lui Tom, să i le dăm ca să le afișeze pe Net, așa încât și el, și oricine altcineva implicat în aceeași problemă să poată avea acces la ele.

Unchiul Martin îi aruncă o privire rapidă Amandei și spuse:

- Dar poate că vine Tom și le afișează chiar el!

- Așa i-am zis și eu, replică mătușa Kristen, atacând mâncarea din farfurie cu o forță complet neadecvată sarcinii.

Urmă o tăcere atât de lungă încât deveni dureroasă. În cele din urmă, pentru a o întrerupe, Amanda întrebă:

- La ce... la ce lucra tata?

- Interconexiunea la nivel macrostructural. Să-i găsească locul în teoria probabilității. Avea niște ecuații de pornire promițătoare, răspunse Konstantin cu acea abilitate crescută de a se exprima în engleză pe care o dobândea ori de câte ori vorbea despre fizică.

Amanda își spuse că probabil a memorat paragrafe întregi din publicațiile științifice. Mătușa Kristen părea surprinsă:

- Asta de unde-o știi?

- Citesc fizică pe Net. Totdeauna. Doctorul Capelo afișează totdeauna. Și părți de teorie, neterminate. Doctorul Capelo cere la alți fizicieni ajutor. Să găsește răspunsuri pentru fizică. Mare, mare om!

Unchiul Martin interveni:

- Kris, dacă-i așa... poate ar trebui să cerem poliției din Boston eventualele lucrări pe care le-au confiscat din casa lui Tom și să-l lăsăm pe acest doctor Stajevici să le afișeze.

- Am să mă gândesc, replică mătușa Kristen. După ce terminară de mâncat, merseră cu toții în salon.

Unchiul Martin activă un canal de știri pe terminal. Konstantin ședea la un capăt al canapelei, iar mătușa Kristen, la celălalt capăt. Demetria și unchiul Martin își aleseră câte un fotoliu; mijlocul canapelei era singurul loc rămas disponibil. Amanda se așeză cu stângăcie lângă Konstantin. Fiindcă se afla atât de aproape, îi percepu mirosul și simți un fel de nod în piept. Își dădu seama că a roșit și-și spuse "Ce bine că nu se uită la mine!".

- ... plecarea neașteptată din Lowell City spre Tunelul Spațial Nr. 1, la bordul navei-amiral *Vladivistok*. O purtătoare de cuvânt a amiralului Pierce a spus presei că o "urgență militară", a cărei natură n-a fost dezvăluită, în zona tunelului spațial, a făcut necesară prezența amiralului. De asemenea, a anunțat că *Vladivistok* se deplasează cu viteza maximă posibilă, pentru ca absența amiralului Pierce de pe Marte să fie cât mai scurtă. S-au făcut nenumărate speculații cu privire la natura urgenței militare, dar de la nivelul conducerii n-au fost oferite in-

formații suplimentare. În acest moment nu este clar dacă amiralul Pierce intenționează să iasă din sistemul solar prin Tunelul Spațial Nr. 1. În absența sa, amiralul l-a numit pe generalul Yang Lee drept comandant activ al CAAS. Însă amiralul Pierce a asigurat Alianța Solară că va păstra permanent legătura prin radio cu comandantul activ. Între timp, în Centură...

- Tatăl meu este la Tunelul Spațial Nr. 1, zise Konstantin cu nonșalanță.

Mătușa Kristen îl privi cu atenție.

- Mi se părea că ai spus că tatăl tău se află în Grecia!

- A, da! La Grecia. Și la Tunelul Spațial Nr. 1. Și la Centură. Și la Marte. Tatăl meu are la el multe nave, mulți zburători. Tatăl meu este la multe locuri totdeauna!

- Înțeleg, spuse mătușa.

Amanda își dădu seama ce crede ea: că intenția lui Konstantin era să se laude. Dar nu se lăuda! Afirmațiile lui erau pur și simplu fapte! Iar tatăl ei îi spunea mereu să pună faptele pe primul plan, și tocmai asta făcea Konstantin, și nu era deloc un lucru greșit.

- Mâine e duminică, rosti tânărul.

- Și? făcu Amanda, văzând că nimeni nu spune nimic.

- Tu, Aa-man-daa, vine cu mine la biserica? Asculte Liturghia. La Tharsis este precis biserică.

Amanda își dădu seama că se referă la o biserică catolică. Probabil Konstantin o credea religioasă. În definitiv, când o văzuse prima oară, lângă spațioport, avea cu ea potirul din aur al fratelui Meissel, potir aflat acum în dormitorul principal din casa mătușii.

Simți un val neașteptat de emoții. Fratele Meissel, abația Ares. Vocile profunde intonând cântări: *Laudae, Ora mediae, Sextae, Vesperae, Completorium* și *Matutinus*. Și-apoi: "*«Când ai devenit al lui Dumnezeu pe cât de mult vrea El, El însuși te va dărui altora.» Asta-i din Sf. Vasile, Amanda, să nu uiți...* "

- Aa-man-daa?

Tatăl ei spunea că religia e o superstiție prostească, bună pentru oamenii care nu vor să gândească. Dar fratele Meissel gândea și nu era deloc prost, chiar dacă nimic din spusele lui n-avea noimă... Toate astea îi creau confuzie. De ce trebuiau lucrurile să fie atât de confuze?

- Aa-man-daa?

- Da, Konstantin. Merg cu tine mâine la liturghie. Unchiule Martin, există în Tharsis vreo biserică catolică?

- Nu știu.

Unchiul o privea uluit, iar mătușa, cu teamă. N-aveau decât! E așa o crimă să mergi la biserică împreună cu un băiat de care-ți place? Cu un oaspete din casa ta?

- Splendid! se bucură Konstantin.

Mătușa și unchiul continuau s-o privească pe Amanda, ceea ce o cam stânjenea; brusc, Demetria sări ca arsă și zise tare:

- Cafea!

Amanda simți că-i este recunoscătoare, chiar dacă nu știa cu adevărat pentru ce. În timp ce se întorceau în sufragerie, o izbi un alt gând. Trăsese cu ochiul în camera de oaspeți și observase că acolo dormea Konstantin. Geanta mică a Demetriei, pusă lângă canapea, arăta că probabil fata doarme acolo. Iar ea unde o să doarmă? Spre marea-i iritare, simți o roșeață fierbinte pe gât și apoi pe obraji. Toți vor observa!

Dar, de fapt, nu observă nimeni. Konstantin îi spunea ceva în grecește surorii sale, iar pe mătușa Kristen o auzi în spatele ei, întrebându-și soțul cu voce foarte scăzută:

- De ce crezi că se duce Pierce spre tunel cu atâta grabă?

- Nu știu, răspunse unchiul Martin.

Amanda reîncepu să respire mai calm. Până la urmă, nimeni n-a observat că a roșit. Foarte bine!

Totul avea să fie foarte bine.

[25]
SPAȚIUL CALIGULA

TOM CAPELO ȘI Marbet Grant se holbau la Kaufman de parcă îl credeau scăpat de la balamuc. Stând înghesuit în spațiul strâmt de la capătul sălii sistemelor vitale, printre conducte și aparate ce zumzăiau și lăzi prăfuite, autorul planului se declara mental de acord cu ei. Totul era în umbră. Mașinăriile emanau multă căldură. Kaufman simțea transpirația pe gât, pe sub tunica străină de soldat.

- N-o să meargă, zise Capelo rar, fără vreo urmă din sarcasmul lui obișnuit. Lyle... *gândește-te*! N-are cum să meargă!

- Depinde de prea multe elemente improbabile, spuse Marbet. Magdalena, navele de pază din cinci tuneluri diferite... *cinci!* Și apoi, la capăt...

- Nu eu sunt ăla care-ar trebui să gândească în termeni probabilistici? interveni Capelo acru.

Kaufman înțelese că măcar o persoană a revenit la normal - indiferent ce însemna "normal" în acea situație. Îl lăsă pe Capelo să se răcorească. Doar așa putea să se descurce cu el.

- Dacă ar fi să trasez graficul integralei curbilinii a probabilității de reușită pentru ideea asta nebunească, aș lua-o razna de tot! continuă fizicianul. Lyle, nu putem face una ca asta!

- Ce sugerezi? întrebă Kaufman pe un ton neutru.

- Orice altceva!

- Bine, aștept. Poate-ți dă prin cap o idee mai bună, Tom; în nici un caz nu neg că ești mult mai deștept decât mine. Dar trebuie s-o găsești repede, fiindcă Magdalena vine să ne ia și n-o să mai avem altă ocazie de a vorbi între noi.

- Nu accept s-o fac, Lyle. Vreau să apuc să-mi revăd fiicele înainte de viața de apoi.

- Bine! Du-te acasă, vezi-ți fetele. Iar când substanța spațiu-timpului va fi distrusă din cauza activării celor două artefacte la puterea treisprezece în același sistem, calculează cât timp îți rămâne ca să le mai vezi vreodată.

- Am calculat, i-o întoarse Capelo. Unda tranziției

prin salt se deplasează cu viteza luminii, așa că vor trece secole până să ajungă în sistemul solar. Planeta de origine a fallerilor se află la peste o mie de ani-lumină depărtare de Pământ!

- Tom, ești sigur că se deplasează cu viteza luminii? Dieter spunea că atunci când Syree Johnson a provocat distrugerea primului artefact chiar aici, la intrarea în tunelul ăsta, s-a înregistrat un efect instantaneu asupra Lumii, care se află la un miliard de kilometri distanță. Ești absolut sigur că nu există vreun fel de interconexiune la nivel macrostructural între artefacte și tunelurile spațiale, care oricum sunt interconectate între ele? Nu ăsta e subiectul ultimelor tale lucrări?

- De unde știi la ce lucrez?

- Am citit cât am putut înțelege. Pe Net.

Ceasurile lungi petrecute pe nava *Sans Merci*, evitând-o pe Marbet și încercând să priceapă lucrări de fizică pentru descifrarea cărora n-avea instruirea necesară.

- Tom... are dreptate Lyle? interveni Marbet. S-ar putea ca unda declanșată la setarea treisprezece să aibă efect *instantaneu* asupra spațiu-timpului?

- Nu știe nimeni, răspunse Capelo. Există chiar unele ecuații care sugerează un timp de latență, la fel ca timpul de latență al producerii undei destabilizatoare, dar ecuațiile nu sunt concludente... Naiba să te ia, Lyle! Bine, accept să încerc planul tău de o idioțenie sclipitoare! Dar cred în continuare că rezultatul cel mai probabil este acela că vom muri toți trei, fără să realizăm nimic.

- Oricum vom muri, spuse Kaufman.

În clipa următoare își regretă vorbele. Adevărul n-ar trebui să sune atât de pompos, de strident. Îi plăcuse întotdeauna ca adevărul să fie exprimat în forme mici, robuste, utilitare, care să se adune treptat într-o imagine stabilă, cotidiană.

Dar de astă dată...

- Bine, zise el fără noimă. Tom, hai să facem schimb de haine!

Capelo râse cu asprime. Era cu vreo opt centimetri mai scund decât Kaufman și probabil cântărea cu vreo cincisprezece kilograme mai puțin.

- Nu și pantalonii, completă acesta, încercând să-și ascundă iritarea. Dar dă-mi cămașa, oricum flutură pe tine. la tunica asta de marinar.

- Exact ce n-am vrut niciodată... să fiu în Marina de Apărare a Alianței Solare! Sus ancora, băieți!

- Te rog, Tom! spuse Marbet, scutindu-l astfel pe Kaufman de osteneală.

În spațiul strâmt dintre perete și un aparat uriaș, zumzăitor, Kaufman își scoase cu greutate tunica și puse pe el cămașa lui Capelo. N-o putu încheia. Tunica de marinar îi ajungea lui Capelo până aproape la genunchi și-i atârna pe umerii înguști. Amândoi arătau ridicol. Marbet zâmbi.

Ușa spre coridor se deschise.

- Haideți, repede! îi îndemnă Kaufman.

Îi conduse de-a bușilea spre ieșirea din sala sistemelor vitale.

La ușă îi aștepta Kendai, nu Magdalena. Tânărul îi aruncă lui Kaufman o privire tăioasă. Nu era la fel de bine disciplinat ca Rory; uneori lăsa să se vadă ce simte. Kaufman puse informația la păstrare - poate îi va fi de folos cândva.

Se strecurară rapid pe coridorul pustiu, spre cala de andocare la fel de pustie a uriașei nave de război. Cum reușise Magdalena să facă în așa fel încât toți să fie ocupați în alte părți? Avea metodele ei. Și, firește, toate navetele de luptă porniseră după *Sans Merci*, să aducă artefactul care acum nu va mai ajunge pe Lume niciodată. Singurele vehicule din cală erau naveta folosită la coborârea pe planetă și zburătorul Magdalenei.

Îi aștepta la bord, împreună cu Rory, umblând fără tihnă printre cele șase scaune înghesuite.

- Ce-ați zăbovit atât?!

Nu zăboviseră deloc. Kaufman nu-i dădu replica; se mulțumi să se așeze și să-și pună centura de siguranță.

- Avem permisiunea de a trece prin tunel?

- Da, bineînțeles! Prin următoarele trei tuneluri, până la sistemul Artemis. Hai, Empatico, mișcă-te mai vioi! Acum n-avem timp să scotocim creierii tuturor!

Kaufman văzu că Magdalena era tensionată ca o coardă de arc. Corpul ei emana încordare așa cum un obiect încins emană căldură. O văzu că se așază pe sca-

unul pilotului. Transmise o comandă pe puntea navei; porțile calei se deschiseră și zburătorul țâșni spre Tunelul Spațial Nr. 438, care ducea în sistemul Caligula.

Tunelul se afla chiar în fața lor: o complexitate stranie de panouri și cabluri formând un inel. Interiorul era cețos, un... ceva cenușiu, dens. Zburătorul se îndreptă direct spre acel ceva cenușiu. Kaufman privi spre Capelo, așezat alături, și se întrebă ce vede fizicianul. O grămadă de ecuații neterminate? Produsul unei fizici extraterestre imposibil de cunoscut? Elementul ce permite (poate) unei unde care ar fi trebuit să se deplaseze cu viteza luminii, să se deplaseze în schimb instantaneu, ca să reconfigureze cât mai rapid spațiu-timpul? Chipul slab, măsliniu al lui Capelo nu dezvăluia nimic.

Kaufman se răsuci pe scaun, încercând să zărească pe monitoare pentru ultima oară Lumea, dar înainte s-o poată localiza printre stele, zburătorul trecu prin tunel și el se trezi privind un cer cu o configurație complet diferită.

*****

STAȚIA CALIGULA orbita în jurul tunelului, iar între ea și tunel patrulau zburători. De fapt, era un sistem de tuneluri; din motive necunoscute, deși nu avea planete locuibile, sistemul Caligula poseda trei tuneluri. După toate aparențele, creatorii acelei miraculoase tehnologii dăduseră spațiului Caligula mai multă importanță decât îi acordau oamenii. Celelalte două tuneluri nu se aflau suficient de aproape pentru a fi percepute vizual, dar apăreau pe scanerul Magdalenei.

În sistem se aflau doar forțe militare, nu și coloniști. În esență, stația Caligula reprezenta un fel de poliție rutieră pentru călătorii prin tuneluri. Nu avusese parte niciodată de vreo luptă. Ofițerii ambițioși se luptau din răsputeri să fie transferați de acolo cât mai repede cu putință. Cei care rămâneseră în răstimp de cincisprezece ani erau aceia lipsiți de ambiție, incompetenți și venali.

- Zburător, declară-ți identitatea! zise o voce tânără, plictisită.

- Zburător de pe nava *Sans Merci*, civil, permis de călătorie numărul 1264A, emis la unsprezece iulie, rosti Magdalena răspicat. Patru persoane la bord.

Kaufman numără secundele: una, două... șase, șapte...

- Zburător de pe *Sans Merci?* repetă vocea tânără, din care nota de plictiseală dispăruse. Aveați autorizație să vă întoarceți cu nava inițială, nu doar cu zburătorul!

- Autorizațiile s-au modificat. Verifică mesajul urgent pe care tocmai l-ai primit de la zburătorul militar care a trecut pe-aici acum o oră. Dumneata ești destinatarul operativ!

De astă dată, pauza dură considerabil mai mult de cinci secunde. Kaufman știa că ofițerul de serviciu se întreabă: ce mama naibii caută chestiunea aprobărilor de călătorie civile într-un mesaj cu destinatar operativ și de unde până unde știe un civil despre așa ceva?!

- Autorizat pentru stația Caligula, patru persoane la bord, zise ofițerul de serviciu în cele din urmă. Zburător, poți pleca. Veți primi imediat datele necesare pentru andocare.

- Mulțumesc! replică Magdalena și întrerupse legătura. Vibra toată de încordare. Marbet îl întrebă pe Kaufman, foarte încet:

- Cât timp vă aflați pe stație, crezi c-o poți convinge să ia niște măsuri în privința Essei?

Essa! Kaufman își dădu seama că nu se gândise nici măcar o clipă la fata extraterestră. Essa fusese trimisă acasă, pe planeta ei, împreună cu artefactul, la bordul navei *Sans Merci*. Dar *Sans Merci* nu mai putea ajunge pe Lume. Navetele de luptă ale lui Blauman aveau s-o captureze și s-o aducă înapoi lângă *Murasaki*. Essa se va afla pe o navă de război a oamenilor, fără să aibă pe nimeni care să se îngrijească de ea. Ce-o să facă Blauman cu fata?

- Până-n clipa asta nu te-ai gândit la Essa! spuse Marbet. Și chiar și acum te gândești la ea mai mult cu iritare decât cu vinovăție.

- Essa nu reprezintă principala noastră preocupare.

- Știu, dar suntem răspunzători de soarta ei. Kaufman nu împărtășea această părere, n-o împărtășise niciodată. Responsabilitatea pentru Essa îi aparținea Magdalenei, cel puțin teoretic. Magdalena o adusese pe micuța extraterestră în spațiu. Dar știa că nu e cazul să spună asta cu voce tare.

Pe de altă parte, desigur, nu conta dacă vorbește sau nu cu voce tare. Marbet știa oricum.

Stația Caligula, un complex uriaș, strâmb, purtând urmele a nenumărate coliziuni cu meteoriți mici, apăru pe ecran. De-a lungul ei se aflau andocate mai multe navete de luptă și o navă de război clasa *Thor*.

- Gata, copilași, în toaletă cu voi! anunță Magdalena. Să fiți cuminți!

Mulțumită privirii de avertizare a lui Kaufman, Capelo nu replică. Până și Tom știa cât de multă nevoie au de Magdalena. Fără ea nu puteau trece prin tunelurile spațiale nr. 437 și 210, până-n sistemul Artemis. Iar după aceea aveau nevoie de ea ca să... Kaufman își scoase din minte acea acțiune. Bătăliile se poartă una câte una, pe rând.

Capelo și Marbet își scoaseră centurile de siguranță și se înghesuiră amândoi în toaleta minusculă. Zburătorii nu erau concepuți pentru călătorii confortabile sau de lungă durată; toaleta era singurul loc ce nu putea fi văzut când se deschidea ușa. Majoritatea dulapurilor-depozit erau mult prea mici pentru a adăposti un om, cu excepția celor în care se aflau costumele S, dar în acelea, costumele ocupau tot spațiul. Nici în toaletă nu puteau sta așezați doi oameni în același timp; dar n-aveau de ales. Ușa toaletei se închise și Kaufman auzi declicul încuietorii. O întrebă pe Magdalena:

- Ești sigură că n-au să percheziționeze un vehicul civil?

- E de datoria lor, nu? Ar trebui să știi mai bine ca mine. Dar n-au s-o facă. Stația Caligula e plină cu cei mai leneși, mai grași, mai tâmpiți și mai jegoși marinari din câți am văzut!

Asta gândea și Kaufman, în termeni ceva mai politicoși. Spera ca ea să aibă dreptate.

Dirijat de computer, zburătorul Magdalenei pătrunse într-o cală deschisă. Porțile se închiseră în urma lor și se produse presurizarea. Magdalena ieși în clipa următoare, secondată de Kaufman și de cele două gărzi de corp.

- Pașapoartele! ceru subofițerul de pe pasarelă cu un aer ostil.

Avea părul nepieptănat, iar mai sus de centura regulamentară pentru armă, uniforma lui era împodobită cu o hologramă absolut neregulamentară înfățișând un cuțit

însângerat. Puntea era jegoasă. Unde se afla ofițerul de serviciu? Kaufman ar fi vrut foarte mult să-l disciplineze el însuși pe marinar, dar își impuse să rămână nepăsător. Nu trebuia să arate că face parte din CAAS.

Subofițerul de pe pasarelă le inspectă pașapoartele și le confruntă pe rând cu scanarea de retină. Kaufman își folosea iarăși pașaportul fals, care-l identifica drept "Eric James Peltier" și pe care-l întrebuințase în călătoria la bordul navei *Cascade of Stars*.

- Patru pasageri la bord, în regulă! mormăi subofițerul în comlink. Unde trebuie să se ducă?

- În biroul maiorului Hofsetter, i se răspunse.

- Carver, du-i pe ăștia patru la maiorul Hofsetter, îi ordonă subofițerul curierului din acel schimb.

- Trei, corectă Magdalena arătând spre cel mai tânăr dintre gărzile ei de corp. Kendai rămâne la zburător.

- Trei, zise și subofițerul. Carver!

Curierul, care ședea pe o ladă și privea un computer portabil, se ridică în picioare fără chef. Kaufman zări imaginile pornografice de pe computer. Scrâșni din dinți. Luptă, ne-luptă, postul acela militar era o rușine. "Nu-i de mirare că Magdalena a reușit să cumpere accesul prin tuneluri!", își spuse el.

Mda, dar asta era acum în avantajul lui.

Magdalena îi zise lui Kendai:

- Nimeni nu urcă la bordul zburătorului, cu absolut nici un motiv! Ești convins de asta?

Kendai încuviință cu capul. Kaufman se gândi că nu-l auzise niciodată pe tânăr vorbind; poate era mut. Îi urmă pe Carver, Magdalena și Rory prin labirintul de coridoare și lifturi care alcătuia stația Caligula. Se bucură să vadă că starea anumitor porțiuni era mult mai aproape de regulamente decât cea a calei de andocare. Punțile erau curate, soldații cu uniforma în bună regulă. Delăsarea nu domnea pe tot cuprinsul stației, iar zona controlată de armată arăta mult mai bine decât cea controlată de marină. Se vedea bine că războaiele pentru teritoriu, obișnuite în stațiile spațiale ale CAAS, unde era necesar să se combine serviciile, fusese câștigat în stația Caligula de AAAS.

Mai puțin în ce-l privea pe Hofsetter: un militar de carieră gras, slinos, care nu se ridică de pe scaun când in-

trară ei. Kaufman îl etichetă dintr-o singură privire: aparținea exact genului de care s-ar fi descotorosit în vremea când comanda unității de luptă. Hosfetter ar vinde o navă de război dacă prețul ar fi destul de mare și dac-ar crede că nu va fi prins.

- Bună ziua, Hofsetter! spuse Magdalena. Am venit să facem afaceri.

- O nouă gardă de corp, drăguțo? Nu prea pare să aibă agilitatea lui Rory. Și poartă jumate de uniformă a Marinei de Apărare!

- E din echipajul de pe *Sans Merci* și nu-mi pasă ce mă-sa poartă sau de unde-și obține hainele! Hofsetter, am o ofertă consistentă pentru tine. Cea mai mare din câte va vedea vreodată mica ta afacere jegoasă, așa că fii atent!

Se așeză, neinvitată, pe un scaun lângă maior. Kaufman observă că nu-și folosește trupul spectaculos pentru a obține avantaje femeiește. Era o negociere directă. Rory rămase în picioare, alert, privind când la Hofsetter, când la ușă, iar Kaufman făcu același lucru.

- Vreau să obții toate înregistrările de incidente ale MAAS de pe Centură pentru data de 3 iulie, anul ăsta. Toate! Există un incident al cărui dosar îl vreau și sunt dispusă să plătesc, la nevoie, întregii marine. Plus un milion de credite ție.

"Un milion de credite!"

Ceva nu era deloc în regulă. Hofsetter făcu ochii mari, cum era și firesc. Dar pe lângă surprindere și lăcomie, amândouă de așteptat, Kaufman mai văzu ceva: un aer victorios, viclean, murdar.

- Un milion de credite, repetă maiorul.

- Da. Pe cip cu amprentă retinală.

"Bineînțeles", își spuse Kaufman. Tunelurile nu permiteau comunicații, nici bancare, nici de alt fel. Cipul cu amprentă retinală va fi valabil oricând se va întoarce Hofsetter în sistemul Sol, atât timp cât marele imperiu financiar al Magdalenei continua să existe.

- Atunci dă-mi-l! Știu deja ce s-a întâmplat cu Laslo Damroscher!

Magdalena râse - un râs complet lipsit de veselie.

- Da, sigur că știi.

- Da! Știu!

Deși Magdalena continua să privească batjocoritor, Kaufman își dădu seama că Hofsetter spune adevărul. "O, Dumnezeule, nu... nu acum!", își zise el. Întregul lui plan depindea de convingerea Magdalenei că el o poate ajuta să-l găsească pe Laslo. Nu acum...

Ea îngustă pleoapele.

- Dovedește!

- Întâi cipul. Cu amprenta confirmată.

- Poate în iad! Am să completez cipul, dar confirmarea amprentei vine după ce-mi arăți așa-zisa ta dovadă.

- Îmi convine și-așa, replică Hofsetter.

Kaufman văzu iarăși în ochii lui porcini licărirea victorioasă. Se întrebă cum va reacționa Magdalena. Nu putea să anticipeze. Avea nevoie de Marbet, dar ea era încuiată în toaleta zburătorului, cu Tom Capelo, și indiferent cum avea să reacționeze Magdalena, el va trebui să facă în așa fel încât să nu-și piardă singura șansă.

Hofsetter formă niște coduri electronice pe tastatura seifului din biroul său și scoase un cub cu date acoperit cu avertismentele militare obișnuite. Introduse cubul în terminal. Era bidimensional, nu holografic - o înregistrare de rutină. Terminalul afișă codul pentru integritatea datelor; dacă înregistrarea ar fi suportat vreo modificare, indiferent de ce fel, s-ar fi autodistrus. Existau și modalități de a schimba datele fără a alerta mecanismul de integritate, dar era nevoie de intervenția foarte costisitoare a unui expert. Totuși, dacă Magdalena ar crede că datele au fost falsificate... Kaufman o privi. Știa că informațiile sunt autentice. Cum?

- Am... obținut cubul ăsta, să zicem..., după ce ai trecut pe-aici acum câteva săptămâni, explică maiorul.

Așa dedusese Magdalena autenticitatea cubului de date: cu mai mult de trei săptămâni înainte, Hofsetter nu știa că fiul ei a dispărut. Stația Caligula era aproape la fel de izolată ca sistemul în care se afla planeta Lumea. Resursele necesare pentru a crea un fals cub cu integritate existau doar la câteva tuneluri distanță.

Înregistrarea începu să se deruleze. Video și audio. Conversație dintr-un cocpit? Nu, nu era o navă, ci o construcție.

Kaufman mai auzise cealaltă parte a înregistrării.

Punctul mișcător de pe ecran creștea. Nu vedea afișajele de comandă, dar știa ce arată: distanța, viteza, accelerația, semnătura termică și starea armelor zburătorului care se apropia.

Știa ce vor vedea: jumătatea complementară a înregistrării Magdalenei, aceeași întâmplare văzută din interiorul asteroidului. Un yin cumplit pentru îngrozitorul yang.

- Domnule... vehicul pe ecran.

- Îl văd. Distanță și identitate?

- Jumătate de milion de kilometri... un zburător, domnule.

- Militar?

- Imediat... Nu, domnule, civil.

- Ce mama dracului... Așteaptă să vezi dacă se apropie.

Tăcere.

- Se apropie, domnule!

- Dă-le avertismentul pe toate frecvențele.

O voce mecanică, puternică: Vă apropiați de o zonă strict interzisă. Părăsiți zona imediat!

După intervalul de latență, comlink-ul din vehicul se deschise, ca urmare a unei greșeli prostești, și se auzi vocea lui Conner: *Nu ne vor. Trage în ei!*

- Stai... poate...

- Vă apropiați de o zonă strict interzisă. Părăsiți zona imediat!

- Șobolanii dracu'! Trage!

- Păi...

- Lașu' dracului!

- Domnule, zburătorul accelerează.

- Încă un avertisment, domnule Tambwe.

- ACESTA ESTE ULTIMUL AVERTISMENT! AȚI INVADAT O ZONĂ STRICT INTERZISĂ ȘI FOARTE PERICULOASĂ. PLECAȚI IMEDIAT! îN CAZ CONTRAR, SE VA TRAGE ASUPRA VEHICULULUI VOSTRU!

- Vehicul neidentificat... SOS... Ajutor! Sunt...

- Ce... cum dracu' emite ticălosul...

- ... ținut prizonier... mă numesc...

- Foc!

- Tom Capelo...

Ecranul arătă cum zburătorul este lovit de fasciculul

protonic invizibil și pulverizat. O clipă păru să crească tot mai mare; în clipa următoare nu se mai vedea decât spațiul pustiu, împodobit cu stele reci.

- *L-am nimerit, domnule. Să fac un raport de incident?*

- *Nu. Pentru proiectul ăsta nu-i nevoie. Marchează doar înregistrarea automată.*

- *Da, domnule!* Terminalul nu mai arătă nimic.

Magdalena nu se clinti. Părea neschimbată; privea ecranul detașată, cu buzele ușor arcuite. Hofsetter se ridică nesigur; îi aruncă o privire lui Rory, al cărui chip Kaufman nu-l vedea. Trecură câteva clipe lungi.

Brusc, Magdalena se prăvăli peste biroul maiorului - o prăbușire rapidă, de parcă i s-ar fi dizolvat toate oasele. Asta dură numai o clipă; apoi se îndreptă și din gâtul ei izvorî un sunet animalic, cum Kaufman nu mai auzise niciodată de la un om. Se aruncă asupra lui Hofsetter, cu unghiile spre ochii lui.

Bărbatul, gras și stângaci, se feri și începu să strige, dar sunetul oribil scos de Magdalena continua și-l acoperea pe-al lui. Pe coridor se auziră pași în fugă. Rory sări și-și smulse șefa de pe maior chiar în clipa când polițiștii militari dădură buzna în cameră. Apoi o aruncă în brațele lui Kaufman și luă postura defensivă mișcându-se atât de rapid, încât Kaufman se întrebă, într-un colțișor neocupat al minții sale care lucra febril, ce fel de augmentări suportase Rory. Nu văzuse nici un soldat mișcându-se cu atâta repeziciune. Magdalena i se lăsă moale în brațe.

Polițiștii militari se opriră, nedumeriți, așteptând ordine. Hofsetter le făcu semn cu mâna să iasă.

- Pe toți dracii! M-a zgâriat, scroafa! Scoateți-o de aici!

Magdalena zăcea moale, ca moartă, în brațele lui Kaufman; acesta o puse pe umăr, dar Hofsetter se răsti:

- Întâi scanarea retinei! Mi-a promis! Kaufman îl privi.

- Eu m-am ținut de partea mea!

Kaufman făcu un gest de încuviințare spre Rory, care ezită, așteptând ordin de la Magdalena. Dar ea nu se mișca. Avea buzele strânse rigid și atât de decolorate, încât păreau albăstrui. Kaufman știa că stadiul ăsta nu va dura prea mult.

Nu cunoștea ce alte târguri mai avea Magdalena cu Hofsetter. Îi spuse lui Rory:

- Fă-o!

Acesta luă cipul bancar, desfăcu forțat pleoapele unui ochi al femeii și puse cipul în dreptul lui. Hofsetter țipă:

- Nu-i legal decât dacă clipește!

Rory se aplecă și o lovi ușurel pe Magdalena cu palma peste față. Nu era inconștientă; clipi. Garda de corp azvârli cipul pe dușumea.

Kaufman ieși, cu Magdalena în spinare, și trecu pe lângă polițistul militar care se holba uimit. Se răsti la el:

- Du-ne până la cala noastră de andocare! Polițistul se burzului, dar Hofsetter repetă ordinul și omul se supuse.

"Dac-ar rămâne în stare de șoc până ajungem la bordul zburătorului...", își dori Kaufman.

Dar nu rămase. Pe un coridor strâmt de pe puntea E, femeia se smuci în brațele lui și-l lovi. El o lăsă jos imediat și făcu un pas înapoi. Magdalena căzu, dar se ridică repede și el simți că-i e imposibil s-o privească în față.

- N-au să scape nepedepsiți! N-am să-i las să scape nepedepsiți! N-au să scape nepedepsiți! N-am să-i las...

Kaufman dădu s-o apuce de mână; femeia lovi în direcția lui și el se retrase imediat. Văzuse ceea ce lui Hofsetter îi scăpase: acul care țâșnise de sub unghia ei când îl zgâriase. Kaufman spera doar ca otrava să fie lentă, așa încât să apuce să iasă din sistemul Caligula înainte ca maiorul să intre în agonie.

- N-au să scape nepedepsiți.

Vocea ei devenise plată, mai cumplită decât urletele de furie. Părea dornică să dărâme galaxia și capabilă s-o facă. Kaufman îi spuse cu respect, dar și cu fermitate:

- Polițistul ăsta militar ne duce la zburător.

Spre ușurarea lui, Magdalena nu protestă, ci porni la drum. Kaufman rămase cu câțiva pași în urmă, ca să nu fie nevoit să-i vadă chipul. Din spate semăna cu femeia hotărâtă, rece, care construise un imperiu.

Dar nu reuși să poarte prea mult timp povara măștii. Cu câțiva pași înainte de a intra în cala de andocare se întoarse spre Kaufman și el își dădu seama că adevărul cumplit a ajuns în sfârșit la creierul ei, mortal, la fel ca otrava ce avea să atace creierul lui Hofsetter.

- Laslo... Laslo...

Vocea ei devenise șoaptă. Se prăbuși iarăși, de astă dată leșinată cu adevărat. Organismul ei se apăra împotriva ororii în singurul fel pe care-l cunoștea.

Nici asta n-avea să dureze. Și urma prima etapă a planului închipuit de el, care n-ar fi trebuit să se desfășoare în asemenea condiții. Deși s-ar putea să fie mai ușor. Asta, dacă reușea Capelo să-și joace rolul...

De astă dată, Kaufman n-o mai ridică pe Magdalena, ci se îndreptă spre zburător, ceea ce însemna că Rory trebuie s-o care pe șefa lui. Tânărul o săltă de parcă ar fi cântărit cât o cutie cu lapte. Kaufman trecu pe lângă curierul rămas cu gura căscată, pe lângă șeful lui cel neîngrijit, pe lângă Kendai, care privea nedumerit, și smuci ușa zburătorului. Se dădu la o parte ca să-l lase pe Rory să intre primul, cu povara, și se răsti la subofițerul de pe pasarelă:

- Plecare imediată. Verifică-ți ecranul, ce naiba! Surprins de ton - același pe care Kaufman îl folosise toată viața cu soldații indisciplinați - subofițerul plecă spre cabina de supraveghere, cu coada între picioare. Curierul dădu fuga în urma lui, și Kaufman auzi șuieratul sasului când cei doi închiseră ușa, ca să pregătească depresurizarea.

Rory urcă în zburător și o lăsă pe Magdalena pe unul dintre scaunele pasagerilor, nu pe cel al pilotului. Ușa toaletei se deschise. Kaufman nu se clinti. Știa că Rory, în virtutea antrenamentului îndelungat, își ocupa cu Magdalena doar jumătate a minții. Cealaltă jumătate îl supraveghea atent pe Kaufman, militarul instruit, și mai puțin atent pe cei doi civili: femeia micuță și savantul slăbănog. Aveau la dispoziție doar o secundă înainte ca Rory să-și reia poziția obișnuită, cu spatele la perete, supraveghind întreaga cabină.

Tom Capelo trase din baie. Kaufman trânti și încuie ușa zburătorului înainte să apuce Kendai să intre.

Substanța neuroparalizantă fusese concepută pentru soldați normali, nu pentru un individ augmentat. În plus, Capelo nu reușise - nici măcar de la acea distanță mică! - să-l lovească pe Rory drept în ceafă, cum îi spusese, ci într-un umăr. Garda de corp se roti ca un vârtej și se îndreptă spre Capelo. Dar neuroparalizantul, cu acțiune instantanee, reușise măcar să-l încetinească. Înainte să-

l izbească pe fizician cu pumnul lui uriaș, augmentat, probabil omorându-l, Kaufman reuși să-l înșface din spate. Nici el n-ar fi rezistat unei lovituri directe, în plin, de la Rory, dar acesta începu să rotească ochii haotic și se împiedică. Kaufman răcni la Capelo:

- Mai trage o dată!

Spera că doza dublă nu-l va ucide pe individul augmentat. Capelo trase, rată, mai trase o dată și, în sfârșit, Rory se prăbuși peste Magdalena, inconștientă și ea.

- Iisuse Hristoase, Tom, până și Marbet s-ar fi descurcat mai bine!

- Atunci ar fi trebuit să-i ceri ei s-o facă!

Marbet se strecurase deja pe lângă Capelo și se instalase pe scaunul pilotului. Rosti răspicat în comlink pentru cei din cabina de supraveghere:

- Deschideți porțile calei! Plecăm!

- De-aici încolo preiau eu, Marbet, îi spuse Kaufman. Ea coborî de pe locul pilotului și se apucă să-l tragă pe Rory de pe Magdalena, să-l urce pe un scaun și să le pună amândurora centura.

- Ajută-mă, Tom!

Capelo se conformă. Kaufman le spuse subofițerului stupefiat și lui Kendai, care bătea întruna în ușa zburătorului:

- Marinar, instrucțiunile tale indică plecarea. Dă-i drumul! Kendai, intră în cabina de supraveghere înainte să înceapă depresurizarea, altfel ai să mori.

- Domnule... rosti subofițerul.

Apelativul îi arătă lui Kaufman că acea imitație rușinoasă de militar se va supune.

- Executarea, marinar! Fă ce spun instrucțiunile tale de punte!

- Am înțeles, domnule!

Se auzi semnalul pentru depresurizare, un dangăt constant. Kendai porni în fugă spre cabina de supraveghere. Kaufman văzu cu ușurare că soldatul îl lasă să intre și apoi reînchide ușa ermetic. N-ar fi vrut să-l omoare pe Kendai, deși ar fi făcut-o la nevoie. Pusese deja capăt carierei subofițerului de pasarelă printr-un proces la curtea marțială, deși nătărăul încă nu-și dădea seama. O merita.

Aerul ieși din cală cu un șuierat, porțile exterioare se

deschiseră și Kaufman scoase zburătorul Magdalenei din stația Caligula, îndreptându-se spre tunelul spațial ce ducea în sistemul Allenby.

Era pe jumătate moartă, pe jumătate vie, iar Laslo era mort.

Magdalena își dădea seama că se întâmplă ceva în jurul ei, dar nu-i păsa ce. Nu-i va mai păsa niciodată de nimic. Nu mai conta nimic. Nu mai avea cum să conteze.

Laslo murise.

Imposibil să fie mort! Îl vede cu claritate, îl pipăie, îl miroase - acel miros dulce al cefei bebelușilor, acolo unde se cârlionțează părul fin ca pânza de păianjen. Stă în pătuțul lui; îi vede cutele rozalii de la încheieturile mâinilor mici, ca de păpușă. Îl ia în brațe, simțindu-i greutatea compactă, umedă, de copil mic, simțindu-i oasele din spinarea puternică. El ridică mâinile. "Sus, sus, sus..." Îl înalță. Stă lângă ea în zburător, mândra când îl lasă să atingă tastatura codurilor, își lungește gâtul ca să vadă mai bine, își înalță capul - prea mare comparativ cu corpul, așa cum capul tuturor băieților pare prea mare pentru corpul lor. Râde, și ăsta e cel mai puternic sunet din Univers, un sunet pentru care merită să muncească și să plănuiască strategeme și să înșele, așa încât copilul să aibă tot ce ea n-a avut, să fie în siguranță, așa cum ea n-a fost... Îi va oferi mereu siguranță...

"Și acum e mort."

"Ajută-mă, Sualeen, ajută-mă..."

Nu putuse s-o ajute nici pe Sualeen. Murise fără să aibă parte de ceea ce-și dorise cel mai mult: pietre funerare adevărate pentru toată familia. Primul lucru pe care l-a făcut May Damroscher cu banii lui Amerigo Dalton a fost să se întoarcă în Atlanta și să cumpere pietre funerare din granit pentru toți morții din familia lui Sualeen. Supraveghease personal instalarea lor în cimitir.

Al doilea lucru pe care-l făcuse a fost să angajeze pe cineva să-l găsească pe unchiul din familia Harris, cel care-și lăsase amprenta asupra ei cu paisprezece luni mai devreme. După ce a fost găsit, a aranjat să fie violat de un robot. N-a privit întâmplarea, nici holoînregistrarea pe care i-a adus-o omul pentru a dovedi că și-a îndeplinit misiunea. I-a ajuns să știe că fapta a fost făcută și că unchiul știe cine a cerut-o.

Ar putea ucide pentru Laslo, dar nu-l mai poate salva, pentru că e mort. Mort, fără piatră funerară, Sualeen a avut cea mai frumoasă piatră funerară din câte se pot cumpăra, dar Laslo...

- *Foc!*

- L-am nimerit, domnule. Să fac un raport de incident?

Nu știuse că poate exista o asemenea durere. Dacă se mișca, dacă inspira adânc, durerea îi străbătea tot corpul ca o flacără. Durere arzătoare, durere pătrunzătoare...

- *L-am nimerit, domnule. Să fac un raport de incident?*

"Vor plăti. Îi voi face să plătească. Vor plăti cu toții..."

O durea prea rău ca să se poată mișca.

"O, Dumnezeule, ia-mă pe mine mai bine, nu pe Laslo, fă să se termine fa să se termine fa să se termine..."

Totul se terminase.

Striga din răsputeri, dar n-o auzea nimeni, iar durerea pierderii n-avea să se stingă niciodată.

Laslo...

[26]

THARSIS, MARTE

CÂND AMANDA SE întoarse împreună cu Konstantin și cu Demetria de la biserică, găsi apartamentul gol. Mătușa Kristen și unchiul Martin lăsaseră un bilet: "Amanda, a trebuit să ieșim. Ne întoarcem înainte de cină."

- Asta-i ciudat, comentă fata.

- Pardon?

Îi arătă biletul.

- Mătușa Kristen și unchiul Martin au plecat undeva, dar n-au spus unde.

Konstantin se chinui o vreme să citească biletul, apoi se lumină la față.

- Demetria să gătește cină splendid la ei!

Se întoarse și începu să-i turuie surorii lui în grecește. Amanda se luptă cu neliniștea. Unde plecaseră? Și de ce o lăsau singură cu Konstantin? Desigur, era și Demetria acolo. Fata îi răspundea ceva lui Konstantin și râdea;

dinții ei albi contrastau cu roșul buzelor și cu auriul pielii. Amândoi erau foarte frumoși. Modificați genetic? Poate. Amanda se simți dintr-o dată prea palidă, prea șterasă. Prea "de o singură culoare". Exista un cuvânt pentru asta, îl aveau în software-ul pentru vocabular, dar nu și-l putea aminti.

La biserică simțise plăcere și spaimă și tristețe simultan. Se dovedise că de fapt Konstantin voia ceva numit "biserică ortodoxă grecească", iar așa ceva nu exista în Lowell City. În final, alesese Our Lady of the Angels. Dar cu toate că era o biserică catolică, Amanda nu reușise să găsească vreo asemănare cu abația Ares. Singurele cântări erau cele la care participau toți enoriașii, și fuseseră oribile. Cu gândul la fratele Meissel și la Sfânta Liturghie, Amandei i se pusese un nod în gât. Konstantin îi observase suferința și o luase de mână - asta fusese partea înspăimântătoare. O ținuse de mână până la plecare. Amanda simțise întâi că o ia cu fierbințeală, apoi cu frig, dar nu-și trăsese mâna. Era atât de palpitant! Își dorea să poată povesti cuiva - lui Yaeko, Julianei sau Theklei.

Dar nu tatei! Amanda presimțea că lui nu i-ar fi plăcut s-o țină Konstantin de mână. Asta o făcu să se simtă neloială, ceea ce era o prostie, dar nu se putea abține. Îngrijorarea pentru tatăl ei se afla mereu acolo, undeva, în ea - un gol ce aștepta s-o înghită.

Pe drumul de întoarcere de la biserică se simțise mai bine. Konstantin le dusese pe fete la o cafenea, să mănânce micul dejun. Părea să aibă un credit inepuizabil. Cei trei ignoraseră soldații cu banderolă verde pe cască-chetă și mâncaseră cu poftă, vorbind în engleză (Amanda și Konstantin) și în grecește (Konstantin și Demetria), râzând din orice. Fusese distractiv.

Demetria dădu năvală în bucătăria mătușii Kristen; o auzi cum deschide dulapuri și scoate vase. Se hotărî să-i pună lui Konstantin o întrebare ce o preocupa de un timp, chiar dacă părea indiscretă.

- Konstantin... familia voastră e bogată, nu?

- Bogată, da. Mult bani. Splendid! Eu cumpere orice la tine, Aa-man-daa!

Fata roși. Nu la asta se gândise.

- Și-atunci de ce știe Demetria să gătească? N-aveți

bucătar? Sau cel puțin roboți de bucătărie?

- Da, sigur, multe bucătari. Și roboți. Demetria să gătește pentru că este bună femeie greacă. Căsătorește cu bărbat grec.

Amanda nu găsea logica.

- Și-atunci... când ai să te însori, într-o zi, soția ta va trebui să știe și ea să gătească.

- A, nu! Eu nu căsătoresc cu greacă. Femeile din Grecia nu prea frumoase. Tu ești prea frumoasă, Aa-man-daa!

- Demetria e foarte frumoasă!

Tânărul ridică din umeri.

- Nikos să crede că da. Tatăl meu sune pe comlink azi dimineață. Vrea Demetria la acasă. Vrea eu să duc Demetria.

- În Grecia? Te întorci pe Pământ?

- Nu, zâmbi el. Eu spune la tatăl meu, eu nu plece. Eu stea la Marte. Tatăl meu... (nu găsi cuvântul potrivit) altă femeie să ducă la Demetria.

- Trimite o femeie care s-o ducă pe Demetria acasă?

- Seara asta. Ea e foarte bună. Prietenă de multe ani. Acum e la Marte, la Lowell City.

- Aha, făcu Amanda. Și Demetria vrea să meargă?

- Da. Nikos merge la Grecia din nou. Tatăl meu nu știe. Părea că amândoi își sfidează părintele cu regularitate, lucru pe care Amanda nu și-l putea închipui. Demetria ieși din bucătărie, îi spuse repede ceva fratelui ei, îi zâmbi Amandei, apoi dispăru în dormitorul pentru oaspeți, închizând ușa cu fermitate.

- Ea să merge... (făcu gesturi de împachetat) și să doarme. Înainte de seara asta. Trebuie mult timp.

Amanda nu-și putea închipui ce avea de împachetat Demetria ca să-i ia atât de mult timp, nici pentru ce să tragă un pui de somn, fiindcă fata avea mereu o energie inepuizabilă.

- Vino stai la mine, Aa-man-daa! Acum să putem vorbim.

O conduse pe sofaua din salon. Amandei îi plăcuse dintotdeauna salonul mătușii Kristen. Mobilier simplu și nu în exces. Cărți adevărate, o sculptură reprezentând o pasăre în zbor, flori chiar și înainte ca tânărul grec să fi golit florăriile din oraș. (Mătușa Kristen spunea: "*Sunt*

scumpe florile aici, dar prefer să am flori proaspete decât haine la modă. Ăsta e principalul meu răsfăț!".) Priveliștea oferită de fereastra aflată la etajul al treilea, dincolo de dom: câmpia marțiană roșie, pietroasă, de o frumusețe austeră în lumina schimbătoare. În casa din Massachussets a tatălui ei, salonul era întunecos și șters, veșnic plin cu obiecte lăsate la nimereală: jucăriile lui Sudie, rachetele de tenis ale lui Carol, cuburi cu date de fizică, jachetele și pantofii și computerele portabile ale tuturor.

- Vreau să spune la tine ceva foarte important, Aa-man-daa! o anunță Konstantin. Două ceva.

Fără să știe de ce, respirația fetei se iuți.

- Ce anume?

- Unu: eu să face orice să ajut tatăl tău, doctor Capelo. Tu să întrebi: tatăl meu foarte bogat? Da. Foarte foarte bogat. Am... (un cuvânt grecesc pe care Amanda nu-l înțelese) la banii lui. El bun la mine. Pot să obține mereu mulți bani, nu întrebări. Tu să ai nevoie de bani ca să găsești tatăl tău, să spune la mine. Mereu. Nu întrebări. Să înțelegi?

- Da. Mulțumesc!

"Cât de drăguț e!", își spuse fata. Nu vedea cum ar putea contribui banii la salvarea tatălui ei, dar era foarte drăguț din partea lui Konstantin că se oferise.

- De asemenea, tatăl meu să cunoaște amiralul Pierce. Mari prieteni. Eu să cere tatăl meu, tatăl meu să cere amiralul Pierce, tu vrei lucruri să ajute.

"*Ai grijă, scumpa mea. Să nu-l critici vreodată pe amiralul Pierce în fața noilor tăi prieteni*", o avertizase mătușa Kristen. Oare Konstantin încerca s-o determine să spună despre amiralul Pierce ceva ce n-ar trebui? Nu părea genul. Și totuși...

Tăcu atât de mult timp, încât el întrebă:

- Aa-man-daa? Tu să crezi la mine? Eu să cere tatăl meu orice să ajut la tine?

- Te cred, Konstantin.

- Splendid! Nu bani numai. Tatăl meu are multe zburători, oriunde la sistemul solar. Eu știu să cheme la ele. Toate coduri. Tatăl meu să spune dacă am nevoie de transport repede.

Asta chiar că era impresionant! Amanda își dorea să fi

avut zburători la dispoziție pretutindeni în sistemul solar, în ultimele luni. Konstantin era cu adevărat o persoană importantă. Dar cum de o plăcea atât de mult?

- Mulțumesc!

- Adevărat, da. Eu să trimite zburători oriunde când tu spune. Doi: eu să întreb la tine întrebare importantă. Da?

- Da, spune.

Și-acum?! Amanda discutase de foarte multe ori cu prietenele ei, Yaeko, Juliana și Thekla, despre băieți și despre tot felul de lucruri legate de ei și, mda, despre sex. Căzuseră toate de acord că dacă vreun băiat le va cere să facă sex cu el, vor refuza. Era prea periculos, mai ales la vârsta lor, și le venea mai ușor să se gândească la refuz dacă aveau toate aceeași atitudine. La școală li se spunea că fetele au nevoie de sprijinul prietenelor pentru a face față presiunilor la nivel personal. Se îmbărbătă și evită să-l privească pe Konstantin.

- Câți ani ai? întrebă el.

Asta era?! Dar... dacă-i mărturisea deschis vârsta adevărată, s-ar putea să n-o mai placă! Și dintr-o dată, Amanda nu voia să se întâmple așa ceva. Nu putea accepta să facă sex cu el (și nici cu altcineva), dar nici posibilitatea ca el să n-o mai placă de-aici înainte. Konstantin era de-a dreptul minunat!

- Încă n-am împlinit șaptesprezece ani, spuse ea într-un final.

Măcar era adevărat. Încă nu împlinise nici șaisprezece, nici măcar cincisprezece, dar peste asta trecu. Știa că pare mai matură.

- Eu să crede că tu mai mare, comentă Konstantin, și ea se simți mulțumită.

- Toată lumea spune că sunt foarte matură pentru vârsta mea.

- Splendid! Tatăl tău să lase la tine să vizitezi la mine, la Grecia poate? Și el, și familia ta. Ai frate, surori, mamă?

- Am o mamă vitregă și o soră mai mică. Mi-ar plăcea să vin la tine în Grecia.

Se îndoia că tatăl ei va agrea o asemenea expediție, dar își spuse că, în definitiv, ea nu mai e copil mic; ar fi cazul să-i ofere posibilitatea unor călătorii în locuri

pentru adulți. Și oricum, Carol o va duce în Grecia. Carol se purta minunat cu ea și-i permitea mult mai multe lucruri decât tatăl ei.

Îi căzu cu adevărat bine presupunerea lui Konstantin că tatăl ei va avea ocazia să decidă în privința unei astfel de călătorii. Tânărul grec chiar credea că Tom Capelo se va întoarce acasă.

- Splendid! se bucură Konstantin.

Ochii lui negri străluceau. Ședea foarte aproape de ea; fata simți nodul în piept.

- Aa-man-daa... Pot să sărute la tine?

O mai întrebase și înainte, iar ea refuzase. Amanda și prietenele ei auziseră că dacă un băiat vrea să te convingă să faci sex, începe prin a te săruta. Iar de acolo se complică toate. Fetele conveniseră că nu merită.

Dar dintr-o dată își dorea foarte mult să-l sărute pe Konstantin Ouranis.

- Dacă... Dacă e doar un sărut mic, cred că n-am nimic împotrivă.

Konstantin nu spuse "Splendid!", cum se aștepta, ci se aplecă și-și lipi buzele de ale ei; o cuprinse cu brațul drept, ținând-o de parcă ar fi fost cel mai prețios lucru din toată galaxia. Amanda îi răspunse la sărut și se simți scăldată din creștet și până la piept într-un val atât de intens, încât o luă cu amețeală. Îi păru rău când el se desprinse.

- Te iubesc, Aa-man-daa!

Valul trecu. Redeveni fiica lui Tom Capelo.

- Konstantin, nu mă cunoști suficient de bine ca să mă iubești! Abia ce ne-am cunoscut. E caraghios!

Băiatul râse și atât. Poate nu cunoștea cuvântul "caraghios". Dar se aplecă iarăși spre ea, s-o sărute blând încă o dată, iar Amanda se trezi că se lipește de el; valul o cuprinse încă o dată și i se lăsă în voie.

Ușa apartamentului se deschise. Amanda și Konstantin stăteau lungiți pe sofa, îmbrățișați. Fata țâșni în picioare. Simți că roșește năvalnic când mătușa Kristen și unchiul Martin intrară în salon. Konstantin se ridică mai încet.

- O, Dumnezeule mare! exclamă mătușa.

"Ce nedrept!", își spuse Amanda. Ea și Konstantin nu făcuseră nimic rău. Doar se sărutaseră. Ce-i atât de rău

în sărut? Doar nu mai era fetiță mică; n-ar trebui să se poarte cu ea de parcă ar avea cinci ani!

Unchiul Martin puse mâna pe brațul soției lui și salută calm.

- Bună, Amanda, bună, Konstantin!

- Bună ziua, domnule! răspunse tânărul cu voioșie. Bună ziua, doamnă Blumberg!

- Amanda, vii puțin în bucătărie? Fata își urmă mătușa.

- Ce-i?

Mătușa Kristen avea o înfățișare severă.

- Amanda, nu crezi că ești cam tânără pentru astfel de lucruri?

- Am paisprezece ani!

- Exact. Scumpa mea, pe tatăl tău l-ar supăra foarte tare.

- El mă crede copil mic, ceea ce nu mai sunt. Și oricum, nu făceam nimic.

- Știu că nu. În esență ești o fată cu judecată, știu bine, și încă nici nu ți s-a făcut contracepția. Dar ești foarte tânără, iar el e un băiat foarte atrăgător.

Așadar, mătușa Kristen chiar înțelegea! Amanda îi zâmbi.

- Da. Dar n-a făcut altceva decât să mă sărute.

S-a hotărât să nu precizeze de câte ori o sărutase.

- Și Demetria unde-i?

- Trage un pui de somn. Tatăl ei trimite pe cineva diseară s-o ducă înapoi pe Pământ. O însoțitoare.

- O ia pe Demetria acasă, dar nu și pe Konstantin?

- Konstantin e suficient de matur ca să meargă unde vrea, replică Amanda, nu fără mândrie.

- Ceea ce înseamnă, scumpa mea, că e prea mare pentru tine.

Amanda se simți cuprinsă de o enervare bruscă, total neașteptată. Spuse, uimită de ea însăși:

- Mătușă Kristen, în ultimele câteva luni, trei oameni au încercat să mă omoare. Am fost răpită și pasageră pe o navă ilegală și am trecut printr-o... revoluție. Sunt suficient de mare ca să hotărăsc dacă pot săruta un băiat!

Apoi se răsuci pe călcâie și se întoarse în salon, cu capul sus și cu picioarele tremurând. Mătușa Kristen se uită uluită în urma ei.

*****

Îl AUZI vorbind pe șoptite în pat, după ce crezură că a adormit. O femeie cu înfățișare severă venise s-o ia pe Demetria și le mulțumise soților Blumberg, într-o engleză perfectă, pentru "ospitalitatea oferită fiicei patronului meu". Unchiul Martin instalase un pat pliant în dormitorul principal, pentru Amanda - același pat pliant pe care dormise și cu ocazia celorlalte vizite, deși atunci îl așeza în salon. Nimeni nu comentă schimbarea.

- Fata crește, șopti unchiul Martin. Kris, trebuie să accepți!

- Dar are numai paisprezece ani!

- A trecut prin multe, așa că s-a maturizat mai repede. Mda, asta cam așa era. Amandei îi plăcuse întotdeauna mai mult de unchiul Martin, în ciuda faptului că mătușa Kristen îi era rudă de sânge. Dar mătușa semăna mult cu tatăl ei: era iute la mânie și uneori chiar sarcastică.

- O iubesc atât de mult... șopti mătușa întretăiat, și-n aceeași clipă fata se rușină că-l preferase pe unchiul Martin. Dacă Tom nu se mai întoarce...

- Sst, nu spune asta, sufletul meu!

- Treaba e că n-am încredere în băiatul ăla! E prea bogat și prea sigur pe sine și prea îndrăzneț!

- A fost crescut printre mormane de bani, și se pare că Ouranis îl tratează ca pe un adult. După cină mi-a explicat niște decizii privind operațiunile lor miniere. L-am întrebat despre Pierce.

Cearșafurile foșniră.

- Nu pot să cred!

- Ba da. Cu grijă și ca din întâmplare, firește. Konstantin nu-i prost; vede excesele lui Pierce. Dar îi este loial tatălui lui și oricum nu-i plăceau anumite acțiuni întreprinse de Stefanak, în special răpirea lui Tom. Pare să-i venereze pe marii fizicieni.

- Ceea ce explică atracția lui exagerată față de Amanda.

- Amanda este ea însăși extrem de atrăgătoare, corectă unchiul Martin.

Fata simți cum o învăluie ceva bun și cald: măcar el înțelegea.

- Se face o frumusețe, nu? zise mătușa Kristen. La fel

ca și Karen. Nu vreau decât să aibă grijă...

- O să avem noi grijă de ea.

- Dar doctorul Ewing, azi după-amiază... identificarea cadavrului... Înghețat și țeapăn...

- Nu te mai gândi!

- Orice-ar spune poliția, oamenii lui Pierce au făcut-o! De ce? Din cauza lucrărilor lui Tom?

- Nu știu. Poate nu vom ști niciodată, spuse unchiul Martin.

Apoi tăcură.

Mai târziu începură amândoi să sforăie, dar Amanda era tot trează. Gândurile îi goneau fără încetare. Vorbiseră despre cadavrul doctorului Ewing. Pesemne fusese găsit, poate undeva pe câmpia marțiană. Îl omorâseră oamenii amiralului Pierce. Poate avusese o reacție alergică la doza Pandya, cum spunea mătușa Kristen că se întâmplă uneori. Sau poate-l omorâseră din cauza a ceea ce lucra. Dar dacă tatăl ei se ocupase de același lucru? Toate astea se amestecau în mintea ei cu sărutările lui Konstantin, cu felul cum stătuseră lungiți pe canapea și cu oferta lui de a o ajuta în orice fel, cu oricât de mulți bani, să-și găsească tatăl. Bani, fizică, sărutări, soldați și tați...

Mătușa și unchiul ei continuau să sforăie. Amanda își puse perna peste cap, dar nici asta n-o ajută: tot nu putea să doarmă. Rămase trează ore întregi.

"Unde-i tata?"

[27]
SISTEMUL ARTEMIS

ZBURĂTORUL SE APROPIA de Tunelul Spațial Nr. 437, care ducea din sistemul Caligula în sistemul Allenby. Pentru moment îl controla computerul, dar în scurt timp Kaufman trebuia să preia comenzile și să folosească aprobările Magdalenei pentru a trece prin tunel. Pachetul negociat de ea la bordul navei *Murasaki* cuprindea autorizații pentru tunelurile Caligula-Allenby și Allenby-Artemis, astfel încât să ajungă în importantul, foarte populatul sistem Artemis. Probabil că zburătorii militari transmiseseră deja datele, iar Kaufman nu anticipa nici o dificultate din partea pazei tunelului. Încă nu. La acel moment, toate dificultățile erau la bordul zburătorului.

Rory, legat bine de fotoliu, încă nu-și recăpătase conștiența. Capelo ședea pe scaunul pilotului, privind încruntat computerul portabil al Magdalenei, opac la toate, mai puțin la ceea ce se petrecea în capul lui. Magdalena ședea prăvălită pe un scaun din spate, dar Kaufman era de părere că-i poate auzi. Nu era în stare de inconștiență, nici catatonică. Se afla undeva în adâncul unui abis al disperării pe care nu și-l putea închipui și cu care nu știa cum să se poarte. Cu Magdalena înfuriată, cu Magdalena calculată, cu Magdalena răzbunătoare, chiar și cu Magdalena autoiluzionată fiindcă iluziile îi întrețineau speranța... cu toate variantele astea s-ar fi descurcat. Fiindcă permiteau negocieri. Dar deznădejdea aceea profundă îi depășea gama afectivă, lucru de care era conștient.

- Tu n-ai avut niciodată un copil, spuse Marbet încetișor, urmărindu-l. Bietul Lyle...

Bietul *Lyle?*! După părerea lui, persoana care avusese un copil era cea cu necazuri în situația dată! Plus că nici Marbet nu avusese vreodată copii. Dându-și la o parte neplăcerea provocată de atitudinea ei superioară, șopti:

- Încerci s-o scoți din starea asta, Marbet? Avem nevoie de ea.

- Nu pot. Față de mine n-ar reacționa într-o mie de ani. Tu trebuie s-o faci, Lyle!

Se ridică, se duse în toaletă și închise ușa cu un gest ferm, lăsându-l practic singur cu Magdalena - Capelo nu intra la socoteală, căci nu vedea și nici n-auzea.

Kaufman se așeză lângă ea și-i puse mâna pe braț.

- Magdalena! Sunt eu, Lyle Kaufman.

Spre uimirea sa, femeia se răsuci cu o mișcare violentă și-l cuprinse în brațe, strângându-l de parcă ar fi fost pe punctul de a se îneca.

"Drace!" .

Își dădu toată silința. O ținu în brațe, bătând-o ușurel pe spate, oferindu-i alinarea unei atingeri omenești. Ea murmură ceva; n-o auzi, așa că își duse urechea aproape de gura ei.

- Sualeen...

Numele nu-i spunea nimic. O cuprinse și mai strâns, neștiind ce altceva să facă, iar ea înălță capul și-l sărută cu putere.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Dar după primul șoc, înțelese: pe lângă diferitele tipuri de atac, asta era singura reacție a Magdalenei față de bărbați. Luptă sau copulație. Îl inundă mila, amestecată cu iritare. De când o văzuse, era prima oară când nu simțea deloc dorință. Nu era nici locul, nici momentul potrivit, plus că Marbet... O sărută, spunându-și în gând: "O, Dumnezeule!".

Dar o clipă mai târziu, ea se retrase și-l mușcă zdravăn de gât. Înainte ca el să poată reacționa, femeia se îndreptă de spate.

- Kaufman, să nu mai faci asta niciodată! Pricepi?

Ea îl sărutase pe *el*. Și nici măcar nu-și dăduse seama ce face. Dar cumva, îmbrățișarea lui îi trezise vechile reacții combative... sau ce-or fi fost. Kaufman încercă să-și păstreze tonul egal.

- Magdalena, ce-i în saliva ta? Am să mor din aceeași cauză ca Hofsetter?

- Nu-i nimic în saliva mea.

Ochii albaștri uimitori îl fulgerară și Kaufman își dădu seama că, de fapt, nu și-a regăsit reacțiile obișnuite. Sau le regăsise, dar numai ca obicei, ca un rol pe care n-avea cum să nu-l mai joace. Miezul ființei ei se afla în altă parte, iar sclipirea din ochi nu denota sănătate mintală. Kaufman duse mâna la gât: sângera destul de tare.

- Au să plătească, Lyle! Toți. Au să plătească.

Tocmai asta voise de la ea, asta îi trebuia, asta avusese de gând să provoace el însuși, din nevoie, dacă n-o făcea Hofsetter. Dar nu cu sclipirea aceea tăioasă a nebuniei. Vocea Magdalenei era prea ascuțită, iar mișcările, de obicei grațioase, erau spasmodice, de parcă ar fi controlat-o altceva. Kaufman, care nu fusese niciodată un om religios, se gândi brusc la posedații de diavol.

Femeia se strecură printre scaune și-l smulse pe Tom Capelo de pe locul pilotului, de parcă fizicianul n-ar fi fost decât o pernă de prisos. În mod incredibil, Capelo continua să se uite încruntat la computerul portabil; Kaufman își dădu seama că nici măcar n-a înregistrat brânciul. Capelo nu auzise nimic din schimbul lor de replici, nu sesiza câtuși de puțin ce vulcan amenința să erupă în cabină. Era absorbit de fizică, iar restul lumii încetase să mai existe, chiar dacă se afla pe punctul de a exploda, distrugându-l și pe el.

Amândoi erau țicniți.

Magdalena se așeză pe locul pilotului. Kaufman porni în grabă spre ea și-l mută pe Capelo cu tot atât de puțină ceremonie. Fizicianul, imperturbabil, se așeză în spatele lor.

Kaufman știa că n-are mult timp la dispoziție. Nu putea fi sigur ce are ea de gând să facă.

- Magdalena, trebuie să trecem prin următoarele tuneluri, în conformitate cu autorizațiile lui Hofsetter. Apoi, în sistemul Artemis...

- Am să trimit sistemul Artemis în iad, replică femeia pe un ton atât de normal, încât el încremeni preț de o clipă.

Chiar asta avea de gând! Kaufman cercetase armamentul complet ilegal de la bordul zburătorului: Magdalena putea să distrugă cel puțin stația Artemis și câteva nave de război înainte să-i vină ceilalți de hac.

- Există o cale mai bună, rosti el. Poți...

- Nu există nici o cale mai bună.

Certitudine deplină, calmă. Femeia știa că răspunsul ei la cele întâmplate este distrugerea, așa cum Kaufman știa că are nevoie de oxigen ca să respire.

Misiunea lui tocmai se îngreunase.

Marbet, care ieși din toaletă chiar în clipa când

Magdalena acceleră la maximum, fu izbită de perete, lunecă pe jos și rămase acolo. Kaufman simți cum cel puțin trei g îl lipesc de scaun; n-avea cum s-o ajute. Îl cuprinse brusc panica. Marbet...

- Sunt... teafără! strigă ea.

- Nu te mișca de acolo!

De parcă ar fi avut de ales. Kaufman nu putea nici măcar să ridice mâna.

- Magdalena!

Ea îl ignoră, dar nici nu putu să mențină viteza nebunească. Zburătorul avea stabilită automat traiectoria prin tunelul Caligula-Allenby, așa că reduse viteza pe măsură ce se apropia. Ajunseră la tunel. Kaufman o auzi pe Marbet că se așază pe un scaun. Își dădu seama că Magdalena n-a comentat absența lui Kendai, nici faptul că Rory stătea legat. Poate nici nu observase.

- Zburător, declară-ți identitatea! se auzi o voce de pe singura navă de război aflată în apropierea tunelului.

- Zburător de pe *Sans Merci*, civil, permis de călătorie numărul 1264A, emis la unsprezece iulie, rosti Magdalena pe tonul acela ciudat, ascuțit. Patru persoane la bord, documentele de identitate în pachetul de date.

- Zburător de pe *Sans Merci*, ești autorizat să traversezi Tunelul Spațial Nr. 437, patru persoane la bord, fără aprobare de andocare, spuse vocea. Poți intra în tunel.

După câteva clipe ajunseră în sistemul Allenby, aflat la o depărtare de o sută cincizeci de ani-lumină. Se puteau vedea toți trei giganții gazoși, aproape în conjuncție. Zburătorul primi aprobarea și de partea cealaltă, apoi Magdalena acceleră iarăși nebunește, spre Tunelul Nr. 210, care ducea în sistemul Artemis.

Kaufman avea două posibilități. Putea s-o lase să treacă de tunel și pe urmă s-o imobilizeze înainte de a avea timp să atace ceva din sistemul Artemis, sau să preia controlul chiar în clipa aceea. Nu știa ce alte arme personale are, pe lângă gheara cu otravă. Dacă instalase armamentul într-unui din magazinele ilegale de pe centură - ceea ce probabil și făcuse - era mai mult ca sigur extrem de periculos. Cel mai bine era să treacă la acțiune imediat ce ea slăbea accelerația aceea monstruoasă. Îl durea pieptul; fiecare respirație era un chin.

- M-Mag...

Ea nici nu-l băgă în seamă. Kaufman se luptă să rămână conștient. Foarte probabil, Capelo și Marbet leșinaseră deja; nu erau obișnuiți cu așa ceva. El fusese, dar se dezobișnuise. "Magdalena de ce nu a leșinat?" Își dădu seama: avea capacitatea respiratorie augmentată.

După un timp ce păru o veșnicie, accelerația slăbi. Kaufman își adună puterile. Nu-și pusese centura; nici ea: halul în care accelerase prima oară nu le lăsase timp pentru asemenea finețuri. Se ridică în picioare.

- Kaufman, dacă încerci să mă împiedici în vreun fel, te omor, spuse Magdalena pe ton de conversație, calm, cu o răceală ucigătoare. Și să știi că pot. Înainte ca tu să apuci să-mi faci ceva.

El se așeză iarăși.

- Magdalena, nu intra în sistemul Artemis trăgând! O să murim cu toții și...

- Ce păcat!

- Miza e chiar substanța spațiu-timpului. Pierce o să ducă artefactul în sistemul fallerilor și o să-l activeze. Fallerii au să-l activeze pe-al lor și spațiul se va face bucăți...

- Foarte bine!

Din vocea ei, Kaufman înțelese în sfârșit că se va simți cu atât mai răzbunată, cu cât va provoca mai mult rău. Nici măcar distrugerea spațiu-timpului nu va compensa în totalitate moartea lui Laslo.

N-avea ce argumente să-i ofere. Nici o cale s-o convingă să se răzgândească. Nici o cale de a o opri.

Se pregăti să încerce oricum, gata să moară, sperând că Marbet și Capelo vor putea duce și singuri la îndeplinire planul pe care-l croise, dar îl auzi pe fizician din spatele lui:

- Magdalena, am și eu copii.

Ea îl ignoră. Capelo continuă, pe un ton aspru, sec:

- Două fete. Sudie are șapte ani, iar Amanda, paisprezece. Seamănă cu mama ei, care a murit. Soția mea a fost ucisă într-un raid al fallerilor, acum cinci ani. Fetele mele sunt tot ce mi-au rămas și nu vreau ca ele să moară.

- Ghinion! Al meu a murit.

- Știu. N-am să spun că regret, fiindcă știu cât uram să aud asta după ce a fost ucisă soția mea. Nimeni nu

poate regreta suficient. La ce bun să-i auzi spunând că regretă, când peste jumătate de oră au să se întoarcă la viața lor, au să se bucure de prieteni, au să-și vadă de treburi și au să-și savureze blestemata de cină, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?! Habar n-au ce înseamnă regretul! Universul întreg ar fi trebuit să regrete moartea ei! Stelele ar fi trebuit să se stingă și Marea Distrugere ar fi trebuit să anihileze tot Universul ăsta strâmb! Aș fi făcut-o eu însumi, dac-aș fi putut.

- Atunci știi de ce o voi face.

- Nu, n-ai s-o faci! Ai să distrugi poate două-trei nave înainte să-ți vină de hac. Asta-i un fleac!

- E suficient.

- Nu, nu-i suficient. Știi bine! De asta vrei să distrugi spațiu-timpul, dacă poți. Dar înainte să încerci, ascultă aici: n-au să sufere.

Ea tăcea.

- Eu sunt fizicianul care a lămurit toată povestea, ții minte? Ruptura spațiu-timpului provocată de activarea simultană a două artefacte la puterea treisprezece se deplasează cu viteza luminii. Chiar dacă interconexiunea la nivel macrostructural a tunelurilor mărește viteza... Dar asta n-are importanță. Contează că unda va lovi cu o viteză de trei sute de mii de kilometri pe secundă, viteza luminii, așa că nimeni n-o să știe ce se petrece. Nu există nici o posibilitate de a informa dinainte. Și nici un om n-o să știe ce i se întâmplă, pentru că o să se stingă exact ca o lumânare. Particulele fundamentale din corpul tuturor ființelor au să se transforme instantaneu. N-au să aibă habar ce li se întâmplă. Așa că n-au să sufere.

Tăcere. Tunelul apăru în câmpul lor vizual.

- Pricepi? *N-au să sufere!* Nu asta am vrut eu când a murit Karen. Voiam ca nemernicii care au ucis-o să fie rupți în bucăți, dar să respire în continuare, la fel ca mine. Și tu vrei același lucru. Știu.

Kaufman își spuse că n-a fost niciodată martorul unei tăceri atât de profunde ca aceea din zburător. Chipul Magdalenei, pe care-l vedea din profil, concentrat asupra afișajelor, nu-i spunea nimic. Capelo continuă pe același ton aspru, sec.

- Îi poți face să sufere. Stefanak a murit, dar soldații aceia care ți-au nimicit băiatul, care au dat ordinul, mai

trăiesc. Pot fi făcuți să sufere așa cum suferi tu, cum am suferit și eu: prin intermediul oamenilor pe care-i iubesc. Iar asta se poate întâmpla doar dacă nu distrugi spațiu-timpul. Păstrează spațiu-timpul intact înainte să începi să te răzbuni! Păstrează spațiu-timpul intact, așa încât să li se poată simți lipsa oamenilor pe care alegi să-i omori, să fie jeliți și plânși, iar cei pe care-i vei pedepsi să-și dorească moartea din cauza a ceea ce le vei face!

Kaufman simți un fior rece pe șira spinării. Un asemenea argument nu i-ar fi trecut niciodată prin minte, n-ar fi trebuit să treacă nimănui prin minte vreodată. În sufletul lui Capelo, al Magdalenei era o adevărată otravă...

- Păstrează spațiu-timpul intact, Magdalena! Ajută-ne să facem asta. Tu, din motivele tale, noi, din ale noastre. Scopul e același. Mijloacele sunt aceleași. Ne putem ajuta reciproc să obținem ce vrem. Pentru Laslo.

La auzul numelui fiului ei, corpul Magdalenei tresări puternic, de parcă un cablu electric i-ar fi atins pielea. "Tom a mers prea departe", își zise Kaufman, dar în clipa următoare femeia se întoarse și putu să-i vadă chipul întreg, nu doar profilul.

- Spune-mi cum! ceru ea.

În aceeași clipă, se auzi o voce de pe nava de război aflată de acea parte a tunelului Allenby-Artemis:

- Zburător, declară-ți identitatea!

Kaufman își dădu seama cât de aproape de distrugere fuseseră - încă o dată.

Primiră fără probleme autorizația de ambele părți ale tunelului, deși trebuiră să aștepte la rând. Zburătorul plutea în derivă. In cele din urmă, ofițerul de pază le dădu aprobarea, adăugând:

- Sistemul Artemis vă urează bun-venit!

Asta dovedea că unitatea de pază avea de-a face cu civilii tot atât de des cât și cu militarii. Nicăieri nu li se mai urase bun-venit.

Sistemul Artemis avea cinci planete, doi giganți gazoși și trei nori de piatră. Coloniile umane înfloreau pe una dintre planete, pe doi sateliți naturali mari și pe o varietate de stații orbitale. Artemis, aflat la doar cinci tuneluri distanță de sistemul solar și având cinci tuneluri proprii, reprezentase o alegere favorită pentru ex-

pansionism. Fusese, de asemenea, prima așezare omenească atacată de falleri la începutul inexplicabilului război pe care-l declanșaseră. În urmă cu douăzeci și opt de ani năvăliseră ca furtuna dintr-un tunel - la treizeci de ani după ce oamenii descoperiseră tunelurile. Se părea că explorările întreprinse de oameni în tunelurile din sistemul de origine al fallerilor îi alertaseră pe aceștia cu privire la existența tunelurilor. De atunci, nici un om nu mai intrase în sistemul dușmanului.

Timp de un deceniu, emigrarea în sistemul Artemis încetase și mulți coloniști se întorseseră acasă. În locul lor a apărut armata, care a fortificat Tunelul Nr. 218, calea de sosire a fallerilor, în asemenea măsură, încât pierderile înregistrate de extratereștri au făcut nerentabile atacurile asupra omenirii pe această cale. În cele din urmă, coloniștii s-au întors. Baraquio, planeta locuibilă a sistemului, era la fel de verde și de bogată ca planeta Lumea - cum fusese și Terra cândva. Pe Baraquio nu existau forme de viață înzestrate cu rațiune, pe care să le perturbe prezența gălăgioasă a oamenilor. Coloniștii au început să se simtă tot atât de în siguranță ca oriunde altundeva.

Cele cinci tuneluri ale sistemului erau grupate destul de aproape unele de altele. Tunelul Nr. 212, aflat pe traseul spre Sol, se afla cel mai departe de zburătorul Magdalenei: cincizeci de mii de kilometri. În aceeași direcție se mai aflau altele trei. În direcția opusă, la șapte mii de kilometri distanță, plutea obiectivul lor. Tunelurile spațiale erau staționare și nu exercitau atracție gravitațională unul asupra altuia; nimeni nu cunoștea explicația acestor două fapte. Dacă acele cinci tuneluri n-ar fi fost atât de apropiate între ele, formând un model previzibil, planul lui Kaufman n-ar fi avut absolut nici o șansă de reușită. "Dar așa, își spuse el mohorât, avem probabil șanse de unu la cinci. Poate."

Următoarea autorizație a zburătorului - ultima - acordată de Hofsetter privea realimentarea la stația Artemis: o stație comercială uriașă, aflată la cinci sute de kilometri distanță, în direcția fortificațiilor puternice, permanente, ce închideau Tunelul Spațial Nr. 218, care ducea în spațiul Q, iar de acolo, spre sistemul fallerilor. Stația Artemis constituia o destinație populară pentru

marinarii în permisie de pe navele ce asigurau paza tunelurilor.

Kaufman nu știa de cât timp călătoreau; între tuneluri, timpul părea să fi trecut cu o repeziciune stranie. Zburătorul se deplasa inerțial, aflat parcă în derivă. Pe locul pilotului, cu centura pusă, Magdalena se apleca atât de mult asupra afișajelor, încât uneori îi bloca vederea. Dar n-o mustră; era la fel de încordată și cu echilibrul la fel de atent menținut precum cablurile unui ascensor antic - și ar fi fost tot atât de periculoasă dacă plesnea.

- Cât de mult ne putem apropia de Tunelul Nr. 218? întrebă ea.

- Nimeni n-o să ne oprească atât timp cât ne îndreptăm spre stația Artemis, răspunse Kaufman.

Firește, ea știa oricum acest lucru. Vorbea doar ca să evite tăcerea. Kaufman nu voia să-și închipuie ce fel de imagini umpleau tăcerile ei.

- Da. Și după aceea... depinde de Capelo, nu-i așa? Poate va reuși. Cu mine s-a descurcat de minune!

Magdalena râse - un sunet atât de neașteptat, atât de aspru, încât Kaufman o privi îngrijorat.

- Nu te holba la mine, Kaufman! Am să te duc unde vrei, nu? Pregătește-te! Pregătiți-vă cu toții. Și tu, Empatico! Treaba asta depinde de tine, Dumnezeu să ne-o tragă la toți!

Kaufman o lăsă să dea ordine. Își scoase centura, se deplasă plutind până la dulapurile cu efecte și luă de acolo un costum S militar, model conceput special pentru catapultare în situații de urgență, la care Magdalena n-ar fi trebuit să aibă acces. În zburător existau patru asemenea costume, care ocupau aproape tot spațiul de depozitare. Ca să-l scoată pe al treilea se văzu nevoit să treacă plutind peste corpul lui Rory, tot inconștient.

Kaufman era expert în îmbrăcarea costumului militar într-un vehicul aflat în derivă, dar Marbet și Capelo nu mai încercaseră niciodată așa ceva. Îi ajută să se echipeze (Capelo blestema cu creativitate), apoi făcu verificările de rigoare asupra costumului propriu și asupra celorlalte. După ce termină cu al lui Marbet, aceasta se lipi cu stângăcie de el și-l sărută pe buze, șoptind:

- Ca să avem noroc!

Kaufman îi zâmbi, apoi o dădu uitării, așa cum fusese antrenat, ca să se concentreze asupra sarcinii ce trebuia îndeplinită.

- Gata? Îi dăm drumul! spuse Magdalena.

Accelerară destul de blând, la un g. Reîncepură să simtă gravitația; Kaufman se așeză cu grijă și făcu același lucru cu Marbet și cu Capelo, pe acesta din urmă plasându-l așa încât să poată fi auzit clar prin comlink. Își puseră căștile. Lucru stânjenitor, dar pe care nu-l vor mai putea face ulterior. Toate căștile aveau legăturile prin comlink deschise.

- Deschide comlink-ul zburătorului pe toate frecvențele militare necriptate! îi ceru Kaufman Magdalenei.

Ea se conformă. Nimeni nu mai putea să rostească nimic, cu excepția replicilor dinainte plănuite.

Pe ecran apăru stația Artemis. Ca de obicei, traficul era intens în ambele sensuri, așa că zburătorul Magdalenei nu atrase atenția în mod deosebit. Apărea, desigur, pe zeci de afișaje, dar nimeni nu-i contactă.

Trecură pe lângă stația Artemis la viteza de un g.

Din poziția în care se afla, Kaufman vedea afișajele zburătorului. Tunelul Spațial Nr. 218 apărea ca un punct roșu: "Strict interzis!". Încă șase mii cinci sute optzeci de kilometri până la el. Zburătorul se deplasa cu 3,132 de kilometri pe secundă.

Magdalena acceleră până la trei g. Kaufman se simți apăsat puternic de perete, greutatea familiară apăsându-i pieptul. Auziră imediat prin comlink:

- Zburător numărul 1264A, ai intrat într-o zonă interzisă. Întoarce-te imediat la stația Artemis!

Nu răspunse nimeni.

- Zburător numărul 1264A, dacă nu părăsești imediat zona interzisă și nu te întorci la stația Artemis, se va trage asupra ta. Întoarce-te!

"Dă, Doamne, să-și aducă aminte Capelo ce să facă..."

- Sunt doctorul Thomas Capelo! rosti acesta cu greutate din cauza gravitației zdrobitoare. Nu trageți! Am evadat de sub paza oamenilor lui Stefanak!

O tăcere scurtă. Așadar, unul sau mai mulți dintre ofițerii de serviciu recunoscuse într-adevăr numele lui Tom. Un prim obstacol trecut cu succes.

- Doctore Capelo, întoarceți-vă în clipa asta la stația Artemis!

- Nu pot! Nu știu cum să pilotez nava asta! Tocmai am omorât...

Capelo icni intenționat și lăsă fraza în suspensie, apoi adăugă:

- Ajutați-mă!

Alte frecvențe se activară pe scanerul militar obținut de Magdalena cât se poate de ilegal - un amestec de voci pe frecvențele marinei.

- *Trage în el, la naiba! Regulamentul spune*...

- *Dacă-i el într-adevăr*...

- ... *necazuri*...

- ... *nu-mi pasă cine dracu' e, doar*...

Și o voce tânără, stridentă:

- *Treziți-l pe bătrânul!*

Îi mai despărțeau de tunel patru mii o sută de kilometri. Interveni o voce mai în vârstă, mai hotărâtă:

- Doctore Capelo, sau oricine s-ar afla la bordul zburătorului numărul 1264A, trebuie să vă întoarceți la stația Artemis! Decelerați și întoarceți!

- Pilotul automat nu mă lasă să preiau comanda, gâfâi Capelo. Vă rog, nu trageți, am ecuațiile... pe care le voia amiralul Pierce... nu...

- *Cum adică, "nu-l lasă să preia comanda"?! Ce dracu'*...

- ... *nici o dovadă că-i el*...

- *Dacă-l dobor pe Thomas Capelo*...

- ... *Artefactul Protector*...

O voce și mai hotărâtă:

- Doctore Capelo, acesta este ultimul avertisment. Vă apropiați de un spațiu strict interzis. Decelerați și întoarceți-vă imediat la stația Artemis, sau veți fi pulverizat!

- Nu pot! strigă Tom cu o voce ascuțită ce trăda o furie nebună, în ciuda gravitației care apăsa asupra lui precum o lespede. Dacă... mă distrugeți... întâi spuneți-i amiralului Pierce... ascultați, înregistrați începând de-acum! F la pătrat ori gamma sigma la cub minus... Ticăloșilor, înregistrați?!

În ciuda situației, Kaufman zâmbi cu gura până la urechi. Dacă le arunci non-savanților suficientă pălăvră-

geală științifică, îi faci să ezite, fără doar și poate. Ca niște credincioși nedumeriți în fața altarului ascuns privirii.

- Cu asta o să câștigați blestematul de război! răcni Capelo. Înregistrați înainte să mă împușcați, nemernicilor!

Undeva, în flotă, aflat în legătură cu câțiva camarazi, fără să știe că-l mai aude și altcineva, un inteligent admirator al științei remarcă:

- *Știi... chiar că pare a fi Capelo!*

Marbet, înghesuită lângă el în sasul deja deschis pe interior, dădu să-l apuce de costum cu mâna îngreunată de mănușa groasă. Nu reuși să-l atingă, dar el văzu mișcarea inutilă. N-avea cum să-i spună: "Încă nu!".

Se întrebă dacă notează cineva vreuna dintre ecuațiile lui Tom. Firește că erau înregistrate pretutindeni, dar uneori, în fața unui geniu logoreic, oamenii uitau lucrul ăsta. Capelo, răgușit, răcnea despre setarea unsprezece și despre interconexiunea la nivel macrostructural și despre a le crăpa capul fallerilor ca pe un pepene, de la distanțe prea mari pentru a permite detecția.

O mie de kilometri până la tunel.

Tăcerea se prelungea. Undeva, pe frecvențele încriptate inaccesibile zburătorului, se făceau consultări rapide, disperate.

- *Pregătiți-vă să trageți la comanda mea*...

Zburătorul începu să execute niște manevre de evitare spectaculoase. Kaufman știa că asta i-a dat de gol. Nici un vehicul civil cu computerul defect n-ar putea face așa ceva.

- *Trageți!* se auzi prin comlink.

"Suntem încă prea departe"!

Dar programul folosit de nava Magdalenei era o capodoperă. Le câștigă încă zece secunde prin manevrele făcute. Nu puteau s-o țină așa la nesfârșit, dar zece secunde ajutau...

Ușa sasului se deschise. Kaufman, Capelo și Marbet se treziră catapultați în spațiu.

Nu mai puteau auzi comunicațiile dintre navele de război ale flotei.

Magdalena nici nu le observă dispariția. Era una cu computerul, fentând și făcând viraje, cu toți atomii fi-

inței sale vibrând la unison, pe aceeași frecvență. Era una cu nava, care apărea alături de toate celelalte pe afișaj, și mai ales era una cu fasciculul protonic amplu, cu putere maximă. Ea însăși țâșni, tăcută, cu viteza luminii, prin vid, spre dușman.

Încă o dată: ratare. Fentează, evită. Încă o dată: ratare.

Timpul își încetinise curgerea. Avea (aveau) tot timpul din lume (ea, computerul, nava, fasciculul) ca să execute mișcări evazive, ca să atace. Se mișcau sigur și cu o dreptate implacabilă prin timpul nesfârșit.

Dar Magdalena nu era singură. Se mai aflau alături de ea încă două ființe, singurele pe care le iubise, astfel că lumea redevenise completă. Cum și trebuia. Sualeen îi zâmbea.

Sualeen...

O navă de război explodă în tăcere, orbitor, și dispăru de pe ecran.

De cealaltă parte, lângă ea, cu mâna pe brațul ei, umplând cu fericire timpul nesfârșit, ședea Laslo.

Laslo...

A doua navă dispăru de pe afișaj.

Acum îi zâmbea Laslo. Magdalena se întoarse și-i răspunse la zâmbet, și totul redeveni întreg, justificat; zburătorul încasă o lovitură, se pulverizâ, iar Magdalena se alătură iubitului ei fiu.

[28]
ÎN SPAȚIUL Q

CHIAR ÎNAINTE DE catapultare, Kaufman apucase să zărească afișajul: încă șapte sute de kilometri până la tunel. El, Capelo și Marbet se deplasau cu optsprezece kilometri pe secundă - viteza zburătorului. Aveau să ajungă la Tunelul Spațial Nr. 218, care ducea în enigmaticul spațiu Q, în treizeci și opt de secunde, dacă nu erau uciși sau deviați de pe traiectorie.

Observă, cu o panică infernală, că el și Capelo nu se află pe traiectoria corectă. Marbet se îndrepta direct spre tunel - un proiectil uman. Kaufman își șterse din minte orice gând despre Magdalena și-și folosi propulsoarele ca să-și corecteze traiectoria.

Îi spusese la repezeală și lui Capelo cum să facă treaba asta. Fizicianul, fiind civil, nu fusese niciodată în situația de a se catapulta în spațiu. De asemenea, își îndeplinise partea lui de misiune, amânând doborârea lor suficient timp ca să se poată catapulta în apropierea tunelului. Pierderea lui Capelo ar fi fost acceptabilă, cum și a Magdalenei era acceptabilă. Kaufman calculă toate acestea cu repeziciune; partea omenească a minții lui detesta calculele, partea militară știa că sunt necesare și corecte.

Douăzeci și trei de secunde.

Teoria lui Kaufman presupunea că senzorii flotei ce păzea tunelul erau setați să ignore orice obiect ce se îndrepta spre tunel - nu și pe cele care ieșeau din tunel, desigur - dacă intrusul avea masă mică. Altfel, navele de război ar fi tras mereu cu fascicule protonice în meteoriți, ceea ce ar fi mărit probabilitatea de a se lovi reciproc sau de a-și lovi zburătorii din patrulă. Cu douăzeci de ani înainte, când se aflase el însuși angajat în luptă, aceasta nu era teorie, ci realitate, iar limita masei acceptabile era nouăzeci de kilograme. Capelo și Marbet, oameni mărunți, nu cântăreau atât nici măcar cu costumul S pe ei. Kaufman se apropia de limită, dar n-o depășea.

În ultimii douăzeci de ani, limita coborâse treptat și nu știa precis cât de mică ajunsese la acea oră. Se putea ca marina să-l pulverizeze, doar pe el sau pe toți trei, în

următoarele douăzeci și trei de secunde. Dacă nu, se putea s-o facă fallerii, de partea cealaltă.

Kaufman privea drept înainte, spre tunelul spațial care se mărea cu fiecare clipă, și aștepta să moară. Văzu cu coada ochiului cum Capelo schimbă brusc traiectoria. Dumnezeule! O asemenea corecție la trei g va avea drept rezultat o coastă fracturată, dacă nu și mai rău! Chiar dacă reușea să ajungă la tunel, Capelo putea fi deja mort.

Cincisprezece secunde.

Se părea că senzorii navelor continuau să ignore toate obiectele sub nouăzeci de kilograme care se îndreptau spre tunelul spațial.

Trupul lui Capelo, în deplasare rapidă, se smuci din nou. Părea să fi intrat pe traiectoria corectă. Norocul începătorului? Nu și dacă obținuse o rană mortală prin respectiva procedură.

Marbet conta cel mai mult. Ea era singura ființă umană care vorbise vreodată... nu, nu se putea spune că "vorbise" - singura care comunicase vreodată cu un faller. Avusese nevoie de luni întregi ca să învețe cum, iar comunicarea fusese în cel mai bun caz parțială, acceptată cu greutate și neconcludentă, dar reușise. Să aibă șansa de a mai încerca o dată!

Zece secunde.

Când traversai un tunel la bordul unei nave, nu simțeai absolut nimic. Dar într-un costum S? Kaufman știa că e posibil să nu mai aibă când să conștientizeze ce vor înregistra simțurile sale la trecerea prin tunel, pentru că se putea ca fallerii să anihileze tot ce apărea în spațiul Q pe acea cale. Oricât de mică ar fi fost masa intrusului. Un obiect cu masă foarte mică putea fi o bombă nucleară.

Tocmai pe această idee conta Kaufman. O bombă capabilă să detoneze în clipa când ieșea din tunel putea distruge navele de pază. Tocmai de aceea, flota nu era plasată prea aproape de tunel. Între ele exista un spațiu, suficient ca să protejeze navele, suficient ca să permită identificarea a ceea ce sosea din tunel, înainte să se decidă distrugerea. Poate răgazul va fi suficient pentru a se vedea că intrușii sunt trei ființe omenești neînarmate, sau oricum, trei ființe omenești. În timp ce acești trei oa-

meni continuau să se deplaseze cu viteză prin spațiul Q, puteai hotărî dacă vrei să-i distrugi sau riști un zburător care să-i culeagă, așa încât să afli cum de-au răsărit în sistemul tău stelar, în ciuda războiului, dintr-un alt sistem aflat la sute de ani-lumină.

Cât de curioși erau fallerii în privința dușmanului lor? Suficient încât să-i supravegheze transmisiunile - performanță pe care oamenii nu reușiseră s-o imite.

Cinci secunde.

"Ceața" cenușie din interiorul tunelului nu era vaporoasă, cum era ceața pe Pământ, ci părea solidă ca stânca. Dar Kaufman văzu cum Marbet Grant pătrunde prin ea cu viteză, de parcă ar fi fost vid. O fracțiune de secundă mai târziu, o urmă și el. Încercă să-și țină ochii deschiși, dar reflexul de clipire din clipa aparentului impact cu ceva ce părea zid de piatră se dovedi prea puternic. Clipi și se îndreptă spre spațiul Q, așteptându-se să moară literalmente înainte de a ști ce i se întâmplă.

Dar nu muri. Navele fallerilor nu traseră.

Kaufman nu le vedea. Îi zări pe Marbet și pe Capelo în fața lui. Marbet încetinea; își folosea propulsoarele, la fel ca el. Capelo însă nu încetinea, ceea ce însemna probabil că e rănit prea grav pentru a putea s-o facă. Neputincios, Kaufman privi cum Thomas Capelo se depărtează și dispare în bezna spațiului.

Navele fallerilor tot nu trăgeau.

Avuseseră timp să tragă. Poate asta însemna că fallerii se consultă pentru a hotărî cum să procedeze. De obicei nu luau prizonieri. Poate au aflat că un semen de-al lor fusese luat prizonier cu doi ani în urmă, poate n-au aflat. Dacă da, oare asta le-a schimbat politica? Nu mai avuseseră niciodată ocazia să captureze oameni astfel: vii, lipsiți de protecția unei nave, într-o zonă controlată de ei, cum era spațiul Q. În "curtea" lor.

Dacă mințile cele mai sclipitoare din CAAS aveau dreptate, undeva în acea "curte" plutea artefactul fallerilor.

Extratereștrii puteau cel puțin să vadă că Marbet, Kaufman și Capelo n-au adus cu ei artefactul oamenilor. Era prea mare ca să le scape. În rest, cei trei oameni puteau să aibă asupra lor orice fel de armă, inclusiv încărcături nucleare; important era că n-au artefactul.

Kaufman raționă: cu cât rămânea mai mult timp în viață, cu atât creșteau șansele să nu fie ucis nici în viitor. Însă exista o limită obiectivă: costumele S aveau doar o rezervă limitată de aer. Fallerii puteau prefera să-i lase să moară și pe urmă să le culeagă cadavrele, spre a le examina.

Dar mai culeseseră cadavre și înainte. Acum aveau șansa să captureze oameni vii, fără să-i coste decât o navetă-robot. Dacă aveau așa ceva.

Timpul trecea. Kaufman n-o mai vedea nici pe Marbet, nici tunelul în urma lui. Vedea stele și, departe, unul dintre giganții gazoși, inerți ai sistemului. Doar propriile gânduri îi țineau companie.

Magdalena. Moartă.

Tom Capelo. Posibil mort.

Marbet Grant, pe care a iubit-o. Posibil moartă.

Amiralul Pierce. Probabil trimite chiar în acele clipe o forță în spațiul Q, ca să activeze artefactul oamenilor la puterea treisprezece și astfel, din lăcomie, aroganță și prostie, să distrugă spațiu-timpul.

Viața ștearsă complet din întregul sistem solar, spațiu-timpul reconfigurat în noi particule fundamentale.

Verifică afișajul costumului, aflat la încheietura mâinii: mai avea aer pentru zece minute.

Kaufman închise ochii și-și lăsă gândurile să rătăcească. Existau moduri mai rele de a muri. Făcuse tot ce putuse. Insuficient. Existau și moduri mai bune de a muri.

Când redeschise ochii, văzu o navă cu formă ciudată, vopsită în culori vii, deplasându-se paralel cu el, fără zgomot. Își adaptase viteza și traiectoria cu a lui. În timp ce privea fără să-i vină a crede, o ușă a navei se deschise în lateral și apăru o plasă alcătuită din filamente subțiri; și aceasta se adaptă la viteza și la traiectoria lui, plasându-se puțin mai în față. Apoi plasa încetini și se trezi prins, ca un somon oprit din drumu-i nebunesc în susul apei spre o destinație pe care bietul pește n-avea istețimea sau memoria necesară ca s-o vizualizeze.

*****

ÎȘI REVENI dintr-o dată, fără etape intermediare, cum se activează un holoecran. Se ridică în capul oaselor, mi-

șcare ce-i întunecă vederea. Gravitația era de jumătate de g sau ceva mai puțin. Simți cum i se limpezește mintea și privi în jur, cuprins de spaimă.

Se afla într-o încăpere mică, fără trăsături distinctive.

Era dezbrăcat... dar respira normal; probabil că fallerii analizaseră și duplicaseră aerul din rezervorul lui. Alături de el zăcea Marbet, inconștientă, iar de lângă perete îl privea Tom Capelo.

- Bună... Lyle! rosti el.

Kaufman simți că-l inundă brusc un val de bucurie. Fizicianul trăia, deși vorbea ca un om ce suportă dureri considerabile.

Se apropie de el. Capelo încercă să zâmbească, dar nu izbuti.

- Am reușit! Sau, mă rog, aproximativ. Suntem la bordul unei nave a fallerilor sau stație sau ce-o fi.

- Unde ești rănit, Tom?

- Am brațul rupt, precis. Niște coaste rupte, cred - mă doare când respir. Dar nu sângerez pe nicăieri, poate doar înăuntru, unde n-am cum să știu.

În încăpere nu se găsea nici un obiect din care să improvizeze o atelă pentru brațul lui Capelo, care atârna într-un unghi nefiresc. Fallerii nu erau dispuși să-și asume vreun risc în ce-i privea pe prizonierii lor. Kaufman se întrebă la ce fel de controale corporale fusese supus câtă vreme stătuse inconștient și se bucură că nu știe.

Marbet se mișcă încet. Capelo spuse:

- Du-te! Ea e... motivul pentru... nebunia asta, nu? Pune-o... la treabă.

Kaufman se întoarse la Marbet. Ea deschise ochii, îl văzu și-i prinse brațul.

- Lyle!

În voce i se putea citi profunzimea sentimentelor pe care le nutrea față de el; automat, îl copleși rușinea.

- E și Tom aici, dar rănit, spuse Kaufman cu bruschețe. Marbet, poți lucra? Nu știm cât mai durează până apare armata noastră cu celălalt artefact.

- Da.

Ca de obicei, citise mai multe din limbajul corpului său, nu din cuvintele rostite, și-i înțelegea bruschețea; își înțelegea și sarcina.

- Unde-i echipamentul de supraveghere?

- Nu e vizibil.

Marbet se ridică în capul oaselor, prea brusc pentru gravitația scăzută, se corectă, apoi studie cu atenție încăperea, ajungând la o hotărâre pe care Kaufman n-o pricepu.

- Du-te lângă Tom, acolo, în colț. Stați amândoi nemișcați, fără să vorbiți. Nu mă perturbați în nici un fel.

El se conformă. Marbet se ridică în picioare, cu fața spre unul dintre colțurile încăperii. Se adună preț de câteva clipe, cu capul în jos; trupul ei mic, gol, perfect, arăta vigilență, dar nu încordare. Kaufman o auzi cum trage adânc aer în piept.

Apoi deveni altcineva.

Mai fusese martorul unor scene similare, dar chiar și așa, era uluit. Simțea uluire, tulburare, dezgust. Marbet adoptă o poziție pe jumătate ghemuită, ținându-și torsul și membrele în unghiuri stranii. Mușchii faciali se contorsionară. Ochii ei căpătară o altfel de privire ("Cum?!"). Începu să se legene fără un ritm anume, făcând gesturi mici, inexplicabile cu mâinile. În câteva clipe se transformă dintr-o femeie frumoasă în ceva străin, dezgustător.

Kaufman știa, dar numai fiindcă-i spusese ea, că pe lângă comunicarea gesturilor specifice fallerilor, Marbet își dădea toată silința să sugereze ideea de feminitate a speciei extraterestre. Cu trei ani în urmă își adaptase reacțiile față de prizonierul inamic ca să-i provoace manifestări de dorință trupească, așa cum le înțelegea ea. Mimase supunere, atitudine rugătoare, lipsă totală a amenințării. Doar așa, fallerul, xenofob într-un grad neîntâlnit nici măcar la cei mai limitați oameni, a putut s-o "asculte". Tehnica funcționase cu trei ani în urmă; Marbet, Kaufman și Capelo mizau pe ideea că va funcționa și de data aceea.

Lângă el, fizicianul gemu încetișor, cu ochii închiși, și se strâmbă de durere.

Oare artefactul dușmanului se afla la bordul acelei nave? Se aflau pe o navă sau pe un fel de stație? Cât timp trecuse - timp mai prețios decât își putea imagina inamicul - de când fuseseră culeși din spațiu cei trei oameni?

Nici un răspuns. Și nici o reacție la ceea ce făcea Marbet.

Ea o luă de la capăt, cu mai multă intensitate. Bâțâia din cap, mișca picioarele într-o anumită succesiune de gesturi mici, tremurate. Kaufman n-avea habar cât de mult din ceea ce "spune" se referă la simpla dorință de a i se răspunde și cât la dilema lor reală. Cum comunici dușmanului că-l pândește o mare primejdie? Și de ce te-ar crede?

Oricum, probabil că fallerii erau uluiți văzând că un om le poate imita limbajul corporal. Asta trebuia cel puțin să le atragă atenția.

Marbet muncea de cel puțin treizeci de minute și se vedea că o ajunge oboseala. Kaufman aproape renunțase să mai spere, când din tavan apăru un perete făcut dintr-un fel de plasă din sârmă. Coborî rapid, despărțindu-i pe cei doi bărbați de Marbet. Kaufman se forță să nu reacționeze. În jumătatea ei de cameră se deschise o ușă și apăru ceva ce putea fi doar un robot. Aducea casca și butelia cu aer a lui Marbet, probabil realimentată. Ea își puse casca și Kaufman trăi un moment de groază văzând cum se închide automat în jurul gâtului ei delicat. Robotul păstră rezervorul cu aer; o încercui pe Marbet cu o plasă din sârmă și o conduse afară din cameră.

Reușise să transmită ceva. Dar ce anume și cui? Și ce măsuri vor lua fallerii?

Trecură vreo cincisprezece minute nesfârșite. Capelo părea să doarmă, ceea ce era fără îndoială un lucru bun. Somnul micșora durerea. Dar când roboții falleri reapărură, în sfârșit, îl voiau tocmai pe fizician.

Cei doi roboți extratereștri rămaseră în cealaltă jumătate a încăperii în timp ce peretele din sârmă intră înapoi în tavan. Unul dintre ei înaintă spre Kaufman și spre Capelo. Îi întinse fizicianului casca și butelia cu aer; acesta încercă să le ia, dar căzu la loc, cu un țipăt de durere. Robotul se opri. Kaufman spuse, atent să nu facă mișcări bruște sau agresive:

- E rănit!

Mimă un braț drept și unul îndoit, atârnând fără viață, apoi respirația ușoară și una gâfâită, anevoioasă, ținându-se de piept.

Roboții încremeniră. Primeau instrucțiuni electromagnetice? Poate, pentru că după zece secunde, unul dintre ei plecă; se întoarse câteva clipe mai târziu, cu încă o cască și încă o butelie cu aer, plus un container din plasă, plin cu felurite obiecte. Le dădu pe toate primului robot, care i le oferi lui Kaufman. Acesta văzu că între obiecte se aflau pânză, vergele metalice, mici pernițe rotunde și un cuțit ascuțit, cu o curbură ciudată. Robotul aștepta, impasibil.

- Tom, o să doară. Încearcă să nu leșini. Pe tine te vor, ceea ce trebuie să fie semn bun. Ori știau deja cine ești, ori a reușit Marbet să le comunice. Acum stai nemișcat!

- Bine, acceptă Capelo, strâmbându-se grozav, cu o mină aspră.

Kaufman își dădu seama cât îl costa pe fizician să-și recunoască slăbiciunea, dependența. Îi respecta mândria.

Folosi cuțitul ca să taie în fâșii lungi pânza surprinzător de rezistentă. Întâi brațul. Capelo strigă tare când Kaufman îl pipăi, apoi repoziționă forțat oasele și legă brațul de o vergea metalică. Din fericire, era o fractură simplă. Apoi îi legă coastele. Tom păru gata să leșine de mai multe ori.

- Tom, rămâi treaz!

- D-da.

- Ai fi fost un bun soldat.

- N-n-niciodată!

Kaufman termină, spunându-și: "Doamne, ce n-aș da pentru un singur plasture contra durerii!".

- Acum am să-ți pun casca și am să te ridic.

- Pot... să stau în picioare.

- Nu, nu poți. Încep operațiunea.

Kaufman potrivi casca lui Capelo, apoi pe cea proprie. Aerul începu automat să circule. Îl cuprinse pe rănit de mijloc și-l ridică în picioare. Fizicianul avea oase mici și nu era deloc greu. Se sprijini de Kaufman.

- Ușurel, Tom! Hai că poți! Așa...

Jumătate ducându-l pe sus pe Capelo, jumătate sprijinindu-l, Kaufman îi urmă pe roboți afară din încăpere, spre inima stației fallerilor.

[29]

LA BORDUL UNEI STAȚII A FALLERILOR

PĂȘEA PE O suprafață moale, de culoare violet, din care ieșeau vinișoare ce se ridicau de-a lungul pereților cu suprafață rugoasă. Între coridor și încăperi nu existau delimitări clare, erau pur și simplu spații continue care treceau dintr-unul într-altul, cu niște forme stranii. În unii pereți se vedeau găuri, la jumătatea înălțimii lor, în alții, nu. Și pretutindeni mișunau mici insecte zburătoare sau analogi de insecte; i se așezau pe pielea goală și-i pluteau în fața căștii, scoțând un bâzâit slab, persistent.

Insecte? Altceva? "Dac-ar fi Ann aici, să vadă!"

Kaufman nu văzu nici un faller, dar nici nu merse mult timp. Se opriră într-un spațiu vast; într-un colț se afla ceva uriaș. Sub privirea lui, acel ceva se umflă ușor, apoi reveni la starea anterioară. Era o masă amorfa, de mărimea unui autobuz. Nu părea citoplasmă, nici formă vegetală de viață, nici unealtă și nu semăna cu nimic din toate cele câte văzuse ori își imaginase Kaufman vreodată. Putea fi un computer. Sau o rezervă de hrană. Sau un animal de companie. Sau o saltea de dormit vie. Imposibil de spus, imposibil să nu se simtă uimit.

În cameră intrară doi falleri autentici. Ignorară masa amorfă, care continua să se umfle ușor, fără sunet, o dată la câteva minute, mișcându-se puțin pe lângă peretele aspru.

Poate se scărpina!

Kaufman mai văzuse de aproape un faller, la bordul navei *Alan B. Shepard*. Recunoștea corpul cilindric, biped, coada puternică, asemănătoare celei de cangur, folosită pentru echilibru, mâinile cu tentacule și fața stranie. Cei doi, îmbrăcați cu veșminte în culori vii (uniforme?), se opriră pe latura îndepărtată a unui obiect despre care Kaufman crezu inițial că e o masă. Pe latura dinspre el aștepta Marbet, dezbrăcată, doar cu casca.

Nu era masă, ci un ecran orizontal, o suprafață plată, triunghiulară așezată pe un piedestal subțire. Marbet și unul dintre extratereștri țineau în mână câte o vergea

curbată - pesemne un fel de condei. Ea spuse repede:

- Tom, mi-au arătat niște lucruri, dar nu știu ce încearcă să-mi comunice și nici ce ar trebui să desenez ca să-i avertizez că Pierce va aduce artefactul nostru în sistemul Q. Nu cred că am reușit să mă fac înțeleasă. Poți ține în mână instrumentul de scris?

- Pentru ce mama dracului zboară gândacii ăștia?

Vocea lui Capelo era mai puternică decât o auzise Kaufman în ultimele minute. Marbet zâmbi pe sub casca din plastic transparent.

- Cred că sunt forme de viață simbiote, inteligente. Incluse în biologia fallerilor.

- Inteligente? Desenez pentru gândaci sau pentru nemernici?

- N-are importanță, interveni Kaufman. Desenează pur și simplu!

Marbet puse condeiul între degetele mâinii tefere a lui Capelo. Toate desenele făcute până atunci se șterseră. Kaufman îl duse pe fizician lângă masă, observând ceva ce-i scăpase până atunci. Fallerii nu purtau cască, din moment ce aerul din încăpere era, desigur, cel pe care-l respirau în mod curent, dar amândoi aveau ceva ca niște dopuri introduse în găurile prin care respirau - sau cel puțin așa credea el.

"Li se pare că mirosim oribil!"

Sau poate nu. Marbet avansase ipoteza că fallerii sunt mai sensibili la feromoni decât oamenii. Poate că fallerii evitau să perceapă mirosul oamenilor ca să-și țină în frâu reacțiile instinctive, extrem de agresive, trezite de respectivul miros. Dopurile pentru nas puteau reprezenta un semn de cooperare.

Capelo se aplecă în față, se clătină, mai-mai să cadă peste masă; Kaufman îl sprijini într-o poziție care să-i permită să deseneze cu mâna teafără. "Insectele" bâzâiau, se roteau, se așezau și zburau iarăși, fără încetare.

- Bun, făcu Capelo, evident pentru plăcerea proprie. Ăsta, nemernicilor, e Tunelul Nr. 218. Vedeți inelul care plutește prin spațiu? Cum mă-sa să-mi dau seama ce vedeți?! Uite, cinci planete pe partea din sistemul Artemis. Iar aici e Tunelul Nr. 301, care duce direct în sistemul vostru de origine. Vedeți fallerul mic-mititel pe care l-am desenat acolo? Aha, asta vă spune ceva, uite

ce priviri vă aruncați! Mi-ar plăcea să vă fac bucățele cu laserul chiar aici, pe loc!

Kaufman o întrebă pe Marbet:

- Există vreo posibilitate ca ăștia doi să priceapă engleza?

- Nu. Am încercat.

Capelo continuă:

- Aici e artefactul vostru, uite-aici, în spațiul Q, în curtea voastră.

Desenă sfera cu cele șapte protuberanțe familiare. Unul dintre extratereștri scoase un scrâșnet puternic. Kaufman o văzu pe Marbet că tresare și se simți el însuși încordat, dar Capelo îi dădu înainte, de parcă nici n-ar fi auzit. Le oferea o imagine fantastică: un omuleț numai piele și os, gol-pușcă, doar cu o cască sferică, transparentă, înclinat precar deasupra unei mese, cu un braț în atele improvizate atârnând fără vlagă pe lângă corp, iar celălalt mișcându-se frenetic, desenând ca să salveze mai multe lumi.

- Artefactul vostru e activat la setarea doi, nu-i așa, ticăloșilor? rosti fizicianul mâzgălind tare setarea cu două punctulețe alături. Gata să detecteze artefactul nostru, dacă suntem suficient de tâmpiți încât să-l aducem în spațiul vostru. Pierce este suficient de tâmpit, numai că voi încă nu știți asta. Dar sunteți pregătiți oricum. Așa că... priviți!

Capelo începu să deseneze și mai rapid. De unde avea atâta energie? Adrenalină pură, presupuse Kaufman, eliberată în virtutea încordării, a fricii, a urii. Se putea chiar ca sistemul endocrin al fizicianului să elibereze suficiente endorfine încât să-i amorțească durerile. Dar asta n-avea cum să țină prea mult. Capelo nu putea să continue prea multă vreme. Insectele enervante bâzâiau și se roteau întruna.

- Vedeți, ăsta-i artefactul nostru, care vine prin tunel din sistemul Artemis... asta v-a captat atenția, văd! Îl activăm la setarea treisprezece... (mâzgăli puternic) și... priviți!

Capelo abătu brusc condeiul asupra mesei, făcând semne groase, negre pe tot cuprinsul spațiului Q, mai puțin pe artefacte.

- Bum!

Marbet îl avertiză:

- Tom, nu scoate sunete puternice! Asta declanșează agresivitatea.

- Ghinion, replică fizicianul. Acum, uitați-vă: voi, tâmpiților, veniți din sistemul vostru... (trasă o linie delicată prin tunel, din lumea fallerilor în spațiul Q) și puteți culege amândouă artefactele. Vedeți? Acum, Marbet, șterge ecranul!

- Nu știu cum, răspunse ea neajutorată.

- Atunci ne-am ras! făcu Capelo.

Kaufman își plimbă palma lent, foarte lent ("Nu declanșa agresivitatea!") pe deasupra mesei, privind spre fallerul pe care-l credea mai mare în rang. Extraterestrul meșteri ceva și desenele dispărură.

- Bună reprezentație, Lyle! comentă Capelo.

Apoi desenă iarăși cele două tuneluri spațiale, dar de astă dată înfățișă artefactul fallerilor în sistemul de origine al acestora, înnegrind setarea unsprezece. Îi tremura mâna. Începuse să obosească.

- Ușurel, Tom! îi spuse Marbet cu voce încurajatoare. Capelo o ignoră.

- Scenariul numărul doi. Mă ascultați, jegoșilor? Artefactul vostru își face treaba pe tăcute, apărând "casa, dulce casă". Noi venim cu al nostru... vedeți? Trecem pe lângă voi prin spațiul Q, fiindcă avem setarea doi, un scut simpatic... acum am ajuns pe teritoriul vostru, activăm puterea treisprezece... și nu se întâmplă nimic. Vedeți? Impas. Așa că ne ducem acasă.

Condeiul trecu înapoi prin cele două tuneluri, până în sistemul Artemis.

- Marbet, de unde dracu' să știu dacă pocitaniile astea pricep ceva?

- Pricep, spuse ea.

- Perfect, detest să irosesc o lecție bună... detest să...

- Te-am prins, Tom! spuse Kaufman. N-ai să cazi. Dă-i mai departe!

- Încă unul. Aici sunt ambele... ambele...

Capelo lunecă în lateral, oprindu-se în corpul lui Kaufman. Condeiul căzu pe jos.

- Ține-l, Marbet! zise Kaufman, ridicând condeiul.

Oare îl vor lăsa să continue în locul lui Capelo? Dacă Marbet avea dreptate, reacțiile lor agresive, atât de pu-

ternice, încât cu greu puteau fi controlate, erau declanșate de bărbați ca el: solizi, obișnuiți să comande. Marbet spusese că fallerii sesizează aceste aspecte. Kaufman așteptă să se abată asupra lui arma necunoscută.

Nu se abătu. Dar n-avea nevoie să fie Empatic ca să observe modificările tensiunii din musculatura fallerilor, nici ridicarea crestelor de pe gât. Lucru și mai neliniștitor, norii de insecte care bâzâiau pe lângă fața lui deveniră brusc mai mari și mai gălăgioși.

- Ghemuiește-te, Lyle! îl sfătui Marbet. Nu te uita la nimeni și începe să desenezi repede!

Kaufman se îndoi de mijloc și plecă privirea asupra mesei, detestând ambele gesturi. Încercă să copieze stilul lui Capelo: desenă ambele artefacte în spațiul Q, înnegrind ambele setări treisprezece. Cum arăți distrugerea spațiu-timpului? Alese linii ondulate care acopereau totul, și de astă dată le extinse de ambele părți ale tunelului, ștergând nu doar spațiul Q, ci și sistemul Artemis și lumea de origine a fallerilor. Totul.

- Nu ridica privirea, Lyle! îi spuse Marbet. Le cer eu să șteargă desenul.

Cu grijă, făcu un gest de măturare asupra mesei. Unul dintre falleri meșteri iarăși ceva, și Kaufman văzu în fața lui ecranul gol.

Acum venea partea crucială.

Capelo și cu el prezentaseră trei scenarii: două victorii ale fallerilor și un impas. Iar inamicul păruse să fie de acord. Sau cel puțin nu făcuse nici un gest pe care Kaufman să-l poată interpreta ca exprimând dezacordul - de pildă, să-l împuște. În continuare avea să înfățișeze un al patrulea scenariu, și trebuia să fie convingător, fiindcă de asta depindea totul.

Schiță iarăși tunelurile spațiale 218 și 301 și între ele spațiul Q, în care plutea artefactul fallerilor. Desenă cele cinci planete ale sistemului Artemis de partea îndepărtată a Tunelului Nr. 218 și micul faller de partea îndepărtată a Tunelului Nr. 301. Apoi desenă un alt tunel plutind în sistemul fallerilor și, venind prin el, o navă a oamenilor, cu artefactul lor la bord. Înnegri setarea treisprezece.

"*Mai cunoaștem o cale de a ajunge la voi! Vă putem*

distruge sistemul de origine în timp ce voi vă protejați perimetrul!"

Un nou scrâșnet, puternic, pătrunzător. Kaufman se hotărî să nu ridice privirea, dar se întâmplă ceva extraordinar de-a binelea, așa că n-avu încotro. Toate insectele din încăpere plonjară direct în masa inertă care se umfla ritmic în colț. Iar masa aceea inertă începu, la rândul ei, să zumzăie pe o frecvență atât de ridicată, încât pe Kaufman începură să-l doară cumplit urechile. Scăpă condeiul din mână. Pe urmă totul dispăru.

*****

- LYLE, TREZEȘTE-TE! Lyle!

Marbet. Kaufman încercă să deschidă ochii, dar nu reuși.

- Haide, Lyle! Numai tu știi să pilotezi chestia asta!

Să *piloteze?* Cuvântul era atât de neașteptat, atât de nepotrivit în context, încât crezu că visează. Apoi își dădu seama că nu e vis; cu un efort herculean, deschise ochii. Marbet, tot dezbrăcată, dar fără cască, se apleca asupra lui. Iar el zăcea...

Imposibil.

- Ridică-te, Lyle! spuse ea.

Se ridică încet. În jurul lui se vedeau pereții, pardoseala, instrumentele, scaunele, terminalul... toate elementele unui zburător militar construit de oameni, din seria XXPell3. O simulare? Hologramă? Nu, era real, autentic!

Marbet îl împingea spre locul pilotului. Pe ecranul de comunicație cu exteriorul se vedea cum un zid curbat se ridică și dispare, lăsând în locul lui stelele. O cală de andocare.

- Buburuză, buburuză... mormăi Capelo.

Fizicianul ședea pe un scaun, cu centura de siguranță pusă și cu mai mulți plasturi pe pieptul gol și pe gât. Plasturii aveau culoarea albastră, standard în armată. Marbet găsise trusa medicală a zburătorului de luptă.

- Unde suntem? întrebă Kaufman. Ce...

- Aveau zburătorul ăsta pus aici, la păstrare, explică Marbet continuând să-l împingă spre locul pilotului. Dumnezeu știe cum l-au obținut! Vor să mergem în sistemul Artemis și să le spunem oamenilor de acolo că-și mută artefactul în sistemul lor de origine. Dar tu, Lyle,

nu păreai să-ți mai revii! Cred că au evaluat greșit ceea ce ne-au făcut, te-au "lovit" mai tare decât pe Tom și pe mine, fiindcă ești mai mare ori ai mai multă autoritate sau cine știe de ce. Oricum, nici Tom, nici eu nu ne pricepem să pilotăm chestia asta, așa că trebuie s-o faci tu!

- Pune-ți centura, Marbet! porunci Kaufman.

Întinse mâinile asupra terminalului. Nu era codificat anume pentru el, dar știa comenzile de ignorare a codurilor personale și de reconfigurare. Trecuseră zece ani de când nu mai zburase cu un XXPell3, dar, pe de altă parte, și vehiculul avea cel puțin zece ani. Probabil că fallerii îl capturaseră cumva, undeva. Kaufman nu dorea să se gândească la soarta celor trei oameni din echipaj.

Ecranele prinseră viață. Arătau două tuneluri spațiale și-n rest absolut nimic. Probabil că spațiul Q fusese curățat de toți meteoriții suficient de mari pentru a apărea pe un afișaj și a-l aglomera.

Kaufman scoase vehiculul din cală; afișajele arătau acum două obiecte: zburătorul XXPell3 și stația fallerilor. Ba nu, trei! Sub ochii lui, un alt vehicul părăsi stația, îndreptându-se spre Tunelul Spațial Nr. 301. Fallerii își aduceau artefactul acasă.

- Ne-au crezut! spuse el cu voce tare. Ticăloșii ne-au crezut!

- Și ne-au lăsat să plecăm, adăugă Capelo, dar de ce s-au ostenit? În secunda în care intrăm înapoi în Artemis prin Tunelul Nr. 218, propriile noastre forțe armate au să ne spulbere.

- Nu, răspunse Kaufman. Nu în vehiculul ăsta! Au să asculte măcar preț de o clipă, și atunci o să ne putem identifica.

Spera că lucrurile se vor desfășura într-adevăr astfel. Dar cel puțin aveau o șansă.

- A, excelent! comentă Capelo. Au să aștepte să audă ce le-am spus fallerilor, și abia după aia au să ne omoare. Lui Pierce o să-i placă la nebunie că i-am subminat măreața lovitură militară!

- Taci din gură, Tom! zise Marbet.

- Acu' s-a înrolat și ea! Doamna general Grant! *Eu* unde semnez?

- Taci din gură, Tom, și lasă-l pe Lyle să piloteze!

Lyle pilotă, îndreptându-se spre Tunelul Spațial Nr.

218.

Dar un lucru n-avea logică. Fallerii voiau ca ei trei să-și informeze semenii că artefactul fallerilor a fost adus înapoi în sistemul lor de origine, ca să-l protejeze. Asta-i spuseseră lui Marbet. Dar *de ce* voiau să fie transmis acest mesaj? De ce să nu lase forțele lui Pierce să aducă artefactul oamenilor, să încerce să le pârjolească sistemul și să vadă că e imposibil? Dacă avea într-adevăr să fie impas... binecuvântatul impas! Măcar atât reușiseră ei trei să le explice: că nu trebuie ca ambele artefacte să fie activate la setarea treisprezece în același sistem. Spațiu-timpul nu va fi sfâșiat și nu se va tămădui singur cu ajutorul unei tranziții prin salt la scara întregului Univers, fenomen care să distrugă spațiu-timpul așa cum îl cunoșteau la acea oră formele de viață inteligente. Dar dacă va fi impas, de ce să-i trimită pe ei să anunțe dinainte?

Ca să nu mai pătrundă și alți oameni în spațiul Q. Atât de xenofobi erau fallerii!

Pe ecran apăru un al treilea punct mișcător.

Kaufman îl privi lung. Dar nu: era chiar ceea ce crezuse. Îl vedea cu adevărat, nu se înșela, nu-l putea face să dispară cu puterea voinței. În spațiul Q intrase al treilea punct mișcător, venit prin Tunelul Nr. 218, din sistemul Artemis. Apoi al patrulea punct mișcător, al cincilea, al șaselea.

Iar nava fallerilor care ducea artefactul lor în sistemul de origine era prea departe de Tunelul Nr. 301 ca să ajungă la timp. Ambele artefacte se aflau în spațiul Q, unul fiind sub controlul unui nebun.

Kaufman ajunsese prea târziu. Totul se terminase.

[30]
SPAȚIUL Q

CE S-A ÎNTÂMPLAT? întrebă Marbet. Îl urmărise cu atenție și ochii ei de Empatică văzuseră. Kaufman nu încercă să ascundă adevărul.

- A sosit marina.

- Cu artefactul? interveni repede Capelo.

Pe ecran se văzu cum stația fallerilor începe să tragă. Nava MAAS continuă să se deplaseze cu viteză maximă, neafectată de atac.

- Cu artefactul. Activat la setarea doi, răspunse Kaufman.

- Pot fallerii să ajungă la tunelul spre sistemul lor de origine înainte ca flota lui Pierce...

- Nu, zise Kaufman. Pregătiți-vă pentru accelerare și pentru manevre de evitare, la nevoie.

Îndreptă bătrânul vehicul spre tunelul din care ieșiseră navele marinei. Afișajele sale nu înregistrau nici un fel de date de identificare pentru nave; arhivele micului zburător erau prea vechi ca să conțină aceste modele. Deschise comlink-ul pe toate frecvențele.

- Navă a Marinei de Apărare a Alianței Solare, aici colonelul Lyle Kaufman, într-un XXPell3 casat. Solicit permisiunea de a zbura alături de voi.

Profitând de timpul de latență, Capelo spuse:

- Dumnezeule, da! Dacă activează ambele artefacte la puterea treisprezece, ar trebui să existe o zonă sigură în jurul... Ce mama naibii spun?! Dacă spațiu-timpul intră în tranziție prin salt... Lyle, încearcă să obții permisiunea de a traversa tunelul! Repede! încă nu știm dacă unda de tranziție prin salt se deplasează cu viteza luminii sau poate trece prin tuneluri!

- Cine dracu' ești? se auzi din comlink. Colonele, spațiul Q este teritoriu interzis!

- Știu. E o poveste lungă. Cer permisiunea de a folosi Tunelul Spațial Nr. 218. Îmi voi spune povestea în sistemul Artemis - se pare că voi oricum n-aveți nevoie să vă stau în cale.

Din nou așteptare. Kaufman acceleră cât de mult îndrăznea. Coastele lui Capelo erau legate doar cu ban-

dajul improvizat, de prim-ajutor. În sfârșit, primiră răspunsul.

- Colonele, treci naibii prin tunel! Codul e "San Juan Hill". Îți dăm cinci minute!

Kaufman nu întrebă "Cinci minute până la ce?", știa. Stația fallerilor gonea spre Tunelul Spațial Nr. 301, ca să ducă artefactul prin tunel, să-și apere sistemul. Numai că n-avea să reușească. Stația nu putea distruge nava de război a marinei și nici nava de război nu putea distruge stația, dacă ambele aveau artefactul activat la setarea doi. Dar cu siguranță că stația fallerilor va activa puterea unsprezece, protejând astfel întregul sistem Q de un atac la setarea treisprezece. Cu siguranță...

Acceleră la cinci g, îndreptându-se spre Tunelul Nr. 218.

Cu siguranță că fallerii vor trece la setarea unsprezece...

Pe ecranele sale se întâmplă ceva. Și nava de război, și stația fallerilor explodară.

- Au făcut-o! țipă Kaufman, în ciuda durerii din piept, în ciuda inutilității strigătului.

O făcuseră, negreșit. Se părea că la setarea treisprezece nu mai exista zonă de siguranță. Artefactul lui Syree Johnson explodase când pârjolise întregul sistem în care se afla planeta Lumea, mai puțin acea planetă, iar ea crezuse că a fost de vină încercarea de a trece prin tunel cu o masă prea mare, dar nu fusese asta...

"Pierce și fallerii au făcut-o!", își repetă el, consternat. Două artefacte activate la puterea treisprezece, în același sistem...

Probabil că efectul undei avea un timp de latență, altfel zburătorul ar fi fost deja nimicit...

"Au făcut-o, blestemații, idioții nenorociți..."

Kaufman acceleră nebunește spre tunel. Cât de mare era timpul de latență? își pierdea conștiența, dar nu-și putea permite așa ceva, marina aflată de cealaltă parte a tunelului îl va distruge dacă nu se va identifica... rămâi treaz... "San Juan Hill"... au făcut-o...

Zburătorul plonjă prin tunel. Trei secunde mai târziu, efectul de undă al artefactului activat la setarea treisprezece ajunse la Tunelul Spațial Nr. 218. Și se produse inevitabilul.

*****

BEZNĂ.

- San... Juan...

Greutate zdrobitoare.

- Hill...

Tot beznă, dar începea să zărească puțin câte puțin.

- San...

Kaufman nu știa de cât timp rostește anevoie aceste cuvinte, lipsite de înțeles pentru mintea lui chinuită. Bezna îl învălui, se subție, reveni. Din comlink se auzea... ceva... fără noimă...

Ajunsese în sistemul Artemis, trecuse prin tunel. Rămăsese în viață.

- Taie... accelerația...

Greutatea zdrobitoare dispăru brusc. Zburătorul se deplasa în continuare cu viteză.

- Încetinește, la naiba! ordonă vocea din comlink.

Folosindu-și fiecare dram de putere rămas, Kaufman dădu comanda computerului zburătorului.

Marbet! Tom!

Se răsuci. Cei doi zăceau grămadă pe câte un scaun. Inima și plămânii lui Kaufman făceau eforturi prea mari ca să-i permită să meargă la ei. Creierul părea să nu-i mai încapă în țeastă. Îi rămăsese doar vocea; se forță s-o folosească.

- Nava noastră... de război... s-a dus... și stația fallerilor... ambele artefacte... treisprezece...

- De unde știi? Colonele, ce s-a întâmplat acolo?

- Nu treceți... dincolo...

Dar vor trece. Era inevitabil. Afișajele îi arătară punctele mișcătoare care se desprinseră din flota sistemului Artemis și porniră în viteză spre Tunelul Nr. 218.

- Nu... Încă... nu...

- Zburător necunoscut, dezactivează toate armele și așteaptă abordarea! se auzi din comlink.

Reveniseră la procedura corectă a marinei. Neghiobii!

Dar rămăseseră în viață, ceea ce însemna că unda se deplasa cu viteza luminii, nu trecea prin tuneluri. Tranziția prin salt se va extinde din sistemul Q cu viteza luminii, sfâșiind spațiu-timpul și apoi refăcându-l prin reconfigurare radicală, și vor trece sute de ani până la distrugerea sistemului solar.

Slabă alinare...

- Pregătiți pentru... abordare, rosti Kaufman.

Încercă să se ridice, pentru a merge la Marbet. Efortul se dovedi prea mare. Căzu înapoi pe scaun, așa că se afla în fața ecranelor când se întâmplă.

Văzu totul pe viu.

Nu se putea întâmpla așa ceva, și totuși văzu cu ochii lui.

Trei nave ale MAAS zburară spre Tunelul Spațial Nr. 218. Și se izbiră de el. Nu trecură, ci se izbiră. Două nave, la interval de treizeci de secunde, loviră un zid compact, invizibil, aflat în interiorul inelului plutitor, și explodară. A treia viră la timp și trecu pe lângă tunel.

Care, cumva, nu mai era tunel.

Kaufman se smulse forțat de pe scaun. O rezervă de energie pe care nu știa că o are îl puse în funcție. Îl înșfacă pe Capelo și-l scuturâ, fără să ia seama la rănile acestuia. Corpul subțiratic al fizicianului se bălăbănea inert. Dar respira. Kaufman îl lăsă și căută o armă cu electroșocuri.

Din comlink răsunau strident alarme. Alarmele flotei. Alarme de atac.

Dar singurul atac veni din partea lui Kaufman: îi aplică lui Capelo un șoc electric; fizicianul se trezi cu un țipăt.

- Ce... aaauuuuu...

Kaufman ignoră strigătul de durere pură.

- Tom, ascultă... ascultă, pentru Dumnezeu! Tunelurile se închid!

- Ce...

- Tunelul spațial spre sistemul Q s-a închis! E un zid compact! Ambele părți au activat artefactele la puterea treisprezece, în sistemul Q, și *tunelul s-a închis!* Trebuie să știu dacă s-au închis toate sau numai cele care duc în sistemul Q.

Capelo se holbă la el, încetând să mai geamă. Apoi replică:

- De unde mă-sa să știu?!

Kaufman îl lăsă și sări înapoi pe locul pilotului. Teoria nu putea să-l ajute; rămânea doar acțiunea. Reporni zburătorul și accelerâ în direcția opusă, către Tunelul Spațial Nr. 212: următorul tunel pe drumul spre Sol.

Nimeni nu trase, nimeni nu-i ordonă să oprească. Asta nu-l surprinse: flota tocmai pierduse două nave într-un *accident care n-avea cum să se întâmple*. Cei aflați la conducere nu se gândeau la el. Peste câteva minute se vor gândi, dar atunci el va fi trecut deja prin Tunelul Nr. 212 și se va afla în sistemul Han.

Dacă tunelul îi va permite să treacă.

La jumătatea drumului, adică relativ curând, reduse accelerația; tunelurile orbitau aproape unele de altele. Apropiindu-se de Nr. 212, rosti în comlink pentru navele de patrulă:

- XXPell3, zburător desemnat pentru testare, cu destinația Tunelul Nr. 212 și sistemul Han. Cod: San Juan Hill. Băieți, urați-mi noroc!

Tăcere: în parte din cauza timpului de latență, în parte din cauza confuziei. Apoi se auzi o voce tânără, speriată:

- Nu am... se aprobă, zburător, și mult noroc!

Câteva clipe mai târziu:

- Asta nu...

Dar era prea târziu. Mesajul lui Kaufman se deplasase mai rapid decât cele provenite de la flota plasată la intrarea întărită în spațiul Q. Kaufman ajunsese la inelul cenușiu, plutitor, făcut din nimic.

Încet, ca să minimalizeze impactul, se avântă.

Nu se produse nici un impact. Reuși să pătrundă în tunel. În spatele lui, Tom Capelo exclamă:

- Iisuse Dumnezeule Newton!

- Ce-i?

Dar fizicianul nu răspunse. Navele din sistemul Han care asigurau paza tunelului inițiară contactul:

- Zburător, declară-ți identitatea!

- Zburător XXPell3, colonel Lyle Kaufman. Informații urgente din sistemul Artemis, prioritate unu, Compartimentul Informațiilor Speciale.

- Andocați unde vreți, domnule colonel. Dar nava dumneavoastră...

Capelo interveni:

- Lyle, treci prin următorul tunel! Acum! Au să se închidă toate și nu știu cât timp mai avem! Mă auzi? *Au să se închidă toate!*

- Ce-a fost asta, colonele? întrebară cei de pe nava cealaltă.

- Nimic, răspunse Kaufman.

În minte îi apăru, nechemată, o hartă a tunelurilor spațiale care-i despărțeau de Sol. În mod ciudat, imaginea nu era versiunea militară oficială, ci o schiță brută, de genul celei pe care o făcuse pe computerul portabil al lui Marbet. Kaufman vedea clar schița cea nouă, cu toată stângăcia ei, de parcă i-ar fi plutit în fața ochilor.

Încă patru tuneluri până să ajungă acasă, în sistemul solar. Kaufman rosti în comlink:

- Schimbare de ordin, sigilată până în acest punct, prioritate unu, Compartimentul Informațiilor Speciale. Cer permisiunea de a trece prin Tunelul Nr. 117, în sistemul Gemini.

- N-am autoritatea să...

- Atunci găsește pe cineva care să aibă! Am spus că dețin informații care țin de Compartimentul Informațiilor Speciale și că voi trece prin Tunelul Nr. 117! se răsti Kaufman, cuprins de nerăbdare.

Tunelul se afla la doar douăzeci de secunde distanță.

- Nu am... puteți... opriți-vă!

Prea târziu. Kaufman intră în tunel și ieși în sistemul Gemini. Mai erau trei tuneluri.

- Tom, au să vină după noi! zise Kaufman repede. Dacă nu le vorbești repede, au să ne doboare!

- Fentează-i sau găsește altă soluție! Nu știu cât de rapid... Pe toți dracii, cum a putut să-mi scape variabila *aia*...

Kaufman dădu computerului instrucțiuni să îndrepte vehiculul spre Tunelul Nr. 64, care ducea din sistemul Gemini în sistemul Isis, să execute toate manevrele evazive posibile și să țină toate frecvențele de Comlink deschise. Apoi se răsuci și se uită în spate. Capelo ședea acoperit cu plasturi albaștri contra durerii: așa izbutea să lucreze pe computerul portabil. Dumnezeule, atât de *mulți* plasturi! Câte substanțe chimice absorbea ca să funcționeze... Fizicianul tasta furios pe computer. Kaufman aruncă o privire spre Marbet și văzu că respiră. Îl inundă bucuria, nebunește.

De ce? Oricum aveau să fie doborâți.

- XXPell3, oprește în clipa asta, sau încep să trag!

- Aici doctorul Thomas Capelo! strigă Tom. Nu trageți! Ascultați-mă, tunelurile au să se închidă, se *închid!*

Știu de ce! Dacă trageți, n-am să vă pot spune!

- XXPell3, oprește în clipa asta sau încep să trag! Ăsta e ultimul avertisment!

Tunelul Gemini-Isis era prea departe; n-aveau cum să ajungă la el înainte să-i pulverizeze fasciculul protonic.

Kaufman simți că i se strânge inima. Putea să tragă asupra navelor din paza tunelului, asupra amândurora, căci erau doar două. Dacă făcea manevre evazive, probabil că ar fi reușit să le distrugă pe amândouă...

Nu era în stare de una ca asta. Nu putea distruge două nave ale MAAS aflate la datorie, ca să-și salveze propria viață și pe a lui Marbet, nici măcar ca să-i permită lui Capelo să spună galaxiei ce i se întâmplă. Oamenii vor afla oricum, în curând.

- Opresc, conform ordinului, spuse Kaufman, ignorând strigătul lui Capelo.

Ecranul cel mare se lumină brusc: explodase o navă.

Afișajele arătau că fusese o navă civilă de mărfuri, care primise aprobarea de a trece printr-unul dintre cele trei tuneluri ale sistemului Gemini. Încercase să-l traverseze la accelerație de un g și se lovise de materie compactă. Se mai închisese un tunel.

- Se închid tunelurile, exact așa cum a afirmat doctorul Capelo! spuse Kaufman, repornind vehiculul. Mă îndrept spre Tunelul Nr. 64 și sistemul Isis, prioritate unu, Compartimentul Informațiilor Speciale...

Nu răspunse nimeni. Probabil că înlemniseră toți văzând ce se întâmplase cu nava de mărfuri. Fusese pulverizată, nimicită de ceva ce ar fi trebuit să fie spațiu gol. Oare câți membri numărase echipajul?

Kaufman nu încetini. Douăzeci și două de secunde, optsprezece, douăsprezece... trecură prin tunel.

- Zburător XXPell3, declară-ți identitatea! rosti o voce feminină nedumerită de partea cealaltă a tunelului, în sistemul Isis. Nu apari în registrul de autorizare.

Capelo interveni:

- Aici ai mai mult timp. Așa cred. Ecuațiile... Cum de mi-a *scăpat*, Dumnezeule...

Valul de energie provocat de adrenalină în corpul lui Kaufman începea să se risipească. Spre deosebire de Capelo, el nu era acoperit cu plasturi albaștri. Iar Capelo era mult prea în priză, imposibil ca plasturii să fi fost

simple analgezice; probabil că erau acceleratoare sistemice.

Îi mai despărțeau de Sol doar două tuneluri.

- Aici zburătorul XXPell3, fără autorizații curente. Cer permisiunea de a trece prin Tunelul Spațial Nr. 32 în sistemul Herndon.

- Zburător XXPell3, de ce nu ești înregistrat pe nicăieri? Computerul îmi indică un vehicul de proveniență militară, depășit și casat.

- Corect. Sunt...

Kaufman se întrerupse; deconectă legătura și-l întrebă pe Capelo:

- Cât timp? Când se închid celelalte tuneluri? Știi ce mă-sa faci?

- Nu! Am avut doar zece minute răgaz ca să mă lupt cu o descoperire de proporții în fizică!

După câteva clipe, Kaufman redeschise comlink-ul.

- ... restul n-am mai auzit. XXPell3, repetă transmisia.

- Repet transmisia, zise Kaufman ostenit.

Își dădu seama, pentru prima oară după un timp ce-i părea ore întregi (dar de fapt nu totaliza nici măcar douăzeci de minute) că el, Capelo și Marbet erau tot goi-pușcă.

- Am spus că sunt într-o misiune militară specială, prioritate unu, Compartimentul Informațiilor Speciale.

- Codul-parolă pentru misiuni CIS?

Nu știa codul, firește. Goana lor nebună spre Sol se oprea acolo. Le mai rămăsese doar adevărul.

- Ascultă, sistem Gemini. La bordul vehiculului meu se află doctorul Thomas Capelo, fizicianul dispărut pe care-l caută amiralul Pierce. El tocmai a descoperit că tunelurile spațiale se închid, unul după altul, și a găsit baza științifică a fenomenului. E vital să-i transmitem această informație cât mai rapid cu putință amiralului Pierce, pe Marte. El încă n-a aflat că se petrece acest fenomen, așa că n-avem cod-parolă CIS. Dar miza e soarta întregii galaxii.

- Doctorul Thomas Capelo? făcu vocea, incredulă. Asta da poveste, XXPell3! Dezactivează armamentul și pregătește-te pentru abordare.

- Îți spun că n-avem timp pentru așa ceva! răspunse Kaufman. Tunelurile spațiale se închid!

Văzu pe ecran cum o navă trece pașnic prin tunel. Fără să explodeze.

- XXPell3, dezactivează armamentul și pregătește-te pentru abordare imediată!

- Mă conformez, zise Kaufman. Dezactivez armamentul și mă pregătesc pentru abordare. Sunt colonelul Lyle Kaufman, CAAS, în retragere. Acceptați cel puțin să faceți un lucru? Să trimiteți...

- Lyle? se auzi altă voce feminină. Lyle Kaufman?! Aici Marjorie Barella!

Kaufman închise ochii. Participase împreună cu ea la o misiune, cu cincisprezece ani în urmă. Pură întâmplare atunci, pură întâmplare și acum.

- Marjorie? Sunt Lyle Kaufman. Fă o verificare vocală... se confirmă?

- Da.

- Uite cum stă treaba, doamnă colonel Barella...

- General Barella.

Și mai bine!

- Doamnă general, situația este una fără precedent. La bord se află doctorul Thomas Capelo. Tocmai ne-am întors din sistemul Artemis.

Nu pomeni de spațiul Q; femeia nu făcea parte din CAAS, așa că n-avea cum să știe de existența lui, chiar dacă avea grad de general.

- Povestea e lungă, dar principalul deznodământ e acela că tunelurile spațiale se închid, unul după altul, într-un ritm variabil nedeterminat. Știu cât de fantastic sună. Îți cer atât: să trimiți un zburător în sistemul Gemini, să confirme că tunelurile spațiale devin nefuncționale. Între timp, dezactivez armele și mă pregătesc pentru abordare, dacă vrei, deși consider că principala mea misiune constă în a duce aceste informații în Sol.

- Trebuie să dezactivezi armamentul, Lyle, și să te pregătești pentru abordare imediată. Dar... am să trimit un zburător în recunoaștere.

- Mulțumesc, Marjorie!

Pură întâmplare atunci, pură întâmplare și acum. Nedrept!

Dar știuse dintotdeauna că așa funcționează lucrurile în Univers. Închise comlink-ul și-l întrebă pe Capelo:

- Cât mai avem? Și ce se întâmplă?

- Nu știu cât mai durează. Am doar datele privind trei tuneluri, pentru numele lui Dumnezeu, e un eșantion prea mic... Știu numai de ce se întâmplă.

Numai. Kaufman era prea ostenit ca să comenteze alegerea extraordinară de termeni a lui Capelo. Se smulse cu greu de pe scaun și căută un plasture cu adrenalină pentru Marbet, care nu-și recăpătase conștiența. Capelo, cuprins de exaltare, continua să turuie:

- Nu înțeleg cum de ne-a scăpat... o dată ce știi unde să cauți... ții minte cum spuneau toți că nu, două setări treisprezece n-au să distrugă complet spațiu-timpul, precis cei care au construit artefactele au inclus niște elemente de siguranță, ca să se asigure că n-o să se întâmple... Mai ții minte nătângii ăia optimiști, plini de speranță, fără nici o dovadă? *Aveau dreptate!* Sau, oricum, cel puțin pe jumătate: spațiu-timpul se sfâșie, se repară singur cu ajutorul unei tranziții prin salt radicale care convertește energia, în privința asta nu m-am înșelat, dar *tranziția prin salt se perpetuează doar până la un anumit punct!* Călătorește prin tuneluri și le închide, și asta absoarbe energia tranziției, Dumnezeule, ce cantitate imensă de energie generată și absorbită... și asta are un efect dublu: păstrează configurația spațiu-timpului și în același timp împiedică accesul la niște jucării primejdioase, ca artefactele, pentru cei care, evident, le-au folosit cum nu trebuia! O, e minunat, matematica e minunată, cum de mi-a scăpat înainte, ecuația asta care...

Kaufman nu-l mai ascultă. Puse un plasture pe gâtul lui Marbet. În aceeași clipă, ea se mișcă și-și încleștă mâna pe piept.

- Aahhh!

- Marbet, nu te mișca! Cred că ai niște coaste rupte. Și Tom, dar... Nu te mișca. O să primim ajutor.

- Dar unde suntem?

Deși suferea, avea mintea alertă.

- În sistemul Isis. Peste câteva minute o să vină la bord niște reprezentanți ai administrației tunelurilor. Nu te mișca, nici...

- Lyle! se auzi prin comlink vocea lui Marjorie Barella. Lyle, aveai dreptate! Dumnezeule!

Kaufman se răsti la computer:

- Deschide linia cu exteriorul! Marjorie, ce...

- Zburătorul de recunoaștere a găsit flota din Gemini cuprinsă de panică. Tunelul Gemini-Han s-a transformat într-un *zid impenetrabili* Cum... nu contează. Pornește spre Sol și informează CAAS! N-are rost să trimit autorizarea înainte, traversează tunelurile cât de rapid te duce zburătorul. Dacă... (nu-și termină ideea). Îți transmit la bord chiar acum codul-parolă pentru CIS. Cu ajutorul lui poți trece prin orice tunel. Du-te!

- Pornesc chiar acum, spuse Kaufman.

Își reluase deja locul pe scaunul pilotului, pornind vehiculul, reactivând armamentul. Baza sa de date securizată primi codul încriptat CIS; acceleră și țâșni spre Tunelul Spațial Nr. 32 cât mai avea timp, dacă mai avea timp.

După ce treceau prin Nr. 32 îi mai despărțea de Sol doar Tunelul Spațial Nr. 1.

[31]

THARSIS, MARTE

AMANDA CAPELO ȘI Konstantin Ouranis priveau emisiunea de știri în salonul familiei Blumberg. Unchiul Martin ședea în camera de lucru (care era de fapt un colț al dormitorului), în fața terminalului de computer, pregătindu-și prelegerile pentru universitate. Semestrul al patrulea începea a doua zi. Mătușa Kristen venise mai devreme de la serviciu și acum se agita în bucătărie, pregătind cina. De fapt, unchiul Martin gătea mai bine, dar în seara aceea era rândul mătușii. Sonorul era dat tare, ca ea să poată auzi din bucătărie.

- Uite! zise Konstantin pe neașteptate. Tatăl meu!

Amanda nu fusese atentă la știri; arunca priviri furișe spre Konstantin, pe care-l vedea din profil, și-și făcea griji în privința zilei următoare.

Problema era unchiul Martin. Ba nu, adevărata problemă era propria ei minciună!

N-ar fi trebuit să-l facă pe Konstantin să creadă că are aproape șaptesprezece ani! Asta îl făcea să... aștepte anumite lucruri. Tânărul se afla în casa familiei Blumberg de aproape două săptămâni și Amandei i se părea că așteaptă tot mai multe lucruri pe măsură ce trecea timpul. Iar a doua zi reîncepea activitatea la universitate și unchiul Martin avea să fie plecat toată ziua, și firește mătușa Kristen avea să se afle la serviciu, cum făcea patru zile pe săptămână, la ferma aflată în apropiere de Tharsis, unde se cultivau intensiv produse alimentare sub niște domuri scunde, construite ca niște sere. Până atunci nu se întâmplase ca mătușa și unchiul ei să lipsească din apartament în același timp, decât dacă Amanda și Konstantin îi însoțeau. Asta, în principal, fiindcă doreau ca unul dintre ei să fie prezent dacă venea prin comlink vreo veste despre tatăl ei. Însă Amanda bănuia că mai exista un motiv: nu voiau s-o lase singură cu Konstantin.

Iar acum, nici ea nu voia.

Și totuși, el era atât de dulce! Nu se certa cu ea niciodată, nu insista, nu făcea nici unul dintre lucrurile despre care discutase cu Yaeko, Juliana și Thekla, lucruri pe care le făceau băieții când voiau să te convingă să accepți ceva. Konstantin nu era așa. Se purta întotdeauna cu bunătate, cu blândețe, îi dovedea mereu că-i poartă de grijă. Amanda îi povestise nenumărate lucruri despre tatăl ei; o asculta cu atenție, o ținea în brațe când plângea și-i spunea că precis doctorul Capelo se va întoarce acasă. Konstantin nu era insistent. Și totuși... totuși...

Cumva, Amanda se trezea în fiecare zi mergând ceva mai departe cu el. Întâi sărutări superficiale, apoi sărutări mai consistente, pe urmă săruturi franțuzești, după aceea el o mângâiase ușor pe părțile laterale ale trunchiului, dar nu se știe cum, mâinile lui ajunseseră mai aproape de sânii ei...

Cu un an înainte nici măcar n-avea sâni!

Exersă mental de nenumărate ori cum să-i dezvăluie adevărul. "Konstantin, am doar paisprezece ani!". Numai că de fiecare dată când încerca s-o spună cu voce tare, nu reușea. În primul rând, ar fi trebuit să-și recunoască minciuna. În al doilea rând, se putea ca el să n-o mai

placă. În al treilea rând..., asta era greu să recunoască, chiar și față de sine însăși. Totuși, recunoștea."Faptele", spunea mereu tatăl ei. Iar ăsta era un fapt.

Într-un fel, nu voia ca el să se oprească.

Dar într-un fel voia! Iar a doua zi, când unchiul Martin și mătușa Kristen nu vor fi acasă...

- Aa-man-daa? Tu să aude la mine? E tatăl meu!

- Zău?

Privi ecranul. Înfățișarea lui Stavros Ouranis o surprinse: era un bărbat scund, cu burtă mare și păr țepos, negru, cam ciudat. Cu siguranță, nu de la el moșteniseră Konstantin și Demetria frumusețea. Domnul Ouranis, dublat de un translator, rosti în grecește:

- Îi doresc amiralului Pierce tot succesul posibil în acțiunea de a înlătura amenințarea extraterestră din zona Tunelului Spațial Nr. 1. Oamenii mei îi stau la dispoziție ca să-i ofere orice ajutor ar dori.

- Tatăl tău este într-adevăr un om important, remarcă Amanda, pentru că trebuia să spună ceva.

Mătușa Kristen ieșise din bucătărie și privea știrile, ștergându-și mâinile cu un prosop; pe chipul ei nu se citea nimic.

- Foarte foarte important, confirmă Konstantin, dar fără să pară o lăudăroșenie, ci doar un fapt. De multe ori el să spune la amiralul Pierce și amiralul Pierce să asculte la tatăl meu și să face lucruri.

- O! exclamă Amanda.

Konstantin se răsuci.

- Doamna Blumberg, după cină, eu și Aa-man-daa să plimbe? Poate?

- Dacă Amanda vrea... zise mătușa Kristen neutru, dispărând iarăși în bucătărie.

- Tu să vrea să plimbe cu mine, Aa-man-daa?

- Da. Dar acum trebuie să merg la bucătărie s-o ajut pe mătușa Kristen.

- Splendid! făcu Konstantin și-și îndreptă din nou atenția spre știri.

Fata se simțea puțin iritată. Konstantin nu se oferea niciodată să ajute prin casă, cum fusese ea învățată că ar trebui să procedeze un oaspete. Pe de altă parte, cerea de fiecare dată voie mătușii Kristen să iasă cu Amanda, chiar și până la magazinul cu înghețată aflat în clădirea

alăturată, de parcă ea ar fi avut vârsta lui Sudie. Era egoist, superpoliticos, uimitor de generos, sexist, respectuos, înspăimântător și minunat. Și o nedumerea tot timpul!

După cină, o întrebă:

- Aa-man-daa, mergem să plimbe?

Și-i zâmbi, și dintr-o dată simți că, mai mult decât orice altceva pe lume, vrea să se plimbe cu el. Roșeața îi cuprinse ușor obrajii. Mătușa Kristen o privea posomorâtă.

Se îndreptară spre micul parc aflat la marginea domului ce adăpostea orașul Tharsis. Copacii și florile, modificate genetic pentru condițiile de lumină de pe Marte, alcătuiau deasupra lor o boltă. Dar în seara aceea, parcul era aglomerat: adulți pe toate băncile, copii la locul cu nisip roșu, iar pe potecile dintre straturile cu flori, nenumărați plimbăreți. Dincolo de dom se înregistra un nivel de praf foarte scăzut, fapt ce dădea o limpezime remarcabilă cerului înțesat cu stele sclipitoare. Oamenii ieșiseră să savureze seara.

- Aa-man-daa, mergem afară, bine?

- Afară?

- Da, splendid, de ce nu?

- Dar... n-avem costume! Nici permis!

El râse și-i făcu cu ochiul. Luând-o de mână, o conduse repede afară din parc, pe străzile aglomerate.

- Konstantin, unde mergem?

- Tu să afle curând! Surpriză!

Îl urmă, pe jumătate dornică, pe jumătate supărată. N-o lăsa niciodată să ia decizii! Dar apăsarea degetelor lui calde pe propriile-i degete îi dădea o senzație savuroasă, și oricum va fi interesant de-a dreptul să iasă de sub dom. Desigur, cu condiția să nu meargă prea departe.

El se opri în fața unei clădiri fără semne de identificare, aflată la periferia domului. Una dintre laturi fusese construită ca un zigurat, cu etajele în trepte, urmând curbura cupolei; cealaltă latură era dreaptă. Urcară singura treaptă ce ducea la platforma de securitate. Tânărul se așeză în dreptul scanerului pentru retină. Aparatul zise ceva în grecește, Konstantin răspunse și apoi se dădu la o parte.

- Acum tu, Aa-man-daa.

- Dar unde suntem? Ce e clădirea asta?

- Ouranis Entreprises. Acum tu. Eu să spune la aparat să te lase să intre. Hai.

Ea păși în dreptul scanerului, impresionată de puterea pe care o avea tânărul asupra afacerilor tatălui său. Scanerul rosti ceva în grecește, Konstantin răspunse și de astă dată, iar ușa se deschise.

Când ajunseră înăuntru, un sistem i se adresă lui Konstantin; el răspunse și câteva clipe mai târziu un cărucior-robot le aduse două costume S și două căști. Konstantin îi zâmbi cu gura până la urechi, iar ea râse, molipsită brusc de simțul aventurii.

Luară costumele. Înainte să-l îmbrace pe al lui, Konstantin scoase din buzunarul tunicii un cub cu date. Apoi verifică atent, cu dragoste etanșeitatea costumului ei și comenzile, apoi făcu același lucru pentru sine.

- Vezi, aici este canal privat pentru vorbit. Tu și eu.

- Bine, făcu Amanda. Ăla ce-i?

Tânărul luase o cutie mare, părând destul de grea, cu mâner metalic, și conectase cablurile la partea dinspre gât a căștii sale.

- E nimic.

- Nu, zău, Konstantin, ce e?

El se strâmbă a dispreț.

- Tatăl meu să spune eu trebuie să duce asta afară. Transmițător foarte puternic. Încriptat. Recepționează orice. El să vrea să mă găsește oricând. Și să trimite la mine mesaje pentru afaceri.

- Mi se pare logic, comentă Amanda.

De pe chipul lui dispăru expresia disprețuitoare. Dintr-o dată, Amanda se simți mai în vârstă. Konstantin se rușina să poarte cu el transmițătorul, crezând că e ceva copilăresc, iar ea îl liniștise! Ea, Amanda! Îi zâmbi atât de strălucitor, încât înainte să-i pună casca, el o sărută ușor pe buze.

Konstantin introduse cubul cu date în transmițător. Traversară întreaga clădire, fără să vadă pe nimeni. În definitiv, era seară, probabil că lucrătorii plecaseră acasă. Clădirea avea propria poartă de ieșire de sub dom. Konstantin tastă codurile și sasul se deschise.

Era minunat afară. Se aflau de partea opusă față de

pasarelele ce duceau spre fermă, față de poarta spre gară și cea unde autobuzul aducea pasagerii de la spațioport și-i prelua pe cei care se îndreptau într-acolo. Amanda văzu câțiva oameni care se plimbau în afara domului, dar nici unul prea aproape de ei.

Ținând-o de mână, Konstantin o conduse departe de dom. Pe jos erau imprimate urme de vehicule și de încălțăminte. În apropierea domului se aflau puține pietre, fiindcă le luaseră roboții sau turiștii, dar la o sută de metri depărtare reapăreau pietrele caracteristice de pe Marte - de toate mărimile, roșii, negre, maronii, galbene. Cele mai multe erau rotunjite și scobite. Peste toate se așternuse praf, iar Amandei până și praful i se părea frumos.

- Konstantin, știi că aici era cândva un vulcan? zise ea, de probă, pe canalul privat.

- Da? Splendid!

- El a făcut proeminența de la Tharsis. De asta avem o priveliște atât de frumoasă. Mi-a spus tata.

Ca de fiecare dată când se făcea referire la tatăl ei, Konstantin se întoarse spre Amanda cu o privire ce oglindea respect și grijă. O strânse de mână.

- El să vine înapoi curând, Aa-man-daa. Eu sigur.

- Da, aprobă ea, dar nu mai era sigură că-l crede cu adevărat.

Preț de câteva clipe, minunatul peisaj extraterestru deveni cenușiu.

- Curând, întări Konstantin. Uite! Sus, sus!

Pe cerul întunecat trecea un meteorit.

- Repede! zise Amanda. Pune-ți o dorință, înainte să ajungă... o, prea târziu!

- Eu să dorește, da, rosti el, strângând-o de mână.

Merseră mai departe. Când domul începu să dispară dincolo de orizont, Amanda spuse cu fermitate:

- Am ajuns suficient de departe, Konstantin.

El se opri, ascultător. Găsi o piatră mare și se așeză, trăgând-o și pe ea alături. Amanda simțea sub șezut răceala pietrei; nu puteau rămâne prea mult acolo. Dar Konstantin o cuprinse cu brațul și se cuibăriră cât de aproape le permiteau căștile.

Amanda chicoti. Ce caraghios! își făcuse probleme la gândul de a rămâne singură cu Konstantin, și când colo, iată-i, în maximă izolare față de restul lumii, dar îmbră-

cați în costume S, înconjurați de un frig zdravăn și purtând căști masive, care îl împiedicau chiar și s-o sărute. Sigur că rămâneau grijile legate de a doua zi, dar în clipa aceea era la fel de protejată ca fecioarele vestale despre care învățase la istorie.

- Aa-man-daa, eu să dorește să spune la tine ce eu să dorește.

Îi luă un minut să priceapă.

- Vrei să-mi spui ce dorință ți-ai pus când ai văzut meteoritul?

- Da. Înainte, două săptămâni mai devreme, să spune la tine te iubesc. Ține minte?

- Țin minte, încuviință Amanda, retrăgându-se puțin.

- Bine. Acum eu spune... la naiba!

Îl privi uluită. Dar înjurătura nu-i fusese adresată ei. Konstantin se uita încruntat la transmițătorul pe care-l așezase la picioarele lor, pe terenul stâncos. Sub ochii ei, încruntarea se transformă. Ochii negri ai lui Konstantin se măriră; se întoarse spre ea cu o expresie de intensă mirare și bucurie.

- Aa-man-daa, comlink la tine! Are programul pe care eu scrie!

- Ce... nu înțeleg...

O chema mătușa Kristen înapoi? Era supărată?

- Eu să scrie program! Să primește mesaje adresate la tine sau la altcineva din parametrii de adresă! Chiar încriptate, pentru că transmițător are program puternic de dezîncriptare, de aceea mare! Comlink la tine!

- Dar...

Konstantin o luă de umeri și aproape o scutură, atât de intens trăia clipa:

- Aa-man-daa! E comlink la sistemul casă Blumberg! Este de la tatăl tău!

[32]
TUNELUL SPAȚIAL NR. 1

DUPĂ IMBOLDUL DAT de acceleratorul sistemic pe care și-l aplicase, Capelo se prăbușea.

Kaufman nu putea să-i acorde fizicianului prea multă atenție. Se concentra asupra afișajelor, încercând să conducă vehiculul cât de repede posibil, fără să-și provoace noi traumatisme sieși și celorlalți doi pasageri. Și făcea planuri. Înarmat cu prețiosul cod CIS dat de Marjorie Barella, putea trece prin ultimul tunel ce-i mai despărțea de Sol. Probabil. Și după aceea? Chiar avea de gând să le spună forțelor armate ale amiralului Pierce, aflate de cealaltă parte a Tunelului Spațial Nr. 1, că tunelul se va închide? Dacă o făcea, va fi nevoit să dezvăluie întreaga poveste, inclusiv faptul că generalul Stefanak îl ascunsese pe Tom Capelo, împreună cu Artefactul Protector (care ar fi trebuit să se afle în sistemul solar, protejându-l), la bordul navei *Murasaki*, în sistemul planetei Lumea. Și că Pierce a dus Artefactul Protector în sistemul Q și a declanșat închiderea tunelurilor, prin faptul că a primejduit structura spațiu-timpului.

Să dezvăluie aceste adevăruri era totuna cu a semna condamnarea la moarte pentru sine, pentru Capelo și pentru Marbet.

Dar dacă nu dezvăluia armatei saga lor greu de crezut, cum să explice prezența codului CIS în mâinile unui colonel în retragere? Și închiderea tunelurilor? Cât de mult să explice, și cui?

Apoi își dădu seama de un lucru pe care, firește, ar fi trebuit să-l conștientizeze de la bun început, dacă n-ar fi fost atât de epuizat: alții vor lua aceste decizii, nu el.

- Tom, spuneai că tunelurile se închid într-un ritm variabil. I-ai dat de capăt? Cât timp mai avem până să fie afectat Tunelul Nr. 1? Știi?

- Da. Așa... cred. Zece ore. Cred.

Zece ore... Ca să ajungă în sistemul solar aveau nevoie de o singură oră, probabil. Timp berechet. Și după aceea?

În spatele lui se auzi zgomotul unui obiect căzut pe podea. Aruncă o privire: era computerul portabil al lui

Capelo.

Fizicianul arăta groaznic. Rezultatul excesului de substanțe stimulatoare, combinat cu rănile sale, cu încordarea, cu efortul și cu teama pe care le trăise. Avea chipul realmente cenușiu - Kaufman vedea pentru prima oară în viață așa ceva. Lui Capelo îi tremura capul, și mâinile, și vocea.

- Marbet... Încă... un... plasture...

- Nu.

- Da! Trebuie să... lucrez...

- Tom, o să te ucidă! Nu, nu-ți dau.

- Afurisită... nu... nu vorbesc... serios... lasă-mă să înregistrez mesaj. Fetele mele. Te rog!

Kaufman știa că ea nu-l va refuza. Îndreptă zburătorul spre Tunelul Spațial Nr. 1, trimițând înainte codul CIS și cerând aprobarea pentru traversare. "Tunelul Nr. 1..." Aproape ajunseseră acasă.

- Nu pot... fără... plasture...

- N-ai de ales, Tom, spuse Marbet. Nu-ți mai dau încă unul. Înregistrează, și imediat ce trecem de partea cealaltă, Lyle o să-l trimită încriptat pe Marte. Dă-i drumul, la naiba!

Capelo începu să înregistreze; Kaufman auzi cum furia îi întărește vocea. Empaticele se pricepeau să manipuleze... Tom n-avusese nici o șansă în confruntarea cu Marbet. Îi dădu uitării pe amândoi. Aparatura recepționa mesajul de răspuns de la Tunelul Nr. 1: "Zburător XXPell3, codul CIS recepționat. Pornește imediat prin Tunelul Spațial Nr. 1!".

Tunelul Spațial Nr. 1 beneficia de o pază formidabilă: o întreagă flotă în alertă. Dar cu ajutorul codului CIS, Kaufman trecu pe lângă flotă, pe lângă toate vehiculele ce așteptau la rând și pătrunse în tunel. Un lucru foarte simplu, când până acolo totul fusese extrem de greu.

Se întorseseră în sistemul solar și mai rămâneau nouă ore - dacă Tom avea dreptate - până când tunelul se închidea definitiv. Și nici de aici înainte n-avea să le fie ușor.

- Zburător, declară-ți identitatea! ceru prin comlink paza tunelului.

Kaufman vedea puncte mișcătoare pretutindeni pe afișaje. Tunelul era păzit și pe partea din sistemul Sol cu

o flotă de apărare. Ajunsese acasă. Dacă făcea o mișcare greșită, ar fi fost nimicit, cu sau fără cod CIS. Aceasta era procedura operativă standard chiar și pe vremea lui Stefanak, iar Pierce acționa de trei ori mai demonstrativ în ce privea "păzirea leagănului omenirii".

- Zburător XXPell3, colonel Lyle Kaufman. Informații urgente din sistemele Artemis și Han, prioritate unu, Compartimentul Informațiilor Speciale. Trimit acum codul CIS.

Alături de el, Marbet spuse încetișor:

- Trimite și asta, Lyle. E mesajul lui Tom către Amanda și Sudie, încriptat. L-am încărcat eu.

- Nu-l pot trimite fără să explic...

- Lyle, cred că Tom e pe moarte.

- O, ce naiba!

Trimise mesajul; computerul îl direcționă la adresa specificată. Acum nu mai conta: supus la acțiunea drogurilor adevărului, nici unul dintre ei nu va putea ascunde nimic din cele întâmplate. De ce nu-și dăduse seama mai devreme?

Din comlink se auzi o altă voce.

- Zburător XXPell3, codul CIS recepționat. Zburătorul nu este înregistrat, iar codul tău personal de identificare nu se potrivește cu cel din arhivele militare. Dezactivează armamentul și pregătește-te pentru abordare imediată!

- Mă conformez, răspunse Kaufman. Vă rog să luați măsuri pentru o ședință de informare cu comandantul flotei, în zona securizată. Am informații CIS despre război doar pentru el. De asemenea, am la bord o persoană care necesită îngrijiri medicale urgente. Este doctorul Thomas Capelo.

Nici o reacție. I se răspunse doar:

- Pregătește-te pentru abordare imediată.

Asta însemna că va dura ceva vreme până să fie dus la comandantul flotei. Dacă va fi dus. Îl vor verifica pe toate părțile - ca nu cumva să aibă asupra sa vreo armă, inclusiv biologică - pe un vehicul medical ce putea fi sacrificat la nevoie, împreună cu tot echipajul, dacă se dovedea că el aduce cu sine ceva primejdios. Probabil că în același timp va primi și o doză Pandya. Codul CIS era una, iar apariția lui într-un zburător demodat care nu

mai exista în registre de un deceniu, venind dintr-o parte a galaxiei unde nu fusese înregistrat, cu informații pe care n-ar fi trebuit să le aibă și transmițând un mesaj neautorizat, încriptat spre Marte..., astea erau cu totul altceva. CAAS nu-și va asuma nici un risc în privința lui. În definitiv, se aflau în război.

Se întoarse spre Marbet și spre Capelo. Motoarele fiind oprite, în interiorul zburătorului revenise imponderabilitatea. Marbet găsise zona de depozitare și scosese trei costume S demodate, dar nu putea să-l îmbrace pe-al ei.

- Marbet? o chemă Kaufman.

Observă atunci pentru prima dată că-și pusese și ea un plasture analgezic pe gât. Marbet reuși să-i zâmbească:

- Nu mă pot apleca suficient ca să-mi îmbrac costumul. O coastă, cred. Iar Tom nu mai are nici o șansă.

Ignorând durerea provocată de propria-i coastă fracturată, Kaufman își scoase centura, pluti până la Capelo și-i ridică pleoapele. Pupilele nu erau nici fixe, nici dilatate.

- Tom e tot printre noi. Uită-te în compartimentul de jos... nu, nu ăla, cel de sub el... sunt pături acolo?

- Da, confirmă Marbet recunoscătoare.

Scoase trei pături termice subțiri. Și ea, și Kaufman se înfășurară în câte o pătură, acoperindu-și astfel goliciunea, iar el reuși să strecoare una pe sub centura lui Capelo, suficient cât să acopere zona genitală a rănitului. Marbet întrebă încet:

- Ce-au să ne facă, Lyle?

El o privi cu admirație. Era totdeauna curajoasă, totdeauna capabilă să privească situația cu realism.

- Drogurile adevărului. Pe urmă nu știu.

Ea încuviință.

- Te iubesc, Lyle!

Ăsta era ultimul lucru care să-i preocupe mintea de militar, dar îi răspunse cu aceleași cuvinte, cu voce foarte scăzută, chiar înainte să simtă izbitura ușoară ce anunță oprirea navetei medicale alături de XXPell3, în vederea abordării. Urmau medicii, soldații, specialiștii în armament, oamenii de la informații, porniți să invadeze fiecare colțișor din nava, corpul și mintea lui Kaufman.

Bun venit acasă...

*****

MAI MULȚI soldați în costum S îi scoaseră pe cei trei din zburător. Nimeni nu-l întrebă pe Kaufman nimic, lucru care nu-l surprinse. Procedura corectă. Nici el nu le oferi de bună voie vreo informație. Își spunea că până să termine ce aveau de făcut cu el, din sistemele îndepărtate va sosi vestea închiderii tunelurilor. În definitiv, Sol mai avea încă nouă ore (poate). Asta va conferi veridicitate relatării lui. Așa că singurele cuvinte pe care le adresă echipei de abordare au fost o întrebare, îndreptată spre doctorița aplecată asupra lui Tom Capelo.

- Doamnă căpitan, va supraviețui?

- Da, zise ea.

Afirmația clară, fără vreo precizare menită să-i asigure spatele, îl surprinse pe Kaufman. O privi cu respect.

Îl despărțiră de Marbet și de Capelo, îl legară pe o targă-robot și-l scoaseră. Kaufman simți atingerea ușoară a plasturelui pe gât. Ultimul lui gând a fost dacă se va trezi la timp ca să asiste la închiderea Tunelului Spațial Nr. 1, poarta spre stele a omenirii.

Urmă o perioadă îndelungată, goală, fără caracteristici, în care era conștient și totuși nu. Știa ce spune, ce i se face, la ce întrebări răspunde, dar știa aceste lucruri ca în vis, când totul ți se întâmplă simultan ție și unui eu care nu ești chiar tu. Kaufman plutea în acel ținut alb, ca de vis, și vorbea, și știa că vorbește și nu se putea opri. Știa că aparatele îl ciugulesc, luând probe de sânge, de țesuturi și chiar de spermă pentru testele biologice, dar ciuguleau pe altcineva. Care era, totuși, el. Simți cum îi este legată și tratată coasta ruptă, dar era numai parțial coasta lui și se simțea doar parțial posesiv în privința ei. Proprietate parțială, violare corporală parțială, revoltă parțială. Doar supunerea era deplină.

Când terminară, știau tot ce i se întâmplase de la plecarea de pe Marte. De asemenea, știau că e adevărul.

Ce urma nu mai depindea de el. Sau poate că niciodată nu depinsese de el - deși un soldat nu gândește așa.

Lyle Kaufman ieși în cele din urmă din transa provocată de droguri. Zăcea legat într-o încăpere banală, la bordul unei nave. Nu se afla nimeni cu el. Nu mai era necesar nimănui; fusese golit de tot ce s-ar fi putut dovedi

util. În acel moment, containerul gol nu mai avea importanță; la un moment dat, cineva va hotărî ce se va face în privința lui.

Era destul de sigur în ce va consta acea decizie. Pentru toți cei care știau povestea adevărată.

Kaufman se bucură dintr-o dată că a trimis mesajul lui Capelo. În cele din urmă, desigur, criptologii lui Pierce îl vor sparge. Dar înainte de asta, fetele lui Capelo îi vor primi cuvintele de rămas-bun.

[33]

CÂMPIA THARSIS, MARTE

AMANDA SE HOLBĂ la Konstantin prin cască. Glumea? Nu, nu era un om crud și oricum subiectul n-ar fi fost amuzant... *tatăl ei*...

Konstantin codifica manual transmițătorul.

- Eu să face mesajul să vine la receptorul tău, Aaman-daa... e foarte lung! Nu, sunt *două* secțiuni la încriptări diferite... nu înțeleg...

Amanda nu înțelegea nici ea, firește, și chiar dacă ar fi priceput, clipa următoare i-ar fi șters totul din minte. Auzi în urechi vocea tatălui ei.

- Amanda, Sudie și Carol, vă vorbește Tom. Tati. M-am întors acasă, scumpele mele, m-am întors în sistemul solar!

- Tati! țipă tare Amanda, fără să știe măcar că a deschis gura.

Dar era ceva în neregulă cu vocea lui: suna slab și șovăielnic, de parcă ar fi fost bolnav.

- Nu știu dacă pot ajunge pe Marte sau pe Pământ ca să vă văd. Amiralului Pierce n-o să-i placă lucrurile pe care le-am făcut și nu știu ce se va întâmpla cu mine. El a încercat să activeze ambele artefacte la puterea trei-sprezece, în apropiere de sistemul de origine al fallerilor, și ca urmare, tunelurile spațiale se închid toate. La vreo cinci ore după ce primiți mesajul ăsta, Tunelul Nr. 1 va dispărea pentru totdeauna. Eu am trecut prin tunel, mă aflu în Sol, dar sunt rănit destul de grav și oricum Pierce n-o să permită... dar ascultați-mă, nu asta vreau să vă amintiți. Țineți minte că vă iubesc pe toate trei și am să vă iubesc mereu, pentru totdeauna.

Vocea lui scăzuse, devenise șoaptă.

- Carol sau Kristen, distrugeți suportul pe care primiți acest mesaj și nu spuneți vreodată cuiva că l-ați primit. Nu vreau să fiți și voi în pericol. M-ați înțeles? *Nimănui, niciodată!* Acum, rămas-bun...

- Nu! strigă Amanda. Nu!

- Doctorul Capelo să crede că el să moară - de ce? zise Konstantin. Nu are logică.

- Pentru că-l va omorî amiralul Pierce! țipă fata isteric. Amiralul Pierce nu-i omul bun pe care-l crezi tu! O să-l omoare pe tati!

Konstantin încercă s-o cuprindă în brațe, dar ea îl lovi și porni într-o fugă nebunească, fără să știe încotro, fără să-i pese. Amiralul Pierce îl va ucide pe tatăl ei... Ideea deveni certitudine, fapt îngrozitor... "O, Dumnezeule, te rog, nu, *Dei volente*..."

Konstantin o ajunse din urmă, o prinse și o ținu strâns în brațe.

- Aa-man-daa, nu fuge! Când tu să cade, costumul tău să se rupe!

- Nu-mi pasă! Vreau să mor și eu! Dă-mi drumul, o, dă-mi drumul, nu, nu, nu, tati!...

Tânărul o ținea strâns, părând că nici nu-i observă zbaterea în brațele sale. După o vreme spuse:

- Două mesaje. Să asculte celălalt mesaj, Aa-man-daa!

- Kristen, Martin, sunt Marbet Grant, se auzi în receptorul Amandei, făcând-o să nu se mai zbată și să rămână nemișcată. Sunt împreună cu Tom. Am atașat la mesaj un fișier încriptat care conține tot ce s-a petrecut aici,

inclusiv acțiunile eroice ale amiralului Pierce. Îl trimit în clipa în care traversăm Tunelul Nr. 1. De fapt, îl fac pe Lyle să-l trimită fără să știe. În clipa asta are destule pe cap...

Vocea lui Marbet se frânse, apoi reveni.

- Este de o importanță vitală să retransmiteți mesajul imediat, către toată mass-media importantă de pe Marte și Pământ. Probabil aveți doar o oră la dispoziție. Poate mai puțin. Retransmiteți doar cuvintele mele, *numai cuvintele mele* din mesajul ăsta. Oamenii trebuie să știe că amiralul Pierce i-a împiedicat pe falleri să distrugă substanța spațiului. E un mare erou. *Multiplicați transmisia asta chiar acum!* S-ar putea ca pe Marte să sosească prin tunel și alte mesaje, în urma acestuia, dar nu vor conține adevărul. Mă îndoiesc că ele vor veni după mai mult de o jumătate de oră. Retransmiteți acum!

Konstantin spuse:

- Amiralul Pierce... *ea* spune el este erou! Dar doctor Capelo spune Pierce va să omoare pe tatăl tău!

- Da!

- Nu are logică, asta!

- Ba da, are! strigă Amanda. Marbet spune ce spune pentru că... nu știu de ce! Dar tati spune adevărul! Amiralul Pierce o să-l omoare!

- Amiralul nu este la sistemul solar. Ții minte?

Amanda își aminti brusc. Mătușa Kristen își șterge mâinile cu prosopul de vase, apoi se întoarce în bucătărie să pregătească cina - toate, cu doar câteva ore în urmă. Amanda o urmează, iritată că niciodată Konstantin nu s-a oferit să ajute la bucătărie. El șade urmărind știrile, iar Amanda ascultă cu jumătate de ureche în timp ce pune masa, încălzește niște ulei vegetal, spală o căpățână de salată modificată genetic. Un prezentator de știri spune că amiralul Pierce a făcut... ce? "*O vizită fără precedent în afara sistemului solar, datorată situației actuale de urgență militară. Se speculează că amiralul va conduce o campanie secretă a flotelor militare, de cealaltă parte a Tunelului Spațial Nr. l, și poate chiar dincolo de alte tuneluri...*"

Amanda se simțea amețită.

Imposibil s-o facă. Sau putea?

- Konstantin, cât timp a fost necesar pentru ca me-

sajul ăsta să... ce faci?

- Eu să ia mesaj de la tatăl tău din transmițător, copie. Să las aici, sub pietrele de pe Marte, ca să iei tu mai târziu. Mesaj de la Marbet Grant, eu să retransmit. Ea spune să retransmit. Dar noi să salveze mesajul de la tatăl tău, tu să păstreze mereu!

Scoase cubul cu date din transmițător, o apucă de mână și o trase după el, fără să se îndrepte în vreo direcție anume, din câte își dădea ea seama. Se aplecă și băgă cubul cu date sub o grămadă de pietre roșii și negre, apoi o trase înapoi la transmițător.

- Acum eu să retransmite mesaj de la Marbet Grant. Soldații, ei să găsească urma mesajului, da? Să ia transmițătorul meu. Da, precis! Nu foarte mult timp!

Să-i ia transmițătorul!... Vorbele lui întăriră ideea Amandei. O idee nebunească, dar... avea nevoie de transmițător! Îl întrebă pe tânăr, cât de repede considera că va putea el s-o înțeleagă:

- Konstantin, cât timp mai este până se închide Tunelul Nr. 1? Tatăl meu spunea cinci ore, dar dacă trimiți un mesaj acum, adică dacă trimiți un mesaj la tunel, ajunge înainte să se închidă? Ajunge?

El o privi lung.

- Da. Timpul de transmisie este... Eu să gândește bine... să gândește unde tunelul este față de orbita la Marte... poate patru ore și zece minute. Dar, Aa-mandaa, dacă tatăl tău are răni...

- Nu-i rănit! Cel puțin... nu știu! Dar știu că amiralul Pierce o să-l omoare!

- Dar... dacă amiralul Pierce să omoare doctor Capelo, tatăl tău nu va să primească mesaj de la tine!

- Știu, știu asta.

Mâinile fetei se mișcau singure pe brațul lui; părea incapabilă să le țină nemișcate. Brusc, își aminti cum tresăreau mâinile cu degete lungi ale amiralului Pierce, atunci, în Lowell City. Om cumplit, groaznic...

- Nu vreau să-i trimit tatălui meu mesajul.

- Atunci cine... Uite, un vehicul de teren! Va să caute la noi.

- La pământ! strigă ea.

Îl trase în jos; simțea răceala glacială a pietrelor prin costum. Sigur că-i vor găsi cu ajutorul căldurii emise de

corpul lor, chiar și Amanda știa asta. N-avea mult timp la dispoziție. Konstantin luă o piatră mare și ridică brațul, ca să izbească transmițătorul cu ea. Fata îl prinse de braț.

- Nu face asta!

- Dar tatăl tău spune să distruge...

- Știu ce-a spus. Dar, Konstantin, așteaptă o clipă. Konstantin... mă iubești?

El o privi uluit.

- Da!

- Atunci ai face orice ți-aș cere? Ca să-l salvăm pe tatăl meu?

- Da!

Apoi, cu mai multă precauție:

- Ce să face eu?

- Amiralul Pierce se află de cealaltă parte a Tunelului Spațial Nr. 1. Tunelul se va închide în mai puțin de cinci ore. Tu mi-ai spus, îmi spui mereu, mi-ai zis...

Nu reușea să-și coordoneze gândurile, nu le putea face să se înșiruie în linie dreaptă. Mâinile ei atingeau necontenit brațele tânărului. Vehiculul de teren apăru la orizontul întunecat - o umbră mișcătoare, profilată pe cer.

- ... mi-ai spus că tatăl tău are zburători pretutindeni. Și că tu ai codurile ca să-i trimiți în diferite locuri. Trimite un zburător al Ouranis Entreprise prin tunel, ca să-l anunțe pe amiralul Pierce că tatăl tău spune că amiralul ar fi bine să mai rămână de acea parte a tunelului câteva ore în plus!

Prin casca transparentă, iluminată slab dinăuntru, ochii negri ai lui Konstantin scrutau ochii Amandei. Tânărul arăta altfel. Nu mai era băiatul care o ținea de mână, o săruta, îi vorbea dulce într-o engleză stranie... N-o să accepte. Era oricum o idee prostească, nebunească...

- Amiralul Pierce să omoară pe tatăl tău, zise Konstantin. Doctorul Capelo spune, eu să crede. Nici un om nu trebuie să omoară savanți mari. Savanții foarte mari, mai mari ca amiralii! Tatăl meu nu crede așa. Eu crede așa.

Fata nu știa ce să spună; se temea să-l întrerupă.

Konstantin se ridică și umblă la transmițătorul îndoit

pe alocuri. Codifică manual, apoi începu să vorbească în grecește. Amanda asculta pe canalul lor privat, uluită de vocea lui. Suna complet diferit: mai profundă, mai aspră... *mai matură*.

N-avea habar ce rostește.

Vehiculul de teren viră brusc și porni cu hotărâre în direcția lor. Le detectase căldura corpului.

Konstantin vorbea tot mai repede. La sfârșit spuse ceva foarte răstit, apoi întrerupse transmisia. Amanda se depărtă, speriată, dar o clipă mai târziu, el redeveni tânărul Konstantin pe care-l cunoștea; o ajută să se ridice, sprijinind-o blând cu brațul.

- Eu spune este... (un cuvânt în greacă).

Fata îl privi fără să priceapă. El reluă.

- Eu spune este multe persoane să facă rău la amiral. El nu trebuie să merge la sistemul solar până zice tatăl meu da. Pentru ca el în siguranță.

- I-ai spus amiralului Pierce că există o conspirație! se dumiri Amanda. O... o revoluție, la fel ca aceea în care el l-a ucis pe Stefanak. Doar că de astă dată e împotriva lui, iar tatăl tău îl avertizează să-și amâne întoarcerea. Da?

- Da. Splendid!

Amanda simți iarăși că amețește. Oare amiralul Pierce chiar îl va asculta pe domnul Ouranis și va rămâne de cealaltă parte a tunelului, până se închide? Doar dacă nu știe că se va închide. Știe? Îl va asculta pe domnul Ouranis?

Cine e Konstantin cu adevărat?

Cine e ea cu adevărat, de-i spune unui amiral ce să facă?

Vehiculul ajunsese la câțiva pași de ei.

- Aa-man-daa, nu spune nimic! șopti Konstantin cu intensitate. Mesaj de la tatăl tău este la transmițător. Și ei va să găsească mesajul oricum, dar nu destul de repede, cred. Poate. Zburători de la tatăl meu va să merge repede.

- Dar...

- Nu spune nimic la oameni din vehicul ăsta! mai rosti Konstantin.

Apoi le zâmbi siluetelor în costum spațial, ridicând mâna în semn de salut.

*****

SOLDAȚI. DIN nou. De astă dată n-o mai transportară în Lowell City, ci o aduseră împreună cu Konstantin în casa mătușii Kristen, unde-i înghesuiră pe toți patru - Amanda, Konstantin, unchiul Martin și mătușa Kristen - în debara. Singura încăpere din apartament fără terminal de computer. Soldații se purtau foarte politicos. Oare din cauza prezenței lui Konstantin? Le spusese cum îl cheamă. Dar se purtaseră politicos cu ea și înainte. Simți că o trec fiorii.

Îl întrebă pe unchiul Martin, înghesuit lângă ea:

- Ai primit mesajul lui Marbet?

El duse degetul la buze: "Nu spune nimic!". Supraveghere? Într-o debara? Încuviință oricum.

Mătușa Kristen se apucă să pună niște cutii unele peste altele, îngrămădindu-le pe rafturile deja supraîncărcate.

- Dacă n-am avea atât de multe porcării... Martin, ți-am spus anul trecut că ar trebui să aruncăm cărțile astea vechi! Așa... Acum cred că avem cu toții loc măcar să stăm așezați.

Într-adevăr, se putură așeza, deși cu greutate. Amanda era lipită de Konstantin. N-o deranja.

Konstantin chiar făcuse ce-i ceruse! Trimisese mesajul către zburătorii tatălui său. Pentru ea.

Mătușa Kristen se aplecă. Amanda nu vedea ce face, dar o clipă mai târziu mătușa îi dădu pe furiș o bucățică minusculă de hârtie, ruptă dintr-o carte veche. Scrisese:

AM PRIMIT MESAJUL ȘI L-AM TRANSMIS POSTULUI DE ȘTIRI.

Amanda încuviință fără vorbe, apoi îi dădu lui Konstantin hârtiuța. Tânărul se încruntă; ea își aminti că nu știa să citească în engleză. Sub pretextul de a o mângâia pe Amanda pe păr, mătușa Kristen luă mesajul din mâna lui Konstantin și-n clipa următoare îl înghiți.

Amanda chicoti.

Mătușa o privi cu severitate, dar mai puțin sever decât se mustră ea însăși. Ce-i venise să chicotească?! Doar erau închiși acolo, puteau să moară, și poate și tatăl ei va fi ucis...

Dar mătușa Kristen le trimisese jurnaliștilor povestea - ce-o fi conținut, habar n-avea. Relatarea lui Marbet. Așa că asta s-ar putea să-i protejeze. Iar Konstantin ce-

ruse zburătorilor tatălui său să-l țină pe amiralul Pierce de cealaltă parte a tunelului spațial...

Cum se putea închide un tunel spațial? Nu știa. Dar tatăl ei spunea că se închid. "O, să se închidă repede, și îngrozitorul amiral Pierce să fie de cealaltă parte!", își dori ea fierbinte.

- Cât e ceasul? se interesă apoi cu voce tare.

Întrebarea părea cât se poate de nevinovată, precis. Soldații le luaseră la toți ceasul, comlink-ul, bijuteriile.

- Zece jumătate, cred, răspunse Konstantin aruncându-i o privire cu înțeles.

Zece și jumătate. La ce oră trimisese Konstantin mesajul? Nu știa. Spusese că mesajul are nevoie de patra ore și zece minute ca să ajungă la tunel. Își amintea de la școală că viteza luminii e de trei sute de mii de kilometri pe secundă. Încercă să calculeze, să afle cât de departe se află tatăl ei, dar nu reuși. Îi venea prea greu să se concentreze.

Cât aveau de gând să-i țină în debaraua asta tâmpită?

Orele nopții treceau. Unchiul Martin vorbea, recita niște poezii vechi, probabil de la orele de engleză. Amanda nu asculta. O cuprindea moleșeala - dar cum poate cineva să doarmă într-o *asemenea* situație?! își spuse că e cretină. Dar se simțea atât de obosită... Vocea unchiului Martin rostea:

Aici, unde lumea e tăcută
Unde grijile par zgomotul
Vântului stins, al valului încremenit
În visul cel incert din vis...

Apoi adăugă:

- Și totul este somn.

Abia atunci, Amanda se trezi pe deplin. Stătea sprijinită de Konstantin, cu capul aproape în poala lui. Becul din debara se arsese ori îl stinsese cineva. Îi simți mâna mângâindu-i sânul. Se dezmetici instantaneu.

Fără să se gândească, țâșni în capul oaselor. N-avea unde să plece. Dar îi găsi urechea, chiar lângă capul ei; se aplecă spre el cât de mult putu și, simțind cum îi năvălește sângele în obraji, îi șopti cu disperare:

- Konstantin, te rog, nu... Am doar paisprezece ani!

Și Amanda Capelo izbucni în plâns.

[34]
TUNELUL SPAȚIAL NR. 1

KAUFMAN ZĂCU ORE întregi legat, gol-pușcă, pe masa de examinare medicală din camera pustie. Se aștepta să fie ucis dintr-o clipă într-alta și asta îl deranja mai puțin decât îl deranjau propriile gânduri. Dăduse greș. Simțea din plin mușcătura regretelor, care-l chinuiau ca o hoardă de șobolani.

Sistemul solar nu va afla niciodată că amiralul Pierce a riscat cu maximă nepăsare chiar substanța spațiu-timpului prin încercarea sa megalomană de a obține cât mai multă putere. Fără îndoială, se va scorni o poveste prin care să se dea vina pe falleri pentru închiderea tunelurilor spațiale. Războiul se va încheia. Lyle Kaufman, Marbet Grant și Thomas Capelo, cei trei oameni care cunoșteau adevărul, vor dispărea fără zgomot. Majoritatea celor care știau că Tom, Marbet și Kaufman au existat cu adevărat vor rămâne izolați de cealaltă parte a Tunelului Spațial Nr. 1, la distanțe de ani-lumină. Puținii care-i cunoșteau de această parte a tunelului vor fi determinați să tacă, prin promovare ierarhică sau prin moarte.

Desigur, mesajul lui Tom va ajunge la Carol, Sudie și Amanda (dacă Amanda mai trăia). Ce va face Pierce în privința asta? Probabil că o va amenința pe Carol, convingând-o să tacă; pentru că o avea în grijă pe Sudie, acest lucru nu va fi greu.

Ar fi trebuit să pregătească el însuși o declarație completă și s-o transmită în clipa când a ieșit din Tunelul Spațial Nr. 1, informând întregul sistem solar de faptele lui Pierce. Mda, dar fusese prea ocupat cu supraviețuirea ca să se gândească la asta.

N-avea scuză. Dacă ar fi reușit să spună presei ce s-a întâmplat, Pierce l-ar fi omorât. Dar asta-i aștepta oricum, și nu doar pe el, ci pe toți trei. Doar dacă amiralul nu hotăra să-l țină pe Capelo în viață, ascuns, cum procedase și Stefanak, mintea fizicianului fiind ostatică pentru binele întregii lui familii.

Vina lui. Nu planificase, nu privise suficient de departe. Greșeala de a nu vedea este un păcat pe care Universul nu-l iartă. Drept consecință, amiralul Nikolai

Pierce va deveni un erou, marele învingător în războiul cu fallerii, dușmanii diabolici care au închis calea omenirii spre stele. Marbet va muri, Capelo s-ar putea să moară, iar el însuși va muri cu siguranță. Magdalena murise. La fel și Laslo, poate și Amanda. Vina lui.

Ușa se deschise; intră un ofițer. Așadar, aici se oprea totul! Kaufman ar fi vrut s-o vadă pe Marbet încă o dată.

- Domnule colonel Kaufman, vă rog, îmbrăcați asta!

Tânărul aducea cu el o uniformă de gală completă.

- Pentru așa ceva este necesară uniforma completă? întrebă Kaufman sec.

- Da, domnule.

Ofițerul îl dezlegă și ieși. Kaufman îmbrăcă uniforma pe care n-o mai purtase de doi ani. Mai bine așa, decât să moară dezbrăcat. Sabia de ceremonie lipsea - deloc surprinzător.

Însă următoarele întâmplări îl uimiră la maximum. Ofițerul se întoarse, salută regulamentar și-i spuse:

- Pe aici, vă rog, domnule! Ceilalți s-au adunat deja, iar amiralul va sosi în curând.

Ceilalți? Amiralul Pierce? Nu, Pierce probabil s-a întors pe Marte. O nouă ședință de informare nu-și avea rostul, după drogurile adevărului. Și-atunci, ce se întâmpla?

Kaufman nu întrebă. Observă însă tot ce putea în timp ce ofițerul îl conducea pe un coridor lung. Pereții și pardoseala sclipeau de curățenie; marinarii păreau niște holoreclame pentru recrutare; din aer lipseau cu desăvârșire mirosurile și impresia de stătut caracteristice reciclării intense. Se aflau pe o construcție mare - stație sau navă-amiral.

- Aici, domnule, zise ofițerul, deschizând ușa și dându-se respectuos la o parte, ca să-l lase să treacă.

- Bună ziua, colonele Kaufman! salută un bărbat înalt, slab, purtând uniforma AAAS de general cu trei stele.

Kaufman nu-l recunoscu, dar n-avea cum să confunde aerul autoritar: omul era comandantul flotei.

- Bună ziua, domnule, replică el neutru, fără să salute - tehnic vorbind, era în rezervă.

La un pas în spatele comandantului se aflau alți cinci militari: doi generali cu două stele și trei colonei din aviație.

Ușa se deschise iarăși; un locotenent o aduse pe Marbet Grant. Kaufman simți un val de bucurie. Marbet purta tunică și pantaloni de marinar; probabil că la bordul navei nu se găseau altfel de veșminte. Hainele îi erau mari. Coasta rănită fusese tămăduită sau cel puțin neutralizată pe moment, cu ajutorul ghipsului și a medicamentelor. Ochii ei verzi îi zâmbiră, apoi îi studiară pe rând pe cei prezenți. Să fi însemnat asta că știe ce se petrece?

- Doamnă Grant, rosti comandantul fără căldură.

Kaufman recunoscu antipatia obișnuită față de Empatice. Comandantul îl întrebă apoi pe locotenent:

- Unde e doctorul Capelo?

- Este adus de la Infirmerie, domnule. Trebuie să apară.

- Colonele Kaufman, doamnă Grant, luați loc, vă rog! Sunt generalul Rickman Dvorovenko, comandant, Flota de Apărare a Tunelului Spațial Nr. 1. Am adus...

- Lyle! Credeam că ai murit! exclamă Capelo din prag. De fapt, am crezut că și eu sunt mort. Ia zi, Marbet, asta-i lucrătura ta, nu? Isteață doamnă, vicleană de-a dreptul! Mi-aș scoate pălăria metaforică în fața ta, dacă mi-aș putea mișca brațul deloc metaforic!

- Doctore Capelo, sunt onorat! zise generalul Dvorovenko.

- Eu nu, replică sec Capelo. Nu-s prea îndrăgostit de armata care m-a ținut sub cheie șase luni.

- Aceea era armata generalului Stefanak, replică Dvorovenko. Situația s-a schimbat. Totuși, doctore Capelo, aș aprecia posibilitatea de a vorbi fără să fiu întrerupt.

Capelo ridică din umeri. Fu ajutat să se așeze pe scaunul cu rotile adus de un medic. Arăta rău - brațul și coastele fracturate fuseseră puse în ghips și era tras la față - dar nu mai avea înfățișarea groaznică pe care și-o amintea Kaufman. Câte ore trecuseră? Imposibil de spus.

- Prima mea îndatorire, spuse Dvorovenko, este de a vă comunica faptul că amiralul Pierce va veni să vă felicite personal. Se află tot de cealaltă parte a Tunelului Spațial Nr. 1, în sistemul Herndon, dar se deplasează cu toată viteza și va trece prin tunel cu mult înaintea orei de închidere indicată de ecuațiile dumneavoastră, doc-

tore Capelo. Firește, va fi prezent la conferința de presă.

Marbet îi aruncă lui Capelo o privire de avertisment. Acesta o recepționă și ridică din umeri. Kaufman își dădu seama că se mai întâlniseră și avuseseră ocazia să se sfătuiască.

- Desigur, am fi preferat să informăm noi înșine presa despre eroismul amiralului și despre tragica închidere a tunelurilor, continuă Dvorovenko pe un ton acru. Dar din moment ce doamna Grant a găsit de cuviință să facă ea acest lucru, este important ca toată lumea să înțeleagă cât de multe informații pot fi date publicității fără a se compromite securitatea militară.

În clipa aceea, Kaufman înțelese.

Marbet adăugase o transmisie la misiva de rămas-bun înregistrat de Tom pentru familia lui. În timp ce el gonea sub amenințarea navelor CAAS și a închiderii tunelurilor, ea înregistrase fără tam-tam mesajul pe care el neglijase să-l conceapă. Dar, spre deosebire de modul cum ar fi procedat el, Marbet nu respectase adevărul. Relatase o versiune care-l glorifica pe Pierce - o mare minciună, pe care o trimisese laolaltă cu mesajul lui Capelo, așa încât Kaufman să nu aibă ocazia de a-i comenta conținutul. Adaptase conținutul transmisiei cu pragmatism, ca să-și salveze propria viață și pe a celor-lalți doi. Transmisia reprezenta o negociere, nu adevărul.

Și Kaufman crezuse că el joacă în echipă rolul negociatorului...

- Domnule general Dvorovenko, cred că înțelegem cu toții situația, rosti Marbet. Doctorul Capelo, colonelul Kaufman și cu mine vom vorbi cât mai puțin cu putință. Când ni se vor pune întrebări, vom spune adevărul, același adevăr pe care l-am descris în transmisiunea mea. Că forțele Consiliului de Apărare al Alianței Solare s-au grăbit să întâmpine invazia copleșitoare a fallerilor înainte ca aceștia să poată ajunge la Tunelul Spațial Nr. 1. Că s-a purtat o bătălie de proporții în sistemul Gemini, iar când a început să se vadă clar că fallerii vor învinge și vor invada sistemul solar, bravii noștri soldați au întreprins, la ordinul amiralului Pierce, singura acțiune posibilă. Amiralul Pierce știa, din lucrările sclipitoare ale doctorului Capelo, care trudea în taină pentru binele efortului nostru de război, că dacă ambele artefacte vor

fi activate la setarea treisprezece, aceasta nu va distruge spațiu-timpul, cum se credea înainte, ci va determina închiderea tunelurilor. În fața cumplitei alternative, amiralul Pierce a ordonat ca artefactul să fie adus prin Tunelul Nr. 1. A scos toate trupele noastre rămase acolo și apoi a detonat artefactul prin comandă de la distanță. Iar Tunelul Nr. 1 s-a închis, salvând sistemul solar de la distrugere.

Toți cei prezenți se uitau la Marbet: Dvorovenko, cu aerul de neplăcere al celui obligat să depindă de o persoană în care nu are încredere. Capelo, cu ironie sardonică: detesta faptul de a fi obligat să mintă în privința celor întâmplate, dar era dispus s-o facă, de dragul familiei sale. Kaufman, cu... cu ce? Cu admirație pentru rapiditatea cu care gândise și pentru adecvarea minciunilor ei. Și cu tristețe pentru că mințise. Moartea, însoțită de adevăr, ar fi fost mai onorabilă.

- Înseamnă că suntem cu toții de acord în privința faptelor, conchise Dvorovenko pe același ton acru. În continuare, vom asculta încă o dată înregistrarea doamnei Grant. Apoi, imediat ce sosește amiralul Pierce, putem deschide comlink-urile pentru presă.

"Imediat ce sosește amiralul Pierce." De astă dată, Kaufman auzi cu adevărat vocea lui Dvorovenko. Tonul acru nu se datora faptului că Marbet se grăbise să transmită ea veștile - de fapt, probabil că asta mărea credibilitatea lui Pierce: un civil imparțial relata povestea eroismului său. Nu: acreala generalului se datora laudelor aduse de Marbet lui Pierce. Ar fi preferat ca amiralul să fie blamat, demonizat, pentru că aceasta ar fi determinat contrarevoluția. Dvorovenko îl susținea pe Pierce doar în aparență.

Oare amiralul știa? Nu; altfel, Dvorovenko n-ar fi fost comandantul flotei tunelului. Probabil că erau mulți alți generali ca el, care-l susțineau pe comandantul suprem doar pentru că alternativa era moartea, dar care așteptau, răbdători, să li se ivească prilejul potrivit. Străvechea poveste... conspiratorii și puterea.

Kaufman se uită la Marbet și-i făcu un semn foarte discret în direcția lui Dvorovenko. Marbet încuviință abia perceptibil. Și ea sesizase semnificația tonului folosit de general - sau, mai probabil, știuse cum stă situ-

ația din clipa când dăduse cu ochii de el.

Nici unul dintre ei n-avea cum să folosească informația. Încheiaseră deja târgul. Kaufman se pregăti să-l laude public pe amiralul Pierce, omul care-i ucisese pe Sullivan Stefanak, Laslo Damroscher, Magdalena, Ethan McChesney, Prabir Chand...

- E pregătită înregistrarea, colonele Brady? întrebă Dvorovenko.

- Da, domnule!

- Atunci, peste câteva minute... Ce-i gălăgia ăsta?

Pe coridor se auzeau strigăte. Zgomot de pași grăbiți.

Un căpitan dădu buzna în cameră.

- Iertare, domnule, e nevoie de dumneavoastră pe punte; o transmisiune CIS, iar noi suntem destinatarul operativ!

- Ăsta-i motivul pentru o asemenea dezordine? replică Dvorovenko iritat. Potolește-i pe oamenii aceia!

- Da, domnule! E din cauza știrilor, domnule.

Dvorovenko ieși grăbit. Ceilalți doi generali se priviră, apoi îl urmară. Coloneii rămaseră.

- Să dea careva drumul la știri! zise Capelo. Nu cred că-n sala asta somptuoasă de ședințe nu există un sistem video pentru știri.

Nu se clinti nimeni.

- Of, Iisuse Newton Dumnezeule, am s-o fac eu!

Însă Capelo nu-și putea clinti scaunul cu rotile fără ajutor. Încercă să coboare, dar căzu la loc, strâmbându-se de durere. Kaufman se ridică și introduse în ecranul de perete codul pentru știri din exterior - cod militar standard. Se așteptă ca ofițerii să-l oprească, dar n-o făcură. Probabil că și ei erau curioși.

Pe ecran apăru sigla "MQ&A News". MQ&A era un canal de știri radical, adesea închis de guvern, dar așa cum pasărea Phoenix renaște din cenușă, la fel reapărea de fiecare dată și vocea sa, în altă parte. Robocamerele și reporterii săi reușeau să pătrundă în cele mai improbabile locuri.

Un prezentator care, judecând după înfățișare, ar fi putut avea orice etnie, rostea cu emoție:

- ... Încă zvonuri neconfirmate. Însă conspirația în virtutea căreia se pretinde eronat că tunelurile spațiale se închid provoacă panică printre corporațiile sistemului

solar. Se zvonește că ținta conspirației era amiralul Pierce, așteptat să revină prin Tunelul Spațial Nr. 1 în cursul zilei de astăzi. Zvonurile spun că amiralul ar fi putut să intre într-o capcană mortală. MQ&A a aflat că, în aceste momente, CAAS îi identifică și-i arestează pe conspiratori. Menționez încă o dată că acestea sunt afirmații nedovedite, primite de MBC de la o sursă care nu și-a declarat identitatea. Totuși...

Imaginea dispăru de pe ecran. Unul dintre colonei, o femeie, mormăi:

- Ce nemernici iresponsabili...

Apoi se ridică și ieși din încăpere. Kaufman se uită iarăși la Marbet, dar ea clătină din cap. Indiferent ce se petrecea, nu-și avea izvorul în transmisia ei ilicită.

Pe coridor se auziră iarăși strigăte, întrerupte brusc. Încă un colonel ieși. Al treilea se duse la ușă și strigă:

- Locotenente!

Acesta apăru instantaneu.

- Da, domnule!

- Ce mama naibii se întâmplă acolo?

- Nu sunt sigur, domnule, dar se spune... cineva spunea...

- *Ce* spunea?!

- Că tunelul s-a închis, domnule. Că am pierdut o navă. S-a izbit de el și a dispărut. Și... și amiralul Pierce încă nu s-a întors.

Colonelul îl fulgeră cu privirea pe nefericitul locotenent. După o vreme, se răsti:

- Păzește-i pe oamenii ăștia!

- Da, domnule!

Colonelul plecă. Locotenentul se așeză în pragul ușii, evident trăgând cu urechea la veștile din restul navei. Capelo râse:

- Pierce, de cealaltă parte a tunelului închis!

- N-ai de unde să știi că e adevărat, răspunse Kaufman, simțindu-se năuc - se întâmplau prea multe, prea repede.

- Lyle, mă avertizezi pe *mine* să respect faptele?!

- Crezi că MQ&A spune adevărul? interveni Marbet. Că a fost o conspirație care... Nu, stai așa! Prezentatorul de știri zicea că a existat o conspirație menită să-l convingă pe Pierce să închiderea tunelurilor e un adevăr,

când de fapt e o minciună! Dar *este* adevărat!

Capelo râse iarăși.

- Și dacă Pierce chiar a rămas blocat de cealaltă parte, există într-adevăr o conspirație împotriva lui!

Kaufman observă că locotenentul ascultă cu mare interes. Spuse:

- Conspirația... dacă există... presupune ca Pierce să fie determinat să creadă că tunelurile *nu* se închid și că afirmația contrară este doar o încercare de a-l ademeni într-o ambuscadă. Iar dacă așa stau lucrurile, asta te vizează pe tine, Tom. Rezultatele tale.

- Și ce dacă? răspunse Capelo. Rezultatele mele *sunt* reale! Tunelul s-a închis, exact acum... să văd... acum zece minute. Și dacă s-a întâmplat așa, Pierce e blocat de cealaltă parte a tunelului. Pentru totdeauna! Tipul a pierdut ultima barcă de salvare de pe Titanic, ultima corabie care a plecat din Atlantida!

Locotenentul se întoarse încet cu fața la cei trei civili din cameră. Kaufman se bucură dintr-o dată că poartă uniformă; își spuse că poate asta îl va determina pe tânăr să-i răspundă.

- Locotenent, dacă amiralul Pierce e blocat de cealaltă parte a tunelului, cine se află aici la comandă?

- Generalul Dvorovenko, domnule!

Oare Dvorovenko pusese la cale toată povestea? Nu, hotărî Kaufman. Generalul nu arătase nici o tragere de inimă în privința conferinței de presă. Așadar, cine? Marbet îi spuse foarte încet:

- Nu Dvorovenko. Nici altcineva din armată. Reacțiile ofițerilor sunt complet nepotrivite cu așa ceva.

Capelo îi auzi. Schilodit și zdrobit, acoperit cu ghips și cu plasturi, prea slab, prea greu încercat, fizicianul semăna cu un șoarece scăpat în ultima clipă din fălcile pisicii. Spre deosebire de tovarășii lui, nu-și bătu capul să vorbească încet, ci zise cu voce tare:

- Nu cineva din armată? Dar de cine altcineva ar fi ascultat Pierce? Ce blestemat de geniu civil ar fi avut curajul nebunesc, să nu mai vorbim de influență, ca să-l convingă pe Pierce că, de fapt, adevărul științific nu e adevăr, ci o conspirație politică îndreptată direct împotriva lui? Cineva a mizat pe punctul cel mai slab al amiralului: paranoia lui.

Generalul Dvorovenko reveni în sală, urmat de ofițerii săi. Kaufman n-avea nevoie să fie Empatic ca să observe în înfățișarea lor șocul și emoția.

- Domnilor, doamnă, s-a produs o modificare a planurilor! anunță Dvorovenko. Conferința de presă va avea loc, dar fără voi. Situația s-a schimbat. Veți fi conduși în spațiul ce v-a fost alocat, unde veți aștepta noi informații.

- Domnule general, așteptați o clipă, vă rog! zise Marbet cu glas mieros, părând dintr-o dată mai tânără și foarte vulnerabilă - o femeie neajutorată care face apel la o sursă de putere și de cunoaștere. Ne puteți spune ce s-a întâmplat? Știu că vom afla de la știri, dar... ne puteți spune dumneavoastră?

- Desigur, doamnă Grant. Amiralul Pierce respingea un ultim atac brusc din partea fallerilor și a fost blocat în mod tragic de cealaltă parte a tunelului, care s-a închis. Nu se poate întoarce. Guvernul pe care l-a lăsat în urmă va garanta preluarea conducerii, fără incidente, de către adjunctul său pe Marte, generalul Yang Lee, comandant suprem în exercițiu.

Capelo pufni amuzat. Kaufman nu știa nimic despre Yang Lee; probabil că generalul se ridicase în ierarhie câtă vreme el se aflase pe Lume. Îl întrebă pe Dvorovenko:

- Domnule general, este generalul Lee în măsură să țină în frâu tulburările ce vor surveni în mod inevitabil ca urmare a schimbărilor atât de drastice suferite de... de sistemul solar?

Gata cu războiul. Gata cu tunelurile spațiale. Gata cu comerțul cu coloniile. Jumătate din marină, dispărută dincolo de tuneluri.

- Sunt sigur că va fi în măsură, răspunse Dvorovenko. Acum veți fi duși în spațiul ce v-a fost alocat.

- Mulțumesc, zise Marbet.

Îl urmară pe locotenentul cel tânăr. Pe coridor, Marbet îi spuse lui Kaufman:

- Eu rămân cu tine, Lyle!

- Și eu, zise Capelo.

Locotenentul, nerăbdător să se întoarcă în sala de conferințe, nu obiectă.

Ajunși într-o cabină încăpătoare pe care Kaufman n-o

mai văzuse ("spațiul ce v-a fost alocat"), cei trei se priviră. Marbet spuse:

- O nouă revoluție? Noi lupte?

- N-am idee, răspunse Kaufman. Totul e schimbat.

- Iar Pierce nu mai este, completă ea.

- Când credeți că au să ne ducă acasă? întrebă Capelo.

- A, curând! replică Marbet. Acum suntem persoane publice! Desigur, Tom, tu erai și înainte.

- La dracu' cu asta! Vreau să-mi revăd familia.

Kaufman interveni:

- Oricum, tot trebuie să rămânem la povestea inventată de Marbet.

Ea îl privi direct.

- Mă detești pentru asta, Lyle, nu-i așa?

El nu răspunse.

- Lyle, povestea ei ne-a salvat tuturor viața! spuse Capelo.

- Știu.

Fizicianul continuă, cu o patimă bruscă:

- Iar tu, Lyle, ai fi făcut același lucru dacă ți-ar fi trecut prin minte! Gândește-te câte minciuni ai spus ca să ne aduci până la Tunelul Nr. 1! Nu regreta, doar pentru că de data asta n-ai fost tu cel care să conceapă înșelătoria cea sclipitoare! Acordă-i respectul pe care-l merită și nu mai încerca să fii singurul care poate manevra lucrurile!

Kaufman simți cum îl cuprinde mânia, însă până să replice, Capelo își îndreptă scaunul cu rotile spre ușă.

- Am de gând să dorm, acum cât pot. Dar știu un lucru... Tare-aș vrea să-l cunosc pe cel care a aranjat ca Pierce să rămână dincolo de tunel până s-a închis! *Acela* e un maestru al înșelătoriei; în comparație cu el, tu și cu Marbet sunteți mici copii! Mă întreb cine naiba e...

[35]
STAȚIA THERA, PE ORBITA PLANETEI MARTE

PE PARCURSUL SĂPTĂMÂNILOR de călătorie de la Tunelul Spațial Nr. 1, Kaufman își împărți timpul între puntea de observație și transmisiunile contradictorii ce le parveneau cu întârziere de pe Marte.

El, Capelo și Marbet călătoreau la clasa întâi, la bordul unei nave de linie luxoase, purtând numele caraghios *Golden Diamond*. Nava pornise ducând oameni de afaceri, diplomați și turiști în sistemul Artemis, dar fiindcă tunelul spre Artemis nu mai exista, făcuse cale întoarsă și-și ducea pasagerii năuciți înapoi, acasă. O mare parte a flotei fusese de asemenea detașată și trimisă înapoi pe Marte. În acea parte a sistemului solar nu mai rămăsese nimic de apărat și nici un dușman care să impună apărarea.

Guvernul militar provizoriu al generalului Yang Lee căzu după o săptămână. Din transmisii, Kaufman deduse că Lee, deși controla ferm marina, nu avea nici sprijinul armatei, nici suficientă putere politică pentru a păstra puterea. Marte dominase sistemul solar în virtutea controlului pe care-l exercita asupra tunelurilor spațiale. În lipsa tunelurilor, populația cu mult mai vastă a Pământului își afirma forța. Însă acea forță se afla la două luni distanță de Marte. În Lowell City, în Tharsis, în Arcadia, în N'sanga, în Pomeroy, în Kepler City, în Shangitsu izbucniră lupte. Se formă un triumvirat, care se zbătea să organizeze alegeri populare pe două planete, pe doi sateliți naturali, pe stațiile spațiale care se declarau entități politice distincte și în Centură. Încercarea eșuă.

Multe afaceri își declarau falimentul. Altele se privatizau pe neașteptate, uneori întâmpinând opoziție, alteori nu. În mijlocul haosului, sistemele utilitare de pe Marte ajunseră adevărați eroi populari. Oricât de improbabil ar fi părut, reușiră - de fapt, nici n-avură de ales - să mențină funcționarea domurilor, a fermelor, a infrastructurii de transport. Cei ce se visau dictatori începură să cultive legături cu persoanele importante din serviciul civil, care reușiseră să împlinească miracole de ordin

practic ce le depășeau cu mult autoritatea. Și cum nimeni nu mai putea să definească autoritatea, oamenii de pe Marte începură să-și afirme sprijinul față de ingineri și de magnații transporturilor.

În această perioadă tulbure, comunicațiile se întrerupeau, erau restabilite, se întrerupeau iarăși. Uneori, seturile de informații pe care le viziona Kaufman se contraziceau reciproc. Încercând să le selecteze, Kaufman începu să perceapă altceva, dincolo de isteria politică, de manevrele militare, chiar și dincolo de nesfârșitele interviuri înlăcrimate cu persoane pe care închiderea tunelurilor spațiale le despărțise pe veci de rudele lor.

"Pierduții", așa erau numiți acei nefericiți în reportaje. Dar Kaufman își dădea seama că se pierduse ceva mai mult decât niște oameni. Mai mult decât niște colonii, nave de război sau imperii comerciale. Omenirea, ca întreg, pierduse ceva important din concepția despre sine.

Chiar și în vreme de război, optimismul expansiv al sistemului Sol se baza pe tunelurile spațiale. Călătorim spre stele! Suntem în conflict cu extratereștrii! Galaxia se află în primejdie! Avem control potențial chiar asupra spațiu-timpului!

Dar asta se încheiase. Toate acestea dispăruseră, retezate precum un membru sănătos, amputat din greșeală - o mână, un picior. Chiar dacă sistemul solar credea că fallerii au închis tunelurile, în ciuda eforturilor eroice ale amiralului Pierce de a-i opri, tunelurile fuseseră totuși amputate. Omenirea se afla în șoc general. Și, de asemenea, suferise o micșorare.

Omenirea pierduse stelele.

Nimeni nu credea că mijloacele tehnologice de care dispuneau oamenii la acea oră puteau construi nave care să străbată distanțele uriașe dintre sistemele stelare. Nimeni nu avusese nevoie nici măcar să se gândească la elaborarea unor asemenea tehnologii; existau tunelurile, dăruite oamenilor de niște zei dispăruți de atâta timp, încât nimeni nu simțea vreo amenințare la adresa candidaturii oamenilor pentru statutul de zei. Acum, că Tunelul Spațial Nr. 1 devenise un zid invizibil, impenetrabil, mai rămânea doar sistemul solar. Cândva, el păruse un imens ocean spațial imposibil de cunoscut. Dar în comparație cu ceea ce se pierduse, părea o simplă baltă.

De pe puntea de observație, Kaufman urmărea constelațiile familiare pe cerul întunecat. În direcția Dragonului se afla sistemul Artemis. Sistemul Han se afla nu departe de Betelgeuse, din Orion. Constelația Fecioarei "indica" sistemul Gemini. Toate trei, locuite. Vizibile, dar imposibil de ajuns la ele din Sol. Acele sisteme, care nu vor mai împărtăși între ele nimic, niciodată, suferiseră o pierdere comună.

Kaufman încercă să discute câte ceva din toate astea cu Capelo, dar fizicianul nu se lăsa impresionat.

- Lyle, alternativa ar fi fost tranziția prin salt a spațiu-timpului. În comparație cu asta, nu e un deznodământ prea groaznic.

- Știu. Dar ceea ce am pierdut...

- Gândește-te la ce-am câștigat! zise Capelo nerăbdător. Noile ecuații - nu că m-aș lăuda, firește! - elucidează fantastic de mult din fizica tranzițiilor prin salt la nivel macrostructural. Plus că l-am pierdut pe Pierce, Maniacul Distrugător. Nu că șiragul ăsta nou de candidați la conducere ar părea cine știe ce superior.

- Ar putea fi.

- Până acum n-am văzut nici o dovadă! conchise Capelo.

Apoi se depărtă cu grijă, ca să-și verifice iarăși mesajele. Beneficiind de serviciile medicale desăvârșite de la bordul navei *Golden Diamond*, se vindeca rapid. Dar se mișca tot cu grijă, iar temerile legate de familia lui nu-i îmbunătățeau starea. Carol și Sudie se aflau în siguranță, pe Pământ. Capelo se bucurase nespus de mult când aflase că Amanda e cu sora lui, Kristen, și cu soțul acesteia. Numai că de la primirea acestui mesaj (de la o terță parte, pe un canal oficial - alt mister neelucidat!), nu mai avusese nici o veste. La știri se vorbea despre lupte în Tharsis.

Spre surprinderea lui Kaufman, Marbet îi împărtășea sentimentul de pierdere în privința tunelurilor tot atât de puțin ca și Capelo.

- N-ar fi trebuit să ni se încredințeze acele tuneluri, spuse ea.

- "N-ar fi trebuit"? "Să ni se încredințeze"? Astea, Marbet, sunt judecăți morale! Iar istoria nu înseamnă moralitate.

- Știu, replică ea, ridicând bărbia cu un gest dur, semeț.

De când Marbet țesuse acea complexă minciună publică privind eroismul lui Pierce și rolul lor pasiv, de observatori, lucrurile nu mergeau deloc bine între ei. După cum sublimase Capelo, minciuna le salvase viața. Dar, de asemenea, îi obliga pe toți, inclusiv pe Kaufman, să trăiască tot restul vieții cu acea minciună. Și lui nu-i plăcea.

- Poate că istoria nu înseamnă moralitate, continuă Marbet, dar ființele care au construit tunelurile și artefactele aveau o moralitate înaltă. Au aranjat lucrurile în așa fel încât orice specie care nu respectă limitările artefactelor și ale tunelurilor să nu le mai poată folosi.

- Vorbești de parcă am fi fost niște copii obraznici, trimiși la colț!

- Asta și suntem. N-am fost cu adevărat pregătiți pentru tuneluri. Gândește-te la Essa!

Kaufman nu se mai gândise la Essa.

- Pentru tine e un fel de simbol, nu-i așa? întrebă el.

- Da. Nepăsătoare în fața riscurilor, aventuroasă, complet indisciplinată. La fel ca omenirea. Deși nu era om, provenea din același sâmbure de ADN. Și ce s-a ales de Essa? Dacă a avut noroc, e din nou pe Lume și nu mai are cum să plece de-acolo. Dacă n-a avut noroc, e moartă. Noi am avut noroc, Lyle! Am ajuns acasă! Ann și Dieter au avut și ei noroc - au rămas blocați în locul în care-și doreau oricum să se afle. Cei ghinioniști sunt blocați în sisteme ce nu-i pot susține fără să aibă aprovizionare din Sol. Noi am provocat situația asta - "noi" în sensul larg, al omenirii - prin nepăsarea noastră în fața riscurilor, prin lipsa noastră de disciplină! Așa că, până când o să știm să ne purtăm mai bine, rămânem în sistemul nostru stelar.

Kaufman o privi mohorât. Atât de frumoasă, de sensibilă, de caldă... Iar el nu-și dăduse seama până atunci cât de diferit judecă lucrurile.

Marbet îl citi corect, firește. Îi spuse încet:

- Să știi că nu sunt de acord! Te gândeai că noi doi n-avem ce căuta împreună, așa-i?

- Nu știu.

Ea își desprinse privirea de la el și căută stelele, în depărtare.

- Asta, desigur, e hotărârea ta.

- Și a ta.

- Nu. E nevoie de doi oameni pentru a face o relație; pentru a o rupe, ajunge unul.

La asta nu exista răspuns. Kaufman dădu să plece, dar Marbet îl prinse de braț.

- Lyle, tu nu trebuie...

Trecu mult timp până reuși să formuleze ce n-ar trebui să facă el. În cele din urmă, spuse:

- Ascultă-mă, om cu suflet drag! E un adevăr greu de acceptat, dar adevăr. Să împrumut o imagine de-a lui Tom. Din fizica lui...

Se opri din nou; după încordarea mușchilor de sub pielea netedă, cafenie de pe gâtul ei, Kaufman își dădu seama cât de mult însemna pentru ea ceea ce se petrecea în acele clipe.

- În universul cuantic al lui Tom, așa cum îl înțeleg eu, totul este probabil. *Totul*. Chiar și existența materiei. Lucrurile ca masa și energia se pot schimba, dar nu se pot pierde. Timpul poate curge înainte sau înapoi. Nimic nu e complet ireversibil. Dar asta nu e valabil și pentru universul în care trăim noi, universul oamenilor. Unele acțiuni - unele alegeri! - rămân ireversibile. Tunelurile s-au închis. Ann și Dieter au ales Lumea. Prima soție a lui Tom a murit. La scară umană, multe lucruri se întâmplă pentru totdeauna, și nu putem decât să trăim cu consecințele.

El replică rigid:

- Nu înțeleg semnificația micului tău discurs răsuflat.

- Ba o înțelegi, zise Marbet, dând drumul brațului lui. Am spus o minciună care ție nu-ți place. N-o pot lua înapoi. Nici măcar nu vreau s-o iau înapoi, deși știu că tu n-ai fi ales s-o spui. Ori accepți că s-a întâmplat și mergem mai departe împreună, ori nu. Dar nu atitudinea asta politicoasă, jumătate împreună, jumătate nu, pe care ai adoptat-o. Asta nu accept. Așa că alege, Lyle, și acceptă consecințele ireversibile ale alegerii tale.

El nu răspunse nimic. Marbet adăugă:

- N-am să aștept o veșnicie!

Kaufman tot nu răspunse. Prin mulțimea de pasageri din celălalt capăt al punții de observație se iscă tulburare, și Kaufman se întoarse să vadă ce se întâmplă. Era

Tom Capelo, care țâșni ca din pușcă spre ei, fără să se uite pe unde trece, dând din coate ca să-și facă loc.

- Lyle! Marbet!

- Tom, nu lovi cu ghipsul în...

Prea târziu! Capelo făcu o grimasă, o doamnă în vârstă își masă brațul și-l străfulgeră pe fizician cu privirea, dar acesta nici nu băgă de seamă.

- Am vești de la Kristen!

- Minunat! Unde...

- Pe stația Thera, pe orbită în jurul lui Marte. Nu știu ce caută acolo, mesajul a fost scurt, dar e acolo, cu Martin și cu Amanda și sunt toți trei teferi!

Fața slabă, oacheșă a lui Capelo strălucea. Avea mare nevoie de o tunsoare; părul prea lung îi dădea înfățișarea sălbatică a unui bețiv - fericit.

- Mă bucur din suflet! zise Marbet cu căldură.

- Vino cu mine ca să-l convingem pe căpitanul nostru paranoid că poate face o scurtă andocare pe Stația Thera fără să fie pulverizat în particule cuantice!

Marbet și Capelo plecară. Kaufman introduse niște date în computerul său portabil, care-l conectă la biblioteca navei. Stația Thera se afla în posesia corporației Ouranis Entreprises, un uriaș complex comercial cu contracte militare consistente, cu ramificații pretutindeni în sistemul solar și cu reputația de a funcționa într-o anumită măsură în afara legilor interstelare. Exista posibilitatea ca o mare filială marțiană a firmei Ouranis să fie implicată în haosul politic de pe Marte; fără îndoială, stația avea pază solidă împotriva tuturor rezultatelor violente ale acelui haos. Dar Kaufman nu înțelegea cum de a ajuns sora lui Tom pe stația Thera.

*****

PE MĂSURĂ ce *Golden Diamond* se apropia de Marte, curbura întunecată a jumătății învăluite în noapte a planetei începu să acopere parțial imaginea tulburătoare a stelelor pierdute. Kaufman urmări cum curbura creștea tot mai mult. Părea compactă, eternă.

Știrile introduseseră un nume nou în arena luptelor politice aflate în desfășurare pe planetă: generalul Tolliver Gordon, CAAS. Gordon era cel care sponsorizase prima călătorie a lui Kaufman pe planeta Lumea, întreprinsă pentru a scoate la lumină Artefactul Protector.

Fără manevrele lui abile, vizionare, pragmatice, nici expediția, nici întâmplările ce i-au urmat n-ar fi avut loc. Gordon încerca să formeze o alianță funcțională a facțiunilor militare și a companiilor comerciale transnaționale ce concurau pentru a obține controlul pe Marte.

- Tom e peste tot în același timp! îi spuse Marbet lui Kaufman.

Erau practic primele cuvinte pe care i le adresa după mai multe zile. Se aflau împreună cu Capelo în zona de recepție, ecranată, a calei de andocare de pe *Golden Diamond*. Căpitanul navei nu acceptase să andocheze pe stația Thera - avea prea mulți pasageri care făceau gălăgie ca să ajungă cât mai curând acasă. Dar acceptase ca o navetă de pe stație să vină să-l ia pe celebrul doctor Capelo. Soția și mezina fizicianului rămăseseră pe Pământ, unde Capelo avea să-și reia în scurt timp postul de profesor, la Harvard, dar Kristen, Martin și Amanda urmau să apară în câteva minute la bordul navei *Golden Diamond*.

Capelo n-avea stare. Zona de recepție, care nu se depresuriza împreună cu cala de andocare, avea doar zece metri lungime și trei lățime; o punte de observație miniaturală, cu pereți din plastic dur, transparent. Capelo o parcurgea cu pași repezi, izbindu-se de oameni, cu mișcări tot atât de bruște ca aceea provocată de reculul unei arme. "Pentru fiecare acțiune există o reacție egală și opusă", își spuse Kaufman amuzat. Capelo nu-și mai văzuse multiubita fiică de luni întregi. Nerăbdarea lui vocioasă îi molipsea pe toți. Chiar și tehnicianul navei zâmbea.

Căpitanul de pe *Golden Diamond*, un bărbat cu ochi albaștri, pătrunzători, a cărui frumusețe se datora în bună măsură modificărilor genetice, se uita la Capelo cu un aer de precauție. Kaufman recunoștea expresia de pe chipul lui. Așa îl privise și el cândva pe fizician: ca pe un extraterestru care trebuie supravegheat cu maximă atenție, ca să nu facă vreun lucru prea bizar pentru a putea fi controlat.

Porțile calei de andocare se deschiseră. Naveta, cu sigla Ouranis, pătrunse înăuntru. Kaufman văzu pe ecranul din recepție progresul represurizării. În secunda în care ușile din plastic se dădură în lături, Capelo țâșni

într-acolo.

- Amanda!

Sasul navetei se deschise și Amanda Capelo se aruncă în brațele tatălui ei.

Kaufman clipi. N-o mai văzuse pe fata lui Capelo de... cât? Doi ani? Trei? Și-o amintea ca pe o fetișcană slăbănoagă, înaltă, politicoasă, cu păr blond, drept. În clipa aceea, pe fizician îl îmbrățișa o tânără femeie cu un corp spectaculos și cu părul blond, tuns modern, pieptănat în așa fel încât să-i pună în evidență cerceii cu diamante, pervers de costisitori. O întrebă pe Marbet:

- Câți ani are Amanda?

- Mai mulți decât crede Tom!

Îl urmară pe căpitanul navei *Golden Diamond* în cală.

Din sasul navetei ieșiră alți câțiva oameni. Femeia scundă, slabă, care semăna cu Tom, era fără îndoială sora lui. Soțul acesteia se ținea mai la urmă, zâmbind calm, spre deosebire de băiatul frumușel care întinse mâna spre Capelo cu un gest viguros imediat ce acesta se dezlipi de Amanda.

- Doctore Capelo, eu foarte fericit să cunoască la dumneavoastră! Splendid! Mare onoare la mine!

Fizicianul îl privi întrebător. Amanda spuse:

- Tati, el e Konstantin Ouranis, ăă... prietenul meu!

Și roși intens.

- O-o! șopti Marbet la urechea lui Kaufman.

Capelo dădu mâna cu băiatul, fără să-l vadă cu adevărat, apoi se întoarse să-și îmbrățișeze sora. Amanda așteptă câteva minute, timp în care cei doi se ținură în brațe și-și spuseră tot felul de nimicuri, după care rosti cu fermitate:

- Tati, Konstantin mi-a salvat viața! Și ne aflăm pe stația Thera datorită lui. Vine pe Pământ cu noi.

Capelo se întoarse încet spre fiica lui, care continuă:

- Am foarte multe lucruri să-ți povestesc, și unele sunt cu adevărat incredibile!

Martin Blumberg zise repede:

- Tom, suntem într-adevăr oaspeții lui Konstantin și una dintre navele tatălui său ne va duce pe Pământ. Chiar azi, dacă vrei. Kristen și cu mine vă însoțim, cel puțin pentru o vreme. Marte nu e locul cel mai tihnit în perioada asta.

Un om cu darul minimalizării...

Nu se putea spune dacă Tom Capelo l-a auzit. I se așternuse pe chip o expresie aproape comică: surprindere, suspiciune și bucurie, într-un amestec de-a dreptul nefiresc. O tot măsura de sus în jos pe Amanda, îmbrăcată în pantaloni scurți, albaștri și tunică strâmtă, de aceeași culoare. Kaufman observase deja picioarele lungi, frumoase ale fetei. Sub privirea cercetătoare a tatălui ei, Amanda bâjbâi brusc după mâna lui Konstantin, iar trăsăturile lui Capelo se schimonosiră într-atât, încât Kaufman se văzu nevoit să-și suprime zâmbetul larg. Kristen spuse la repezeală:

- Tom, am primit vești de la Carol, chiar azi-dimineață! Ea și Sudie abia așteaptă să te vadă! Nava noastră e una dintre acelea noi, rapide, G4, putem ajunge pe orbita Pământului în mai puțin de cinci luni, spune Konstantin...

Se întrerupse.

- Bună, Amanda! rosti Marbet răspicat.

- Marbet!

Amanda o cuprinse strâns în brațe pe micuța Empatică - o depășise în înălțime. Kaufman dădu mâna cu Kristen, cu Martin, cu Konstantin. Li-l prezentară pe căpitan, care începu un discurs plin de înfloriturи. Capelo își privea fiica de parcă acesteia i-ar fi crescut aripi. Sau coarne. Mâna lui prinse mâna liberă a fetei și chipul lui oglindi o cumplită furie uluită.

- Domnule colonel Kaufman, doamnă Grant, spuse Konstantin, la nava mea este loc pentru voi doi. Să merge la Pământ. Foarte bunveniți!

- Mulțumim, îi răspunse Kaufman.

- Oameni buni, urmați-mă! îi invită căpitanul. În cabina mea are loc o mică petrecere în cinstea voastră.

- Amanda, vreau să vorbesc cu tine între patru ochi! zise Capelo.

- Sigur că da! Dar avem tot timpul din lume. Dumnezeule, tati, m-am temut așa de tare că ai murit! Și s-au întâmplat atât de multe lucruri despre care încă nu știi!

Fata continua să țină strâns mâna lui Konstantin Ouranis.

- Acum. Vreau să vorbesc cu tine acum.

- Mai târziu, tati! replică Amanda cu glas limpede,

luându-l pe tatăl ei și alăturându-se celorlalți.

Kaufman rămase în urmă. Îi spuse lui Marbet:

- Ăsta da exemplu de acțiune ireversibilă! Fata a crescut. Iar Tom va trebui să se adapteze, nu?

Ea se opri, încremenită. El se întoarse s-o privească, știind că a citit în vocea lui mai mult decât spuneau cuvintele, a descifrat în limbajul corpului mai mult decât puteau cuvintele - ale sale, cel puțin - să exprime.

- Lyle?

- Nu mă întorc pe Pământ cu ei, Marbet! Acolo nu mă așteaptă nimic. Pe Marte, în schimb, va fi nevoie de cât mai mulți negociatori imparțiali, iar generalul Tolliver Gordon se îndreaptă spre o poziție favorabilă. Îl cunosc bine. E un om de ispravă.

Marbet aștepta.

- Vreau să fac ceva util. Cred că asta e! Și mai e ceva. Magdalena mi-a spus, înainte să moară... Am să fac o piatră funerară pentru ea, pe Marte. Mi-a povestit despre o femeie pe nume Sualeen Harris... dar astea pot să aștepte. Marbet, rămâi cu mine pe Marte?

Ea aștepta în continuare.

- Ai avea și tu de lucru aici. Dumnezeule, cât de mult! Ca Empatică și în calitate de simbol - cred că amândoi am devenit un fel de simbol, după anunțurile făcute presei la tunel. Ca... persoană de care am nevoie lângă mine.

- Da, Lyle, rămân.

O luă de mână. Capelo și Amanda începuseră deja să se certe. Kaufman îi auzea, deși încercau să-și controleze tonul; Amanda își ținea strâns tatăl cu o mână, iar cu cealaltă ținea mâna lui Konstantin Ouranis, care zâmbea în continuare - o ființă puternică, tânără, tot atât de firească și de inevitabilă ca gravitația planetei măcinate de conflicte, aflată sub ei.

Kaufman și Marbet îi urmară pe ceilalți afară din cala de andocare a navei *Golden Diamond*.

~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~